DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

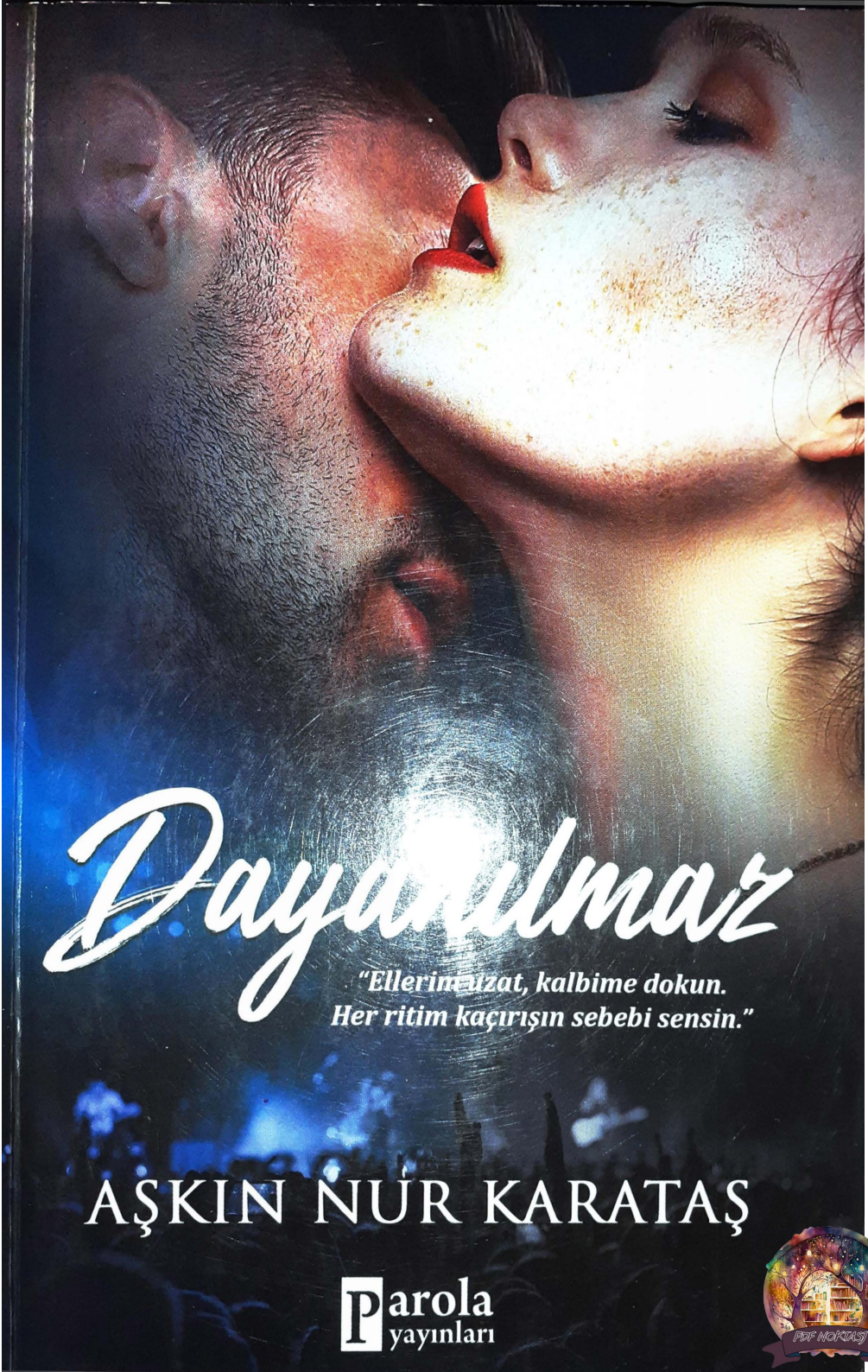
Dayanılmaz
"Ellerim uzat, kalbime dokun.
Her ritim kaçırışın sebebi sensin."
AŞKIN NUR KARATAŞ
Parola yayınları

Dayanılmaz

Orlando Hard ailesinin mirasını reddederek müzisyen olmak için Amerika'ya geldiğinde dünyaca ünlü bir rock grubu kuracağını hayal dahi etmiyordu. Grubuna liderlik ederken omuzlarına yüklenen aşırı sorumluluktan asla şikâyet etmedi. Fakat Orlando Hard gibi yenilmez adamlarda tükenip, bitebilirdi. Özlem içlerini kavurabilir ve nefret nefessiz kalmalarına neden olabilirdi. Yaptığı hatalar, geri dönülmez sonuçları beraberinde getirmeden kendini bir şekilde kurtarması gerektiğinin farkındaydı.

Adaline, hayatını başkalarının istediği gibi yaşamaya çalışmaktan yorulmuş ve ciğerlerine kesik kesik nefesler çekmekten bıkmıştı. Hayallerindeki okulu kazandığını öğrendiğinde ailesinin karşı çıkacağını biliyordu, artık ne olursa olsun kendisi için yaşamaya kararlıydı. İçini dolduracak bir nefes çekmeyi her şeyden çok istiyordu.

Yıllar önce çocukça âşık olduğu Orlando'yu bir anda karşısında görmek, yedi büyük günahtan biri olan şehveti tanımasını sağladı. Orlando'nun gözünde görünmez olmak tüm hayallerini parçalarken, bazı planlar yaptı. Şeytanı baştan çıkarmaya kararlı düşmüş bir melek ne kadar ileri gidebilirdi?

ISBN 978-625-7031-67-7

9 786257 031677

www.parolayayinlari.com

49₺

twitter.com/parolayayinlari

facebook.com/ParolaYayinevi

instagram.com/parolayayinlari

1. Bölüm

GERİ DÖNÜŞ

Orlando elindeki kâğıda gözünü kırpmadan saatlerdir bakıyordu üç gündür bunu yapmayı alışkanlık haline getirmişti. Kaç yıl olmuştu babasını, kız kardeşini hatta ülkesini terk edeli? Hayallerinin peşinden koşmaya karar vereli kaç yıl olmuştu? On bir... kız kardeşiyle o zamandan beri hiç görüşmemişti. Bunu yapmak istediği her seferinde babası engel olmuştu ve bir zaman sonra Orlando denemeyi bırakmıştı. William MacFadyen... Hataları asla affetmezdi. Peki, şimdi bu davetiye neyin nesiydi? Kız kardeşi Jennie'in nişan davetiyesinin posta kutusunda ne işi vardı? Hem de içinde kendi adına yazılmış bir mektupla birlikte...

Abi

Bir mektuba ne yazılır emin değilim. Sonuçta artık mektup yazılmıyor ama aklıma başka bir yöntem gelmedi. On bir yılın bir şeyleri kanıtlamak için yeterli olduğunu düşünüyorum. Yakında nişanlanıyorum, yanımda olmalısın. Babamı dert etme sadece benim için gel. Lütfen...

Sevgiler Jenn'in...

Orlando yutkunmakta zorlanıyordu. Gözlerine hücum eden yaşlardan hoşlanmamıştı. Çocukken Jennie'ye tapardı. Onu bu kadar yıldır görmemek her zaman canını yakmıştı. Babası ile yaşadığı çatışmalar annesinin ölümünden sonra katlanılmaz bir hal almıştı. William MacFadyen oğlunu kendine benzediği için sevmezdi. Orlando her daim dik başlı ve gururlu olmuştu, bu babasını deli etmişti. Bir müzik aleti çalmak istediğinde babası bunun vakit kaybı olduğunu söylemişti. Ona göre önemli olan tek şey aile şirketleriydi. Orlando dokuz yaşında şirketin yönetim kurulu toplantılarına katılmaya başlamıştı ve bu işkenceydi. On yedi yaşında babasının şirketine yararı dokunacak bir ailenin kızı ile nişanlanmıştı. Ve Orlando on sekizinci yaş gününde evi terk etmişti. Kapı zili çalmaya başladığında isteksiz bir şekilde yerinden kalktı. Davetsiz misafirlerden hoşlanmazdı, son zamanlarda tek istediği yalnız kalmaktı. Camın ardından Monica'yı gördü ciğerlerine çektiği derin soluğa ihtiyacı olacaktı bu kadın insanı boğuyordu.

"Burada ne işin var?"

"Bende seni gördüğüme sevindim Orlando. Bu şekilde kendini eve kapatarak sorunları çözmediğinin farkındasın değil mi?"

Genç kadın, yanından geçerken Orlando ona çarpmaması için kenara çekildi. Birkaç ay önce doğum yapan bir kadına hiç benzemiyordu. Hassas ya da kırılgan değildi. Güçlü ve dinç görünüyordu. Topuklu ayakkabıları zeminde tıkırdarken Orlando'da mecburen arkasından salona girdi. Monica sehpanın üzerinde duran davetiyeye şöyle bir göz atıp koltuğa kuruldu.

"Hâlâ bu davetiyeye bakıyorsun değil mi?"

"Buna karışma Monica, seni ilgilendiren bir durum değil."

Orlando bu kadınla baş etmekte zorlanıyordu. Zavallı Richard... Gerçi onun bu durumdan bir şikâyeti yok gibi görünüyordu. Richard'ın aksine Orlando baskın kadınlardan hoşlanmazdı. Hayatına daha önce Monica gibi kadınlar girmişti elbette

fakat bunlar kısa ömürlü ilişkilerdi. Böyle bir kadınla değil bir ömür, bir ay bile geçiremezdi.

"Hı hı... Haklısın beni ilgilendirmiyor ama aklıma harika bir fikir geldi. Grubun yeniden canlanması üzerindeki ölü toprağını atması için daha iyisi olamaz."

Orlando dişlerini birbirine bastırdı. "Tanrı aşkına şu ölü toprağı lafıda nereden çıktı?"

Genç adam hâlâ kazada yaralanan çocuğu düşünüyordu. Bir sürü ağır ameliyat geçirmiş ve aylardır bitkisel hayattaydı. Doktorlar bir daha kalkıp kalmayacağını bile bilmiyorlardı ve Orlando ölümü her düşündüğünde titriyordu. Ne olursa olsun bu kendi hatasıydı. O arabayı fark etmeliydi, daha dikkatli, daha kontrollü olmalıydı. Hatalara bahaneler üretmek aciz insanların sığınağıydı. Orlando aciz bir insan değildi.

"Sorun yok. Sakinleş... Bak ben diyorumki eğer sen ve ailen tekrar bir araya gelirseniz bu medya açısından oyalanacak başka bir konu anlamına gelir ve..."

Orlando sinirle araya girdi. "Hayır, hayır! Bunu daha önce de söyledim Monica. Benim aile meselelerim bir medya malzemesi olamaz."

Monica küçük bedenini dikleştirdi. Orlando onun azmini ve hırsını seviyordu. Çalıştığı insanlarda bu özellikler olması genelde onu kızdırsa da aynı zamanda gurur duymasına neden oluyordu.

"Kız kardeşin bana bir e-posta gönderdi."

Orlando birkaç defa öksürüp kendini toparladıktan sonra "Ne?" diye sordu.

"Anlaşılan Jennie senin durumuna üzülüyor ve nişanında seninde orada bulunmanı istiyor. Ayarlama yapmam için bana e-posta atmış."

Genç adam ellerini kafasında gezdirdi. "Tanrım!"

"Bu o kadar da kötü bir şey değil Orlando. Her şekilde seni ve grubu iyi olarak etkileyecek. Ailen ile olan problemini çözer-

ken medyanın gözünde iyi bir imaj çizip hayranlarının kalbini tekrar kazanacaksın. Evet, o çocuk iyileşene kadar olumsuz etki devam edecektir ama hâlâ sizi seven çok fazla insan var. Yeni albüme zemin hazırlamış oluruz. Bunu bir düşün."

Monica çantasından bir kâğıt çıkarıp Orlando'ya uzattı. "Burada Jennie'in numarası yazıyor. Onu aramanı istedi dedi ki artık zincirlerimden kurtulmanın zamanı geldi babamı daha fazla dinleyemem. Onu ara Orlando."

Orlando başını sallamakla yetindi ne düşünmesi gerektiğini bile bilmiyordu. On bir yıl... Evi terk ettiğinde Jennie yalnızca on iki yaşındaydı ve şimdi yirmi üç. Bunu yapabilir miydi? Her şeyi bir kenara bırakıp tekrar oraya dönebilir miydi?

"Ben gidiyorum Orlando."

Monica elini Orlando'nun omzuna koydu. Bunu adam oturabildiği için yapmıştı yoksa Orlando'nun omzuna dokunabilmek pek mümkün değildi. "Eğer gitmeye karar verirsen seninle geliriz. Çocuklarla birlikte... Jennie bizi de davet etti. Yanında olacağımızı bilmeni istiyorum."

Orlando kafasını kaldırıp Monica'ya baktı. Evet, bazen çok sinir bozucu ve aşırı kontrolcü bir tipti ama Orlando onu seviyordu. Monica'yı işe almasının en büyük nedenide kendine benziyor oluşuydu.

"Teşekkür ederim. Bunu düşüneceğim, tüm diğer şeylerle birlikte."

***

Orlando evinin verandasında oturmuş hırçın dalgaların yükselişlerini seyrediyordu. Yağmur bulutları gökyüzünü kaplamış kapalı ama ılık bir hava vardı. Genç adam elinde tuttuğu karttaki rakamları artık ezberlemişti. Bunca zamandır Jennie'nin neden aramadığını biliyordu. Genç bir kız için canavar babaları etkili bir caydırıcıydı ama Orlando kendi adına bir mazeret bulamıyordu. Neden o adamın Jennie ile aralarına girmesine izin vermişti? Küçük kardeşi her zaman dünya üzerinde en değer

verdiği şey olmuştu. Yıllar içinde zaman zaman onu düşünmüş, yanına gitmek istemiş ama ne söyleyeceğini bilememişti. Galiba korkmuştu... Jennie'nin ona kızgın olma ihtimalinden... Yerinden kalkarak kartı parçalara ayırdı ve çöpe attı. Bunu yapamazdı. Bunu yapacak kadar bile cesarete sahip olamamak ne kadar boktan bir şeydi.

Karşısında duran kum torbasına tüm kuvvetiyle vurdu. Torba zincir sesleriyle birlikte savruldu ve Orlando bu sefer daha sert bir yumruk attı. Öfkesini kontrol etmekte zorluk çekiyordu. Neyse ki ağır sporlar şiddet eğilimini bir nebze olsun köreltiyordu. Psikolojik desteğin yanında aldığı ilaçlarında yardımı dokunuyordu elbette ama bazı zamanlar hâlâ hiçbir şey yeterli olmuyordu. Yalnız kalmıştı. On bir sene önce evden kaçarken babasına yakalandığı gece adamın buz gibi sesini duydu.

"Ne olacak biliyor musun Orlando? Yalnız kalacaksın, yapayalnız. Benim gölgemden ayrıldığın zaman bir daha geri dönüşün olmayacak. Benim bir oğlum olmayacak, seninde bir baban. Ben senin baban olduğum için her şeye sahipsin ama bu kapıdan çıkıp gittiğinde hiçbir şey olacaksın. Başarısız olacaksın Orlando. Duyuyor musun?"

Evet, yalnız kalmıştı. Bu konuda haklıydı zaten babasının yanıldığı çok az görülen bir durumdu. İş hayatında bu kadar başarılı olmasınıda verdiği doğru kararlara borçluydu. Fakat bir konuda yanılmıştı. Müzik konusunda başarısız olmamıştı. Müzik onu şimdi olduğu yere getirmişti. Telefonunun çalışı onu derin düşüncelerinden sıyırdı. Havlusuyla terini kurularken telefona uzandı.

"Georgia... Bir sorun mu var?"

Georgia'nın tehlikeli olduğunu onu gördüğü ilk anda fark etmişti. Onu tanıyordu. Evlenmeden önce iç çamaşırı mankeniydi. Jesse Cox ile evlendikten sonra ise İngiltere sosyetesinde önemli bir yere sahip olmuştu. Genelde evli kadınlarla olmazdı, buna özellikle dikkat ederdi ama Georgia karşısına büyük hatalar yaptığı bir dönemde çıkmıştı ve Orlando hatalarına bir yenisini eklemekten çekinmemişti. Bunda Jesse Cox'un babasıyla iş

yapmasının payı olup olmadığını bilmiyordu. Sadece Georgia'yı istemişti. Onu herkes isterdi. Kışkırtıcı bir cazibeye sahipti.

"L.A.'ya geldim. Seni görebilir miyim?"

Orlando defalarca onu bir daha görmemeye kendine söz vermişti ama nedense bundan vazgeçemiyordu. Kendini Georgia'ya karşı suçlu hissediyordu ve bir şekilde onun her dediğini yapıyordu.

"Evdeyim."

***

Bir saat sonra Georgia kapıdaydı. Sarı saçları, ışıl ışıl bronz teni ve okyanus mavisi gözleriyle etkileyici bir kadındı. Uzun bacaklarından ve mükemmel fiziğinden bahsetmeye gerek yoktu.

"Bir daha L.A.'ya gelmeyeceğini sanıyordum?"

Georgia, Orlando'nun yanından geçerken sessizdi. Koridorda yüz yüze durdular. "Aslında gelmeyecektim. Jesse ile aramız çok kötü. Dün iş için yurt dışına çıkınca bende..." dedikten sonra derin bir nefes aldı. "...belki seni son kez görebilirim diye düşündüm."

Orlando ikna olmamış bir tavırla başını salladı. "Geçen seferde son kez demiştin ama yine buradasın."

Georgia'nın dudağının kenarı buruk bir şekilde kıvrıldı. Cevap vermeden önce Orlando'ya doğru bir adım atarak kemerine uzandı. Genç adam müdahale etmedi. Uzun süredir evinden çıkmıyordu ve biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Cinsel açlığı elinin yardımıyla bastırılmayacak bir boyuta ulaşmıştı. Genç kadın büyük bir ustalıkla Orlando'nun kemerini çözdükten sonra genç adamın pantolonunu indirdi. Elini çamaşırının içine sokarak aletini dışarı çıkardı.

"Her gördüğümde şaşırıyorum."

Georgia'nın bu sözü Orlando'yu güldürdü. Aleti kadınları şaşırtan bir boyuttaydı. Genç adam hiç vakit kaybetmeden kadını ceketinden ve üzerindeki küçük elbiseden kurtardı. Muaz-

zam fiziğini elleriyle keşfe çıkarken Georgia başını geriye atmış Orlando'ya teslim olmuştu. Genç kadın çamaşırını Orlando'nun gözlerinin içine bakarak indirirken son derece arzulu görünüyordu. Şişmiş dudaklarını ısırdı ve Orlando hızlı bir hamleyle Georgia'yı duvara dayadı. Uzun bacaklarından birini kalçasına dolarken penisini eliyle Georgia'nın ıslak kadınlığına yönlendirdi. İlk hamle genç kadının çığlık atmasına neden olacak kadar sertti.

"Aman Tanrım!"

Orlando ikinci yüklenişte aletinin neredeyse tamamını Georgia'nın içine gömmüştü. Genç kadın başını omzuna yaslamış yumuşak bir şekilde inliyordu. Orlando'nun ritmi hızlı ve keskindi. Alacağını alma peşindeydi ve bundan hiç rahatsız olmuyordu. Seks her zaman bundan ibaretti. Sonuçlardan... Bu işi güzel kılan şey sonunda hissedeceği o rahatlamaydı. Georgia kollarında titrerken Orlando daha da hızlandı. Genç kadın çığlık çığlığa kendini orgazma bıraktığında Orlando rahatlamak için kendisine izin verdi. Aletini hırıltılı bir solukta genç kadının içine boşalttı ve spermleri uzun bacaklarından aşağıya süzülürken geri çekilip soluklarını dinlendirdi.

***

Ertesi sabah yatağında yapayalnız uyandı. Georgia sabaha karşı yanından ayrılmıştı, kocası dönmeden önce İngiltere'de olmak istiyordu. Her zamanki gibi Orlando'ya veda etmiş ve bir daha görüşmeyeceklerini söylemişti. Bu sürekli söylediği bir yalanı dinlemekten başka bir şey değildi. Georgia her seferinde geri dönecekti ta ki Orlando bunu tamamen bitirmeye karar verene kadar... Yatağında doğrulup karşısında uzanan okyanus manzarasını seyretti. O anda gri gökyüzünde güçlü bir ışık huzmesi belirdi birkaç uzun saniye sonunda şiddetli gök gürültüsü duyuldu. Orlando içinde bir yük hissetti. Genç adam kardeşi Jennie'yi ardında bıraktığında onun gök gürültüsünden nasıl korktuğunu hatırladı. Küçükken gizlice onun odasına gelip ken-

dine nasıl sığındığını... Bir anda düşünmeden telefonuna uzandı ve dün kartı atmadan önce ezberlediği numarayı çevirdi. Ne bok olursa olsun o nişana gidecek, Jennie'yi görecekti. Bunu artık engelleyemezdi.

Merhaba, ben Jennie şu an telefona cevap veremiyorum. En kısa zamanda size dönüş yapacağım.

Çıkan sesli mesaj Orlando'nun nabzının bir anda yavaşlamasına neden oldu. Aynı anda gözlerine dolan yaşları hızla geri gönderdi. Jennie'nin ses tonu duymak aradan o kadar yıl geçmemiş gibi hissetmesine neden olmuştu. Sinyal sesini duyduğunda telefonu kapatmayı düşündü ama hemen bunu yapmaktan vazgeçti. Bir kez daha kendini engellemeyecekti.

"Jenn, merhaba ben... Ben Orl... Abin. Müsait olunca konuşabiliriz sanırım. Hoşça kal."

Orlando sabah sporuna konsantre olmuş koşu bandında tüm gücüyle koşuyordu. Telefonu şahsi spor salonunun içinde yankılanmaya başladığında banttan inerek birkaç yudum su içip nefesini düzenledi. Jennie'nin numarasını ekranda görmek nabzının koştuğu zamandan çok daha hızlı atmasına neden olmuştu.

"Jenn."

Orlando başka bir şey söylememişti tek yaptığı kardeşinin ismini mırıldanmak olmuştu.

Jennie'nin diğer taraftan güçlü bir nefes aldığını duydu. "Şey, merhaba... abi... ben, biraz meşguldüm ve anca telefonuma bakabildim. Aslında aramanı beklemiyordum. Numaramı araman için verdim elbette ama yinede... Belki görüşmek istemezsin diye düşündüm. Bu aptalca bir fikir gibi gelsede günlerdir senden telefon bekliyorum."

Jennie tıpkı çocukken kızdığı ya da heyecanlandığı zamanlarda olduğu gibi saçmalıyordu. Orlando bu tavrına karşılık kahkaha atmadan duramadı.

"Numaranı bırakmana ve bana davetiye göndermene çok mutlu oldum."

"Peki, ya mektup?"

Genç adam kendi kendine başını salladı. "Ve mektup içinde teşekkür ederim. Beni unutmadığın anlamına geliyor sanırım. Bu beni sevindirdi."

Jennie küçük bir kız gibi burnundan verdiği nefeslerle güldü. Orlando onun nasıl göründüğünü merak ediyordu.

"Gelecek misin peki?"

Genç adam buna nasıl bir cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu. Onu görmeyi ve o gün yanında olmayı her şeyden çok istiyordu fakat... William MacFadyen buna asla izin vermezdi. Orlando ne kadar kontrol delisi, inatçı ve despotsa William MacFadyen bunun on katıydı.

"Jenn..."

"Lütfen, itiraz etmeden önce beni dinle."

Orlando spor salonundan çıkarak yatak odasına girdi ve yatağın üzerine oturdu.

"Babam artık kimsenin hayatına müdahale edecek bir durumda değil. Ben yirmi üç yaşındayım, sen yirmi dokuz. Sence de çok fazla seneyi heba etmedik mi? Babamdan intikam almaya çalıştığını biliyorum ve inan yeterince aldın. On bir yıldır senin ne kadar başarılı olduğun hakkında haberler okuyup sinirden köpürüyor. Yenildi... Onu yendin ve artık telafi etme zamanı. Bizim kaybolan yıllarımızı telafi etmelisin."

Ardında bıraktığı o ufacık kız çocuğunun böylesine mantıklı cümleler kurması karşısında afallayan Orlando ne söyleyeceğini bilemeyerek birkaç kez ağzını açıp kapattı.

"William MacFadyen'den bahsediyoruz. Oradan polis zoruyla atılmak şu an pek işime yarayacak bir şey değil."

İçinde bulunduğu durumdan Jennie'nin haberi olduğunu düşünüyordu. Monica bunu ima etmişti. "Sana dokunmayacak. Artık bunu yapamaz, hâlâ aynı adam olmadığını söylemiyorum mucizevi bir şekilde kanatları falan çıkmadı sadece... Neyse, bunları gelince konuşuruz. Nişan törenimde yanımda olmana

ihtiyacım var. Önümüzdeki ay nişanlanıyorum ve yaz sonunda evleniyorum. Beni mihraba sen götürmelisin ilk alıştırmayıda önümüzdeki ay yapabilirsin. Hem, hakkında çıkan haberleri biliyorum bunlar hakkında menajerin ile konuştum. O da yanımda olmanın iyi olacağını söyledi. Bütün grubu nişanıma davet ettim."

Orlando kendi kendine güldü. "Babam bir grup çapulcunun evinde olmasına bayılacaktır."

Jennie'de, Orlando'nun gülüşüne katıldı. "Sesini çıkarmayacak demiyorum sadece... buna mecbur. Seni yanımda istiyorum ve bana bunu borçlu."

Orlando evi terk ettikten sonra babasının tüm despotluğuyla Jennie uğraşmış olmalıydı, bunu düşündükçe sinirleniyordu. Orlando'da o anda Jennie'ye bunu borçlu olduğunu hissetti.

"Orada olacağım... çocuklarla birlikte."

Bunu yalnız başına yapamayacağını biliyordu. Ona her zaman destek olan arkadaşları yanında olmalıydı. Jennie ufak bir çığlık attıktan sonra detayları heyecanla Orlando ile paylaşmaya başladı. İki kardeş arasında tüm o kayıp yıllar yaşanmamış gibiydi. Sanki daha dün görüşmüşler gibi...

***

Grubun özel jeti Orlando'nun doğup büyüdüğü Dover'a iniş yaparken genç adam endişeli hissediyordu. Kız kardeşi vazgeçmemesi için defalarca aramak zorunda kalmış hatta araya Monica'yı sokmuştu. Sonunda buradaydı işte. On bir yıl sonra İngiltere'ye gelmiş hatta bir daha ayak basmayacağına yemin ettiği Dover'a ulaşmıştı. Özel uçakların indiği havaalanı Dover'ın yeşillikleri içinde küçük bir yerdi. Onları almaya gelen lüks araçlar otele doğru yola çıkarken Orlando, Luke ve Luz ile aynı araçtaydı. Bu kadar çift arasında tek olduğu için ona özel bir araç kiralanmamıştı ve Orlando kendini fazlalık gibi hissediyordu. Neyse ki Richard, Monica, sevimli bebekleri ve her yere onlarla gelen bakıcılarının bulunduğu araçta değildi. Zaten o küçük şey-

tan yol boyunca durmadan ağlamıştı. Dört aylık bir bebeğin bu kadar çok gürültü çıkarabildiğine inanamıyordu. Luz heyecanla dışarıda başlayan yağmuru izliyordu.

"Burası inanılmaz romantik bir yer."

Orlando gözlerini devirdi. "Ne sevimli değil mi? Küçük çifte kumrular yağmur altında sevişebilirsiniz."

"Bu kadar gergin olma Orlando. Bu seni kötü etkileyecek, olumlu düşün tamam mı? Kız kardeşini göreceksin bence bu tüm kötü şeyleri silip atabilir. Ne olursa olsun insanın bir ailesinin olması muhteşem olmalı."

Luz'un dokunaklı sözleri karşısında Luke ona sarıldı ve bedenini kendine doğru çekti.

"İyiyim sorun yok Luz benim için endişelenme. Jennie için cehenneme giderim ve şu an burası benim için cehennem. Gördün mü? Sıfır problem."

Luz kıkırdadı. Yüz ifadesi anında değişmişti. Orlando onunla tanıştığı ilk akşamı hatırladı. Onu Jennie'ye benzetmişti aslında bu ne fiziksel ne de ruhsal bir benzerlikti ikisi de birbirlerine son derece zıt karakterlere sahipti. Orlando onu Jennie'nin yerine koymuştu çünkü Luz gibi küçük bir kızı o şekilde çaresiz görmek aklına kız kardeşinden başka kimseyi getirmemişti. Yıllar boyunca Jennie'yi düşünmediği ya da onun için endişelenmediği tek bir gün olmamıştı. Luke ve Luz pencereden dışarıyı izlerken Orlando'da onlara katıldı. Yıllar bu yerde hiçbir şeyi değiştirmemişti. Tüm o yeşillik, yükseltiler, kıyı boyunca uzanan Manş denizi, derin tarih içeren kaleler...

Luz kafasını Orlando'ya doğru çevirdi. "Tüm bu limanlar babana mı ait gerçekten?"

Orlando dişlerini birbirine bastırdı. Babasının gücü hafife alınacak gibi değildi ve bu maddi güç sadece limanlar ile de sınırlı değildi.

"Pek çok kolda faaliyet gösteren bir Holding sahibi ve evet bu limanlar da ona ait."

Luz'un gözleri büyümüştü ve Luke alayla "Sana onun bir çeşit Richie Rich olduğunu söylemiştim." diye mırıldandı.

Orlando bunu hiç komik bulmamıştı ama o piç yine Luz'u güldürmüştü. Neyse ki arkadaşları doğru insanları bulmuştu. Kendisi bir enkaz olsada bu önemsizdi.

2. Bölüm

ESKİ DENİZ FENERİ

Adaline'ın bedeni soğuk çarşafların arasında ateş gibi yanıyordu. Ellerini göğüslerine götürdü. Atletinin üzerinden hissettiği yuvarlak göğüsleri sertleşmiş, uçları belirginleşmişti. Avuçlarının içinde sızlayan yuvarlakları okşarken gözleri kapalı dudakları aralıktı. Zihninde bir imge belirlemeye çalışıyordu. Birinin ona dokunduğunda neler hissedeceğini düşünüyordu. Bir adamın... Kendi küçük ve yumuşak ellerinin yerine sert ve güçlü bir adamın ellerini hayal etti. Vücudu terlemeye ve belli belirsiz titreyeme başlamıştı. Yumuşak okşayışları sert ve ısrarcı bir hal alırken Adaline'ın elleri daha aşağıya ince beline oradan da iç çamaşırına kaydı. Çamaşırı şehvetinin yoğunluğuyla nemlenmişti. Adaline kendini bedeninin sesine kulak vermek zorunda hissediyordu. Bu ihtiyacı durduramıyor, engelleyemiyor, erteleyemiyordu. Elini yavaşça iç çamaşırından içeri soktu. Narin parmakları, ıslak ve seyrek tüylerin etrafında biraz dolandı. Parmakları beceriksiz bir şekilde klitorisinde duraksadı. Bu tepeciğin özelliğini keşfedeli birkaç sene oluyordu ve Adaline şehvetin ne kadar büyük bir günah olduğunu biliyordu. Annesi bu konuda vaazlar vermeye yıllar önce başlamıştı. Fakat Adaline içindeki ateşi söndüremiyordu. Parmakları klitorisini yumuşak dokunuşlarla

uyanırken saç dipleri terliyor, ağzı kuruyordu. Yaklaştığını hissedebiliyordu. Bunu ona bir adamın yaptığını, onu okşadığını, öptüğünü ve kulağına son derece ayıp şeyler fısıldadığını hayal etti. Sökülmesi de uzun sürmedi. Ufak inlemelerini dişlerini dudaklarına bastırarak kapattı ve kasılan bacaklarını sıkıştırdı. Nefesini düzenlemeye çalışırken kapının zilini duyarak yerinden fırladı. Adaline kimin geldiğine bakmak için aşağıya inmeden önce elini yüzünü yıkadı pijamaları hâlâ üzerindeydi kapısı savrularak açıldığında üstünü değiştirmeyi düşünmüştü ama Jennie buna engel oldu.

"Della! Neler olduğuna inanamazsın!"

Jennie'in heyecanlı kişiliğine çocukluklarından beri alışmış olan Adaline yine gelinlik tercihini değiştirdiği ve bu sefer doğru gelinliği bulduğunu sanarak sakin bir şekilde yatağını toplamaya başladı.

"Yine ne oldu?"

Jennie, Adaline'ın elinden yastığı alarak ellerini tuttu ve genç kızı kendine bakması için çevirdi. İki kız neredeyse aynı boylarda oldukları için birbirlerine bakabiliyorlardı. Adaline, Jennie'in yeşil gözlerindeki mutluluk pırıltılarını görebiliyordu.

"Buna inanamazsın. Abimle konuştum."

İşte bu Adaline'ın dikkatini çekmişti. Genç kız yutkundu ve daha fazlasını öğrenmek için büyük bir merakla Jennie'ye bakmaya başladı.

Kızın bir şeyler söylemeyeceğini anladığında, "Nasıl? Anlatsana..." diyerek üsteledi.

Jennie'in dudak kenarı şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İlgini çekmediğimi sanıyordum ama Orlando'nun olduğunu anladığın anda hayatındaki en önemli mesele oldum bakıyorum?"

"Of, Jenn. Hadi anlat şunu."

Jennie yalancı bir bıkkınlıkla "Tamam, tamam..." diye mırıldandı.

Adaline'ı camın önündeki koltuğa doğru çekiştirdi ve iki genç kız karşılıklı oturup Jennie ve Orlando'nun telefon konuşmasından bahsetmeye başladılar. Jennie söyleyeceklerini bitirdiğinde coşkuyla, "Ve nişana geliyor!" diye bağırdı.

Adaline heyecandan ne söyleyeceğini bilemiyordu. O kadar yıl sonra Orlando, İngiltere'ye mi geliyordu? On yaşında küçük bir kızken ona âşık olduğunu hatırladı. Bay MacFadyen ilk aşk acısını çekmesini sağlayan adamdı. Orlando ve Adaline'ın ablası Margaret'ı nişanlamıştı. Adaline küçücük haliyle bu haberi duyduğunda ne kadar çok ağladığını, onların asla evlenememesi için ne kadar dua ettiğini hatırladı. Daha sonra o gitmiş ve ünlü bir rock yıldızı olmuştu. Adaline o zamanlar dualarının kabul olduğunu düşünmüştü ama diğer yandan da vicdanı ablasının mutluluğunu bozduğu için rahat değildi. Şimdi on bir yıl geçmişti Adaline on yaşında değil, yirmi bir yaşındaydı. Orlando yirmi dokuzdu ve ablası Margaret başka biriyle evlenmişti. O yıllardan bu zamana kadar o çocukça aşk hayranlığa dönüşmüştü. Hissettiği bu platonik duygu onun adını duyduğu her an kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. Orlando hayallerinde hep kendine yer ediniyordu. Dakikalar önce kendine dokunurken bile gözlerini kapattığında onun yüzünü görüyordu.

"Nasıl yani? Bundan emin misin? Orlando nişana mı geliyor? Peki ya Bay MacFadyen?"

Jennie omzunu silkti. "Babam bunu bana borçlu. Yıllardır sözünden dışarı çıkmadım. Onun istediği okula gittim, şirkette staj yaptım ve onun da onayladığı biriyle evleniyorum. Karşılığında abimi istedim tek kelime etmeye hakkı yok. Hem durumunu biliyorsun."

Adaline başını salladı. Jennie haklıydı. Orlando gittikten sonra tüm sorumluluk Jennie'ye kalmıştı. Babası için mükemmel olmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu tıpkı Adaline gibi... Nişanlısı Patrick iyi bir çocuktu ama Jennie için bu evlilik oldukça erkendi. Adaline heyecanını arkadaşına belli etmemeye çalışıyordu ama bu faydasızdı. Birlikte geçirdikleri o kadar yıl sonra Adaline, Jennie'den pek bir şey saklayamıyordu.

"Onunla yıllar sonra karşılaşacağın için heyecanlı mısın?"

Gözlerinde şeytani pırıltılar yanıp sönüyordu. Adaline dudaklarını ısırıp başını önüne eğerek bu sorudan kaçmaya çalıştı. "Bunu benim sana sormam gerekmiyor mu? O senin abin."

"Ben tabii ki heyecanlıyım bu beni öldürüyor. Birazdan Patrick'le buluşacağım ve ona da abimin geleceğini anlatmak için sabırsızlanıyorum. Fakat biliyorsun işte ona ne kadar hayran olduğunu biliyorum. Şimdi onun karşısına genç bir kadın olarak çıkacaksın. Bence senden hoşlanacak."

Adaline böyle bir şeye ihtimal verip umutlanmak istemiyordu ama diğer yandan da bunu hayal etmekten geri duramıyordu. Orlando şimdiki halini beğenir miydi? Ya da en azından onu görür müydü? Jennie kol saatine bakarak şaşkınlıkla ağzını açtı. "Tanrım! Geç kalıyorum."

Hızlıca kollarını Adaline'ın boynuna dolayıp yanaklarına son derece ıslak öpücükler bıraktı. "Sonra görüşürüz Della."

Adaline'ın bir şey söylemesine izin vermeden geldiği hızla kayboldu. Genç kız birkaç dakika penceresinden dışarıyı izledikten sonra duş alıp giyindi. Annesi ile babası, ablasını ve torunlarını ziyarete gitmişlerdi yani Adaline'ın hayal kurmak için bol bol vakti olacaktı.

***

Adaline kahvaltı masasında önündeki omleti didikliyordu. Annesi karşısında oturmuş çayını yudumlarken yüzü her zamankinden gergindi.

"Baban, Bay MacFadyen'ın çok sinirli olduğunu söylüyor. Bu yüzden durumu daha da kötüleşebilirmiş inanabiliyor musun? O adam hangi yüzle babasının karşısına çıkacak?"

Adaline bu konuda yorum yapmak istemiyordu ama bu hamle, annesinin kahvaltının başından beri genç kızın ağzından laf almak amacıyla yaptığı altıncı hamleydi. "Onlar aile ar ne. Jennie'nin abisini nişanında yanında istemesi çok doğal."

Annesinin ince kaşları onaylamaz bir ifadeyle çatıldı. "Çocuklar, anne ve babalarının sözünden çıkmamalı. Jennie yanlış bir karar veriyor, babasını üzmesinin haklı çıkarılacak bir tarafı yok. Hele zavallı adam o durumdayken."

Adaline sesinin tonunu ayarlayamadı ve bir anda "Zavallı adam mı?" diye bağırdı.

"Sesini yükseltme Adaline Mary Harrison."

Annesinin tam ismini kullanması karşısında sessizleşip meyve suyundan bir yudum alan Adaline ses tonunu toparlayıp sözlerine devam etti.

"Bay MacFadyen son derece ürkütücü ve despot bir adam. Jennie yıllardır onun isteği dışında adım atmıyor." Genç kız tabii bende demek istedi fakat bunu dile getiremedi.

"Bay MacFadyen tıpkı bizim gibi çocuklarının geleceğini düşünen bir adam. Sizin için en iyisini istediğimizi göremiyor oluşunuz bile ne kadar cahil ve hata yapmaya müsait olduğunuzu gösterir. Jennie şımarıklık yapıyor. O çocuk sırtını dönüp bir günahkâr olmayı seçtiğinde her şeyi arkasında bırakmıştı şimdi hangi yüzle dönecek? Babasının, kardeşinin ve bizim yüzümüze nasıl bakacak?"

Adaline burnundan öfkeli bir nefes soludu. "Bunun bizimle ne ilgisi var anlayamıyorum anne?"

Dolly kendine hâkim olamayarak çay fincanını sertçe masaya indirdi. Çıkan sese rağmen kırılmayan bardak Adaline'ı şaşırtmıştı.

"Bunu hatırlamayacak kadar küçüktün elbette bunun için seni suçlayamam ama o çocuk ablanı yüz üstü bıraktı. Zavallı Margaret henüz on sekiz yaşındayken nişanlısı tarafından terk edildi."

Adaline annesinin görmeyeceği şekilde başını önüne eğerek gözlerini devirdi. Bunları hatırlamayacak kadar küçük değildi on yaşında bir çocuk pek çok şeyi hatırlayabilirdi. Orlando ve Margaret'ın nişanı ailelerin arasında verilen bir sözün ürünüydü. Kimseye söz hakkı tanınmamıştı ve Orlando bu nişandan sonra

evi terk etmişti. Annesinin acıdığı gibi Margaret bu duruma üzülmemişti çünkü evlenmekten özellikle Orlando MacFadyen gibi bir adamla evlenmekten deli gibi korkuyordu.

"Ablam, Orlando'yu sevmiyordu.

"Ah, Adaline benim hayalperest çocuğum. Tanrı bizden kocamızı sevmemizi ister, bir adam kocan değilse onu sevip sevmediğini söyleyemezsin. Margaret ve Orlando'nun evlilikleri Tanrı tarafından kutsandığında ikisi de birbirlerini seveceklerdi ama Orlando isyankâr ve günahkâr bir çocuk."

Genç kız annesinin bağnaz düşüncelerine daha fazla katlanamayacağını düşünerek yerinden kalktı.

"Ben odamı toplayacağım, daha sonra Jennie'ye nişan çiçeklerini seçmesinde yardım edeceğim anne sana afiyet olsun.

Adaline yatağının üzerini örtüp kirli çamaşırları sepete attıktan sonra iç çamaşırı çekmecesinden günlerdir onu uykusuz bırakan beyaz zarfı çıkardı. Bir ay önce Jennie ile Los Angeles FIDM'e çizimlerini göndermişti. Bir hafta önce eline geçen mektup ise başta çılgınca sevinmesine neden olsada şimdi ne yapacağını düşünüyordu. Ailesi onun Amerika'da moda tasarım okumasını istemiyordu ama Adaline'ın üniversite eğitimini yıllardır erteliyor olmasının tek nedeni bir gün FIDM'e kabul edilecek olmaktı. Şimdi o gün gelmişti ve tüm karşı çıkışların karşısında boyun eğmemesi gerektiğini düşünüyordu. Eğer hayallerini ve özgürlüğünü feda ederse Jennie gibi hayatını başkalarının ellerine bırakmış olurdu. Bunu yapmak istemiyordu. Orlando gibi cesur olmak istiyordu fakat bunun bedeli olarak dışlanmış bir evlat olmakta istemiyordu. Amerika'ya gittiğinde tamamen yalnız olacaktı nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Elbette finansal durumu düşündükçe bu imkânsız gibi geliyordu. Yıllarca ailesinin imkânları sayesinde rahat bir hayat sürmüştü İngiltere'yi terk ettiği anda sıfırdan başlaması gerekecekti. Adaline zarfı özenle yerine sakladı ve MacFadyen malikânesine gitmek üzere yola çıktı.

***

Bulundukları yer Dover merkezine iki buçuk mil uzaklıktaydı. Eski limana ve marinaya yakın, yemyeşil bu alan yabancı insanlar için bir cennet olsada bu bölgeye sıkışmış olan Adaline bunu demir parmaklıklar ardından cennet bahçelerini görmeye benzetiyordu. Bölgede yaşayan sekiz aile araziye dağılmıştı ve tam ortada MacFadyen malikânesi yer alıyordu. Malikânenin bahçesini bir günde gezmek mümkün değildi ama Jennie ve Adaline bahçeyi o kadar çok gezmişlerdiki her karışını ezbere biliyorlardı. Adaline bisikletinin pedallarına asıldı yokuş yukarı çıkarken pedallara var gücüyle yüklendi. MacFadyen malikânesi gerçek bir malikâneydi. Eski bir kalenin restore edilmesiyle bugünkü halini almıştı ve Bay MacFadyen aile mirasıyla övünmeyi sevdiği için İskoçya'dan, İngiltere'ye gelip nasıl yükselişe geçtiklerini aylık yemekli toplantılarda sık sık anlatırdı. Adaline ana salona girdiği anda odayı saran çiçek kokularıyla başı döndü. Gözleri devasa salonun her yerinde sıralanmış rengârenk çiçeklerin üzerinde gezindi. Tüm çiçeklerin ortasında kararsız bir tavırla oturan Jennie'in yanında organizatör olduğu her halinden belli olan bezmiş bir kadın duruyordu.

"Bu çiçekler bahçeye ekilecektide yanlışlıkla buraya mı geldi?" Adaline'ın sesini duyan Jennie ayağa fırladı yüzünde tüm sorunlarının çözümüne bakarmış gibi bir ifade vardı. "Ah, Della iyi ki geldin! Bu iş gerçekten çok zormuş. Birini seçmem gerekiyor fakat... çok fazlalar."

Adaline salondaki bütün çiçeklerin önünde bir tur attı ve en sonunda eşsiz mavi rengiyle göz kamaştıran krizantem çiçeklerini işaret etti. "Kesinlikle bu. Elbisen buz mavisi, koyu mavi çiçeklere uyum sağlayacaktır. Hem bahçede yapılacak bir nişan için göz kamaştırıcı görünecektir."

Jennie'nin gözleri parladı ve sanki başından beri krizantem çiçeği istiyormuş gibi hızlı hızlı başını salladı. "Evet, evet kesinlikle." Çiçeğin etiketini okuyarak, "Kesinlikle mavi krizantem olmalı." diye şakıdı.

Organizatör kadın Jennie bakmadığı sırada rahatlayarak derin bir nefes aldı. Zavallı kadın kararsız bir genç kızın elinde hırpalanıyordu ama bu işin de bir kolay yolu vardı. Henüz bunu görememesi onun suçuydu. Eğer Jennie'yi bir şeye ikna etmek istiyorsa önce kendisi bir seçim yapmalı Jennie'yi o seçime yönelendirmeliydi. Tıpkı Adaline'ın yaptığı gibi...

Kadın notlarını aldıktan sonra, "Bayan MacFadyen... Yani şey, Jennie. Her şeyi not aldım. Birilerini gönderip salonunuzu boşaltırım. Elbise provası için yarın görüşmek üzere." diyerek çıkışa yöneldi.

Organizatör gittikten sonra Jennie ve Adaline kendilerini koltuğa attılar. "Bu iş gerçekten çok yorucu. Benden sana tavsiye sakın büyük kutlamalarla evlenmeye kalkma."

Adaline kıkırdadı. "Buna hiç niyetim yok ama yaparsam Vegas'a kaçarak evleneceğimden emin olabilirsin."

Jennie gülümsedi. "Amerika ve okul hakkında sizinkilerle konuşabildin mi?"

Adaline umutsuzca kafasını iki yana salladı. "Başvuracağımı söylediğimde bile deliye döndüler. Annem beni kalp krizi geçirmekle tehdit etti babam ise her zamanki gibi tepkisiz kaldı. Başvurduğumu, kabul edildiğimi hatta gitmeyi düşündüğümü bilseler... Korkunç."

Jennie elini güven verircesine Adaline'ın sırtına koydu. "Gitmek istersen sana maddi, manevi destek olacağımı biliyorsun değil mi?"

Genç kız başını salladı. "Teşekkür ederim Jennie ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bir daha onları göremeyeceğim ve eğer yardıma ihtiyacım olursa onlara koşamayacağımı bilmek beni dehşete düşürüyor. Ne olursa olsun onlar benim ailem."

"Seni anlıyorum Adaline emin ol bende aynı durumdayım. Sence yapabilsem çekip gitmez miydim? Abime kızamıyorum biliyor musun? Sadece bende onun kadar cesur olmayı diliyorum."

Adaline'da öyle olmak istiyordu zaten bunada mecburdu. Hayatında bir kez olsun kendisi için bir şey yapmalıydı.

***

1 Ay Sonra...

Buradaydı! Kahretsin! Buradaydı. Buraya gelmişti. Şimdi onu fark edecek miydi peki? Yoksa yıllar önceki küçük, pis, yaramaz, ablasının gölgesinde kalmış kız mıydı onun için? Ya hatırlamazsa! Onu hiç hatırlamaması daha bile kötü olurdu. Ablası artık evliydi Orlando için bir seçenek olamazdı zaten o zamanlarda ikisi de birbirlerini istememişti. Ya kendisi? Adaline'ın onun için bir seçenek olması olası mıydı? Adaline aynada kendine baktı. Çok zayıftı. Onun dergilerde yanında poz veren kadınlar son derece dolgun, iri göğüslü ve kalçalıydı. Sutyeninin içinde kaybolmuş memeler, yanlardan görünen kaburga kemikleri ve düz bir popo bunların tam tersiydi. Orlando'nun yanındaki kadınların saçları enfes sarı, gece gibi siyah, alev gibi kızıl tonlardaydı oysa Adaline, basit kahverengiyi taşıyordu. Beyaz suratında küçük burnunun üzerinde yoğunlaşan çillere baktı bu sadece sevimliydi. Uzun, kemikli suratı sıradandı. Ağzı küçük olsada dudakları dolgundu Tanrıya şükür dolgun bir şeyi vardı. Gözlerinin ne renk olduğunu kendi bile tam olarak bilmiyordu. İçinde pek çok renk barındırıyordu. Yeşil renk hâkimiyetinde kahverengi ve sarı benekler ile mavi çizgiler vardı. Annesi gözlerinin eşsiz olduğunu düşünüyordu. Orlando MacFadyen bir kez olsun gözlerinin içine bakıp onların eşsiz olduğunu düşünür müydü? Gündüz rüyalarında belki... Jennie bir ay önce Orlando'nun geleceğini söylediğinde elbette heyecanlanmıştı fakat hep bir aksilik çıkacağını ve bunun gerçekleşmeyeceğini düşünmüştü. Oysa şimdi bu gerçekti. Jennie yarım saat önce aramış abisinin grup üyeleriyle birlikte Dover'da olduğunu söylemişti. O andan itibaren Adaline tarifsiz hisler içindeydi. Kapının ardından annesinin sesini duyduğunda kendini hızla toparladı.

"Adaline, hazır mısın? Geç kalacağız."

"Hazırım, hemen geliyorum."

Adaline, Katolik bir ailede yetişmişti annesi ve babası oldukça dindar insanlardı. Her Pazar ailecek kiliseye gidiyorlardı ve annesi geç kalınmasından asla hoşlanmıyordu. Çocukluğundan beri bu durum böyle devam ediyordu. Adaline bazen içindeki şeytana yenilmiyor değildi fakat bazen de Tanrı'ya ihtiyaç duyduğu anlar oluyordu. Tıpkı içinde bulunduğu zamanlar gibi... Gitmeye karar vermişti ve Tanrı'dan onu koruyup gözetmesini, ailesine arkasını döneceği için onu affetmesini isteyecekti.

***

Adaline kilisedeki inanılmaz sıkıcı Pazar vaazından çıktığı anda annesine biraz yürüyüş yapmak istediğini söyleyerek sahile doğru ilerledi. İngiltere'nin her zamanki puslu havası bugün güneşle ışıldıyordu sahil kesiminin soğuğu can sıkıcı olsada bahar ve yaz ayları insana yaşadığını hissettiriyordu. Hava yinede serindi elbette. Adaline ince hırkasına sarındı. Sahile yaklaştıkça rüzgâr hırçınlaşıyor, genç kızın saçlarını dağıtıyordu Kahverengi saçlarının rengi güneşin vurduğu yerlerde bal rengine dönüşüyordu. Adaline yüzüne gelen karmaşık saçları geriye çekerek yoluna devam etti. Kumlar babetlerinin içine doluyordu. Kayalıklar biraz ilerideydi. Adaline'ın gizli yeri... Kendi kendine gülümseyerek sahili kaplayan kumlarda koşmaya başladı buradan ayrıldığında bunu yapmayı özleyecekti. En sonunda babetlerinin verdiği rahatsızlığa daha fazla dayanamayarak onları çıkarıp eline aldı koşmaya kaldığı yerden devam etti. Nihayet kayalıklara vardığında nefes nefeseydi. Sivri taşlara tutunarak tepelerine tırmandı. Yeterince yukarı çıktığında uçurumun kenarındaki eski deniz fenerine ulaşabilirdi. O terk edilmiş feneri seviyordu. Güç bir tırmanış sonucunda tepeye varmıştı. Kırmızı, beyaz deniz fenerine giden patikada ilerleyerek fenerin altındaki taşa oturdu. Bacaklarını uzatıp rüzgârın saçlarını dağıtmasına izin verdi. Dalgalar o kadar şiddetliydi ki kıyıya çarpışlarının çıkardığı ses ıslık gibi öten rüzgârı bile bastırıyordu. Sırtını fenerin

soğuk taş duvarına yaslayarak denizi seyretmeye başladı. Yani arkasından gelen güçlü sesi duymadan önce öyle yapıyordu.

"Sende kimsin?"

Bir anda ufak bir çığlıkla sinen kız kafasını çevirip hemen yanındaki adama bakmaya çalıştı. Adam güneşin önünde duruyor güneş ışığının büyük bir kısmını kocaman kafasıyla emiyordu. Devasa bedeni ürkütücüydü. Adaline daha önce hiç bu irilikte bir adam görmemişti. Gözlerini kısarak adama dikkatli bakınca onu tanıdı. Orlando MacFadyen... Bay MacFadyen'ın kaçak oğlu. Adaline oturduğu yerden yavaşça kalktı ama faydasızdı. Çok kısa bir kız olmamasına rağmen adamın yanında oyuncak bir bebek gibi kalmıştı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kalbi bir anda bozuk bir sayaca dönüşmüş delirmişçesine nabzını körüklüyordu. Dudakları kurumuştu sanki günlerdir su içmiyor gibi boğazı yanıyordu. Tenine basan ateş yanaklarının yanmasına neden oluyordu. Şu anda nasıl göründüğünü biliyordu. Karmakarışık olmuş saçlar, uzun çiçekli elbisesi, ona zerre uyum sağlamayan eski mavi hırkası, kızaran yanaklarının belirginleştirdiği çilleri ve cevap veremeyecek kadar utangaç görünen bir taşra kızı... Onunla bu şekilde karşılaşmayı asla hayal etmemişti. Onu Jennie'in nişanına kadar görmeyecek ve Adaline onunla kendi tasarladığı elbisesinin içinde aslında olmadığı bir kadın olarak karşılaşacaktı.

"Konuşabiliyor musun?"

Orlando'nun sert ses tonu ve çatılan kaşlarıyla birleşince daha ürkütücü bir hal almıştı. Adaline bir şey söylemek istercesine ağzını birkaç kez açıp kapattı ve en sonunda gerekli konsantrasyonu sağladı.

"Şey, evet. Evet, elbette konuşabiliyorum."

Biraz cesaret için derin bir nefes aldı. Tuzlu koku ciğerlerine dolarak onu rahatlattı. "Burada yalnız olmaya alışkınım. Biraz ürktüm hepsi o."

Adaline onunla ilk tanıştığında kendinden emin ve ne istediğini bilen biri gibi görünmek istemişti öyle de yaptı. Orlan-

do'ya elini uzattı. "Ben Adaline, Dover'a hoş geldin Orlando MacFadyen."

3. Bölüm

KARŞILAŞMALAR

Adaline kendisine çatılmış kaşlarla bakan adamı uzun saniyeler boyunca eli havada kalmış bir şekilde seyretti. Onu hatırladığı gibi değildi. Çok daha uzun, çok daha kaslı, çok daha sert görünüyordu. Bunun dışında daha önce açık kahverengi olan saçları artık sarıydı. Uzun süredir bu imajı kullanıyordu. Adaline onu yakından takip ediyordu ama değişmeyen şeyler de vardı. Mesela gri-mavi gözleri, dolgun alt dudağı, sol yanağındaki derin gamzesi... Adaline onları çocukluğundan beri hatırlıyordu, genç kadın elini geri çekmek için hareketlendiğinde Orlando elini kavradı ve onunla tokalaştı. Tanrım! Eli kocamandı. O kadar büyüktü ki Adaline'ın eli kaybolmuştu.

"Beni tanıdığına göre reddedilmiş olduğumu da biliyorsundur ufaklık. Orlando Hard."

Adaline pot kırdığını anlayarak kaygıyla dudağını dişledi. Orlando elini hemen çekmişti ama Adaline elindeki yangın yüzünden doğru düşünemiyordu.

"Görünüşe göre yetişme çağında kaçtığım bölge kapılmış. Her gence böyle bir yer lazım değil mi?"

Adaline, Orlando'nun söylediği şeyden hoşlanmadığını

belli etmek istercesine sesini yükseltti ve başını dikleştirdi güneş gözüne girdiğinden gözlerini kısmak zorunda kalmıştı. "Uzun süredir buraya geliyorum. Çok uzun süredir... Sorunlu bir ergen falan da değilim."

Orlando gülümsedi. Gülümsemesi o kadar büyüktüki ağzı bütün yüzünü kaplamış beyaz dişleri parlamıştı. "Tamam, ufaklık. Sinirlenme. Sen beni tanıdığına göre... Bende seni tanıyor olabilir miyim?"

Düşünür gibi yaparken elini çenesine koydu. Adaline onun tarafından süzülmekten dolayı rahatsızdı. Bu heyecan onu öldürecekti. Orlando karşısına geçmişti ve her ayrıntısını incelercesine ona bakıyordu.

"Adaline."

"İsmin tanıdık gelmiyor. Soyadın ne?"

Genç kadın onu tanımasını beklemiyordu elbette artık yirmi bir yaşındaydı ama ismini hatırlar diye düşünmüştü. Ne yazıkki Orlando onu bile hatırlamıyordu.

Adaline ne kadar hayal kırıklığına uğradığını belli etmemeye çalışarak, "Harrison..." diye cevapladı ve devam etti. "... Margaret'ın kız kardeşiyim."

Orlando'nun bakışları daha dikkat kesilmişti ve sonra yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Vay canına! Jennie'in arkadaşı... Della değil mi?"

Jennie ile bebekliklerinden beri arkadaşlardı ve Jennie ona Della diye hitap ederdi. Orlando'nun bunu hatırlaması gülmesine neden oldu. Gözlerini ondan kaçırıp başını önüne eğdi ve kafasını salladı.

"Evet, Della."

"Koca man olmuşsun Tanrım! Bu inanılmaz. Jennie'yi gördükten sonra bunun garip olmaması gerekirdi. Onun ne kadar büyüdüğüne bakılırsa... Buradan ayrılırken sevimli kız çocukları olduğunuz düşünülürse şimdi ikinizide genç kadınlar olarak görmek ürkütücü. Bana yaşlandığımı hissettirdiniz."

Sert esen bir rüzgâr Adaline'ın saçlarının önüne gelmesine neden oldu. Genç kız dalgalı saçlarını yüzünden çekmeye çalışırken Orlando'nun kocaman ellerinden birini yüzünde hissetti. Saçlarını çekmesine yardım ederken sert dokunuşa sahip parmakları alnına değmişti. Adaline hızla bir adım geriledi. Bu ufacık dokunuş bile tenine elektrik verilmiş gibi hissetmesine neden olmuştu.

Adaline bir şeyler konuşması gerektiğini hissederek "Jenn seni gördü mü?" diye sordu.

Orlando onu onayladı. "Evet, otelin kapısında bekliyordu."

Bunu söylerken yine dişleri görünüyordu ve gözlerinde değişik bir parıltı vardı.

"Heyecandan günlerdir uyumuyor. Bir aydır her gün ne kadar mutlu olduğunu söylüyor. Buraya gelmene çok sevindim. Jenn'in buna ihtiyacı vardı."

Orlando birkaç adım attı. Adaline'ın onun kokusunu duyacağı kadar yakınından geçmişti ve genç kız nefesini tutmak zorunda kaldı. Orlando deniz fenerinin dibinde az önce Adaline'ın oturduğu yere oturup sırtını duvara yasladı.

"Çocukluğumdan beri ne zaman kafam bozulsa buraya gelirdim. Dalgaları izlemek beni her zaman sakinleştirirdi."

"Biliyorum."

Genç kız ne söylediğini fark ettiğinde artık çok geçti. Gözlerini Orlando'dan kaçırması hiçbir şeye yaramadı çünkü adamın bakışları o kadar hissedilirdiki ona bakmasına gerek yoktu.

"Öyle mi? Bunu kimsenin bilmediğini sanıyordum. O zaman gerçekten gizli bir yer değilmiş. Söylesene bunu nasıl biliyordun?"

Adaline buna cevap vermek istemiyordu. Ayakucunu yerdeki çimenlere sürterek orayı aşındırdı. "Bir keresinde çok kızgındın. Evi terk etmeden bir ay kadar önceydi. Sen ve Margaret yeni nişanlanmıştınız. Jenn'i görmek için malikâneye geldim ka-

pıda karşılaştık ama sen beni fark etmedin bile evden bir kurşun gibi fırladın. Bende..."

Orlando cümlenin gerisini tamamladı. "Beni takip edip buraya geldiğimi gördün?"

"Evet."

"Önemli değil. Çocuklar her zaman gereksiz konularda fazla meraklı olmaya eğilimlidir."

Evet, o yıllarda bir çocuktu ama şimdi büyümüştü ve bir kadın gibi Orlando tarafından fark edilmek için yanıp tutuşuyordu. Ama Orlando ona Jennie'ye bakacağından farklı bakmıyor gibiydi.

Öfkesine yenik düşen Adaline ellerini beline koyarak, "Zaman neyi değiştirmemiş biliyor musun Orlando HARD?" diye sordu.

Bu yanıt beklenecek bir soru değildi Orlando kıstığı gözleriyle genç kıza bakıyordu.

"İnsanlara tepeden bakışını."

Genç kız onun bir şey söylemesini beklemeden hızlı adımlarla feneri terk etti. Kumsala ulaştığında duraksadı ve fenere doğru döndü. Arkasından bakan kimse yoktu.

***

Orlando yıllar sonra terk ettiği o malikânede olduğu için son derece gergin ve mutsuzdu. Şu an bir duble içki için her şeyini verebilirdi ama peşinde ona göz kulak olmaya yeminli pek çok insan vardı. Jennie nişan provasından sonra verilecek olan yemeğe gelmesi için ısrar etmişti ve Orlando onun o sevimli yüzüne bakarak bunun asla olmayacağını söyleyememişti. Şimdide buradaydı. Çocuklar salonda oturmuş bir şeyler içerken Orlando onunla konuşmak isteyen babasını bekliyordu. Bu berbat bir durumdu. Çalışma odası hâlâ hatırladığı gibiydi. Hatta on bir yıl değil de dün evden gitmiş gibiydi. Tek bir ayrıntı bile değişmemişti. William MacFadyen hayatındaki değişikliklerden

hoşlanmazdı. Bir süre daha bekledi, gerginliği her geçen dakika artıyordu. Ahşap kapı açıldığında Orlando kapıya doğru döndü. İçeri giren adam hatırladığı William MacFadyen'den çok daha farklıydı... Orlando çocukluğunda hep babasına benzetilmişti. Uzun boyu, geniş omuzları, atletik yapısı genetik bir özellikti. Babasıda son derece güçlü bir adamdı ama şimdi içeri giren bu adam bitmişti. Bir tekerlekli sandalyede oturan zayıf vücudu hâlâ uzun olsada kemikleri eğrilmiş gibi görünüyordu. Sandalyesine bağlı bir oksijen tüpü olduğu genç adamın gözünden kaçmamıştı. Yirmi yıl daha yaşlı görünüyordu. Sandalyesinin uzaktan kumandasını kullanarak odanın içinde ilerledi ve Orlando'nun yüzüne bakmadan masasının ardına geçti. Orlando neden olduğunu anlamıştı onu bu şekilde görmesinden mutlu değildi. Ellerini masasına dayayarak başını dikleştirdi şimdi hatırladığı William MacFadyen'a daha fazla benziyordu.

"O ağzını kapat. Bu kadar şaşırmana gerek yok. Göründüğümden çok daha güçlüyüm." Hırıltılı çıkan sesi tam tersini söylüyordu. "Burada sadece Jennie'yi kıramadığım için bulunuyorsun. Sen ve diğer işe yaramazlar... Seni affettiğimi düşünme."

Orlando burnundan verdiği nefeslerle güldü. "Burada sadece Jennie için bulunuyorum. Ben ve işe yaramaz arkadaşlarım nişan bittiği anda gideceğiz. Beni affetmene ihtiyacım yok."

William artık eskisi kadar parlak olmayan gri-mavi gözleriyle oğlunu süzdü. Bunu yaparken yüzünde bariz bir küçümseme vardı. "Bu saçlarla bir soytarıya benziyorsun."

Orlando sarıya boyattığı saçlarını eliyle yokladı. Önceden babasıyla birebir aynı olan saçları artık tutulamayacak kadar kısaydı. "Sana benzeyen bir şeyimin kalmasını istemedim."

Sesler düşük olsada aralarındaki gerilim oldukça yüksekti. William kafasını iki yana sallarken dalga geçercesine güldü. "Ne kadar uğraşırsan uğraş bana benziyorsun çocuğum. Bundan kaçamazsın. En azından ben yalnız ölmeyeceğim Jennie hâlâ benim. Fakat sen... benim kadar şanslı olmayacaksın."

Orlando elini boynunda atan damarın üzerine koydu. Kan

akışı hissettiği öfkeyle birlikte hızlanmıştı. "Senin yanında gerçek dost namına hiç kimseyi göremiyorum ama ben buraya senin serseri olarak gördüğün bir orduyla geldim. Etrafındaki insanlar sadece paran için yanında ben dostlarımla sırt sırta banklarda uyudum ve her şeyi sıfırdan yaptım."

William gözlerini devirdi. "Yıldızın sönüyor Orlando HARD."

Bilerek soyadına vurgu yapmıştı. Orlando dişlerini birbirine bastırdı ve sessiz kalmayı tercih etti. William oksijen maskesine uzanıp derin birkaç nefes aldıktan sonra sözlerini sürdürdü. "Yaptığın şeylerden haberim olmadığını mı sanıyorsun? Kendini kaybediyorsun. Ayağın birkaç defa takıldı, sonunda düştün ve şimdi yerde birilerinin seni kaldırmasını bekliyorsun. Kimse seni kaldırmayacak."

Birkaç defa öksürdü Orlando ona acıdığını hissetti. William MacFadyen'e acıyordu. Bir anda öksürükleri şiddetlendi Oksijen maskesine uzanmaya çalışıyordu ama titreyen elleri onu tutmasına engel oldu ve maske ulaşamayacağı bir noktaya düştü. Orlando ani bir refleksle adamın yanına ulaşıp maskeyi aldı ve ağzına götürdü. Birkaç derin çekişten sonra sakinleşen göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Maskeyi yüzünden indirdi.

"Bana acıyarak bakma."

Orlando sanki dokuz yaşındaymış gibi gözlerini kaçırdı. Bu adamın bir kalbi var mıydı? "Acınacak bir halde olduğunu düşünmedim. Sadece yardım etmek istedim. Hep böyle olacaksın değil mi baba? Son günlerinde bile bana karşı böyle olacaksın..."

Uzun sessizlik aralarında gezinirken ikisi de birbirlerinin aynısı olan gözlerine bakıyordu. William kaşlarını çattı. "Sen benim tek pişmanlığımsın. Seni bu yüzden reddettim. Bana bir daha baba deme."

Orlando olduğu yere çakılıp kalmıştı. William tekerlekli sandalyesini hareket ettirip odadan çıkıp gidene kadar da öylece kaldı.

***

Adaline nişan provasından sonra Jennie'nin odasındaydı. Bu prova olayı ikisine de saçma gelsede Bay MacFadyen ve Patrick'in ailesi her şeyin o gün kusursuz olmasını istiyordu.

Jennie sıkıntıyla soludu. "Babam, abime bir şey söylemiş. O kadar açık ki. Neden sessiz olup sadece görmezden gelemiyor?"

Adaline ikisinin büyük bir kavga etmemesine şaşkındı açıkçası. İki adamda son derece despot ve dediğim dedikti. Genç kız Orlando'nun tavırlarından da hiç hoşlanmamıştı. Zaman geçtikçe babasına benzemiş gibiydi ama hâlâ heyecanlanmasına neden oluyordu. En sinir bozucu yanıda buydu. Özellikle nişan provasında herkesten aykırı bir şekilde giydiği o taşlanmış kot, oduncu gömleği ve botları içindeki görüntüsü Adaline'ın tenine ateş basmasına neden olmuştu.

"Bence tek nedeni birbirlerine benziyor olmaları. İkisi de sanki kimin daha baskın olduğu yarışına girmiş gibiler."

Jennie aynadan Adaline'a baktı. "Sen Orlando ile mi konuştun?"

Adaline yakalandığını fark ederek oturduğu yataktan kalktı. "Sabah... Deniz fenerinde karşılaştık."

Jennie heyecanla genç kıza doğru döndü ve onu omuzlarından tuttu. "Her detayı anlat. Hemen!"

Adaline karşılaşmalarının detaylarından bahsettiği sırada kapı çalındı. Patrick kafasını içeri uzatmıştı. "Jennie, yemek başlamak üzere. Aşağıya kadar sana eşlik edebilir miyim?"

Jennie oturduğu yerden kalkıp elbisesini düzeltti. Patrick gerçek bir centilmendi ve Jennie'ye uzun zamandır âşıktı.

"Elbette."

Adaline'a dönerek bir bakış attı ve genç kız gülümsedi.

"Hadi sen bu partinin gözdesisin. Ben lavaboya gidip hemen sana katılacağım. Nedimen olarak peşinden ayrılamam ne de olsa."

Jennie Patrick ile gittikten sonra Adaline, Jennie'nin oda-

sındaki lavaboya girdi. Üzerinde yay yaka, şifon, beyaz üzerine pembe gül baskılarıyla bezeli elbisesi vardı. Arkadan şık bir topuzla toplu olan saçlarından kurtulan birkaç isyankâr tel ensesinden ve alnından çıkmıştı. Hafif makyajı çillerini kapatmıyor ama cildinin daha ışıltılı görünmesine neden oluyordu. Jennie'nin çekmecesinden bulduğu bir nemlendiriciyi doğal pembe olan dudaklarına sürdü. Yemeğe inmek için hazırdı.

Koridorda ilerlediği sırada Orlando'nun öfkeli sesini duyarak olduğu yerde durdu. Adaline topuklarının ses çıkarmaması için parmak ucunda ilerleyerek oturma odasının aralık kapısına yaklaştı. Başını hafifçe öne eğdi. Gördüğü kadarıyla tüm grup üyeleri içeride oturuyordu.

"Burada bir saniye bile durmak istemiyorum."

Orlando'nun kararlı ifadesi karşısında JJ arkadaşının omzuna dokundu. "Dostum, adam çok hasta. Bence sana ne söylediyse bunu affetmek için tam zamanı çünkü başka bir zaman olmayacak gibi duruyor. Emin ol en çok acıtan şey söylenen kötü sözler değil, o sözleri söyleyen ama yinede sevdiğin birinin sen onu affetmeden çekip gitmesi..."

Orlando ani bir hamleyle JJ'e doğru döndü. "Bu durum farklı tamam mı? Ben babamı sevmiyorum, ondan nefret ediyorum."

Herkes sessizce oturmuş ikili arasında geçen konuşmayı dinliyordu. JJ gülmeye çalıştı. "Hâlâ babam diye hitap ediyorsun. Bu nefret değil... Sadece onu o şekilde görmek seni yıktı. Affetmek istiyorsun ama gururun buna engel oluyor. Seni ne kadar iyi anladığımı tahmin dahi edemezsin Hard."

Uzun saniyeler boyunca gruptan çıt çıkmadı. İçeride herkes o kadar sessizdi ki Adaline nefes seslerini duymalarından korktu.

"JJ haklı Orlando. Ailenden birini kaybetmenin acısı sadece yaşanır, bunu tarif etmenin imkânı yok, fakat sana sadece çok zor olduğunu söyleyebilirim. O kişiden ne kadar nefret edersen et."

Adaline konuşan kişinin Richard olduğunu gördü. Daha

sonra minicik görüntüsüyle oldukça sevimli görünen Luz öksürdü. "Annemin ne kadar bok olduğunu herkes biliyor ama öldüğü zaman... Hayatımın en kötü günüydü. En berbat olanı ise bensiz ölmüş olması."

Orlando kendini deri koltuklardan birine bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı. Omuzlarında haddinden fazla yük varmış gibi görünüyordu. "Ne yapacağım hakkında hiçbir kahrolası fikrim yok. Ona acıyorum, ondan nefret ediyorum, ona kızgınım ama... Umurumda değil diyemiyorum işte, hele de onu gördükten sonra..."

Adaline onun için derin bir üzüntü duydu. Basının üzerine çok geldiğini ve son yaşadığı talihsizlikleri biliyordu, ailesinden uzak olmak her şeyi dahada zorlaştırıyor olmalıydı. Onun için bir şeyler yapma isteğiyle dolsada kendi için bile bir şey yapmaktan acizdi. Genç kız onları daha fazla dinlememeye karar vererek aşağıya yemek salonuna indi.

Yemek salonunu yakın arkadaşlar ve akrabalar doldurmuştu. Adaline kendi annesini bulmakta zorlanmadı. Arkadaşlarıyla sohbet eden kadının yanında bir süre dikilen Adaline neden orada dikildiğinin bile farkında değildi aklı Orlando ile fazlasıyla meşguldü. Dakikalar sonra grup üyeleri yemek salonuna girdi ve diğer tüm *'Sosyetik!'* insanlar fısıldaşmaya başladı. *'Ne kaba bir davranış.'* Onlar ise sanki tüm bu arkalarından yapılan konuşmaların farkında değilmiş gibi rahat görünüyorlardı.

Adaline, akrabalarından biriyle sohbet eden Orlando'ya bakarken annesi genç kıza doğru eğildi. "Bu o değil mi? Orlando?"

Dolly sanki bir avuç pisliğe bakarmış gibi yüzünü buruşturdu. Adaline cevap vermek için ağzını açamadan önce annesi sözlerini büyük bir nefretle sürdürdü.

"Kendi ailesini ve bizi küçük düşürdü. Bay MacFadyen onu evlatlıktan reddetmekle en doğrusunu yaptı."

Kadın istavroz çıkardıktan sonra konuşmasına devam etti. "Tanrı bizi onun gibi isyankâr bir evlatla cezalandırmadığı için

çok şanslıyız. Neyse ki sende, ablanda inançlı ve saygılı çocuklarsınız."

Adaline kibarca gülümsedi. Planını hayata geçirdiğinde annesinin böyle düşünmeyeceğinden emindi. Muhtemelen o da Orlando gibi evlatlıktan reddedilecekti ama bunu göze almıştı. O okula gitmek üzere Amerika'ya kaçacaktı.

"Ah, ablan demişken o nerede? Orlando ile karşılaşıp kötü olmasını istemem."

Adaline gözlerini devirdi neden Margaret aşk acısı çekiyormuş gibi davranıyordu?

"Margaret'ın bunu umursadığını sanmıyorum anne. Bak, orada. Kocasını Orlando ile tanıştırıyor."

Dolly gözlüklerinin üzerinden karşısında gerçekleşen manzaraya baktı. "Bu kız ne yapmaya çalışıyor? Eski nişanlısı ve kocasını mı tanıştırıyor gerçekten?"

Adaline annesinden uzaklaşmazsa çenesini tutamayacağını hissettiği için Jennie'nin yanına gitmesi gerektiğini söyleyerek ondan ayrıldı.

Yemek anonsu yapıldığında herkes üç sıra şeklinde dizilmiş olan masalara yerleşti. Nihayet Bay MacFadyen yemek salonuna giriş yaptı. Tekerlekli sandalyede peşinde bir oksijen tüpüyle geziyor olmasına rağmen hâlâ göz korkutucu görünüyordu. Çatılmış kaşlarıyla salondaki herkesi süzdü. Masadaki yerine geçmeden önce kendisinden iki masa ileride oturan grup üyelerine doğru onaylamaz bir tavırla baktı fakat kimsenin fark etmeyeceği kadar kısa bir bakıştı.

"Bugün buraya geldiğiniz için hepinize çok teşekkür ederim. Tek evladım olan Jennie"yi bu mutlu gününde yalnız bırakmadınız. Hepinize minnettarım."

Sözleri salonda şaşkınlık yaratmıştı. Yıllardır Jennie'den tek çocuğu diye bahsediyordu ama o yıllarda Orlando aynı ortamda değildi. Adaline, genç adamın ne durumda olduğunu görmek için ona baktı. İfadesiz ve güçlü duruyordu ama Adaline ne kadar yıkıldığını hissedebiliyordu. Jennie öfkelenmişti fakat kala-

balığın içinde kavga çıkarmamak için bir şey söylemediği açıktı. Adaline yanında oturan Jennie'ye uzanıp elini tuttu ve sakin ol dercesine sıktı. Jennie'nin başlatacağı ufacık bir kıvılcım bir anda alev alabilirdi.

Bay MacFadyen yerine geçmeden önce "Afiyet olsun." dedi.

Herkes normal davranıp yemeklerini yemeye çalışsada buz gibi bir sessizlik gergin bir ortam yaratıyordu. Orkestranın çaldığı hafif klasik müzik çatal bıçak seslerine karışıyordu ama insan sesleri fısıldaşmalardan ibaretti. Yemek sürüp giderken içeri Bay MacFadyen'in ortağı olan Jesse Cox ve karısı Georgia girdi. Bir anda bütün kafalar onlara çevrilmişti. İkisinin de yüzünde zenginlere has sahte bir gülümseme vardı. Georgia her zamanki gibi muhteşemdi. Krem rengi bir elbise içindeydi ve bronz teni elbiseyle mükemmel bir tezat oluşturuyordu. Otuzlu yaşlarının başında olan Georgia oldukça genç görünüyordu. Ellili yaşlarının ortalarında olduğunu bildiği kocası Jesse ise Georgia'dan bir kafa daha kısa ve tıknaz olmasına rağmen o yaş grubu için yakışıklı bir adamdı. Georgia kocasının kolunda salonda ilerledi. Bay MacFadyen tekerlekli sandalyesini onlara yönlendirdi.

"Gelemeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım."

Jesse adama gülümsedi. "Uçuşumuz aksadı. Londra'da şiddetli bir yağmur vardı."

Bay MacFadyen, Jesse ile el sıkıştıktan sonra Georgia'nın elini kibarca öptü.

"Hoş geldiniz. Lütfen, yerlerinize geçin."

İkiside Bay MacFadyen'ın onlara işaret ettiği masaya doğru döndüklerinde Orlando ile bakışları kesişti. Birbirlerine o kadar uzun süre baktılar ki insanlar yine fısır fısır konuşmaya başladı. Adaline bir magazin sayfasında Georgia ve Orlando'nun yasak bir aşk yaşadığını okumuştu ama Jesse karısını savunarak bunun bir reklam için iş görüşmesi olduğunu söylemişti. Tabii ki kimse buna inanmamıştı. Soğuk rüzgârlar şimdi üşütmeye başlamıştı. Jesse'nin seğiren çene kemiği Georgia'nın panikle çantasını yere düşürmesine neden oldu. Bay MacFadyen ise durumun farkına

varmış oğluna tehditkâr bakışlar atıyordu. Adaline öfkeyle dudaklarını kemirirken gözleri Orlando'nun üzerindeydi. Eğer bu davet basına açık olsaydı pek çok malzeme çıkacağı kesindi.

4. Bölüm

TEKLİF

Yemek büyük bir sansasyonun gölgesinde, korkutucu bir gerginliğin etkisinde devam etti. Herkesin her şeyden haberinin olduğu ama yokmuş gibi davrandığı bir olayın göbeğinde olmak Adaline için huzursuz ediciydi. Grup üyeleri daha fazla dayanamamış olacakki birkaç kişiye veda edip otellerine dönmek üzere malikâneden ayrıldılar. İşte o an sesler yükseldi herkes birbiriyle çıkarımlarını paylaşmaya başladı. Adaline ise başından beri dikkatini yediği yemeğiyle ilgilendi.

***

"Senenin olayıydı. Özellikle o kadın ve kocasının gelmesi... Resmen büyük sansasyon!" Dolly'nin yaptığı yorumlar Adaline'ı bunaltmaya başlamıştı. Genç kız koltukta oturmuş elindeki dergiyle ilgileniyormuş gibi görünüyordu ama annesi bunu umursamıyordu.

"Bir aile için evladının başını önüne eğdirmesi berbat bir şey olmalı neyse ki biz bu konuda çok şanslıyız."

Dolly hiç yapmadığı bir şey yaparak kızına sıkı sıkı sarılıp kafasının tepesini öptü. Adaline annesiyle uzun zamandır böyle bir yakınlık kurduğunu hatırlamıyordu ve bu yakınlık suçlu

hissetmesine neden olmuştu. Kadının sarılışına bile karşılık veremedi. Çünkü iyi evlat olarak nitelendirdiği kızı günler sonra evden kaçmayı planlıyordu...

***

Jennie'nin nişanına beş gün kalmıştı. Beş gün sonra Orlando belki düğüne kadar, belki de hiç dönmemek üzere gidecekti ve Adaline onunla istediği gibi iletişim kuramamıştı. Buna sadece anı yakalayamıyor olması sebep olmuyordu. Dün Jennie otele onu görmeye giderken Adaline'ın da gelmesini istemişti ama genç kız bunu yapamamıştı. Kafası okul durumuyla fazlasıyla meşguldü. Güneş batmak üzereydi kırmızı ışıklar Manş denizinin renginin maviden çok turuncu görünmesine neden oluyordu. Bugün hava sakindi dalgalar daha yumuşak, rüzgâr daha insaflıydı. Adaline yine gizli yerinde fenerin altındaydı. Son yarım saattir gözlerinden akan yaşlara engel olamıyor ve durmadan ağlıyordu. Sakin havanın ona sağladığı sessizlikte adım sesleri duydu. Bluzunun kollarıyla gözlerini kurularken bedeni gölgede kaldı. Genç kız kafasını kaldırıp onu karanlıkta bırakan kişiye baktı. Elbette Orlandoydu. Başka kimse güneşi kaplayacak kadar iri olamazdı.

"Şuna bak. Bir kez daha buradasın."

Orlando yumuşak bir ifadeyle Adaline'a bakıyordu. Adaline ise bir adamın bu kadar iri yarı olup yüzünün nasıl bu kadar güzel olabileceğini düşünüyordu. Ona kızgın olacağını düşünmüştü ama hiç öyle görünmüyordu.

"Alışkanlıklardan kolay vazgeçilmiyor."

Orlando onu onaylarcasına başını salladı. "Bak, bu konuda haklısın ufaklık."

Genç adam elindeki bez torbayı hafifçe kaldırdı. "Burada yalnız olmayı planlamıştım o yüzden birkaç bira aldım."

Adaline sessizce burnunu çekti. "Bende gitmek üzereydim, sanırım... Yani nasıl olsa misafirsin. Ben daha sonra gelebilirim."

Genç kız yavaşça ayağa kalktı hâlâ sulu olan gözleri görmesini zorlaştırıyordu. Orlando'nun bakışlarını üzerinde hissettiği için kafasını yerden kaldırmadı. Genç adam yavaşça boğazını temizledi.

"Sen ağlıyor muydun?"

"Hayır."

"Bu bir yalan, biliyorsun değil mi? Bak sana neden ağlıyorsun falan demeyeceğim çünkü; bu umurumda değil. Tüm dertlerim uç uca eklense bir Manş denizi daha yaratacak kadar gözyaşı dökmem gerekir. Burayı paylaşabiliriz. Böyle durumlara iyi geldiğini biliyorum."

Adaline, kafasını kaldırıp Orlando'ya baktı. Boyu genç adamın boynuna anca geliyordu. Genç kız onu öpmek istese parmak uçlarında epeyce yükselmesi gerekirdi, kesinlikle harcayacağı çabanın her saniyesine değerdi. Orlando'yu öpmek... Kalın dudaklarının nasıl hissettireceğini düşündü onu bu hayallerden uyandıran adamın kocaman elinin gözünün önünde sallanmasıydı.

"Gerçekten berbat görünüyorsun. Hadi otur. Fenerimi seninle paylaşacağım ve tabii biralarımı da..."

Adaline kaşlarını çatarak ona baktı. "Burası artık senin fenerin değil."

Orlando'nun gülümsemesi Adaline'ın da gevşemesine neden olmuştu. "Tamam, pekâlâ... Fenerini benimle paylaşır mısın?"

İşte bu genç kızın güçlü bir kahkaha atmasına neden oldu. Az önce kalktığı noktaya geri otururken ayaklarını da topladı. Orlando'nun daha uzağa oturacağını tahmin etmişti ama öyle olmadı. Bacaklarının bittiği noktadan itibaren Orlando'nun bedeni başlıyordu. Ona temas etmiyordu ama bedeninin sıcağını hissediyordu. Orlando torbadan iki bira çıkarıp kapaklarını açtı birini Adaline'a uzattı.

"Alkol için yeterince büyüksün değil mi? Kanunen bir suç işlemek istemem."

İşte yine yapmıştı. Onun küçük bir kızdan başka bir şey olmadığını vurgulamıştı ve bu Adaline'ı çıldırtıyordu. Daha önce bir sefer bira içmeyi denemiş ve bütün gece kusmuştu. Sırf Orlando'nun bu tavrı yüzünden uzanıp birayı elinden aldı.

"Yirmi bir yaşındayım."

"Kesinlikle çok daha küçük duruyorsun. Gerçi şu işe bak ki Jennie bile evlenecek yaşa geldi."

Dert ettiği şey bu muydu? Kız kardeşinin evlenecek yaşa gelmiş olması mı? Bir abi için zor bir gün olmalıydı.

"Senin alkol sorunların olduğunu ve rehabilitasyon aldığını okumuştum."

"Lanet olası magazin. Herkesin her şeyden haberi oluyor değil mi? Aylar sonra ilk içkim ama çok gerginim. Buna ihtiyacım var."

Adaline bu kötülüğü ona yapamayacak kadar fazla önemsiyordu. Yerinden hızla kalkıp elindeki birayı ve torbayı alıp uçurumdan aşağıya fırlattı. Orlando o kadar büyük şaşkınlığa uğramıştıki ağzını açıp tek kelime etmesi tüm biraların yok olmasından sonra oldu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Emeklerin çöp olacağına, onların çöp olması daha iyi. Hayatını kurtarıyorum."

Adaline arkasını dönerek Orlando'ya baktı. Hâlâ olduğu yerde oturuyordu ama sinirlenmişti. "Etrafımda bunu yapan bir sürü insan var zaten. Sadece biraz rahatlamak istedim."

Genç kız tekrar yerine oturdu. "Bende bunu yapmaya çalışıyorum ama içkiye ihtiyaç duymuyorum."

Orlando pes etmiş gibi omuzlarını silkti. Adaline durumu uzatmamasından dolayı rahatlamıştı. "İçkimi uçurumdan aşağıya attığın için bana açıklama borçlusun ufaklık."

"Ne tür bir açıklama?"

Orlando'nun yüzündeki bakış meraktan yoksundu sadece

kısasa kısas istiyordu. "Neden ağladığını anlatarak başlayabilirsin mesela."

Genç kız kararlı bir şekilde "Bunu yapmayacağım." diye mırıldandı.

Orlando, elini genç kızın eşofmanının cebinden görünen kâğıt parçasına uzattı ve Adaline daha ne olduğunu anlamadan FIDM'in kabul formu elindeydi. Gözleri hızlıca formda dolaştı.

"Mutluluk gözyaşları döküyordun demek. Tebrik ederim."

Adaline burnunu çekti ama henüz ağlamaya başlamamıştı. "Ailem gitmeme izin vermiyor."

Genç adam kaşlarını çatmış düşünceli bir ifadeye bürünmüştü. "Okul işlerinden anlamam, üniversite okumadım ama bu... Büyük bir başarı gibi görünüyor."

"Öyle zaten. Bu benim hayalimdi fakat ailemi arkamda bırakıp gitmek beni ürkütüyor. Sence nasıldı? Her şeyi arkada bırakmak."

Orlando derin düşüncelere kaldı. Uzun dakikalar sonra ağzından tek bir sözcük çıktı. "Zor."

Adaline, Orlando'nun elindeki kabul mektubunu alarak ayağa kalktı. "Gitmem gerekiyor."

Orlando bir şey söylemedi sadece iki parmağını alnına götürüp çekerek bir selam verdi. Adaline onun yanından ayrılırken bedeni hâlâ titriyordu.

***

Adaline, Jennie'nin nişan hazırlıklarına yardım için gelmişti ama şimdi oturmuş Adaline ağlarken Jennie onu teselli ediyordu. "Bunu yapamayacağım Jenn. Ben, ben o kadar cesur değilim. Ailemin benden nefret etmesine neden olup kendi başıma daha önce hiç gitmediğim bir ülkede yaşayamam."

Jennie, ağlayan arkadaşının saçlarını yüzünden çekti. "Şşştt... Ağlama, bir yolunu bulacağız."

Genç kız kafasını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Vazgeçtim.

Bu iş benim için bitti. Evde bir şeyler tasarlayıp dikmeye devam ederim belki Dover'da bir okula giderim."

Jennie kaşlarını çattı. Bu ifadesinin Orlando'ya ne kadar benzediğinden haberi var mıydı acaba? Adaline, genç adamın kaş çatışına bol bol denk geldiği için bu benzetmeyi yapabiliyordu.

"Saçmalama. Bu senin hayalin. Öylece vazgeçmene izin verecek kadar kötü bir dost muyum ben? Ailen ne olursa buradan gitmene karşı çıkmaz?" Adaline arkadaşının yüzüne anlamsızca baktı. Aklına hiçbir fikir gelmiyordu. "Elbette evlenirsen!"

Genç kız artık arkadaşının kafayı yediğinden tamamen emindi. Daha sonra bir şeyleri anlamaya başlamış gibi gözlerini kıstı. "Saçmalıyorsun. Hem de çok fazla. Orlando benimle asla evlenmez. Kaldıki ailem onunla evlenmeme asla izin vermez. Bir diğer konu da iki hafta içinde okula gidip ön kayıt yaptırmam gerekiyor. İki haftada bir mucize gerçekleşmeyecek Jennie."

Jennie'nin yüzündeki şeytani sırıtış bazı planları olduğunu gösteriyordu.

***

"Jennie, gerçekten saçmalıyorsun!"

Orlando kardeşine sesini yükseltmek istememişti ama söyledikleri akıl alır gibi değildi. Oturduğu yerden kalkan Orlando otelin geniş balkon pencerelerine doğru yürüdü.

"Hemen kestirip atma. Bunu bir düşün. Burada bahsi geçen genç, hayalleri olan, başarılı bir kız. Abi, o da aynı senin gibi, sadece yeterince cesur değil. Korkuyor."

Orlando hiddetle arkasına dönüp koltukta olanca sevimliliğiyle oturan kardeşine baktı. Saçları hatırladığından daha açık renkti ama gözlerinin yeşil pırıltıları hiç değişmemişti. İnce ve narin bedenini annelerinden almıştı.

"Aynı benim gibi değil Jennie! Aynı benim gibi olsaydı arkasına bakmadan hayallerinin peşinden koşardı. O küçük bir kız çocuğundan başka bir şey değil."

"Belki haklısın ama... Adaline bunu hak ediyor. O kadar çok çalıştı ki..." Duraksadı. Gözleri kucağına koyduğu ellerine kaymıştı. "Onun hayallerinin peşinden koşması için bir şansı olmasını istiyorum. Ben yapamadım."

Orlando'nun bir anda tüm siniri çekilmiş yerini endişe almıştı. "Mutlu değil misin? O adamla... Yani sen ona öyle bakınca... Babam seni evlenmen için zorluyor mu?"

Jennie hızla kafasını iki yana salladı.

"Hayır, konu bu değil. Ben Patrick'i seviyorum ama her şey fazla aceleye geldi ve fazla erken. Bir de biliyorsun dans etmeyi her zaman sevmişimdir ama Oxford'da pazarlama okudum. Babam benimle gurur duyuyor çünkü öldüğünde Patrick ve ben şirketlerini yönetebiliriz. Yinede Patrick beni destekliyor, evlendikten sonra dans etmeye devam edeceğim ve ileride bir okul açabilirim."

Orlando onu anlıyordu. Zorla istemediği bir hayat ona dayatılmıştı. Orlando gitmemiş olsaydı Jennie'nin yerinde olan o olacaktı. Olması gereken de buydu. Kendini suçlu hissediyordu. Artık omuzlarına bir ton yük daha binmişti.

"Jenn..."

Jennie elini havaya kaldırıp Orlando'yu susturdu. "Bitirmeme izin ver lütfen."

Orlando söyleyeceklerini yuttu ve Jennie'nin devam etmesini bekledi.

"Della kendimi bildim bileli en yakın arkadaşım. Daha küçük olduğumuz zamanlarda onu korumam gereken bir kız kardeşmiş gibi hissederdim şimdi büyüdük ama hâlâ farklı değil. Eğer ona yardım edemezsek heba olup gidecek. Ailesi babamdan bile berbat Della korkuyor. Bu fırsatı tepmesine izin verirsem benim kadar şanslı olamayabilir. Geçen gün konuştuğumuzda kefaret ödemen gerektiğinden çünkü beni ardında bıraktığın için büyük bir günahkâr olduğundan bahsediyordun, sana kendini suçlu hissettirmek istemiyorum ama illa vicdanını rahatlatmak için bir kefaret ödemek istiyorsan... Bu söylediklerimi düşün."

Genç adam elini beline koymuş doğruca kardeşine bakıyordu. "Yani küçük arkadaşın ile evlenmeyi kabul etmezsem, beni affetmeyeceğini mi söylüyorsun Jennie?"

Jennie başını iki yana salladı. "Böyle demek istemediğimi biliyorsun."

"Bunu yapamam. Ben iyi bir adam değilim. Ne William MacFadyen ne kızın ailesi ne de ufak arkadaşın buna rıza gösterir."

Jennie yerinden kalkıp çantasını aldı.

"Babam buna rıza gösterir bunu bir tür hata telafisi olarak görecektir biliyorsun Margaret ile evlenmen gerekiyordu yerine Della'yı alabilirsin. Della'nın ailesi babam ne derse ona uyar. Della ise o okula gitmek için her şeyi yapar. Hem bunun gerçek bir evlilik olmasına da gerek yok. Della oraya alışana kadar evli kalır gerekli cesareti bulduğunda da ayrılırsınız olur biter. Herkes mutlu olur."

Odayı terk etmeden önce donup kalmış olan Orlando'nun yanağına bir öpücük bıraktı ve gitti.

***

Adaline hazırlanmış Jennie'nin hazırlanmasını bekliyordu. Genç kıza yardım eden üç kuaför vardı ama ısrarla her şeyi Adaline'ın yapmasını istiyordu. Nihayet saçından memnun kaldığında oturduğu yerden kalktı. Adaline gülümseyerek içini çekti.

"Jenn! İnanılmaz görünüyorsun."

Jennie örgü topuzunu eliyle yokladı ve Adaline'a doğru elini salladı. Gözleri Adaline'ın gri-beyaz çizgili elbisesinin üzerinde geziniyordu. Baldırlarına kadar inen elbisenin eteği kalça kısmında daralıyor daha sonra genişliyordu. Boynuna dayanan yakasıyla muhafazakâr görünse de elbisenin kolları narin, beyaz omuzlarını açıkta bırakıyor dirseğinden itibaren bileğine kadar karpuz kol olarak devam ediyordu. Adaline'ın elbisede en sevdiği ayrıntı da kollarıydı. Dalgaları iyice belirginleştirilmiş olan

saçları sırtına dökülüyordu. Makyajla renklendirilen yüzü canlı ve sıcaktı.

"Sen hiç aynada kendine baktın mı? Elbisen mükemmel durmuş. FIDM seni kabul etmekle en doğru kararı verdi."

Adaline'ın suratının düştüğünü fark eden Jennie, 'Sakın, sakın bu akşam aklından tek bir olumsuz düşünce geçmeyecek. Her şey harika olacak göreceksin." diyerek genç kıza umut vermeye çalıştı ama Adaline buna pek inanmıyordu.

Nişan töreni sırasında durgundu. Her şeyi bir perdenin ardından izliyordu sanki. Oradaydı, gülüyor, konuşuyor, görüyordu ama yoktu. İçsel hesaplarıyla çatışma halindeydi. Korkaktı ve bu korkaklığı yüzünden hayatını pişmanlığın pençesinde kıvranarak geçirecekti. Orlando'yu, Jennie ile mavi krizantemlerin arasından yürürken görmüştü. Siyah bir takım elbise içindeydi. Takımının özel dikim olduğu açıktı o kadar büyük bir beden için bu kadar mükemmel oturan bir takım bulmak imkânsız olmalıydı.

William MacFadyen konuklar için konuşma yaparken zorlanıyordu ama asla taviz vermiyordu. Adaline'ın yanında duran Orlando gergindi. İlk dans zamanı geldiğinde Jennie, Orlando'nun kulağına doğru eğilip bir şey fısıldadı Adaline bu kadar dalgın olmasaydı dudaklarını okuyarak ne söylediğini anlayabilirdi ama buna konsantre olamıyordu. Orlando, Jennie'nin söylediği şeye itiraz etti ama genç kız ısrarcı bir tavırla bir şeyler daha söyledi. Sonunda müzik başlamış Patrick, nişanlısını bahçenin ortasında çiçeklerle bezeli olan dans pistine götürmüştü. Süs havuzlarından fışkıran sular artmış müziğin ritmine eşlik ederken bahçeyi aydınlatan yüzlerce fener esen hafif rüzgârla salınıyordu. Adaline ne olduğunu anlamadan Orlando bileğini kavramış onu dans pistine doğru sürüklemeye başlamıştı.

Genç kız çaresiz bir şekilde "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Orlando ona bakma ihtiyacı dahi hissetmedi. "Dans etmeye gidiyoruz."

"Onu anladım ama neden?"

Adaline etrafına bakmaya korkuyordu. Mırıltıları şimdiden duyabiliyordu ve genç kız annesinin yüzündeki ifadeyi görmek istemiyordu.

Nihayet piste ulaştıklarında Orlando elini beline koydu ama Adaline ne yapacağını bilemiyordu. "Eller omuzlarıma."

Genç kız onu dinleyerek ellerini Orlando'nun omuzlarına koydu fakat hemen sonra sanki elleri yanmış gibi geri çekti. Belki de gerçekten yanmıştı.

"Ellerini omuzlarıma koy ufaklık. Kardeşim nedimesiyle dans etmemi istedi ve onu kırmayacağım. Şimdi sende bana yardım edersen bu işi daha kolay yapabilirim."

Adaline ona itaat ederek dediğini yaptı. Genç adamın belini saran ellerinin arasında oldukça kırılgandı ama korkmuyordu bu sadece heyecanlı bir deneyimdi.

"Herkes bize bakıyor."

"Umurumda değil. Senin için sorun mu?"

Genç kız kafasını iki yana salladı.

"Ne yapacağına karar verdin mi?"

Orlando'nun sorusuyla yoğunluğun girdabından kurtulan Adaline onun gri-mavi gözlerine baktı. "Ne konuda?"

"Okul konusunda elbette."

Orkestra müziğin sesini yükseltmiş pist yavaş yavaş dolmaya başlamıştı.

"Bunu tek başıma yapamam."

Orlando sadece başını sallamakla yetindi. "Asla kolay olmaz ama şu an bulunduğum noktadan pişman değilim."

Adaline gülümsedi. "Bunun için sadece yetenek yeterli değil, insan biraz da şanslı olmalı. Ne yazık ki hayattaki şansıma hiçbir zaman güvenmedim."

Genç kız bir anda büyük bir cesaretle doldu. Bunu şimdi söylemezse dilinin ucuna gelen şeyler dökülüp gidecekti. Bu

plan ona başta imkânsız gelmiş olabilirdi ama tek şansı buysa deneyecekti.

"Aslında insan ayağına gelen fırsatları değerlendirmelidir. Eminim sende öyle düşünüyorsundur?"

Genç adam düz bir sesle "Kesinlikle." dedi.

Adaline derin bir nefes aldı.

"Senin çok yardımsever olduğunu okumuştum. Aslında bana yardım edebilirsin... Bir anlaşma yaparsak her şey çok daha kolay olabilir hem bu ikimizin de işine gelir. Anlaşmalı bir evlilik, beş ay. Ben sorunsuz bir şekilde okula gidebilirim, sen düzgün bir evlilik yaptığın için magazinin gözünde aklanırsın. Bay MacFadyen sana karşı yumuşar. Beş ayın sonunda da ben alışmış olurum ve ayrılırız. Söz veriyorum sorun çıkarmam istersen sözleşme bile imzalayabiliriz."

Orlando dalga geçercesine bir kahkaha attı. "Ufaklık, şu an saçmalıyorsun. Jennie ile yaptığınız çocukça planlar işe yaramaz bu kesinlikle kabul edilebilir değil."

"Ayakaltında dolaşmam. Bana ev tutarsın, gözüne bile görünmem. Varlığımı bile unutursun."

Adaline içten içe bunları söylüyor olmaktan nefret etti. Onunla evli olup onu hiç görmeme düşüncesi kalbine bir kurşun gibi oturuyordu. Orlando'nun açık renk kaşları iyice çatılmıştı. Çenesindeki kaslar seğiriyordu.

"Bunun bu kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun? Babam seninle evlenmemi tüm nüfuzuyla engeller, ailen senden kaçıp gitmenden bile daha çok nefret eder ve medya kızımızdan aylarca ayrılmaz."

Adaline kendini ona açıklama isteğiyle yanıp tutuşuyor ama söze nereden başlayacağını kestiremiyordu telaşla dudaklarından dökülen sözcükler yüzünden kendi bile ne söylediğini anlamıyordu.

"Margaret'a bir söz verildi. Baban söz tutulmadığı için aileme karşı mahcup. Yani buna sandığın kadar tepki vermez. Ai-

leme gelince bu bölgede Bay MacFadyen ne derse o olur. Ona asla karşı gelmeyeceklerdir. Medyayı bir şekilde halledeceğini umuyorum. Orlando, lütfen."

Müzik yavaşlayıp son ezgiler kulakların pasını silerken Orlando dans etmeyi bırakmış Adaline'ın suratına anlamsızca bakıyordu. Adaline bir an onun teklifini kabul edeceğini sandı ama Orlando bunun yerine onu dans pistinin ortasında bırakıp arkasına bakmadan kaçarcasına yok oldu.

5. Bölüm

GELİNİ ÖPEBİLİRSİN

Genç kız kendini aşağılanmış hissediyordu. Bütün insanların gözleri onların üzerindeyken Orlando tarafından dans pistinde terk edilmek, utanç duymasına neden olmuştu. Başını yerden bir an olsun kaldırmadan hızla bahçenin dışına doğru ilerledi. Hava kararmış olsada ışıklandırma yolu bulmasına yardımcı oluyordu. Gözyaşları akmak için zaman kolluyordu. Orlando'nun eve doğru yürüyen kaskatı kesilmiş devasa bedenini görebiliyordu. Neden bu kadar dramatik olmak zorundaydı? Saçma bir çocukluk aşkına tutulup kalmıştı, üstelik onu yıllardır görmüyordu, onu tanımıyordu. Yıllar sonra çıkıp geliyor Adaline'a sanki bir daha kimseye âşık olamazmış gibi hissettiriyordu. Neden bu kadar saçma ve zor olmak zorundaydı? Onu gördüğünde çocukluk aşkının son bulduğunu görmeyi çok isterdi. Heyecan duymamak, karşısında titrememek, dokunuşuyla yanmamak ve her gece yatağında kendi dokunuşlarıyla tatmin olurken onun adını karanlığa fısıldamamak isterdi.

***

Ailesiyle yüzleşmemek için tüm gücünü kullanan Adaline,

gece yatağından annesi tarafından kaldırıldı. Uzanıp gece lambasını yakan genç kız, gözlerini ovuşturdu.

"Ne oldu? Saat kaç?"

Annesi telaşlı görünüyordu. Hatta dokunulsa ağlayacak gibiydi.

"Ters bir şey mi var?"

Dolly yatağın ucuna yerleşti, elleri kucağındaydı. Üzerinde hâlâ gecelik olduğu ve havanın henüz aydınlanmadığı düşünülürse çok acil bir durum olmalıydı.

"Bay MacFadyen..."

Adaline yataktan hızla fırladı. "Öldü mü?"

Aklından bin tane şey geçiyordu ama en baskın olanı bir an önce Jennie'nin yanına gitme isteğiydi. Annesi istavroz çıkarıp konuştu. "Hayır, henüz değil... Durumu kötüleşmiş. Doktorlar her an olabilir diyorlarmış. Baban hastaneye gidiyor belki sende gitmek istersin diye düşündüm."

Annesi konuşurken Adaline çoktan dolabından bulduğu şeyleri rastgele giymeye başlamıştı. William MacFadyen dört yıldır bu durumdaydı ama son iki yıldır sık sık kötüleşiyordu. Jennie bu dönemlerde çok hassas oluyordu ve Adaline'dan başka kimse ona yardımcı olamıyordu. Adaline'ın babası Ramsey, William MacFadyen'ın yıllardır genel müdürlüğünü yapıyordu.

Bu yüzden aile gibi olmuşlardı. Adaline odadan çıkmak için hareketlendiğinde Dolly, "Yaptığın hatayı affettiğimi sanma Adaline. Döndüğünde konuşma yapmamız gerekecek." diye direktif verdi.

Adaline derin bir soluk çekti. Annesinin vereceği vaaz hakkında daha sonra endişelenirdi, şimdi Jennie'nin yanında olmalıydı.

***

Hastanenin tüm katı kapatılmıştı. William MacFadyen ile ilgilenen altı çalışandan başka hiçbir personel yukarı çıkamıyordu.

Adaline bir köşede Jennie'yi teselli ederken Patrick sessizce yanlarında dikiliyordu. Grup üyeleri terasın girişindeki koltuklarda oturuyordu. Adaline hastaneye geldiğinde Bay MacFadyen kendine gelmiş Orlando ile konuşmak istemişti bu yüzden Orlando bir süredir içerideydi.

"Bu sefer atlatamayacak hissediyordum Della. Onu görmeliydin öldüğünü sandım."

Adaline, arkadaşının açık bal rengi saçlarını okşarken "Hayır, böyle düşünme. Hem unuttun mu? O William MacFadyen." diyerek genç kıza güç vermeye çalıştı.

Jennie gözlerindeki yaşları elleriyle kurulayıp kafasını kaldırdı. "Bize bu kadar şey yapmış olmasına rağmen onsuz bir dünya beni korkutuyor."

Adaline başını salladı. "Biliyorum. Bütün hayalim çantamdaki bir parça kâğıtta duruyor ve yapmam gereken tek şey çekip gitmek ama bunu yapamıyorum. Ailemin bir daha yanımda olamayacağını düşünmek ödümü kopartıyor. Yani seni çok iyi anlıyorum." Sözlerinin sonlanmasına bir öksürük sesi eşlik etti. Adaline oturduğu yerden gördüğü kocaman bedene bakmak için kafasını iyice kaldırdı. Orlando söyleyeceği her şeyi duyacak kadar yakındı ama Adaline onun geldiğini bile fark etmemişti. Adaline'a çok kısa bir bakış attıktan sonra, "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Adaline konuşmaları için onu kardeşiyle yalnız bırakmaya karar vererek yerinden kalktı.

"Ben sizi yalnız bırakayım."

Tam uzaklaşmak için adım attığı sırada Orlando'nun sesini bir kez daha duydu. "Seninle!"

Adaline yere çakılmış bir halde olduğu yerde dikilirken Jennie yavaşça oturduğu yerden kalktı. "Bende gidip babamı göreyim."

Zayıf bedeni Patrick'in eşliğinde koridorda kaybolduğunda Orlando ile o köşede tamamen yalnızdı.

Orlando Jennie'nin kalktığı yere oturdu. "Oturacak mısın?"

Sesi çatallanmıştı Adaline onun gibi güçlü bir adamı üzgün gördüğü için paniğe kapıldı. Onu teselli etme isteğiyle dolup taşıyordu. Genç kız yavaşça Orlando'nun yanına yerleşti.

"O ölüyor."

Adaline hemen lafını kesti. "Böyle düşünme, daha önce de defalarca kötüleşti ve her seferinde tekrar ayağa kalktı..."

Orlando gözlerini devirdi boş bakışlarla Adaline'a bakarak "Bunu beni teselli et diye söylemedim. Ben kırılgan değilim ufaklık ve senin beni teselli etmene ihtiyacım yok. Şimdi sözümü kesmeden beni dinleyebileceğine inanıyor musun?" dedi.

Genç kız uysal bir tavırla başını salladı. Onu daha fazla sinirlendirmek istemiyordu özellikle kabul etmese bile bu kadar kırılgan ve üzgün görünürken...

"İçerideki yaşlı adam ölmeden önce beni affetmek istiyor, kaldı ki ben affedilecek bir şey yaptığımı düşünmüyorum."

Adaline söz vermiş olmasına rağmen kendini konuşmak zorunda hissetti.

"Ama yinede hem onun hem de kendi vicdanın için bir şeyler yapmak zorunda hissediyorsun?"

Orlando muhakeme yapar gibi bir süre kaşlarını çatarak boşluğu izledi daha sonra başını sallayarak onu onayladı.

"Benden ölmeden önce verdiği bir sözü tutmamı istiyor. Öldükten sonra huzur zırvalıkları. Tabii bir de hâlâ beni cezalandırma peşinde son kazığını da böyle atmayı planlıyor gibi görünüyor."

Acı dolu bir şekilde gülümsedi. Adaline ne söylemeye çalıştığını anlayamıyor bu yüzden geçen her saniye dahada meraklanıyordu. Bunları neden kendisiyle konuşuyordu? Burada onunla oturmuş ne yapıyordu?

"Yani?"

Adaline bir kez daha merakına yenik düştü. Orlando gözle-

rinde şimşekler çakarken yoğun bir öfkeyle genç kıza baktı. Adaline oturduğu yerde biraz geriledi bu bakışı onu korkutmuştu.

"Yani ufaklık, istediğin oldu. Sevgili babam William MacFadyen seninle hemen evlenmemi istiyor."

Adaline şaşkınlıktan afallamıştı. Bay MacFadyen... Onun ve Orlando'nun evlenmesini mi istemişti? *Tanrım!* Kekeleyerek, "N-ne?" diye sordu.

"Duydun işte. Evleniyoruz. Buradan gitmeden önce en yakın tarih ya da o ölmeden önce. Yarın akşam."

Genç kız bir kez daha "Ne?" dedi.

Bu seferki daha büyük bir şaşkınlığın etkisi altındaydı. Orlando öfkeyle yerinden kalktı. Adaline'a doğru eğildi ve genç kız karanlıkta kaldı.

"Nasıl bir oyun oynadınız bilmiyorum ama bu senin planladığın gibi olmayacak. Kontrol daima benim elimdedir ve öyle de kalacak ufaklık! Anladın mı?"

Genç kız bir anda beyninden vurulmuşa döndü. Bunu planladığını mı sanıyordu? Evet, bunu istemişti çünkü başka şansı yoktu. Orlando'nun mecbur kaldığı için kendisiyle evlenmesini istemiyordu. Onu sevmesini elbette istiyordu bunu çocukluğundan beri hayal ediyordu ama şimdi değil. Bu şekilde değil. Zayıf bacakları öfkenin gücüyle onu yerinden kaldırdı ve koca adamın karşısında dikilmesini sağladı. Aralarındaki boy farkını kapatmak için kafasını kaldırdı. Adamın gözlerine doğrudan bakıyordu bu sefer içinde korku yoktu. Öfke başladığı anda korku küçük bir çocuk gibi yatağın altına saklanıyordu.

"Ne yani bunu ben mi planladım? Babana gidip ölmeden önce bizi evlendir mi dedim? Nasıl bir kız böyle bir kaderi diler? Ben senden sadece yardım istedim Orlando. Bil diye söylüyorum bu fikri kafama sokan da Jennie'ydi. Bunu yapmak zorunda değilsin. On bir yıl önce yaptığın gibi yine arkanı dön ve git."

Adaline farkında olmadan konuşurken işaret parmağıyla Orlando'nun göğsünü dürtüyordu. Bunu fark ettiğinde elini

hızla geri çekti. Sert bir kayaya parmağını dokundurup çekmek gibi hissettirmişti.

Evet, bunu yapabilirim. Arkamı döner çeker giderim ama bunu yaparsam Jennie'yi yine kaybederim. Bu sefer öyle yapmayacağım. O yaşlı adam ne isterse onu yapacağım. Neden biliyor musun ufaklık? Çünkü büyüdüm. Büyük insanlar sadece kendilerini düşünmezler."

Adaline dişleri arasından tısladı. "Benim bencil olduğumu düşünebilirsin, umurumda bile değil. Ben yıllardır kim nasıl isterse öyle yaşadım. Sen on bir yıldır özgürsün Orlando ben tam yirmi bir yıldır köleyim. Yarın çeker giderim. Bunu yaparım ama bende, senden farklı olan bir şey var. O da vicdanım."

"Öyle mi? Vicdanlı olmamı mı istiyorsun? İyi, o halde yarın akşam hazır ol. Babam istediğini alır, sen istediğini alırsın ve benim de vicdanım rahatlar. Fakat sakın karım olacağını düşünmeye kalkma. Babam öldüğünde bu iş biter. Bir ay, bir hafta veya bir gün..."

Adaline yutkundu. Ne kadar süreceği umurunda değildi. Evet, onu seviyordu ama gururu hâlâ başını dik tutmasını sağlıyordu. Los Angeles'a yerleşip okula başlayacak sonra da ondan boşanacaktı. Dul bir kadın olarak istediğini yapmakta da özgürdü. Ailesi ona daha fazla müdahale edemezdi, buna izin vermeyecekti. Başını salladı ve onun yanından uzaklaştı.

***

Orlando babasının teklifini kabul edince Bay MacFadyen her şeyin hemen halledilmesi için bir düzine insana emir vermişti. Hasta yatağında, tamamen makinelere bağlı olsada insanların üzerindeki etkisi gerçek bir otoriteydi. Adaline gelişmeleri konuşma işini babasına bırakmıştı. Bu yüzden babası acemi tavırlarla annesine durumu anlatırken genç kız bacaklarını toplamış koltukta oturuyordu. Daha babasının ağzından Adaline'ın, Orlando ile evleneceği döküldüğü anda annesi kısa süreli bir baygınlık numarası yapmış ama babası yılların alışkanlığıyla

sözlerini sürdürüp bunun Bay MacFadyen'ın emri olduğunu söylemişti. Dolly biraz yumuşamış olsada *'Çünkü Bay MacFadyen'in, Orlando'yu tamamen affettiğini düşünüyordu.'* bu evliliğe ve bu kadar hızlı olmasına sıcak bakmıyordu.

"Adaline'ın uygunsuz bir davranışta bulunduğunu düşünecekler, Tanrı korusun; herkes hamile olduğunu konuşacak."

Ramsey, ince çerçeveli gözlüklerinin üzerinden karısını süzdü.

"Herkes Adaline'ın ne kadar masum olduğunu biliyor insanlar ölen bir adamın son arzusunu yerine getirdiklerini düşünecek Dolly. Endişelenme... Hem artık Orlando affedildi yani artık bir MacFadyen. Babası ölünce gelip şirketlerin başına geçmek zorunda ve bizim kızımız planlandığı gibi onunla evlenecek."

Dolly gözündeki sahte yaşları elindeki mendille kuruladı. Adaline bu olanlara inanamıyordu. Özellikle babasının söylediklerine... Eğer Orlando yan çizip onunla evlenmezse arkasına bakmadan bu yeri terk edecekti. Annesi ağlamaklı bir şekilde isyan etti.

"Yarın akşam Ramsey! Hiçbir hazırlık olmayacak. Benim güzel Adaline'ım her şeyin en güzelini hak ediyor. Bir kusuru varmış gibi apar topar evlenmeyi değil."

"Kimse size hazırlanmayın demiyor. Sadece yarın akşama kadar zamanınız var. Bence güzel bir nikâh için yeterli bir süre."

Adaline ilk defa lafa karıştı. "Büyükannemin gelinliğini giyeceğim."

Dolly bundan memnun olmadığını belirtir gibi yüzünü buruşturdu. "Adaline, o eski şey kendi düğününde giymek isteyeceğin bir gelinlik değil."

"Büyükannemin gelinliğini giyeceğim. Onu tamir ettim."

Büyükannesi hayatta en sevdiği insandı ve çocukluğunun hatta hayatının en güzel yılları onunla geçirdiği yıllardı. Daha küçük bir çocukken ona verdiği gelinliği birkaç sene önce tamir etmiş bedenine göre düzeltmişti. Orlando'dan ayrılacağını, bu-

nun büyük aşkla yapılan bir evlilik olmadığını biliyordu. Ama yinede Adaline karşısına Orlando kadar seveceği bir adam çıkmayacağını düşünüyordu. Büyükannesi gelinliği Adaline'a verirken söz verdirmişti. Onu yalnızca sevdiği adam için giyecekti.

***

Saat yaklaştıkça Adaline kendini her an yere yığılacakmış gibi hissediyordu. Margaret ve Jennie hazırlanmasına yardım ediyordu zaten fazla bir şeye de gerek yoktu. Adaline gelinliğini giymişti. Bedenini tam saran basit beyaz bir gelinlikti. Tek süsü etek kısmındaki volanıydı ve bu detay Adaline'ın ince fiziğinde harika durmuştu. Gelinlik her kızın hayalindeki gibi yere kadar ve kuyruklu değildi. Oldukça mütevazı bir havası vardı ve Adaline'ın baldırlarına kadar uzanıyordu. Düz beyaz duvağı ise elbisesinin bittiği yerde bitiyordu. Jennie'nin topuz yaptığı saçları sayesinde yüzü açıkta kalmıştı. Margaret ise makyajını tamamlamıştı. Adaline masum görünüyordu.

Margaret, kardeşini süzerken "Bu olanlara hâlâ inanamıyorum. Özellikle senin böyle bir şeyi kabul ettiğine! Aklını mı kaçırdın Adaline?" diye sitem etti.

Adaline omuzlarını silkti. "Ona çocukluğumdan beri âşık olduğumu biliyorsun."

"Saçmalıyorsun. Çocukça duyduğunun platonik bir hayranlığın seni onunla evlenmeye kadar sürüklemesi... Bu inanılır gibi değil. Gerçekten annemle babam istiyor diye, yani sadece onları memnun etmek için bunu yapmak zorunda değilsin. Benim yanıma gel. İstemediğin bir şey yapma lütfen."

Jennie araya girme gereksinimi hissederek lafa karıştı. "Orlando kötü biri değil Margaret. Onu çocukken tanıyordun, aynı sınıftaydınız."

Margaret gözlerini devirdi.

"Bu yıllar önceydi Jennie. O senin abin tabii ki iyi olduğunu düşüneceksin. Hatta bende kötü biri demiyorum sadece Adaline'a uygun değil. O benim kardeşim, onun üzülmesini istemem.

Yaşadığı hayat burada yetişmiş bir kıza uygun değil. Adaline çok saf, çok kırılgan ve hayalperest. Şimdi bile onun hayatının aşkı olduğunu düşünüyor."

Adaline ablasının ellerini tuttu ve gözlerinin içine en samimi ifadesiyle baktı.

"Beni düşündüğünü biliyorum Margaret ama merak etme sandığın kadar kırılgan ya da budala değilim. Kendimi koruyabilirim ve bunu istediğim için onunla evleniyorum. Aslında sana daha önce söylemem gerekirdi fakat buna zamanım olmadı. Ben... FIDM'e kabul edildim."

Margaret hayretle "Ne?" diye bağırdı. "Annem ve babam gitmene izin vermedi ve sende Orlando ile evlenerek okula mı gideceksin? Tek çıkar yolun bu değil Adaline. Sana yardım ederim, sen benim kardeşimsin."

"Biliyorum, biliyorum Margaret. Yinede böylesi herkes için en iyisi. Hadi geç kalmadan hastaneye gidelim. Nikâh orada Bay MacFadyen'ın gözleri önünde kıyılacak."

***

Hiçbir şey Adaline'ın çocukluğundan beri hayal ettiği gibi değildi ama yinede üzgün olduğu söylenemezdi. Hastane odasındaydılar. Bay MacFadyen hasta yatağında yatıyor olmasına rağmen üstten smokin giyme konusunda ısrarcı davranmış ve nikâha katılacak herkesin de bu şartlara uymasını istemişti. Orlando'nun arkadaşları smokinler içinde inanılmaz görünüyordu, fakat Adaline dikkatini damattan başkasına veremiyordu. Çiçeklerle dolu odada sadece çok yakın aile üyeleri bulunuyordu, grup üyeleri istisnaydı Orlando onların olmasını şart koşmuştu. Adaline bundan şikâyetçi değildi hepsi çok iyi insanlara benziyorlardı. Rahip geldiğinde Orlando ve Adaline ilk defa yan yana durdular. Orlando bir kez olsun genç kıza bakmamış onunla ilgilenmemişti. Adaline buraya bir kot ve tişört ile gelse umurunda olmazdı. Kalbini kırıyordu fakat sesini çıkarmadı. Bu anlaşmalı bir evlilikti. Rahip konuşmasını yaptı ikisi de bir şeyler

için *'Sahte!'* sözler verdiler. Sonunda rahip yüzükleri istedi ve Orlando cebinden yüzük kutusunu çıkarıp elmas bir yüzüğü Adaline'ın parmağına geçirdi. Genç kız yüzüğü onun mu aldığını yoksa aile yadigârı mı olduğunu merak ediyordu.

"Ve gelini öpebilirsin."

Adaline'ın gözleri kocaman açıldı. Şu an etrafında bunu fark eden var mıydı? İnsanlara bakmaya en çok da Orlando'ya bakmaya korkuyordu. Orlando'nun yanında gergin bir nefes aldığını duydu. Biri bir şeyler yapmalıydı. Rezil olacaktı. Orlando onu öpmek istemeyecek ve Adaline bu kadar insanın içinde mahcup olacaktı. Derin sessizlik uzayıp giderken Orlando hareketlendi. Adaline'ın elini kavrayıp genç kızı kendine çevirdi. Adaline kalbinin göğüs kafesinden çıkmak istercesine çırpındığını hissediyor haykırışları kulaklarıyla duyuyordu. Kafası önündeydi ama Orlando bunu da halletti. İki parmağını Adaline'ın çenesinin altına koyup genç kızın kafasını kaldırıp kendisine bakmasını sağladı. Adaline onun suratına baktığında ise ne kadar öfke dolu olduğunu görerek gerildi. Orlando kafasını eğdi ve dudaklarını Adaline'ın dudaklarına bastırdı. Adaline onun dolgun dudaklarının hissiyle birkaç saniye kendinden geçti ama bu kısacık bir buluşmaydı. Orlando ihtiyatlı bir tavırla geri çekildiğinde genç kız hâlâ öpücüğün etkisinden kurtulamamıştı. Bu ilk öpücüğü değildi hatta bundan çok daha ahlaksız sayılabilecek birkaç öpücük denemesi olmuştu ama bunun verdiği heyecanı daha önce hiç yaşamamıştı.

***

William MacFadyen bugün biraz daha iyi olsada durumu hâlâ kritikti bu yüzden bir kutlama olmamıştı. Kapıda bekleyen limuzine binmeden önce herkesle tek tek vedalaşan Adaline kendini duygusal hissediyordu. Bütün kıyafetleri ve kişisel eşyaları toparlanmış jete yerleştirilmişti. Adaline yarın sabah grupla birlikte Los Angeles'ta başlayacak yeni hayatına doğru yola çıkacaktı. İçindeki heyecan bilinmezliğin korkusuna ve yalnızlığın

çaresizliğine karışıyordu. Nihayet ailesinden ve Jennie'den ayrıldıktan sonra aracın içinde bekleyen Orlando'ya katılmak üzere yürüdü. Adaline'ın arabaya binmesine yardım etmek üzere hareketlenen grubun koruması Sam, Orlando'nun içeriden çıkmasıyla duraksadı. Orlando sahte bir centilmenlikle Adaline'ın eteklerini toplayıp araca binmesine yardımcı oldu.

"Teşekkür ederim."

"Hangisi için?"

Sam kapıyı kapatmıştı Adaline gerçek kimliğine artık dönebilirdi. Uysal kız buraya kadardı. Kafasını Orlando'nun olduğu tarafa doğru çevirdi.

"Bu evlilik sadece benim isteğimmiş gibi davranmaktan vazgeç. Ben ne kadar istersem isteyeyim baban emretmeseydi bunu asla yapmazdın. Hem senin de bundan çıkarın var."

"Öyle mi? Benim çıkarım neymiş?"

Orlando tek ve sert bir hamleyle papyonunu çözüp karşı koltuğa fırlattı. Büyük ellerinden biriyle gömleğinin boğazına dayanan iki düğmesini açtı. Bu şekilde soyunmaya başlaması içinde bulundukları duruma rağmen Adaline'ın teninin ısınmasına neden oldu.

"Yaptıklarından haberdarım Orlando. İyi bir evlilik yaptın ve ailenle aranı düzeltiyorsun, bu seni aklayacak. Herkes uslandığını düşünecek."

Orlando tehlikeli bir şekilde Adaline'a yaklaştı. Adaline gerilemek istiyordu ama bunun için yeterinde alanı yoktu. Sırtı limuzinin kapısına yaslanmıştı. "Uslanıp senin sevimli kocan olacağımı mı düşünüyorsun? Orlando MacFadyen olacağımı mı? Öyle mi ufaklık?"

Adaline kafasını korku dolu bir şekilde iki yana salladı. "Bunu düşünmedim."

"Düşünme çünkü bu olmayacak. Babama sadece bu kadarını yapabileceğimi söyledim ben Orlando Hard'ım ve öyle kalacağım."

"Anladım."

"Güzel."

Biraz geriledi ve bu Adaline'a nefes almak için alan tanımasını sağladı. "Bir şey daha ufaklık. Hak ettiğinden daha azını asla kabul etme. Eğer kendi yolunu çizip güçlü ve cesur bir kadın olmaya kararlıysan, insanların sana verdiği şeylerle yetinmemeyi öğrenmelisin."

"Aklımda tutacağım."

6. Bölüm

ÂDEM İLE HAVVA

Adaline geceyi geçirmek için grupla birlikte otele gelmişti. Gergin ve rahatsız hissediyordu ama yanında tanıdığı kimse olmadığı için bu rahatsızlığını paylaşamıyordu. Orlando kral dairesinin bulunduğu kata çıktıklarında Luz'u kenara çekti. Kıza bir şeyler söyledi ve bir kart uzattı. Luz kararsızlıkla başını salladı. Ufak tefek genç kadın Adaline'a doğru yürürken Orlando tekrar asansöre binip gözden kayboldu.

"Şey, sana odanı göstereceğim. Hadi beni takip et."

Adaline önüne geçen kadını takip etmeye başladı. Oldukça minyon olmasına rağmen seksi bir görüntüsü de vardı. Bugün kurallara uygun giyinmişti hiçbiri bir rock yıldızı imajında değildi. Luz'da bu kurala uygun olarak siyah kısa bir elbise ile koyu yeşil topuklu ayakkabılar içindeydi. Saçları düzleştirilmiş birazda kabartılarak değişik bir hava katılmıştı. Kartı kapıya sokup açtı ve Adaline'ın girmesi için kenara çekildi.

"Odan burası. Bir şeye ihtiyacın olursa ben ve Luke hemen yandaki odadayız, kapıyı çalman yeterli."

Adaline başını salladı. "Orlando?"

Luz'un açık renk kaşları ciddi bir şekilde havalandı ama he-

men gülümseyerek ifadesini topladı. "Ah! Onun odası koridorun sonundaki son kapı."

Bir yandan da işaret parmağıyla odanın olduğu yeri işaret ediyordu. Adaline ile aralarına ulaşılmaz bir mesafe koymuştu. Genç kız dudağını ısırdı. "Teşekkür ederim."

Luz kapıyı arkasından kapatıp dışarı çıkmak üzereyken Adaline ona seslendi. "Bayan King?"

Bunun üzerine Luz güçlü bir kahkaha patlattı. "Bayan King mi? Tatlım hayır, Luz diyebilirsin. Burası bir banka falan değil, zaten bende bankacı değilim."

Parmaklarıyla rock işareti yaptı sonra başını aşağıya eğerek topuklu ayakkabılarına kaş çattı. "Kahrolası resepsiyon kıyafetleri. Orlando onu sevdiğim için çok şanslı."

Ayakkabılarını tekmeleyip koridora fırlattı ve çıplak ayaklı parmaklarını esnetti. "Bu eziyeti ne tür bir kadın kendine yapar ki?"

Adaline'ın yüzüne bakarak devam etti. "Benden bir şey mi isteyecektin?"

Genç kız hızla başını salladı. "Aslında evet, fermuarımı açmam için yardıma ihtiyacım var."

Luz gülümserken içeri girdi ve kapıyı ardından kapattı. "Elbette, seni şu elliler prensesi kostümünden kurtaralım. Bu arada gerçekten kabarık ve uzun kuyruklu bir şeyler seçmediğin için senden hoşlanmamı sağladın."

Adaline onun içten tavırlarından etkilenmişti. "Bu büyükannemin gelinliğiydi ben biraz üzerinde oynadım ve ortaya bu çıktı."

Luz genç kızın arkasına dolaşmıştı. "Harika olmuş. Orlando moda ile ilgili bir okulu kazandığından ve oraya gideceğinden bahsetti. Eminim yeteneklisindir."

Luz fermuara ulaşmış olmalıydı çünkü Adaline dar kumaşın içinde nefes almaya başlamıştı.

"Vay canına boyun Clementine kadar uzunmuş uzaktan daha ufak görünüyorsun. Sanırım bunun nedeni zayıf olman."

Adaline gülerek cevap verdi. "Onun kadar muhteşem... Şey, ön ve arka kısmım yok."

"Meme ve kıç, rahat ol Adaline."

Genç kız bu sefer kahkahayı patlattı. Luz'un kendisine bu kadar sıcak davranması mutlu olmasına neden olmuştu.

***

Adaline iki saattir otel odasında yalnız başına oturuyordu saat çoktan on olmuştu. Ne istediğini kendisi de bilmiyordu. Koridorun diğer ucunda kaldığını biliyordu, bunun normal bir evlilik olmadığınıda biliyordu ama yinede Orlando'nun nezaketen gelip ona bakacağını ummuştu. Hayal ettiği bir gerdek gecesi değildi. Orlando ile asla olmayacaktı. Tam daha fazla düşünmemeye ve biraz yatıp dinlenmeye karar verdiği sırada kapısı çalındı. Adaline heyecanlanmıştı. Orlando gelmiş olabilir miydi? Kapıya yönelerek açtı hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak karşısındaki üç kadına baktı. Luz en öndeydi ve arkasında bir ateş parçası gibi görünen Clementine ile korkutucu bir seksiliğe sahip olan Monica dikiliyordu.

"Seni alıkoyuyoruz. Düğün gecende odanda tek başına oturamazsın."

Clementine bunları söylerken samimi bir gülümsemeyle Adaline'a bakıyordu.

"Bu gerçek bir düğün değildi biliyor olmalısınız..."

Monica gözlerini devirdi. "Neyse ne? Sonuçta bir düğün oldu öyle değil mi? Anlaşma kısımları sadece prosedürler bence doğru bir karardı bir basın açıklaması yazdık her şey Orlando açısından da harika olacak, dünyanın sonuymuş gibi kükrediğine bakma. Sende sonunda Amerika'ya geliyorsun başarılı ve özgür olacaksın. Pek özgür değildin değil mi?"

Adaline kafasını salladı. Bu kadın tehlikeli bir şekilde ikna

ediciydi. "Hadi şimdi çık oradan ve terasta bize katıl. Enfes bir manzarası var, bir de bol bol şampanyamız."

Luz omuzlarını silkti. "Bana söyleyecek bir şey kalmadı. Kaldır o kıçını!"

Adaline gülmeden edemedi. Onlarla otelin kral dairesine özel olan terasa çıktı. Teras kocamandı ve çatının büyük kısmını kaplıyordu. Gökyüzü sisle kaplı olduğu için hiç yıldız yoktu. Yine de karşıda uzanan liman manzarası muhteşemdi.

"Burası gerçekten romantik bir yer."

Monica, Clementine'ı onayladı. "Babam ve ailesi Londra'da yaşıyor aslında buraya o kadar da uzak sayılmaz her yıl gelmeme rağmen bir kez bile Dover'a uğramamış olmam. Bu yere bir hakaret."

Adaline gözlerini boş terasta gezdirdi. Yani mobilyalar dışında boş olan terasta... "Kimse yok mu?"

Luz bahçe koltuklarından birine kendini attı. "Çocuklar dışarıda takılacaklarmış. Bekârlığa veda gibi bir şey herhalde. Gerçi geç kaldılar ama..."

Kendi kendine güldü. "Onlar bizi ekince bizde kadın kadına bir bekarlığa veda yapalım dedik."

Monica ve Clementine'da koltuklara oturunca Adaline'da bir yere yerleşti. Monica şampanyayı büyük ustalıkla açıp akan köpükleri bir bezle temizledi ve açık renk sıvıyı bardaklara paylaştırdı. Ortada koca bir tabak çilek ve çikolatalar vardı.

"Şampanyaya en çok yakışan şeyler"

Bardaklardan birini Adaline'a uzattı. "Dene, çok iyi gelecek." Luz ve Clementine'de kendi bardaklarını aldı. Luz içkisini içmeden önce kadehini kaldırdı.

"İlk yudum bugünün yıldızına gelsin o halde. Aramıza hoş geldin Della!"

Coşkusu sevimliydi ve Adaline'da diğer kadınları taklit ederek kadehini kaldırdı. Kendini gökyüzünde sisin ardına hapsolmuş yıldızlardan farklı hissetmiyordu. Oysa parlaması gere-

kirdi. Onu umutlandıran şeylerde vardı en azından kızların ona kötü davranmıyor oluşu ile sonunda hayallerindeki okula gidecek olması...

Adaline daha önce içmediği şampanyadan her kadeh kaldırışta bir yudum alıyordu. O kadar çok şeye içmişti ki zevk, orgazm, müzik, büyük penisler... Bunların hepsi birleşince kocaman bir baş dönmesi olarak geri dönmüştü. Genç kız boş kadehi bıraktı.

"Be-ben, artık ya-yat-sam..."

Yerinden kalkmaya çalıştı ama başı döndüğü için bu zor olmuştu ikinci denemede bacaklarının üzerindeydi. Clementine'ın yanakları pembeleşmiş ve durmadan gülüyordu, Luz ise bir şarkı mırıldanıyordu. Şampanyadan tek etkilenmeyen Monica gibi görünüyordu.

"Zaten çocuklar da birazdan gelir. Bu gece bol orgazmlı olacak gibi duruyor, herkes çakır keyif olduğuna göre..."

Adaline yanaklarının kızardığını görmemeleri için kafasını çevirdi. Genç kız açısından böyle bir şans yoktu belki yatağında kendini tatmin ederdi. *'Tabii yatağını bulabilirse.'*

"Bende seninle gelsem iyi olacak. Alexis'i özledim uyurken onu izleyeceğim."

Genç kız, Monica'nın yardımıyla odasına gelmişti. Bir teşekkür geveleyip kendini içeri attı. İçinden hem ağlamak hem gülmek geliyordu. Monica ona duşa girmesini, bir ağrı kesici almasını ve yatıp uyumasını öğütlemişti. Adaline zorlukla duşa girdi. Suyu açtı ve altında uzun dakikalar boyunca oturdu. Çıktığında otelin yumuşak bornozlarından birine sarındı. Monica'nın söylediği gibi bir ağrı kesici alıp yatağına uzandı. Gözlerini kapattığında şehvetli rüyaların pençesine düşmüştü.

***

Genç kız gözlerini araladığında hava hâlâ karanlıktı. Yatağın içinde eliyle telefonu aradı ve sabahın üçü olduğunu gördü.

Onu uyandıran tuvalet ihtiyacıydı. İdrar torbası her an kendini bırakmaya müsaitti. Tuvalete girip işini hallettikten sonra aynadaki görüntüsü donup kalmasına neden oldu. Alkol gözaltlarının mosmor olmasına yol açmıştı. Teni bembeyazdı ama yanaklarında tehlikeli bir pembelik dolanıyordu. Yüzünü yıkadı ama hâlâ ayılamamıştı nefes almaya ihtiyaç duyuyordu, bunun için dışarı çıkmaya karar verdi. Bornozuna sıkıca sarındı ve çıplak ayaklarıyla otel odasından ayrıldı. Akşamı geçirdikleri terasa çıktığında hiç beklemediği bir manzara ile karşılaştı. Sarı saçlı bir kadın korkuluklara tutunmuş, hafifçe eğilmişti. Uzun saçları bukleler halinde sırtına dökülüyordu. Uzun boylu ve gösterişliydi. Gölge gibi görünen bir adam kadının tam arkasındaydı. Kadının eteği yukarı doğru kalkmış, çıplak kalçasının bir kısmı görünüyordu. Adamın ise pantolonu hafifçe inmişti. Adamın tuttuğu ritim yumuşak ama doyurucu gibi görünüyordu. Kadının arkasında gidip gelirken hırıldıyor, bir şeyler fısıldıyordu. Adaline daha dikkatli bakınca onların JJ ve Clementine olduğunu fark etti. Clementine arzuyla inliyor daha fazlası için JJ'e yalvarıyordu. Clementine yalvardıkça JJ ritmini hızlandırıyor etin ete çarpma sesleri soluklarına karışıyordu. Adaline neye uğradığını şaşırmıştı. Çok... çok mahrem bir ana tanıklık ediyor, bir an önce gitmek istiyor ama bunu yapamıyordu. Bu... etkileyiciydi. Arzu uyandırıcıydı. Annesinin günahlar hakkında söylediklerini düşündü. Günahlar daima çekicidir. Kendilerini koruyabilen küçücük bir azınlık kurtulacak Adaline... Adaline o an kurtulmak istemediğini fark etti. Bunu yaşamak istiyordu, kurtulmak değil. Bu zayıflık mıydı? İradesizlik mi? Düşmüş bir melek olma yolunda mıydı? Yoksa Havva kadar kandırılmaya müsait miydi? Yaratılış ayetinden bir cümle kulaklarında uğuldadı.

'Kadın ağacın güzel meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi. İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar.'

Bu yanlıştı. Onları bu şekilde izlemek... Adaline paniğe ka-

pılarak hızla arkasına döndü ama sert bir şeye çarptı. Tam çığlık atmak üzereyken bir el ağzının üzerine kapandı ve onu içeri doğru yönlendirdi. Adaline elin sahibinin Orlando olduğunu görerek rahatlamıştı fakat adam bunun farkında değildi. Hâlâ Adaline'in ağzını kapatıyordu. Nihayet karanlık salona girdiklerinde soluk soluğa adamın yüzüne baktı.

"Ben... ben özür dilerim. Gerçekten bilmiyordum. İzlemek istemedim, hava almaya ihtiyaç duydum ve gördüm. Tam çekiliyordum ki sen..."

Orlando, Adaline'in sözünü kesti. "Merak ettin değil mi? Senin kadar masum kızlar böyle şeylere maruz kalmamalı. Şimdi neden sana uygun olmadığımı anladın mı? Bu gruptaki herkes alenen seks yapar ufaklık ve asla kızarmazlar senin izlediğini fark ettiklerinden adım kadar eminim."

Adaline kızaran suratını gizlemek için başını önüne eğdi.

"Bakirelere göre bir ortam değil."

Adaline şok olmuştu. Bunu nasıl... nasıl bilebilirdi? Jenn söylemiş olabilir miydi? Hayır, hayır arkadaşı asla böyle bir şey yapmazdı hem ne diyecekti? *'Selam abi, celendiğin kız Adaline, o bir bakire mi?'* Aslâ! Bunu inkâr etmeye karar verdi. Derin bir nefes alıp konuşmaya başladı.

"Benim bakire olduğumu da nereden çıkardın?"

Orlando dalga geçercesine sırıttı. "Kızarmadan bu konulardan bahsedebilecek bir kız değilsin ve yaydığın elektrikten bunu anlamak mümkün. Sen bir bakiresin Adaline Mary Harrison ve benim ortamım sana uygun değil. Los Angeles'a döner dönmez sana daha uygun bir ortam sağlayacağım."

Adaline kaşlarını çattı. "Yanılıyorsun! Sadece ben şeyin yani şeyin bu kadar özgürce yaşandığını görmedim."

Orlando kollarını göğsünde bağladı. Eğlenyormuş gibi görünüyordu. "Neyin?"

Genç kız farkında olmadan sesini alçalttı. "Seksin..."

"Seks nasıl yapılıyor?"

Adaline bir ton daha kızardı. Boncuk boncuk terlemeye de başlamıştı ama yenilmeyecekti. "Bunu bildiğinden eminim. Öyle değil mi? Hatta senin hakkında bu konuda bir uzman olduğunu okumuştum."

"Ben biliyorum zaten ama senin bana anlatmanı istiyorum. Madem bakire değilsin anlat bakalım seks nasıl yapılıyor? Detaylı..."

Adaline soluk soluğa kalmıştı hemen şimdi yasak meyveyi yemeye hazırdı. Sözleri gırtlağından titreyerek çıkıyordu. "Şey... Erkek, kadının bacakları arasına girer ve bilirsin şeyini, erkekliğini onun yani kadının hmmmm... kadınlığına yerleştirir."

Başarmıştı. En azından öyle düşünüyordu ama Orlando gülmeye başladı geniş omuzları sarsılıyordu.

"Hayır, canım. Erkek şehvetten sertleşip kocaman olmuş penisini kadının ıslanmış ve kızarmış vajinasına sokar. İkisinin istekleri doğrultusunda bir hız belirlenir ama kolay doyum her zaman en iyisidir. Hızlı, sert ve acımasız... Kadın çığlıklar atarken adam ritmini daha da hızlandırır ve sonunda kadın adamın adını haykıra haykıra boşalır. Adam ise dölünü kadının bacak arasına akıtıp büyük bir gururla kadının bacaklarının arasından süzülen sıvısını izler."

Genç kız bir anda boğuluyormuş gibi öksürmeye başlamıştı. Kendini kontrol etmeye çalıştıkça daha fazla öksürüyor, daha fazla kızarıyor, daha fazla terliyor ve nefesi kesiliyordu. Orlando onu omuzlarından tutup hemen arkadaki koltuğa oturmasına yardımcı oldu. Bardan bir bardak su alıp Adaline onun nereye kaybolduğunu anlamadan su dolu bardağı genç kıza uzattı. Adaline sudan birkaç yudum aldığında öksürüğü geçmişti.

"Teşekkür ederim."

Orlando elleri arasında tuttuğu bardağı alıp masaya bıraktı. "Saat geç oldu. Artık yatma vakti ufaklık."

Adaline bu sefer diretmeyecekti. Kaçarcasına oradan uzaklaştı ve odasına girip kapıyı kapattı. Tenine basan ateş yüzünden bir duş daha alması gerekecekti.

***

Jet kalkıp yönünü Amerika'ya çevirdiğinde Adaline oldukça heyecanlıydı. Elbette korkuları da vardı ama her şeye değeceğine inanıyordu. Yola çıkmadan önce ailesiyle vedalaşmış Jennie ise onları havaalanından yolcu etmişti. Şimdi Orlando'nun yanındaki koltukta jetin küçük pencerelerinden yerden yükselişlerini izliyordu.

"Los Angeles nasıl bir yer? İnternetteki gibi mi?"

Orlando ilgisizmiş gibi genç kızın yüzüne bakmadan cevapladı. "Küçük ve savunmasız hanımlara göre değil. Oldukça hareketli, kalabalık ve tehlikeli."

Adaline heyecanla yerinde kıpırdandı. "Bence canlı. Öyle olduğundan eminim. Dover'dan çok farklı olmalı. Bu insanı heyecanlandırıyor özellikle okul... Bunun benim için ne kadar büyük bir adım olduğunu bilemezsin. Teşekkür ederim Orlando. Seni zor bir duruma soktuğumu ve istemediğin bir şey yaptırdığımı biliyorum ama yinede teşekkür ederim."

Orlando'nun ilgisizlik zırhı parçalanmıştı başını Adaline'a çevirdi. Adaline onun beysbol şapkasının altında görünen güzel yüzüne dikkatle baktı.

"Evet, beni oldukça zor bir duruma soktun ama yapacak bir şey yok. Birbirimizi kısıtlamadan bunu sürdüreceğiz. Yaşlı adamın ne kadar zamanı kaldı bilmiyorum ufaklık ama..."

Adaline, kırılgan bir tavırla Orlando'nun sözünü kesti. "Anlıyorum. Merak etme sana söz verdim. Sorun olmayacağım. O an geldiğinde senden boşanacağım. Sadece bir yerden başlamam gerekiyordu... devamını getirebilirim."

Adaline onunla daha fazla konuşmamaya karar verdi. Ağzından çıkan her sözcük genç kızı yaralamaktan başka bir şey yapmıyordu. Orlando eline aldığı tabletten magazin sayfalarına bakıyordu. Adaline'ın gözü ister istemez genç adamın okuduklarına kayıyordu. Bazı başlıklar dikkat çekiciydi.

İNGİLTERE ÇIKARMASI!
REDDEDİLEN MACFADYEN VELİAHTI TEKRAR AİLEDE.
HARD İMAJINI DÜZELTMEYE KARARLI.
ARAF'TAN İLK BASIN AÇIKLAMASI GELDİ. ORLANDO HARD ARTIK EVLİ!

Başlıkların altında yazılanlar korkunçtu. Çoğu bu evliliğin Orlando'nun aileye tekrar kabul edilme planı olduğunu yazmıştı. Gözden düşerken ailesinin servetinden olmamak adına böyle bir şey yaptığı hakkında yazılan birkaç yazı genç kızın boğazında bir yumru oluşturmuştu. Orlando gerçekten çok daha zor dönemlerden geçecekti ve Adaline biraz daha uysal olmaya karar verdi. İmajı artık temizlenmişti ama yazılan her şey Orlando'nun o güçlü gururunu paramparça etmeye yeterdi.

Jet alçalmaya başlamış genç kadın denizi, yüksek binaları ve rengârenk görünen şehrin her ayrıntısını büyük bir merakla inceliyordu. Yeni hayatı burada başlayacak ve devam edecekti. Grup üyelerini almaya gelen araçlar havalimanında özel uçakların indiği kısma sıralanmıştı. Büyük bir koruma grubuda araçların çevresinde hazır bekliyordu.

Sam, Orlando'ya doğru yaklaştı. "Dışarıda bir basın ordusu var. Biz çıkarken Bayan Coll... yani, Bayan Richardson basın açıklaması yapacak."

Orlando güneş gözlüklerini tişörtünün önünden alıp gözüne taktı. "Görüntü alınmasını istemiyorum. Monica'ya söyle önden gitsin ve onların dikkatini dağıtsın bizde şu lanet yerden bir an önce çıkalım. Evimin etrafında birileri var mı?"

"Kontrol etmesi için birilerini yolladım adresiniz hâlâ açığa çıkmamış."

Orlando sadece başını salladı. "Ev adresimin gizli tutulması önemli Sam. Birilerinin bizi takip etmediğinden emin ol."

Sam onayladı. "Merak etmeyin Bay Hard. Size havalimanı şoförlerinden birini ayarlamadım."

Bir anahtarı Orlando'ya uzattı. "Mercedes'i alın. Takip edilmediğinizden emin olmak için bizim çocuklardan bir grubu peşinizden araçla yollayacağım."

"Teşekkürler Sam."

Sam boğazını temizledi. Bir şey sormak üzereydi ve hissiz görünen suratı gerilmişti. "Hanımefendinin eşyaları... onları nereye göndermemizi istersiniz?"

Orlando bıkkın bir soluk bıraktı. "Benim evime gönderirsin."

Orlando genç kıza peşinden gelmesini işaret ettikten ve yürümeye başladıktan birkaç saniye sonra Adaline adım atacak kadar şaşkınlığından silkinmişti.

"Seninle mi kalacağım?"

Orlando arkasına dönme zahmetine bile girmedi. Elindeki anahtara basarak aracın kapılarını açtı. "Evet."

"Neden?"

Genç adam cevap vermedi bunun yerine ön koltuğun bulunduğu kapıyı açarak Adaline'ın binmesini işaret etti. Genç kız yerleştikten sonra da kapıyı kapatarak şoför koltuğuna geçti. Arabaya gaz verip çıkışa doğru ilerlerken "Basın yamyam gibidir Adaline. Ben magazin haberlerini incelerken gördüklerin hiçbir şeydi. Bir süre bizi takip edecek ve daha fazlasını isteyecekler. Daha fazla et ve daha fazla kan... O yüzden seni şimdiden başka bir yerde yaşaman için göndermem, o yazılan her şeyin doğru olduğunu onlara kanıtlamaktan başka bir boka yaramaz. Bir süre benimle kalacaksın." diyerek genç kızı cevapladı.

"Seni rahatsız etmek istemem."

Orlando dalga geçercesine bir kahkaha attı. "Yeterince ettin zaten ama önemli değil. Bir şekilde bu durumuda aşacağız. En azından akıllısın yani bana bela olmayacağına inanıyorum. Herkes kendi hayatını yaşamakta özgür olacak."

Sahil yoluna çıktıklarında sözlerini büyük bir ciddiyetle ve öğüt verir gibi bir havada sürdürdü."'Los Angeles, Dover'dan çok ama çok farklı. Alışana kadar seninle abicilik oynamam gerekecek. Beni dinlersen bu ikimiz içinde kafa ağrıtıcı bir meseleye dönüşmez. Sana yardım edeceğimden de kuşkun olmasın."

Adaline öfkesini dizginlemek için dişlerini birbirine bastırdı. "Minnettarım."

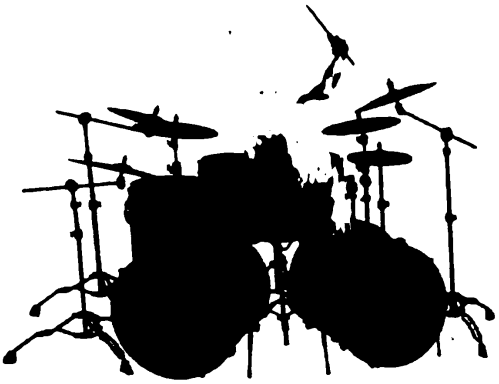

7. Bölüm

DİANA

Orlando, Malibu sahilinde izole bir kumsalda yaşıyordu. Evler arasında oldukça büyük mesafeler vardı. Orlando'nun evi sahil şeridi boyunca gördüğü en güzel evdi. Uzun kumsala vuran mavi dalgalar köpükler oluşturuyordu evde aynı o köpükler gibi mavi ve beyazdı. Ahşap yapı çatı katıyla birlikte üç kattı. Verandası davetkâr ve sıcaktı. Arka tarafta yeşil bitkiler ile ağaçların uyum içinde yaşadığı bir bahçe göze çarpıyordu ama beyaz duvar her ayrıntıyı görmeyi engelliyordu. Orlando aracı kapalı garaja soktu. Garajın içinde sekiz başka araba daha vardı. Orlando bagajdan Adaline'ın seyahat çantasını alıp kapısını açtığında, genç kız anca kendine gelmişti. Orlando'nun evinde kalacaktı!

Genç kız usulca arabadan indi ve çantasını almak için hamle yaptı. Orlando tek elinde rahatça tuttuğu çantayı geriye çekti. "Ben taşırım."

İtiraz etmedi genç adamın bir adım arkasından, ufak adımlarla yürüdü. Verandaya çıkan merdivenleri adımladı ve Orlando cam kapıyı açarken arkada kaldı. Adam hafifçe kenara çekilip Adaline'ın geçmesi için yol açtı. Centilmen hareketler görünüşüyle ve tavırlarıyla ters düşsede Adaline onlardan et-

kilendiğini itiraf etmeliydi. Koridoru takip ederek salona ulaştı. Beyaz, gri ve açık mavinin huzurla buluştuğu salon rahatlatıcıydı ama Orlando'nun kişiliğini yansıtmadığını düşünüyordu. Nedense evinde metalik şeyler ve bolca siyah beklemişti.

"Beğendin mi?"

Orlando üst kata çıkan merdivenin ucunda duruyordu.

"Evin gerçekten... Huzur verici."

Genç adam belli belirsiz gülümsedi. "Amacım da buydu. O kadar keşmekeşin içinde insan biraz sakinliğe ve huzura ihtiyaç duyuyor."

Adaline'a bakmadan sözlerini sürdürdü. "Üst katta misafir yatak odam var. Orada kalabilirsin. İhtiyacın olan şeyleri de alırız zaten turneler başlayınca evde olmayacağım. Okulun buraya yaklaşık bir buçuk, iki saat mesafede olmalı. Araba kullanmayı biliyor musun?"

Adaline kafasını iki yana salladı. Arabaya hiç ihtiyacı olmamıştı. Dover'da bir bisiklet ona yetiyordu.

"Mutlaka toplu taşıma vardır değil mi?"

"Toplu taşımayla gidemezsin. Artık ünlü sayılırsın ve bazı kötü sürprizlerlede karşılaşacaksın. Kusura bakma, sana bunları açıklayacak kadar zamanım olmadan evet diyordum."

Kendi kendine attığı kahkaha Adaline'ın gerilmesine neden oldu. Orlando bunu fark etmiş olmalı ki hemen konuyu değiştirdi. "Sam'e söylerim, güvenlik şirketinden sana bir şoför ayarlar. Benim arabalardan birini kullanırsın."

"Buna gerek yok Orlando, herkes beni takip edecek değil."

"Herkes seni takip edecek Adaline. Eğer buradaysan, benim kurallarımla yaşamak zorundasın. Bütün ihtiyaçlarını da karşılayacağım. Sana bir banka hesabı açtırıp, kredi kartı çıkarırım. Neye ihtiyacın olursa alabilirsin."

Adaline'ın boğazı yanmaya başlamıştı. Öfke duygusu kabardıkça içinden çığlık atmak geliyordu. "Senin parana ihtiyacım yok!"

"Elbette var. Sen genç bir kızsın ve ben bundan sonra sana bakmakla yükümlüyüm. Ailenin artık sana para göndereceğini mi sanıyorsun? Yabancı olduğun bir ülkede deneyimsiz öğrenci halinle nasıl geçineceksin? Maddi olarak rahat etmeni sağlarım ama sana yapacaklarım bu kadar, benden başka hiçbir şey bekleme."

Genç kız çatlak çıkan sesini yükseltti. "Beklemiyorum zaten."

"Benim kendime göre bir hayatım ve düzenim var. Bunu değiştirmeyeceğim, yinede aramızdaki saygıdan dolayı hareketlerime dikkat edip bazı şeyleri alenen yapmam. Basına karşı rencide olmanı istemem. Buna sende dikkat edersen sevinirim."

Adaline yükselen ağlama isteğini bastırdı. Başka kadınlardan mı bahsediyordu? Kalbinin böyle bir şeyi nasıl kaldıracağını bilmiyordu ama üsteleyemezdi. Bu Orlando için bir çeşit prangaydı.

"Tamam."

Orlando'ya doğru yürüyüp seyahat çantasını hızla elinden kaptı. Merdivenlerin en tepesine ulaşınca, "Odam hangisi?" diye sordu.

"Sağdan ikinci kapı."

***

Adaline geniş yatağın üzerinde oturmuş pencereden dışarıyı seyrediyordu. Güneş, İngiltere'deki güneşten çok daha parlak ve sıcaktı. Deniz, gökyüzü gibi daha açık mavi ve aydınlıktı. Kapı çaldığında oturduğu yerden kalkıp önüne gelen saçlarını geriye itti.

"Gel."

Eşyalarını taşıyan iri yarı, takım elbiseli iki adam içeri girdi. Dört valizini ve eski dikiş makinesini getiren adamlara kibarca teşekkür eden Adaline kapıyı arkalarından kapatarak sonraki saatlerini odasına yerleşerek geçirdi. En azından Orlando'dan

uzak durmak için bir bahane sahibi olmuştu. İki buçuk saatin sonunda duş alıp üzerine rahat bir ev kıyafeti geçiren genç kız, tedirgin adımlarla odasından çıkıp alt kata indi. Fakat alt katta, hatta evde kimse yok gibi görünüyordu. Derin bir soluk alarak mutfağa yöneldi. Buzdolabı doluydu bu kesinlikle şaşırtıcıydı. Orlando'nun kocaman bedenini bu bembeyaz mutfakta yemek yaparken düşünemiyordu. Kendini gülümserken buldu bunu fark ettiğinde ise hemen toparlanıp yemek yapmaya koyuldu. Fırında pişirdiği ince dilim hindi etlerini özel sosa yatırdıktan sonra tatlı patates, brokoli ve kuşkonmazı pişirdi. Mutfak enfes kokular içinde kalmıştı. Gergin olduğu zamanlarda yemek yapmak her zaman Adaline için rahatlatıcı bir terapiydi. Evlerinde yardımcıları olmasına rağmen bazı akşamlar yemekleri genç kız hazırlardı ve bundan kesinlikle zevk alırdı. Bir yandan pişirirken bir yandan da telefonunda çalan *Sting'in, Englishman in New York* şarkısına eşlik ediyordu. Mırıltıları giderek zayıfladı ve en sonunda bir çift gözü üzerinde hissederek kesildi. Orlando mutfak kapısında dikilmiş şaşkın gözlerle darmadağın olmuş mutfağına bakıyordu. Koşmuş gibi görünüyordu. Lacivert yağmurluğu ve şortu terden ıslanmış saçları, kızarmış suratı da ağır bir koşu yaptığını doğruluyordu.

"Özür dilerim. Dağınıklık yapmak istememiştim ama yemek yaparken her zaman böyle olur."

Adaline tezgâhın üzerini dolduran tencerelere ve açık çekmecelere şöyle bir baktı. "Söz veriyorum yemekten sonra hepsini toplayacağım."

Orlando sadece başını salladı. "Gerek yok, her sabah gelen bir yardımcım var. Erken saatte burada olur ve tüm ev işlerini halleder. Elbette yemekte yapar ama sen..."

"Buna gerek yok. Yemek yapmayı çok severim."

"Görebiliyorum."

Fokurdayan tencereyi işaret edince Adaline panikle arkasını dönüp ocağın altını kapattı. Hafif bir yanık kokusu alıyordu ama Orlando bundan söz etmedi. Bu arada *Sting* çalmaya de-

vam ediyordu. Orlando'nun gözleri sesin geldiği yeri araştırıp Adaline'ın cebine sıkıştırdığı telefonda durdu. Genç kız hemen telefonunun sesini kapattı ve müzik sustu.

"Sting için biraz genç değil misin?"

İşte yine yapıyordu. Adaline pençelerini çıkarmamak için kendini zor tutuyordu. "İyi müzik için asla fazla genç ya da fazla yaşlı olmazsın."

Orlando'nun cevaptan memnun kaldığı açıktı. "Englishman in New York... Güzel seçim. Aslında Englishwoman in L.A. daha uygun olurdu.

Adaline kıkırdamadan edemedi. Haklısın. Ben yabancıyım, yasal bir yabancı."

Şarkı sözleriyle yaptığı gönderme Orlando'nun ifadesinin daha da yumuşamasına neden oldu. "On bir yıldır burada yaşamama rağmen ben bile bir yabancıyım ufaklık."

Adaline onun yalnızlığını kendi içinde hissetti. Bunu hiç düşünmemişti, yani onun... yalnızlık çektiğini. İçi anında yumuşarken, "Aç mısın?" diye sordu.

Orlando havayı kokladı. "İngiliz yemeği kokusu alıyorum. Sanırım açım."

***

Adaline ve Orlando derin bir sessizlikle yemeklerini yiyorlardı. Biri masanın bir ucunda, diğeri bir ucunda oturuyordu. Adaline için sessizce yemek yemek zor değildi. Aile yemeklerinde çoğunlukla böyle yapardı Orlando'da zorlanmıyor gibi görünüyordu.

Adaline suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Yarın kayıt için okula gitmem gerekiyor." dedi.

Orlando ağzındakini hızla yutarken başını salladı. "Sana bir şoför buldum. Yarın sabah onunla tanışırsın sonra da seni okula bırakır."

"Ama..."

Orlando işaret parmağını havaya kaldırıp genç kızı susturdu. "İtiraz istemiyorum. Beni yorma."

Genç kız yerinden kalkarak boş tabağını ve bardağını aldı. "Nasıl isterseniz efendim."

Bunu söylerken dişlerini birbirine bastırıp hırlamayı ihmal etmemişti. Orlando eğleniyormuş gibi görünüyordu ama bunu belli etmemek için dikkatini tekrardan yemeğine verdi.

Adaline mutfağı toplarken Orlando kendi tabağını getirmişti. Onları tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra Adaline'ın dikkatini çekmek ister gibi boğazını temizledi. "Yemek çok lezzetliydi. Teşekkürler."

"Beğenmene sevindim."

Adaline onun bıraktığı tabaklarıda bulaşık makinesine koydu ve genç adama doğru döndü. "Yemek yapmak için çok küçük olduğumu düşünüyorsan söyleyeyim ortaokula giderken öğrenmiştim. Büyükannem... o öğretmişti."

Orlando kafasını korumak istermiş gibi kolunu kaldırdı. "Taşı tam isabet ettirdin ufaklık."

Ciddi ifadesine dönmesi birkaç saniyeden uzun sürmedi. "Bak, buna bozuluyor olabilirsin ama sana ne kadar genç olduğunu söylerken kötü bir şey ima etmiyor ya da seni küçük gördüğümü söylemeye çalışmıyorum. Sadece benim gözümde Jennie ile bahçede oynayan o kız olma imajından sıyrılman zor. Anlıyor musun?"

Adaline umursamazca başını salladı. "Sinir bozucu... Ben yirmi bir yaşındayım Orlando ve senin kardeşin de değilim."

Genç kız göz temasını kesmek için baharatlıkları aynı hizaya getirmeye başladı. "Karım da değilsin. Sana bir şeyler için umut vermiyorum, değil mi? Yani bunu anlayabiliyorsun? Sonuçta anlaşmalı evlilik konusunu ilk sen açmıştın?"

Adaline metal baharatlık takımını Orlando Hard'ın o kocaman kafasına fırlatmamak için kendini zor tutuyordu. "Genç olabilirim ama aptal değilim. Bunu anlıyorum ve ben istedim.

Elbette. Sonuçta bende kendi hayatımı özgürce yaşamak isterim, bunca yıllık esaret ve baskıdan sonra. Kendimi başka bir esaretin içine atmak istemem."

"Güzel. O halde... İstediğini yapmakta özgürsün sadece basına dikkat etmen yeterli."

"Merak etme bir şeyleri gizli yapma konusunda uzmanım. Benim ailem gibi bir aileyle yaşayınca çoğu şeyi gizli yapmak zorunda kalıyorsun."

Orlando bir şey söylemeden buzdolabına yöneldi. Dolap kapağını açarak içinde bir şey aramaya başladı ama aradığı şeyi bulamayacaktı.

"Orada birkaç bira ve votka vardı. Alkol bağımlılığı tedavisi gören birinin buzdolabında olmaması gereken şeyler yani... Bende onların hepsini lavaboya döktüm. Alışverişini yapan her kimse büyük düşüncesizlik etmiş."

Orlando yaşadığı şoku belli etmemeye çabalayarak "Alışverişi yardımcım yapıyor." diye mırıldandı.

"Yarın onunla konuşmam gerekecek o halde."

***

Adaline yeni bir sabaha gözlerini açtı. Güneş daha yeni doğuyordu ama kalkmakta zorlanmadı çünkü parlak ışıklar ona değişik bir enerji veriyordu. Adaline üzerini değiştirip kendine biraz çeki düzen verdi. Bir an önce okula gidip kaydolması gerekiyordu. Yumuşak adımlarla merdivenlerden indiği sırada salonda bir kadınla karşılaştı.

Orta yaşlarda, balıketli, tatlı bir kadındı. Adaline'a gülümsedi. "Günaydın."

"Günaydın. Ben Della."

"Bende Kate. Kahvaltı hazırlamamı ister misiniz?"

"Siz işinize bakın lütfen, ben bir şeyler atıştırırım."

Kate kaşlarını çattı ama ifadesi hâlâ gülümsüyordu. "Lütfen,

siz oturun bende kahvaltıyı hazırlayayım. Zaten Bay Hard'da birazdan gelir."

Kadın mutfağa yöneldiğinde Adaline, "Orlando dışarıda mı?" diye sordu.

"Evet, her sabah güneş doğmadan kalkıp Diana ile sahilde koşar."

Adaline yüzündeki şok ve kıskançlığı gizleyecek zaman bulamadı. "Diana mı?"

"Ah evet. Onunla henüz tanışmadın mı?"

Bir de onunla tanışması mı gerekiyordu? Orlando'nun sevgilisi olduğunu bilmiyordu, bunu hiçbir yerde okumamıştı. Elbette ilişkileri oluyordu ama bir sevgili... Her sabah sahilde koştuğu bir sevgili. Bu ciddi bir durumdu. O halde neden evlenmeyi kabul etmişti?

"Tanışmamız mı gerekiyor?"

"Şey... sanırım yani. Diana'da burada yaşadığı için..."

Adaline bir çeşit şok geçiriyordu. Orlando onu sevgilisiyle birlikte yaşaması için buraya mı getirmişti? Bu adam ne yapmaya çalışıyordu? Onu kız kardeşi gibi gördüğünü söylediğinde benzetme yaptığını düşünmüştü. Kalbinde hissettiği acıyla kendini koltuğa bıraktı. İki büklüm olmamak için kendini zorluyordu.

"Bay Hard gelmeden kahvaltıyı hazırlayayım."

Kate, muhtemelen Adaline'ın garip tavırlarından kaçmıştı oysa asıl kaçması gereken ev sahibiydi. Nasıl bir adam sevgilisiyle karısının aynı evde yaşamasını isterdi? Adaline salonda oturmuş gözlerini duvara dikmişti. Şimdi ne yapacaktı? Gitmesi en doğru olan şeydi. Tabii önce Orlando'yu bekleyecek onunla yüzleşecek, ağzının payını verecek daha sonra bu evi terk edecekti. Ablası ona yardım edeceğini söylemişti. Orlando'ya ihtiyacı yoktu. Nasıl olsa artık gelmişti, L.A.'daydı. Hayatının aşkını ardında bırakıp unutmalıydı, zamanı gelmişti.

On beş dakika sonra ön kapı açıldı. Adaline nefesini tutmuş Orlando'yu beklerken krem rengi kocaman bir köpek hızla içeri

girdi. O kadar enerjiktiki Adaline'ın üstüne atladığında az daha genç kızı yere seriyordu. Adaline köpeğin tasmasını tutup geri çekilmesini sağlarken bir yandan da elini yalamasına izin veriyordu. İnanılmaz bir coşku içinde genç kızı selamlıyordu. Morali ne kadar bozuk olsada kahkahalar atmadan edemedi. Kendini engelleyemiyordu. Onun önüne diz çökerek sevimli suratına baktı. Pembe dili dışarı sarkmış sürekli Adaline'ın üstüne atılıp onu yalıyordu. Adaline onu bir kez daha geri çekti ve o an kırmızı tasmasının ucunda yazan isim dikkatini çekti. *Diana*.

"Diana mı?"

Duvara yaslanmış kıpkırmızı suratıyla ona gülümseyen Orlando, "Karşılaması her zaman coşkuludur." diyerek açıklamada bulundu.

Adaline hâlâ şaşkındı. "Diana köpeğin mi? Yani senin köpeğin mi var?"

Orlando ona doğru iki adım atarak köpeğin tasmasını tutup kendine çekti. "Evet. Diana benim köpeğim."

"Dün onu görmedim."

"Burada olmadığım zamanlarda bir köpek otelinde kalıyor. Çok enerjik olduğu için evde yalnız bırakamıyorum. Kate sürekli burada değil, sadece sabahları geliyor."

Adaline dilini yutmuş gibi görünmemek için kendini bir şeyler söylemeye zorladı. "Anlıyorum. O... o çok tatlı, enerjik ve... şey, sevimli."

"Buna sevindim. Çünkü evi onunla paylaşacağız. Anlaşmanız önemli."

Adaline'a doğru atılan köpek Orlando'nun elinden kurtuldu ve tekrar genç kızı yalamaya başladı. Adaline onun karnını okşamaya başladıkça yere yatmış keyifli sesler çıkarıyordu.

"Bu şaşırtıcı." Adaline bunu içinden söylemek istemişti ama yapamamıştı.

Orlando söylediğini duyarak, "Şaşırtıcı olan ne?" diye sordu.

"Bu bir Golden Retriever. Yani neşeli, dost canlısı ve sevimli bir tür."

Orlando tahminde bulunmak ister gibi elini çenesine yerleştirdi. "Ve bana uygun değil öyle mi?"

"Kesinlikle değil."

"Hangi türü seçmeliydim ufaklık?"

Adaline kafasını kaldırıp ona baktı. Konuşma havası çok rahattı ve bu Adaline'ın hoşuna gitmişti. "Bir Doberman belki Saint Bernard"

"Dobermanı anladım ama Saint Bernard neden?"

Adaline yerden kalkıp ayaklarının üzerinde doğruldu. Ellerini beline koyarak omuzlarını silkti. "Cüssene göre olması dışında somurtkan yüz ifadeleri var. Senin gibi."

Orlando alınmış görünmüyordu aksine ilk defa içtenlikle sırıtıyordu. Hem de Adaline'ın çocukluğundan hatırladığı o derin gamzesini gözler önüne sererek.

"Sürekli somurtmuyorum elbette. Bu ara biraz sıkıntılı durumlar yaşıyorum."

"Biliyorum. Bu durumlara bir de ben eklendim. Gerçekten üzgünüm."

Orlando bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama bundan vazgeçti.

"Benim bugün okula gitmem gerekiyor."

Konunun değişmesi Orlando'nun gergin duran omuzlarının rahatlamasına neden olmuştu. "Ewan seni bırakır."

"Ewan?"

"Sam güvenlik şirketinden buldu. Bundan sonra koruman ve şoförün olacak. Seni zor bir hayat bekliyor Adaline. Sıradan bir üniversite öğrencisi olma şansını benimle evlenerek teptin."

***

Adaline yeni şoförü ve koruması olan Ewan ile tanışmış

okula doğru yola çıkmıştı. Ewan siyah takımı ve güneş gözlükleriyle Sam kadar iri bir adamdı. Genç kız lüks aracın arka koltuğunda oturmuş bir yandan Jennie ile mesajlaşıyor bir yandan da dışarıyı seyrediyordu. Okul açılana kadar iki hafta boşluğu vardı, bu boşluk biraz gezmek için yeterliydi. Los Angeles her zaman hayallerini süslemişti.

İki saati bulan yolculuğun sonunda kampüse girmişlerdi. Okul Los Angeles'ın merkezindeydi bu yüzden trafik çok yoğundu ve Orlando uzakta oturduğundan gelip gitmek yorucu olacaktı. Fakat bu okul her türlü zorluğa değerdi. Beyaz kampüs binaları dağınık bir düzen içindeydi. Klasik görünen yapılar modern pencereler ile süslenmiş, geniş ve yeşil bahçesi şehrin göbeğinde bir vaha gibiydi. Adaline keyifle gülümsedi. Ewan aracı otoparkta durdurduğunda Ewan araçtan inmek üzere hareketlendi.

"Şey, sizden bir şey isteyebilir miyim? Beni bir yere götürdüğünüzde kapımı açmanıza gerek yok. Yani bunu yapmazsanız çok sevinirim."

Ewan ifadesini hiç bozmadan aynadan Adaline'a baktı yani gözlüklerinden pek anlaşılmasada genç kız ona baktığını düşünüyordu. "Elbette hanımefendi. O halde sizi arabada beklememi mi istersiniz?"

Adaline hızla onu onayladı. "Evet, bu harika olur. Teşekkürler."

Ewan kibarca başını salladı ve Adaline arabadan inerek okulun ana binasına ilerledi. Kolunda asılı olan çantasında kayıt için gerekli belgeler, suratında ise her şeye rağmen kocaman bir gülücük vardı. Buradaydı. Los Angeles'ta... Hayallerindeki okulun kapısında ve sevdiği adamın evinde. Çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Bu kadarı gündüz rüyalarında bile gerçekleşmezdi.

8. Bölüm

AÇLIK

Adaline artık okula kaydolmuştu. Bir FIDM öğrencisiydi. Tıpkı istediği gibi... İngiltere'den geldiği için kayıt işlemleri uzun sürmüştü. Binadan çıkarken çantasından ısrarla çalan telefonunu çıkardı. Onu sessize alırken kimin aradığına bakmamıştı ama Jennie veya Margaret olduğunu tahmin ediyordu. Telefonu eline aldığında tanımadığı bir numara onu aramaya başladı genç kız cevap verdi.

"Hangi cehennemdesin!"

Artık numarayı tanıyordu. "Okuldayım Orlando. Kayıt için unuttun mu?"

"Bir saatten fazladır sana ulaşmaya çalışıyorum, Ewan okul binasına girdiğini ve arabada kalmasını istediğini söyledi. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Bu öfkeli ebeveyn tavırlarından hiç hoşlanmayan Adaline okul bahçesindeki çimlerin üzerine oturdu. Nisan ayına uygun bir şekilde hava hafif güneşli ama serindi. "Yabancı öğrenci olduğum için kayıt işlemleri uzadı. Bak Orlando, benim için meraklanman çok düşünceli ama ben zaten bu tip baskılardan yeni kurtuldum. Peşimde gölge gibi gezen bir koruma ve bana durmadan bağıran öfkeli bir ebeveyne ihtiyacım yok."

Orlando'nun derin soluğunu telefonun diğer ucundan kulağında hissetti. İçi ürperen genç kız tepesinde birinin dikildiğini hissederek başını kaldırdı. Orlando beysbol şapkası ve güneş gözlüklerinin ardından onu izliyordu.

"Bu-burada ne arıyorsun?"

Orlando telefonunu kapatıp cebine koydu ama Adaline'ın telefonu hâlâ kulağındaydı. Bunu fark ederek o da telefonunu kapattı.

"Ne kadar endişelendiğimi düşün artık."

Adaline o kadar yolu bu kadar kısa sürede gelmesine inanamıyordu. "Üzgünüm, seni buraya kadar yormak istemezdim."

"Yakınlardaydım. Birini ziyaret etmek için hastaneye gelmiştim."

Adaline kimi ziyarete geldiğini tahmin ederek üzgün ifadesiyle "Durumu nasıl?" diye sordu.

Orlando'nun trafik kazası geçirdiği zaman internetten haberleri sürekli takip eder olmuştu. Ona çarpan araçtaki çocuk hâlâ komadaydı ve doktorlar durumuna çok olumlu bakmıyorlardı.

"Aynı..." Düşmüş omuzları bütün duygularını ele veriyordu. O çocuğa karşı sorumlu hissediyordu ve kendini suçluyordu.

"Umarım en kısa zamanda iyileşir."

Adaline gözlerini ondan kaçırıp telefonuna baktı. "Jenn beni aramış beş defa..."

Orlando omuzlarını silkti. "Onu ben telaşlandırmış olabilirim, sana ulaşamayınca ne yapacağımı bilemedim."

"Sadece kayıt işleri uzadı, o kadar. Beni sürekli gözetim altında tutamazsın Orlando bu ikimizin de amacına ters düşer."

Genç kız yüz ifadesini okuyamıyordu gözündeki güneş gözlüğü buna engel oluyordu.

"Haklısın. Bundan sonra daha az endişeli davranmaya çalışırım."

"Ve daha az kontrolcü." diyerek onu tamamlayan Adaline gülümsedi.

Orlando'nun gergin dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve başını salladı. "Bunun için uğraşmam gerekli."

Orlando, Adaline'ın kalkması için elini uzattı. Adaline ne yapacağını bilemiyordu ona her dokunduğunda elektrik akımına uğramış gibi oluyordu. Yinede eline uzandı. Orlando tek hamlede Adaline'ı oturduğu çimlerden kaldırdı. Genç kız farkında olmadan Orlando'ya yaslanmıştı. Nabzı kontrolden çıkmış bir şekilde atarken nefes nefese kalmıştı.

"Kayıtta bir sıkıntı çıkmadı değil mi?"

Adaline kendine ait olduğuna inanmadığı cılız bir sesle, "Hayır, iki hafta sonra başlayacağım." diyerek onu yanıtladı.

"Güzel. Turne başladığında yalnız başına sıkılmazsın."

Genç kız birden hüzünlendi. Orlando yeni albüm çıkar çıkmaz turneye gidecekti ve onu ne kadar süre görmeyeceğini bile bilmiyordu.

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Önümüzdeki ay ilk konseri burada vereceğiz. Hemen ardından gezmeye başlayacağız. Uzun bir ara vermiştik ve hepimiz bunun için heyecanlıyız."

Adaline, Orlando'nun yanında adımlarını ona uydurmaya çabalayarak yürürken, "Sizin adınıza sevindim." dedi.

Oysa kendi adına o kadar da sevinemiyordu.

***

Geçen bir haftada Adaline yeni hayatına uyum sağlamaya başlamıştı. Orlando iki gün boyunca onu Los Angeles'ta gezdirmişti. Genelde kalabalık olmayan yerlere gitmiş, habercilerden mümkün olduğunca gizlenmişlerdi buna rağmen Madame Tussauds müzesini gezdikleri sırada birkaç fotoğraf çekmeyi başarmışlardı. Altına yazdıkları şeyler o kadar da kötü değildi neyse ki... Eşini gezdirdiği hakkında birtakım zırvalıklar yazılmıştı. Bir

de parmağındaki yüzükten ayrıntılı olarak bahsedilmişti. Ünlü bir rock yıldızına ve zengin bir veliahta böyle sıradan bir yüzüğü yakıştıramadıklarını yazsalar da Orlando bunu pek takmıyordu. Adaline'ın zaten umurunda değildi. Daha çok konuşmaya, daha çok paylaşmaya başladıkları için mutluydu.

Koskoca bir günü Clementine ile alışverişte geçirmiş sonra Monica ve Luz ile buluşup bir şeyler içmişlerdi. Kızların, Adaline'a bu kadar sıcak davranması genç kızın yalnızlığına iyi geliyordu. Jennie ile son görüşmesinde Bay MacFadyen'ın toparladığını ve hastaneden çıktığını öğrenmişti. Bir kez daha hastalıktan kurtulmayı başarmıştı. Adaline onun kurtulmasına seviniyordu, kimse için ölümü dilemezdi ama içinde bencil bir taraf durmadan dans etmek istiyordu. Orlando ile bir süre daha evli kalabilecekti... Akşam yemeği pişirme işini Adaline devralmıştı bu inanılmaz hoşuna gidiyordu en sevdiği kısımda Orlando ile o masada baş başa oturup genç adamı, iştahla yemek yerken seyretmekti. Bu akşam yemekte misafirleri olacaktı. Adaline grup üyelerini ve eşlerini yemeğe davet etmiş onlar için tüm özel tariflerini hazırlamıştı.

Orlando'dan rozbifi dilimlemesi için yardım istemek üzere genç adamın yatak odasına doğru yöneldi. Orlando'nun odasına daha önce sadece bir defa girmişti ve onda da genç adam evde değildi. Merdivenleri çıkarak Orlando'nun gizli yaşam alanına süzüldü. Tam karşıdaki yatak odasının kapısı açıktı Adaline kapının önüne geldiğinde Orlando'nun arkası dönük bir şekilde telefonla konuştuğunu gördü. Belinde beyaz bir havludan başka bir şey yoktu ve genç kızın konsantre olduğu tek şey adamın hafif nemli geniş sırtıydı.

"Hayır Georgia, bu hafta seninle görüşemem."

Genç kız duyduğu ismimle olduğu yere çakıldı.

"Bunun evlenmemle bir ilgisi yok Daha önce konuştuğumuz gibi anlaşmalı bir evlilik."

Adaline bunları biliyor olmasına rağmen Orlando'yu başka bir kadına söylerken duymaktan hiç ama hiç hoşlanmamıştı.

Hemen şimdi havaya karışıp yok olmak istiyordu. Genç adam sıkıntıyla elini ıslak saçlarının içinden geçirdi.

"Georgia... Gerçekten seni üzmek istemiyorum ama artık görüşmemeliyiz. Benim evliliğim gerçek değil ama seninki gerçek. buna daha fazla devam edemeyiz."

Orlando bir anda kapıya doğru döndü. Adaline gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi kalakalmıştı. Tek baktığı yer adamın çıplak göğsüydü. Karın kasları altı parça halindeydi ve enfes görünüyordu. Omuzlarının üzerinde bile kaslar vardı. Pürüzsüz göğsünün sağ tarafından başlayıp aşağıya kasıklarına doğru inen bir ejderha dövmesi göze çarpıyordu. Göğsünde bir omuzundan diğer omzuna ulaşan kanatlar ejderha ile bir noktada iç içe geçiyordu. Kanatların ortasında kırmızı bir kuru kafa onun hemen altında göğüs boşluğunda ise siyah bir haç vardı. Sol kolundaki yuvarlak çizimi daha önce görmüştü bazı sayılar ve şekilleri tanıyordu. Kaburgasının üzerinde ilk şarkılarından bir söz yer alıyordu.

Müzik bir sevişme biçimidir. Ne kadar sert o kadar iyi.

Adaline zorlukla yutkundu. Orlando ise kaşlarını çatmış ona bakarken telefon hâlâ kulağındaydı. "Seni sonra ararım."

Telefonu kapatarak Adaline'a doğru iki adım attı. "Kapıları dinlemek uygun bir davranış mı ufaklık?"

Neyse ki beklediği kadar öfkeli görünmüyordu. Adaline teklif beklemeden içeri girdi. "Teknik olarak kapı dinlemiyordum. Kapalı değildi."

Orlando bir şey söylemedi sadece kafasını iki yana sallayarak arkasını döndü ve dolabına ilerledi. "Üzgünüm, soruna yol açmak istememiştim."

Genç kız gözlerini odada gezdiriyordu. Düzen içindeki odada ona ait bir dağınıklık yoktu.

"Pek çok soruna yol açıyorsun ama bu onlardan biri değil. Artık bitirmemin zamanı gelmişti. Evli kadınlarla işim olmaz, o bir hataydı."

Orlando havlusunun altından iç çamaşırını giydi ve havluyu belinden çekerek Adaline'a doğru döndü. Adaline belirgin bir şekilde yutkunmak zorunda kalmıştı çünkü Orlando'nun kalçasına yapmışmış ufacık boxer pek hayale yer bırakmıyor, genç adamın her şeyini ortaya döküyordu. Önündeki kabartı ve yuvarlaklar yüzünden yanakları kızaran Adaline laf dinlemez göğüs uçlarının sertleşmesiyle biraz daha kızardı.

"Buna sevindim, iyi bir adam olduğunu biliyorum."

"Beni tanımıyorsun."

Genç adam havluyu kirli sepetine attı ve dolaptan bir kot pantolon alarak giymeye başladı. Adaline o sırada hangisinin daha seksi olacağını düşünüyordu. Soyunmasının mı? Yoksa giyinmesinin mi?

"Yanılıyorsun. Seni tanıyorum. Bir zamanlar olduğun o genç adamı... İnsanlar özlerini kaybetmez."

Orlando sessiz kalınca Adaline saçlarını elleriyle atkuyruğu yapıp tekrar dağılmaları için onları özgür bıraktı.

"Şey, yemek hazırlıyordum ama... Rozbifin kesilmesi gerekiyor. Yani güçlü biri tarafından olursa daha kolay olur diye düşündüm."

Orlando gülerken kafasından beyaz bir tişört geçirdi. "Saatlerce spor salonunda ter dök, kilometrelerce koş ve bu kasların oluşması için bir dünya takviye al. Sonuç olarak bende işe yarar gördüğün tek şey et kesecek kadar güçlü olmam mı? Sonraki adım ne? Açamadığın kavanozları mı açtıracaksın?"

"Kavanoz kapaklarını açmak için yöntemlerim var, yani kas gücüne ihtiyaç duymam. Aslında eti de kesebilirim elbette ama görüntüsünün güzel olmasını istiyorum bilirsin işte ince ve eşit dilimler... Hem bunda ne var ki? Antik bir çağda falan yaşamıyoruz bir şövalye olmayacağına göre kas gücünü faydalı şekillerde kullanabilirsin."

Orlando büyük birkaç adımda genç kızın tam önünde durdu. Fazla yakın... Sıcak ve temiz banyo kokusu burun delik-

lerinden içeri doluyor sabunun limonlu kokusu tüm duyularını harekete geçiriyordu. Adaline derin bir nefes çekti.

"Pekâlâ çokbilmiş. Madem yemekleri sen yapıyorsun, bende bu kadarını yapabilirim."

Adaline cevap veremiyordu. Müthiş bir cinsel ihtiyacın altında ezilmekle meşguldü buna rağmen başını sallayabildi.

***

Adaline misafirlerini büyük bir içtenlikle karşıladı. Kendini garip bir şekilde sanki yıllardır Orlando ile misafir karşılıyormuş gibi rahat hissediyordu. Onları yemek odasına yönlendirdikten sonra herkes masadaki yerlerini aldı. Yemekleri tahmininden çok daha iyi olmuş olmalıydı çünkü kimse tabağında kırıntı bırakmıyordu. Özellikle çocuklar fazlasıyla iştahlıydı.

"Orlando şarabı sıfırdan üretiyor herhalde. Nerede kaldı?" Richard karısının boş kadehini eline almıştı.

"Gidip bir bakayım."

Adaline kibar bir ev sahibi gibi Richard"dan önce davrandı. "Sen otur lütfen. Ben bakarım."

Genç kız sandalyesinden kalkıp mutfağa doğru yöneldi. Orlando'yu mutfakta telefonla konuşurken bulduğu için şaşkın değildi. Yemek masasında da sürekli telefonu çalmıştı.

Orlando onun geldiğini fark ederek "Sonra konuşuruz." dedi ve telefonu kapattı.

Adaline bu konuşmalardan rahatsızdı ama bir şey diyemiyordu, tezgâhın üzerinde buz dolu kovanın içinde duran şarap şişesini işaret etti. "Seni bekliyorduk, gelmeyince bir bakmak istedim."

Orlando derin bir nefes alıp başını salladı. Adaline tezgâha doğru ilerleyip kovaya uzandı. "Buzlar erimiş, buzluktan..."

Genç kız hızla arkasını döndüğünde Orlando ile burun buruna geldi. Garipti, bu kadar iri bir adamın böylesine sessiz hareket etmesi çok garipti. Adaline zorlukla yutkundu onun gözle-

rine bakmak bile bütün bedeninin titremesine neden oluyordu. Bundan kaçış yoktu adamın duştan çıkmış bedeninin görüntüsü gözünün önünden gitmiyordu.

"Sessizce arkadan yaklaşmaların devam edecek mi?"

Adaline bu söylediğine inanamıyordu çenesini gururlu bir edayla kaldırıp kaşlarını çattı. "Senin telefon konuşmalarını dinlediğimi mi ima ediyorsun?"

"Aynen onu söylüyorum ufaklık."

"Kiminle ne yaptığın umurumda bile değil! Kendini bu kadar önemseme Orlando MacFadyen!"

Orlando ellerini genç kızın narin omuzlarına koydu. Adaline çekim gücüne öylesine kapılmıştıki göz temasını bir türlü kesemiyordu.

"Hard..."

Bu sözcük ağzından çok edepsiz bir tonlamayla dökülmüştü. Öyle ki Adaline en açık saçık seks sözcüklerini duymuşçasına kızardı.

"Orlando Hard."

Yarım nefes kadar duraksadı ve ellerini Adaline'ın omuzlarından çekti. Adaline tam ağzını açıp bir şeyler söylemek üzereyken Rich içeri girdi. Bir eliyle gözünü kapatmıştı ama parmak araları açıktı.

"Bir şey yapıyorsanız bölmeyin, devam edin. Sadece karım için biraz şarap alacağım."

Orlando ellerini beline koyarak Rich'e baktı. "Kes zevzekliği. Sadece konuşuyorduk."

Rich elini gözünden çekerek çapkın bir tavırla sırıttı. "Hep böyle başlar..."

Adaline onun konuşup kendisini daha fazla utandırmasını istemediği için şarap kovasını genç adama uzattı. Rich dövme kaplı eliyle kovayı genç kızdan aldı.

"Siz devam edin... Konuşmaya yani..."

Mutfaktan çıktığı anda Orlando, Adaline'a hitap ederek yumuşak bir tavırla "Onlara katlandığın ve bu gece misafir ettiğin için teşekkür ederim. Bu evi alalı bir sene oluyor, fakat daha önce onları toplu bir şekilde hiç ağırlamamıştım." dedi.

Adaline onun bu kadar kibar bir şekilde teşekkür etmesi karşısında şaşırsada normal davranmak için çabaladı. "Bana çok kibar davranıyorlar ve onları sevdim. Yani önemi yok. Hem kaç kız böyle ünlü ve başarılı bir rock grubunu misafir edebilirki?"

Keyifle gülümseyerek buzluktan takviye buz alıp yemek odasına döndü. Saniyeler sonra Orlando'da masadaydı ve bu sefer telefonu yanında değildi.

***

Gecenin bir yarısı Adaline mutfağı toplamayı bitirmişti. Orlando bunu yapmasına gerek olmadığını söylesede dağınıklığını başkasının toplamasından hoşlanmazdı. İşlerini bitirdiğinde uykusu olmadığını fark ederek televizyonun karşısındaki kanepeye uzandı. Neyse ki Orlando'nun televizyonu sıkıcı değildi. Yüzlerce film kanalının arasında gezerken denk geldiği bir sahne duraksamasına neden oldu.

Dizlerinin üzerinde oturduğu koltukta pencereden dışarıyı seyreden kadın, adamın içeri girmesiyle varlığıyla kuşatılmışçasına iç çekmişti. Adam kendinden emin adımlarla kadına yaklaşmış ve ona arkadan sarılarak saçlarını koklamaya başlamıştı. Kadının derinden aldığı nefesler heyecanını yansıtıyor kalçasını adama sürterken ne kadar istekli olduğunu gözler önüne seriyordu.

Adaline o kadın gibi cesur olmak istediğini fark ederek yutkundu. Orlando'nun aynı şekilde ona yaklaşma ihtimalini düşündükçe bedeninde usul usul bir ağırlık peyda olmaya başlamıştı.

Uzun parmaklı elleriyle kadının çıplak, beyaz kalçasını okşayan adam daha fazla dayanamayarak arzudan kıvranan kadını kendine doğru çevirip ayağa kaldırdı. Kadın, bir an düşünmeksizin adamın üstündekileri çıkardı. Adam koltuğa yatırdığı kadının üzerine çullanırken

nefesler daha yüksek perdeden çınlamaya başlamıştı. Kumaş sürtünmeleri, iç çekişler ve hareketlenmeler daha ilgi uyandırıcı bir hal almıştı.

Adaline bu sırada Orlando'nun altında olmanın nasıl hissettireceğini hayal ediyordu. Hayalleri bir noktada sınırlansada düşünmesi bile göğüs uçlarının dimdik olmasına yetiyordu. Bu kadar tecrübesiz olmamayı dilemekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Lisede iki defa öpüşmüş, lise son sınıftaki erkek arkadaşıyla mezuniyet töreninde oldukça yakınlaşmıştı. Fakat bu yakınlaşma kıyafetler üzerlerindeyken acemi sürtünüşler ve dişlerin birbirine çarptığı utanç verici öpüşmeden başka bir şey değildi. Adaline daha doyurucu ve daha etkili şeylerin peşindeydi.

Genç kız bu düşünceler ile boğuşurken; filmdeki kadın adamın üzerine oturmuş kemerini hızlı ve becerikli bir şekilde çözmeye başlamıştı. Adamın çıplak karnını öperek indiği erkekliği aceleci bir şekilde ağzına alırken adamın nefes nefese kalışı, içinde tuttuğu inlemeleri kadının emme seslerine karışmaya başlamıştı. Kadın adamı emmeye kısa bir ara verip 'Partideki kadın kız arkadaşın mıydı?' diye sordu. Adamdan aldığı cevap nefes nefese bir hayırdı.

Fakat Adaline filmin başına yetişememiş olmasına rağmen adamın yalan söylediğini hissediyordu.

Yinede kadın adamın erkekliğini tek eliyle aşağı yukarı okşarken 'Sana inanıyorum.' dedi. Adamın 'Sakın durma, devam et.' demesi üzerine tutkuyla ona itaat eden kadın, genç kızın nefesini tutmasına neden oldu.

Eli istemsiz bir şekilde eteğinin altına gitmeye başlamıştı. Dantel çamaşırı şimdiden ıslak, kadınlığı sıcacıktı. Belki de Adaline bunu abartıyordu yani seksi... Belki de sadece yapmalıydı. Bu o kadar da özel olmak zorunda değildi. JJ ve Clementine terasta birinin onları görme ihtimaline karşı açık açık sevişmişti. Filmdeki kadın aptal görünmüyordu, adamın ona yalan söylediğini anlamış olmalıydı. Ama yinede onu emmeye devam ediyordu. Adaline, Orlando'nun kendisine âşık olmasını ve bu evliliğin gerçeğe dönüşmesini beklerse ömrünün sonuna dek bir bakire olarak kalacaktı.

Kadının yönlendirmesiyle aşağıya halının üstüne inen çift doyuma ulaşmak için sabırsızdı. Adam kadının çamaşırını çıkardıktan sonra prezervatif paketini dişleriyle yırttı. Aletine prezervatif geçirdikten hemen sonra kadının üzerine yerleşip içine girdi ve genç kadın ufak bir çığlıkla erkeğin derinlerine ulaşmakta olduğunu haykırdı. Kısa sürede yabancı bedenlerinin birbirine uyumla tutturduğu ritim inlemeler ile süslenmeye başladı.

Adaline'ın eli çamaşırının içine süzülmüş parmakları yumuşak hareketlerle şişkin tomurcuğunu okşuyordu.

Yine kontrolü eline alan kadın adamın üzerine çıktı. Adama sürtünerek kalçalarını hareket ettirirken kısa sürede titremeye başladı bu görüntü Adaline'ın da aynı anda titremesine neden oldu.

Ağzından kaçan yüksek sesli inlemenin bile farkında değildi. Durmadan, ara vermeden parmaklarına sürtünüyor boş olan içinin nabız gibi attığını hissediyordu. Bedeni yavaş yavaş soğurken bir anda aklına Orlando'nun salonunda olduğu geldi. Hızla toparlanıp oturur pozisyona geçti ve gözleri karanlıkta gezinmeye başladı. Gözü merdivenin sonundaki devasa siluetin üzerinde donup kaldı. Oradaydı... Dünyanın en normal şeyine bakıyormuş gibi orada durmuş seyrediyordu. Yüzünü gölgeler işgal ettiği için ifadesini göremesede bedeni tanıklık ettiği andan rahatsız olmadığının sinyallerini veriyordu. Şimdi ne söylemesi gerekiyordu? Odasına mı kaçmalıydı? Kapanıp ağlamalı mıydı? Yoksa filmdeki kadın gibi kontrolü ele mi almalıydı? Bu normaldi. Genç kız kendine bunu telkin ediyordu. Yaptığı şey normaldi. Normaldi...

"Ne düşünüyorsan bir son ver ufaklık. Mastürbasyon yapan ilk kadın sen değilsin."

Adaline'ın kalbi tekledi. Artık gerçekten utanmaya başlamıştı. "Gördüğün ilk kadın?"

Orlando'nun gülümsediğini hissetti. Salona doğru birkaç adım attı ve devasa televizyonun ışığı gülümseyen suratını aydınlattı. "Kesinlikle değilsin."

Adaline yüzünü saçlarının ardına sakladı. Dizlerini birleş-

tirmiş bedeni kaskatı kesilmişti. Orlando hemen yanındaki tekli koltuğa oturup ayaklarını sehpaya uzattı. "Fakat bunu gizli gizli yaparken yakaladığım ilk kadınsın. Garip değil mi?"

"Çok..."

Sözcük Adaline'ın boğazından çocuksu bir şekilde çıkmıştı. Orlando gözlerini televizyona dikmiş filme bakıyordu. "Erotik bir film sanırım?"

Genç kız sadece başını sallayabildi.

"Eğer daha önce bakire olduğunu tahmin etmeseydim bu manzaradan sonra emin olurdum"

9. Bölüm

ARA RENKLER

"Ne? Nasıl?"

Adaline şaşkınlıkla adama bakarken onun keyfi yerinde gibiydi. Adaline'in oturduğu koltuğa doğru uzandı. Genç kadın onun temiz kokusunu duydu ve sıcaklığını hissetti. Kumandayı eline alırken Adaline'in gözlerinin içine bakıp. "Dokunuşların... sabırsız ve acemiydi. Sadece ana renkler kullanılarak yapılmış bir resim gibi. Ara renklerin güzelliğine sahip değildi. Diğer bir deyişle zevki atlayıp doyuma ulaştın bu yanlış ufaklık."

Adaline kısa bir süre nefessiz kaldı. Burada oturup onunla bu şeyleri tartışması mı gerekiyordu? Evet, evet... Yapması gerekiyordu. Bir kadın olmak istiyorsa yapmalıydı. Orlando filmin sesini biraz daha yükseltti. İlgisini çekmiş gibi görünüyordu. Çift şimdide beyaz bir yatağın üzerinde sevişiyordu. Adaline gözlerini kaçırmak istiyordu ama yapamıyordu.

"Bunu bilmiyorum... yani doğrusunu."

Orlando sanki tahmin ettiği bir şeymiş gibi onu onayladı. "Tahmin etmiştim. Böyle şeyleri filmlerden öğrenemezsin."

"Yaşamam gerektiğini biliyorum, zamanımın geldiğini de

ama... Önceden günah işlemekten korkuyordum şimdi de utanıyorum."

İşte Orlando'yu şaşırtmayı başarmıştı. Genç adam bir anda ona doğru döndü ve tüm dikkatini Adaline'a verdi. "Neden utanıyorsun?"

"Bakire olmaktan." İşte söylemişti. İçinde büyük bir hafiflik oluştu ve hazır başlamışken içini dökmeye karar vererek sözlerini sürdürdü. "Yirmi bir yaşındayım. Bu yaşta bakire kalmak doğru değil, kimse kalmıyor. Biriyle yatmaktan ve onun bunu anlamasından korkuyorum. Beni aşağılamasından ya da eski kafalı olduğumu düşünmesinden. Bundan hoşlanmamasından, karşısında rezil olmaktan korkuyorum. Nereye dokunacağını, ne yapacağını bilememekten..."

Bu sefer şaşırma sırası Orlando'daydı. Genç adamın ağzı açılmış gözleri irileşmişti. "Saçmalıyorsun. Bakire olduğun için utanamazsın. Tenine değecek olan adamın utanması lazım ufaklık. Senin kadar saf olmadığı için... kirli elleriyle dokunduğu bedeni kirlettiği için. Tapması gerekirken aldığı için..."

Adaline bu sözler karşısında ne diyeceğini bilemiyordu. Bunları söyleyen gerçekten Orlando muydu? Yoksa Adaline bir çeşit rüyada mıydı?

"Orlando?"

Orlando kumandayı Adaline'a uzattı. Telaşa kapılmış gibiydi.

"İyi geceler ufaklık."

Hızla merdivenleri çıkıp genç kızdan uzaklaştı. Adaline bir daha ilerliye gitmediği için kendine kızıyordu. Haftaya bir fırsattı...

***

Adaline okulun ilk günü için fazlasıyla heyecanlıydı. Bu yüzden güneşle beraber uyanmış Kate gelmeden kahvaltıyı hazırlamaya koyulmuştu. Diana bir sürekli ayağının altında dola-

şıyorlardı. İlk günden beri iyi anlaşıyorlardı. Orlando bunu *'Kadın dayanışması.'* olarak adlandırıyordu. Diana bir an mutfaktan kayboldu ve kısa bir süre sonra gezdirme tasması ağzında içeri girdi. Tasmayı Adaline'ın ayaklarının ucuna bırakıp acınası bir inleme çıkarıverdi. Genç kız gülümseyerek tasmayı yerden aldı.

"Orlando henüz uyanmadı." Diana buna üzülmüş gibi başını önüne eğdiğinde Adaline parmaklarını şıklatıp tasmayı köpeğin boynuna geçirdi. "O, bu sabah tembellik yapmak istiyorsa yapsın bakalım. Biz kız kıza kumsalda gezebiliriz."

Diana'nın dili dışarı çıkmış, suratı gülümser gibi sevimli bir ifade almıştı. Adaline tayt ve tişörtleydi kapının kenarındaki dolaptan Orlando'nun kocaman yağmurluklarından birini alıp giydi. Diz kapaklarına kadar gelen yağmurluğun kollarını defalarca kıvırıp kısalttı. İçinde kaybolmuştu. Yağmurluğun Orlando gibi kokmasıda gününü güzelleştiren bir ayrıntıydı. Kumlara ayak bastığı anda Diana sanki günlerdir dışarı çıkmamış gibi koşturmaya başladı. Adaline onu zapt etmekte zorlanıyordu. Birkaç dakika içinde kocaman köpeğin peşinden sürükleniyordu. Genç kız daha fazla mücadele edemeyeceğini fark etti. Soluk soluğa kalmış artık her neden alışı keskin bir acı vermeye başlamıştı. Orlando bu tempo ile nasıl baş ediyordu? Diana elinden kurtuldu ve yaramaz bir çocuk gibi sahil boyunca koşmaya başladı. Boşta kalan tasması peşinde komik bir şekilde sürükleniyordu. Adaline gülümseyerek temposunu yavaşlattı ve yavaş yavaş yürümeye başladı. Sabah erken olduğu için hava serindi ellerini yağmurluğun cebine soktu. Eve dönüş yolunda Diana yine özyürüyüş yoluna devam ediyordu. Tasma ise hâlâ arkasından sürükleniyordu. Adaline artık hızlanmış eve yaklaştıkları için onu yetişmeye çalışıyordu ama Diana gibi enerjik bir köpeğe yetişmek pek mümkün değildi. Verandanın önünde dikilen adam Adaline'in daha da yavaşlamasına neden oldu. Köpek heyecanla koşup Orlando'ya atıldığında genç adam onu okşamaya başladı.

"Demek beni ektin Diana?"

Köpek inler gibi bir ses çıkardı anlaşılan yakışıklı sahibinden

özür diliyordu. Adaline içinden bende köpek olsam hantal bir kız yerine bu yakışıklı adam ile gezmek isterim diye düşündü.

"O, sıkılmıştı ve bende biraz çıkabiliriz diye düşündüm. Çok hızlıydı tasmasını yolun yarısında elimden kaçırdım."

Adaline utançla başını önüne eğerek verandaya çıkan basamakları adımladı. Orlando güneşten gözlerini kısarak gülümsedi. Adaline'ın kalbi sıvıya dönüşmüştü.

"Koşarken onu tasmayla kontrol etmen imkânsız. Kumsalda özgür olmayı sever. Aklında olsun."

Adaline başını sallayarak onu onayladı. Diana ilgiden sıkılmış bir şekilde arka bahçeye doğru ilerledi ve Adaline ile Orlando'yu yalnız bıraktı. Orlando, Adaline'a komik bir şeye bakarmış gibi bakıyordu genç kız bir süre sonra neden öyle baktığını anladı. Yağmurluk...

"Diana'nın acelesi vardı da..."

"Yakışmış."

Orlando bir kez daha güldü. Bu gülüşler Adaline'ın kalbine taklalar attırıyordu.

"Kocamansın."

"Sende çok ufaksın."

Adaline kendine baktı. Aslında çok ufak sayılmazdı. 1.71 boyundaydı ve 57 kiloydu. Yinede Orlando ile kıyaslandığında yanında ufacık kaldığını inkâr edemezdi.

"Bugün okulda ilk günüm."

"O halde hazırlan, Ewan seni götürür. Bende çocuklarla buluşacağım bütün gün stüdyodayım. Gecede evde olacağımı sanmıyorum."

Adaline kırılmıştı ama bunu belli etmedi. Gece evde olmaması fikri tüylerini diken diken ediyordu.

***

Okulun ilk günü tahmininden çok daha sıkıcı geçmişti. Ta-

nışması gereken bir sürü yeni insan ve öğretim görevlisi vardı. İlk defa aksanı olduğunu öğrenmişti ama Adaline kibarlığından onların da sert bir aksanı olduğundan bahsetmemişti. Yinede hayalindeki okuldaydı... Bu her zorluğa değerdi, Adaline okuldan çıkarak kendini dışarı attı. Yorgun hissediyordu lise ve üniversite arasında bıraktığı üç yıl paslanmasına neden olmuş olmalıydı. Otoparka doğru ilerlediği sırada biri arkasından seslendi.

"Hey!"

Adaline arkasına döndüğünde oldukça yakışıklı bir adamın elinde defterlerinden birini gördü. "Bunu düşürdün."

Adaline adamın elinden defterini aldı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Adam elini uzattı. Alnını kaplayan kıvırcık saçları sevimli görünmesine neden oluyordu. Parlak kahverengi gözleri ise sevimliliğini çekicilikle dengeliyordu. "Ben Scott."

Genç kız elini uzattı ve tokalaştı. "Bende Della, memnun oldum."

"Bende memnun oldum. Bir İngiliz... çok sevimli."

Adaline gülümseyerek karşılık verdi.

"İyi günler..."

Tam arkasını dönüp iki adım atmıştı ki Scott ona yetişerek yanında ilerlemeye başladı. "Kostüm tarihi dersini birlikte alıyoruz."

"Öyle mi?"

"Evet, ilk senen değil mi?"

Adaline başını salladı. "Senin?"

"Benim üçüncü yılım, dersi alttan alıyorum."

Adaline ona bir kez daha baktı. "Genç görünüyorsun."

"Öyleyim. Yirmi iki yaşındayım."

"Bazen atladığım yılları unutuyorum."

"Geç mi başladın?

"Evet, liseden sonra üç yıl boştaydım. Ailevi durumlar, cesaretimi toplamam biraz uzun sürdü."

Scott ayağının ucuyla yerdeki taşlardan birini tekmeledi. "Ailevi durumlar... Tüm zorluk onlar öyle değil mi?"

Birbirlerine anlamlı bir şekilde gülümsediler.

"Seninle görüşmek isterim. Uzaktan geliyorsun, eminim pek arkadaşın yoktur?"

Adaline bu sıcak teklifi reddedecek değildi. Gerçekten okuldan arkadaşa ihtiyacı vardı hem Jenn'den uzak olmak ona hiç iyi gelmiyordu.

"Bunu bende çok isterim."

Scott cebinden telefonunu çıkardı ve Adaline'ın cep numarasını kaydetti. Adaline'da onun numarasını aldıktan sonra vedalaştılar. Scott otoparka girmeden yanından ayrıldığında rahatlamıştı ondan başka koruma eşliğinde okula gelen yoktu ve bu onu utandırıyordu.

***

Genç kız eve vardığında kapıyı açarak içeri girdi. Diana her zaman yaptığı gibi onu kapıda karşıladı, Adaline bir süre ona ilgi gösterdikten sonra odasına çıkarak eşyalarını bıraktı. Tekrar aşağıya inmek için koridora çıktığı sırada çatı katı merdivenlerinden inen müzik sesi durmasına neden oldu. Orlando evde olmayacağını söylememiş miydi? Ona geldiğini haber vermek için merdivenleri çıkan Adaline yatak odasının açık kapısında duraksadı. İçeri girmeli miydi? Geçen seferki gibi çıplak olabilir miydi? Belki bu sefer havlusuz onu görmeyi başarırdı. Kızaran yanaklarının yarattığı hisle gülümsedi. Onu çıplak düşlemek zor oluyordu belki bir kere görse... Adımlarını daha da yavaşlatarak kapıya yaklaştı. Hoş ve seksi bir melodi dışarıya süzülüyordu. Güneş ışıkları odayı aydınlatıyordu ama içeride Orlando yoktu. Onun yerine Tanrıçaya benzeyen bir kadın vardı. Sırtına kadar uzanan fildişi kadar sarı saçları, sağlıkla parlayan bronz teni, uzun ve düz bacakları, ince belinin hemen ardından genişleyen

yuvarlak kalçaları, dimdik karşıya bakan dolgun ve pembe uçlu göğüsleri ile tüm erkeklerin yüreğini hoplatacak kadar güzeldi. Bacaklarının arası da teninin diğer yerleri gibi pürüzsüz görünüyordu. Adaline daha önce hiçbir kadını bu kadar çıplak görmemişti. Kadın aynaya baktığında kapıda onu seyreden Adaline'ı gördü. Çıplaklığından bir an olsun utanmadan genç kıza doğru döndü. Kaşları çatılmış ifadesi de sertleşmişti.

"Burada yaşadığını bilmiyordum."

Adaline kadını tanıdı. Georgia Cox... Bu kadının burada ne işi vardı? "Eşler kocalarıyla birlikte yaşarlar ama bu senin için farklı sanırım?"

Georgia her an tırnaklarını Adaline'a geçirmek ister gibi sırıttı. Adaline ise kollarını göğsünde bağlamış vereceği cevabı bekliyordu. Hazır Orlando burada değilken bu kadından kurtulacaktı.

"Onun gerçekten karısı olmadığını ikimizde biliyoruz. Oyun oynamana gerek yok. Bir süre birbirimize katlanmak zorundayız anlaşılan. Ben barış yapmak için istekliyim. İngiltere'den geldiğim zamanlarda ortalıkta olmazsan sorun olmaz."

Adaline onun üzerine atılıp saçlarını yolmak istiyordu ama yapmayacaktı. Henüz... "Benimle yaptığın anlaşmanın aynısını kocanla da yaptın mı peki? Onun bu duruma bakışı ne? Merakımdan soruyorum, sakın yanlış anlama."

Kaşlarını o kadar çok çatmıştı ki ortalarında belirgin kırışıklıklar oluşmuştu. "Bu seni ilgilendirmez."

Adaline omzunu silkti. "Neden ilgilendirmesin? Sonuçta burada yaşıyorum ve bir anlaşmanın parçasıyım değil mi? Buna devam edecekseniz yani sen ve Orlando'dan bahsediyorum her şey, herkes için şeffaf olmalı."

Georgia artık çıplaklığından rahatsız olmaya başlamıştı etrafına şöyle bir bakındıktan sonra Adaline'a doğru iki adım attı. "Onu istiyorsun değil mi? Bunu tahmin etmeliydim... Üzgünüm ama o senin için uygun değil küçük. Orlando'nun iştahını doyuramazsın. Kafandaki şeyler asla gerçekleşmeyecek."

Ellerini çıplak bedeninde gezdirdi. Dolgun hatları olması gereken yerlerde inceliyor ve kıvrılıyordu. Adaline gibi kuru değildi ve bu genç kızı daha da öfkelendiriyordu.

"Bunların hiçbirine sahip değilsin ve Orlando bunlara bayılır."

Adaline dişlerini birbirine bastırıp tıslar gibi konuşmaya başladı. "Ona bacak arandan başka vereceğin bir şey yok. Ondan sıkıldığında diğerleri gibi olacaksın."

Kadın tam bağırmak için ağzını açtığı sırada Adaline'ın arkasındaki bir noktaya takılıp sustu arkasına dönmesine gerek yoktu, orada kimin olduğunu biliyordu. Bunu hissediyordu.

Georgia, burada ne işin var?"

Georgia sanki ev oturmasına gelmiş gibi rahatça "Seni görmeye geldim." dedi.

"Sana gelmemeni söylemiştim. İkimizin de başını belaya sokacaksın."

"Daha fazla dayanamazdım Orlando. Sana ihtiyacım var."

Adaline öğürmemek için kendini zor tuttu. Onların ikisini bir arada düşünmek midesini bulandırıyordu. Oysa sevişen JJ ve Clementine görüntüsü ilgisini uyandırmıştı. Adaline buna daha fazla dayanamazdı. Arkasını döndüğünde Orlando'nun tahmininden daha yakında olduğunu gördü. Yüzüne dahi bakmadı, yanından geçerek merdivenlere yöneldi. Elbette aklında söyleyecek çok fazla şey vardı ama bunu yapacak kadar iyi hissetmiyordu. İçinden ağlamak geliyordu. O sürtüğün ve sevdiği adamın önünce ağlamayacaktı.

***

İçindeki öfkeyle dışarı fırlayan Adaline sahil boyunca hızlı adımlarla ilerledi. İçeride ne yaptıkları umurunda değildi, böyle anlaşmışlardı. Artık bu çocukluğa bir son vermesi gerekiyordu. Eve ilk geldiği günlerden beri çok sevdiği ahşap iskeleye doğru yürüdü. Orlando"nun sürat teknesi, yelkenlisi ve ufak olduğunu

iddia ettiği yatı iskelede demirliydi. Adaline iskelenin en ucuna yürüyerek oturdu. Yüzü gün batımına dönüktü. Hırçın esen rüzgâr saçlarını savuruyor içini titretiyordu. Hâkim olamadığı gözyaşları yanaklarından süzülürken cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Jenn'e ihtiyacı vardı.

"Della! Bende şimdi seni düşünüyordum."

Adaline burnunu çekerek "Ne tesadüf, bende seni düşünüyordum. Keşke burada olsan." diye mırıldandı.

Jenn'in sevimli sesi anında endişeye büründü. "Neyin var senin?"

Genç kız arkadaşını aralarında kilometreler varken kendi dertleriyle huzursuz etmek istemezdi ama konuşmaya ihtiyacı vardı.

"Orlando."

"Ne yaptı?"

"O kadın... sarışın olan burada."

"Ne?"

Jennie'in öfkesi telefonun diğer ucundan hissediliyordu. "Georgia kaltağının orada işi ne? Orlando tamamen bittiğini söylemişti."

Adaline aklına gelen görüntüden gözlerini kapatarak kurtulmaya çalıştı. Orlando'nun iri bedenini kadının üzerinde gidip gelirken hayal etmek acı vericiydi ama bunu engelleyemiyordu.

"Demek ki Orlando kocaman yalancı bir domuz."

Jennie sevimli bir şekilde güldü ve Adaline ona ağlamayla karışık bir kahkaha ile katıldı.

"O kadar yıl sonra onu gördüğümde bir şey hissetmem belki diye düşündüm. Yani sandım ki belki ondan soğurum. Çocukluk yıllarındaki o hayranlık yerini hiçliğe bırakır dedim. Sonra deniz fenerine geldi. Tüm o inatçılığı, egosu, bencilliği ve küstahlığına rağmen... Kalbim yine çarptı hem de eskisinden çok daha güçlü bir şekilde."

"Ah, Della..."

Adaline bir kez daha burnunu çekti. Henüz içindekileri söylemeyi bitirmemişti zor konuşan bir karakter olduğu için Jennie asla araya girmezdi sadece dinlerdi.

"Sonra hiç hayal etmediğim bir şekilde hayatına dâhil olup, onunla evlendim. Belki kendinden o kadar çok nefret ettirir ve sonunda içimden sökülür gider diye düşündüm. Şimdi ondan ölesiye nefret ediyorum ama kahrolası hâlâ içimde. O kadın onun yatağında Jenn fakat akşam olduğunda ben yine onu görmek için bahaneler bulacağım. Kendimden iğreniyorum ve bu beni korkutuyor."

Genç kız söyleyeceklerini bitirmişti eğer biraz daha konuşursa hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlardı. Bunu yapmayacaktı.

"Seni anlıyorum demek isterdim Della ama biliyorsun, ben böylesine fırtınalı bir şey yaşamadım. Yinede... onun iyi biri olduğunu biliyorum. Seni isteyerek asla üzmez. Onunla konuşsan, duygularından bahsetsen."'

"Hayır, hayır. Bunu asla yapmam."

Bunu yaptığı anda Orlando'nun onu kendisinden uzaklaştıracağını biliyordu. Öylesine umutsuzduki içinde bulunduğu şartların arasında en kötüsü ondan uzaklaşmak olurdu.

"Neyse, bu konuda daha fazla konuşmayalım yoksa bir çocuk gibi ağlayacağım. Bay MacFadyen nasıl oldu?"

"Durumu iyiye gidiyor. Yataktan kalktı ve artık sandalyesiyle dolaşıp evden çalışmaya başladı."

Jenn'in sesi mutlu geliyordu. Ne olursa olsun babası onun için hep özeldi.

"Buna çok sevindim Jenn. Nişanlın nasıl?"

Jenn'in sesi gülümsüyordu.

"Aslında, her şey daha iyiye gitmeye başladı. Patrick eskisi kadar çekingen değil ve biz... bilirsin işte... birlikte olduk. İlk seferim değildi ama aynı şekilde heyecanlandım."

"Tanrım! İnanmıyorum."

Jenn kıkırdadı. "Ayrıntıları sana sonra anlatırım ama şimdi

kapatmalıyım. Patrick beni almaya geldi birlikte yemeğe çıkacağız."

Adaline ona iyi eğlenceler diledikten sonra telefonu kapatıp tekrar cebine koydu. Ayağa kalkıp arkasını döndüğü sırada bir bina gibi dikilen Orlando ile karşılaştı. Konuşmaları duymuş olabilir miydi? Korkuya kapılan Adaline aralarındaki derin sessizlikten de rahatsız olmuştu.

"Ne zamandır oradasın?"

Orlando tek omzunu silkti. "Şimdi geldim, kiminle konuşuyordun?"

Adaline, rahatlamış bir şekilde soluk verdi. Konuşmaları duymadığı için mutluydu.

"Jenn ile konuşuyordum. Misafirin bu kadar çabuk mu gitti?"

Orlando iskelenin tırabzanlarına oturdu. Adaline ise tam karşısında dikiliyordu. Kollarını güvende olmak ister gibi göğsünde bağlamış sevdiği adamın karşısında tüm gücüyle duruyordu.

"Onu gönderdim. Buraya gelmemesi gerekirdi. Özür dilerim."

"Önemli değil. Herkesin kendi hayatını yaşayacağı konusunda anlaşmıştık."

"Doğru fakat bahsettiğim böyle bir şey değildi. Etrafımda sen varken asla birini becermem ufaklık. Bu yanlış bir davranış olur, benim için bile..."

Adaline tebessüm etmeye çalıştı. Onun karşısında yıkılmış veya üzgün görünmek istemiyordu ya da umursuyormuş gibi... "Umurumda değil Orlando. Sen ve yaptıklarını önemsemiyorum. Elbette bir abi figüründen olgun hareketler beklemiyorum diyemem. Onu gönderdiğin için teşekkür ederim. Benim de sana aynı kibarlığı yapacağımdan emin olabilirsin."

Adaline sözlerini tamamladıktan sonra cevap vermesini beklemeden arkasına dönüp hızlı adımlarla onun varlığından uzaklaştı.

10. Bölüm

BAŞTAN ÇIKARAN ÖPÜŞME

Adaline karar verdiği gibi Orlando'ya mümkün olduğunca mesafeli davranıyordu zaten turneleri başlamak üzere olduğu için onunla pek karşılaşmıyordu ve bu kesinlikle işini kolaylaştırıyordu. Scott ile çok iyi anlaşmaya başlamıştı. Okuldan sonra birlikte sohbet ediyor, kütüphanede zaman geçiriyor ya da okulun bahçesinde yayılıp oturuyorlardı. Adaline, Scott'a evli olduğundan bahsetmemişti zaten kendini öyleymiş gibi hissetmiyordu. Scott'ın sadece arkadaşça olan yaklaşımı da bu konuyu önemsiz kılıyordu.

"Bugün dışarıda bir yemeğe ne dersin?"

Adaline güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırdı. "Bilemiyorum..."

Okul Adaline'a çok daha güvenli geliyordu. Bu sınırlar içinde kimse henüz onun kim olduğundan haberdar değildi ve Adaline, Orlando'nun şöhretinin kötü etkilerinden korkuyordu.

"Hadi ama Dell! Okul yemeklerinden sıkılmadın mı?" Adaline sessiz kalınca Scott büyük bir şevkle konuşmaya devam etti. "Evime yakın harika bir Tayland restoranı var. Tayland yemeklerini sever misin?"

"Bilmem, hiç yemedim."

"O halde bunu hemen tersine çeviriyoruz."

Scott yerinden kalkarak Adaline'ı da kaldırdı. Adaline bazen onun enerjisi karşısında şaşkınlığa uğruyordu.

"Metro ile kısa sürede orada oluruz, çok açsan takside tutabiliriz."

"Gerek yok Scott, bir araba ve bir şoför var. Yani belki de bugünlük keyfini çıkarmalıyız."

"Doğru ya, bazen zengin bir arkadaşım olduğunu unutuyorum."

Adaline dostça Scott'ın omzuna vurdu. Scott kolunu Adaline'ın omzuna attı ve ikisi otoparka doğru yürürken şakalaşmayı sürdürdüler.

***

Ewan onları istedikleri yere götürürken Scott ve Adaline arka koltuğa yayılmıştı. Scott aracın konforu karşısında şaşkındı.

"Babanın bu kadar cömert olması harika olmalı."

"Babam?"

"Üzgünüm, ben paranın babandan geldiğini düşünmüştüm."

Adaline aklına komik bir şey gelmiş gibi kıkırdadı. "Aslında abi diyebiliriz."

"Vay canına!"

Scott'ın sözünü ettiği restoran uzak doğu mahallesi tadında bir yerdeydi. Birkaç Çin restoranı, Japon mutfağı ve çiçek satılan upuzun bir sokak boyunca uzanan restoranlar renkli bir görüntüye sahipti.

"Burada mı oturuyorsun?"

Scott ellerini cebinden çıkarıp yolun sonunu işaret etti.

"Evim orada, burası bir uzak doğu mahallesi. Buradaki renklilik ilgimi çekiyor."

Adaline'ın da ilgisini çekmişti. Burada her tarzdan insan görmek mümkündü. Hatta yöresel kıyafetler içinde kadınlar ve adamlar bile vardı. Scott, Adaline'ı adını okuyamadığı bir restorana yönlendirdi. Onları karşılayan balıketli kadın Scott'ı bir tanıdığı selamlar gibi selamladı anlaşılan Scott buraya sık geliyordu. Yemek saati olmadığı için fazla kalabalık olmayan restoranda ahşap pencerelerden birinin kenarına oturdular. Siparişlerini almak için gelen garsona çaresiz bakışlar atan Adaline yine Scott tarafından kurtarıldı. Genç kız menüyü okuyamamıştı. Scott'ın verdiği siparişi bekledikleri sırada yanlarına yakışıklı bir çocuk yaklaştı. Garson kıyafetleri içindeydi. Çekik gözleri, koyu siyah saçları ve yapılı vücudu bakanda defalarca bakma isteği uyandırıyordu. Scott onu gördüğü anda heyecanlandı Adaline bunu hissedebiliyordu çünkü genç kız Orlando'yu ne zaman görse böyle paniğe kapılıyordu.

"Scott?"

Scott sanki çocuğu yeni fark etmiş gibi kafasını kaldırdı. "Ah, Ray. Nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"Bende iyiyim. Dersten sonra yakın bir dostuma sevdiğim tatları denetmek istedim."

Ray kocaman bir gülücük ile Adaline'ı selamladı. İkisi arasındaki çekim insanın tüylerini diken diken ediyordu.

Adaline elini uzatıp, "Merhaba, Ray Ben Della. Tanıştığımıza memnun oldum." dedi.

Ray'de elini sıkarak onunla selamlaştı. "Merhaba, Della. Bende memnun oldum. Scott buraya kimseyi getirmez, anlaşılan seni gerçekten kendine yakın görüyor."

Adaline, Scott'a baktı, yanakları kızarmıştı. "O harika bir arkadaş."

Scott artık cidden utanıyordu. Ray başka bir müşteri ile ilgilenmek için yanlarından ayrıldığında Adaline kıkırdadı. "Aman Tanrım! Sen ona âşıksın."

Genç adam onu susturmak için masanın üzerinden uzanıp koluna dokundu. "Bütün restoranın bunu bilmesine gerek yok."

Adaline kızarmış olmalıydı ne söyleyeceğini bilemiyordu. Daha önce bir erkek ile başka bir erkeğin arasındaki böyle duygulara şahit olmamıştı.

"Eşcinsel misin?"

Scott kaşlarını çattı ama kızgın görünmüyordu. "Bunu böyle doğrudan sormamalısın Dell. Çok kaba..."

"Üzgünüm..."

Scott geniş bir gülümsemeyle Adaline'a kızgın olmadığını gösterdi. "Sorun değil, bu hallerin hoşuma gidiyor. Samimisin, bu az bulunan bir özellik."

Scott geçen sene buraya taşındığında Ray ile nasıl tanıştığını ve ona nasıl âşık olduğunu anlatırken zaman akıp gitmişti. Henüz aralarında adı konmuş bir şey yoktu ama Adaline, Ray'in de ondan hoşlandığından emindi. Ona cesur olmasını öğütlerken kendini tamamen unutmuştu. Scott'ın favorisi olan *Pad Thai* eriştelerden ve karidesten oluşan oldukça lezzetli bir yemekti. İkisi de büyük bir iştahla yemeklerini yerken, karşısında Eriştesini yiyen Scott'ın gözleri kocaman açıldı.

"Aman Tanrım! Şu adam Orlando Hard değil mi?"

Adaline arkasına dönmekten korkarak yemek çubuklarını elinden düşürdü. "Lütfen olmasın."

"Lanet olsun! Kesinlikle o, bu adamı nerede görsem tanırım. Gruba hayranım. Burada ne işi var peki? Birlikte fotoğraf çekitirmek istesem ne der sence?"

Adaline huzursuzlanmaya başlamıştı. Neden sürekli ortaya çıkıyordu ki?

"Buraya geliyor..."

Scott artık fısıltıyla konuşuyordu. Adaline normal davranmaya çalışsa da başaramadı. Eline tekrar aldığı çubukları yemeğine daldırdı fakat eriştеler sanki yemeğin içinde canlanmıştı onları yakalayamıyordu. Adaline bir anda gölgede kaldı. Fırtına

başlamadan önce güneşin kaybolması gibi ışıklar kaybolmuştu. Scott yaşadığı şaşkınlıktan ötürü sessizdi. Adaline kafasını kaldıramadığı için ona bakamıyordu.

"Dell?"

Scott'ın boğuk sesi Adaline'ın hafifçe ona bakmasına neden oldu. Gözleriyle Orlando'yu işaret ediyordu.

Adaline'ın gözleri de onun bakışlarını izleyerek öfkeden gözleri kızarmış adamı buldu. Burnu aldığı her nefeste genişleyip daralıyordu. Uzanıp Adaline'ın çantasını aldı. "Gidiyoruz."

Bu kadar tek kelime. Adaline öfkeden köpürüyordu. Bir şey yapması gerektiğini hissederek Scott'a mahcup bakışlar attı. "Özür dilerim. Abim bazen kaba olabiliyor, seni sonra ararım."

Orlando biraz daha sinirlenmişti ama bir şey söylemedi. Sessizlik içinde elinde Adaline'ın çantasıyla genç kızın yarım adım önünden yürüdü. Orlando'nun canavar jeepi kapıda duruyordu. Adaline'ın çantasını arka koltuğa fırlatırken, genç kızda ön koltuğa bindi. Burada sorun çıkarmayacaktı.

Orlando'da yerine geçip arabayı çalıştırdığında, "Yaptığın çok kabaydı." diyerek genç adama çıkıştı.

Orlando ona bakmadı elleri direksiyonu biraz daha sıktı.

"Ya senin yaptığına ne demeli? Amacın bizi rezil etmek mi? İnsanlar yeni evli bir çift olduğumuzu düşünürken amaçsız serseriler ile böyle izbe yerlerde yemek yiyemezsin. Birileri fotoğrafını çekmiş olabilir ve o fotoğrafın altına neler yazacaklarını da Tanrı bilir..."

"Özgür insanlar arkadaşlarıyla yemek yer Orlando. Ben özgür bir insanım buraya senin küçük süs köpeğin olmak için gelmedim. Yirmi bir yaşında diğer insanların yaptığı gibi sosyalleşmek, hayatı tanımak ve bu yere alışmak istiyorum. Senin bana bu konuda pek yardımcı olduğun söylenemez. Hem anlaşmamızı unutma, ilişkiler konusunda serbest olduğumuzu dile getirdin. Sen gününü gün ederken ben evde oturup boşanacağımız günü beklemeyeceğim. Scott tatlı bir çocuk."

Adaline bilerek onun damarına basma fikrinden şeytanca bir zevk alıyordu. Orlando cevap vermedi bu umursamadığına mı işaretti?

***

Adaline eve Orlando'dan önce girdi. Doğruca odasına çıktı onunla daha fazla aynı ortamda bulunmayacak ve onu umursamadığını gösterecekti. Bir dergide erkekleri kıskandırmanın ilgi odağı olmaya yaradığını okumuştu. Belki bu numara umursamaz rock yıldızları üzerinde de işe yarardı.

Bir saat sonra Adaline duyduğu güçlü bateri sesi yüzünden odadan çıktı. Ses onu hipnoz etmiş peşinden sürüklüyordu. Bunun başka açıklaması olamazdı. Müzik öfke doluydu ve bu yüzdende güçlüydü. Adaline merdivenleri adımlayarak üst kata çıktı. Orlando'nun müzik odası olarak kullandığı alana ilerledi. Ses daha da güçlenmişti Adaline'ın dizleri titriyordu. Bir kubbeyi andıran çatının altına yerleştirilmiş bateri Orlando'nun vuruşlarıyla titriyordu. Kubbe doğal bir eko sağlıyordu böylece ekstra aletlere gerek kalmıyordu. Orlando'nun üstü çıplaktı altında ise sadece bir kargo şortu vardı. O an hiçbir şey ondan daha seksi ya da ondan daha heyecan verici görünemezdi. Adaline ona doğru yaklaştı. Orlando'nun gözleri kapalıydı, onu fark etmemişti. Adaline tam karşısında dikiliyor bütün vuruşları derinlerinde hissediyor her darbede yerinden sarsılıyordu. Orlando bir anda onun varlığını hissederek gözlerini açtı ama çalmaya son vermedi. Bateriye indirdiği darbeler daha da sertleşmişti. Adaline elindeki çubukların kırılacağından korkuyordu. Zile yaptığı son vuruş bir süre ortamda yankılandı. Adaline nefes nefese kalmıştı. Orlando yerinden kalkarak Adaline'a yaklaştı.

Genç kızın önünde durdu Adaline ise kafasını eğmek yerine onun yüzüne bakmayı seçmişti. "Amacım birileriyle birlikte olmanı engellemek değildi. Ondan hoşlanıyorsan görüşmek en doğal hakkın. Ama..."

Orlando cümlesini tamamlayamadan Adaline parmak uç-

larında yükseldi. Orlando böylesine boyun eğmiş bir tavırla konuşurken Adaline'ın tüm dikkati genç adamın açılıp kapanan dolgun dudaklarındaydı. Her konuştuğunda onu öpmeyi düşünüyordu ve bir anda bunu yapmıştı. Düşüncesiz bir hareketti ama yapması gerekiyormuş gibi hissetmişti. Orlando bu acemi öpüşmeyi şaşkınlıkla karşıladı. Bir süre karşılık vermedi. Adaline yorulmaya başlamıştı. Parmak uçlarında yükselmek sandığı kadar kolay değildi kollarını onun boynuna dolamayı düşünsede, o kadar ileri gidemezdi. Tam pes etmek ve geri çekilmek üzereyken Orlando'nun güçlü kolu beline dolandı. Onu kendine yaslayacağını düşünen Adaline yerinden havalanınca şaşkınlıkla inledi. Orlando onu tek koluyla kaldırıp baterinin büyük davuluna oturtmuştu. Açık bacaklarının arasına giren genç adam biraz eğilerek Adaline'ı öpmeyi sürdürdü. Bu sefer kontrolü eline almıştı. Öpüşme çok daha vahşi, çok daha sert ve çok daha doyurucuydu. Adaline'ın dudaklarını dişleriyle sıyırıyor, dilini ise her dudak hareketinde genç kızın düşünemeyeceği şekillerde kullanıyordu. Tadı çok güzeldi. Adaline'ın bir rüyada olmadığını anlamasını sağlayan tek şey genç adamın tadıydı. Orlando'nun kolları beline dolanmış Adaline'da sonunda cesaretini bularak kollarını genç adamın boynuna sarmıştı. Adaline gırtlaktan gelen güçlü bir sesle inlediğinde Orlando kapalı olan gözlerini açıp öpüşmeyi kesti. Hâlâ dudak dudağa olsalar da bir şeyler bozulmuştu.

Genç adam hızla kendini geri çekti. "Bunu neden yaptın?"

Gözleri öfkeyle parlamıştı Adaline bir an afalladı. Bunu tek başına yapmamıştı. Oturduğu davulun üzerinden inip eteğini çekiştirdi. "Neden mi yaptım! Neden mi? Tek başıma davulun üzerine ben oturmadım Orlando. Böyle şeyler karşılıklı yapılır diye biliyorum."

Orlando dişlerini birbirine bastırdı. "Bir süredir kimseyle yatmadım. Boş bulundum. Bir daha böyle bir şey olmayacak ufaklık, sende denemezsen iyi edersin."

***

Adaline, utanç verici öpüşme deneyimi sonrasındaki bir hafta Orlando'yu pek görmemişti. Scott artık tüm gerçekleri biliyordu ve Adaline öğrendiği için mutluydu. Onunla dertleşmek hoşuna gidiyordu, Scott'a güveniyordu. Grup yeni albümü çıkarmıştı şimdilik onlar açısından her şey iyi gidiyordu. Akşam yapılacak Los Angeles konserinin ardından turneye çıkacaklar. Adaline, Orlando'yu bir daha ne zaman göreceğinden emin değildi. Bu akşam onu son görüşü olacaktı en azından uzun bir süre bir araya gelemeyecekleri kesindi. Adaline hazırlanmayı bitirmişti. Bu sabah Orlando ilk defa onunla konuşmuş akşam konser için hazırlanmasını söylemişti.

Üzerinde diz kapaklarının altına kadar inen pileli bordo renk eteği vardı. Siyah askılı bluzunun üzerine giydiği kısa mevsimlik deri ceket klasik görüntüyü sertleştiriyordu. Makyajından memnun kalmayarak, göz çevresindeki siyah farı biraz daha yoğunlaştırıp, bir kat daha bordo ruj sürdü. Konsere Orlando ile gideceklerdi bu yüzden onu fazla bekletmek istemiyordu. Genç adamı salonda bulamayan Adaline biraz hava almak için verandaya çıktı. Bir başkası daha hava almaya ihtiyaç duymuş olmalıydı...

"Şey... Ben hazırım."

Orlando kafasını ona doğru çevirdi. "O halde gidebiliriz."

Adaline onayladığında birlikte merdivenleri indiler. Orlando'nun canavar jeep'inin yerini Ewan'ın kullandığı ufak limuzin almıştı. Orlando genç kıza kapıyı açarak binmesine yardımcı oldu. Genç adam yerini aldığında araç hareketlendi.

"Daha önce bir rock konserine gittin mi?"

Adaline kafasını iki yana salladı.

"Daha önce bir konsere gittin mi?"

Bu sefer kafası aşağı yukarı sallandı.

"Lise mezuniyetimde, yerel bir grubun konserine gitmiştim."

Orlando güldü. Bu haftaki ilk gülücüktü. Adaline içinden mırıldandı. Yüce İsa, şükürler olsun!

"Dover dışına hiç çıktın mı?"

İşte şimdi Adaline'ı küçümseme zamanıydı... "Okul gezisi için Londra'ya gitmiştim."

Ona acıyarak bakmasından hoşlanmıyordu. Evet, Adaline özgür bir kız olmamıştı ama bunun için küçümsenmeyi hak etmiyordu. Kendini geliştirmişti. Los Angeles'a bile kolayca uyum sağlamıştı.

"Bu gece göreceklerin hoşuna gidecek."

Adaline bundan zaten emindi.

***

Genç kız konser başlayana kadar geçen süre içinde sahne arkasındaki tüm koşturmacalara tanıklık etmişti ve bu gerçekten yorucuydu. Grup üyelerinin hepsi inanılmaz derecede çekilmez olmuşlardı. *Koca bebekler!* Nasıl olsa hepsinin peşinde pervane olan mükemmel kadınlar vardı. En çekilmez olanı Orlando'ydu, bu bir gerçekti. Onun öfke kontrol sorunu olduğundan haberdar olsada böylesine bir kaos yaratacak büyüklükte olduğunu düşünmemişti. Lanet olsun ki bu tedavi görmüş haliydi. Psikoloğuyla düzenli olarak görüşüyordu. Buna rağmen Adaline bazen bir yere sinmek istiyordu.

"Koca bir piç kurusu gibi davranıyor değil mi?"

Adaline, Orlando'nun insanlara kükremesini izlerken dalmıştı. Luz'un yakınlarda olduğunun bile farkında değildi.

"Çoğunlukla..."

Adaline bir iki saniye düşündü ve sonra gülümsedi. "Aslında her zaman."

Luz'da bu gülüşe katıldı. "Gergin olduğu zamanlarda daha da çekilmez oluyor. Sana kötü davranmıyor değil mi?"

"Beni gördüğü zamanlar mı? Bazen..."

Luz gözlerini devirdi. "Görülmeyecek gibi bir kız olmadığını biliyoruz."

Adaline dalga geçme dercesine ona baktı. "Onun gözünde görünmezim."

"Yanılıyorsun. Biliyor musun? Psikolojik destek almaya başladığından beri iyiydi. Yani böyle terör estirmiyordu ama sen geldikten sonra yine çılgın gibi davranmaya başladı."

Adaline tahmin yürüterek, "Bunu ben mi tetikliyorum? Yani benden o kadar nefret ediyor ki çıldırıyor mu?" diye sordu.

Luz bir kahkaha attı. "Ben öyle demezdim. Çıldırdığı doğru ama senin düşündüğün şekilde değil. Seni gördükçe çıldırıyor."

"Ah bu saçmalık Luz. Beni görmek bile istemiyor hatta beni gördüğü zamanlarda kız kardeşinden farkım olmadığını dile getiriyor."

Luz kaşlarını çattı. "O koca kafalı onu benim kıçıma anlatsın! Sana bir tavsiye vereyim mi? Onu süründür, bunu hak ediyor."

Luke yanlarına gelip Luz'u aldığında Adaline yine saçma hayallere kapılmıştı.

Öncü grup Araf'ın ismini anons ettiğinde Adaline sahne arkasındaki yerini almıştı. Yanında Monica ve Clementine vardı. Heyecandan titreyen bacaklarının pes etmemesi için sırtını kolonlardan birine yaslamıştı. Kalabalık korkutucuydu ama çocuklar çok rahattı. Bir süre espriler ve bel altı şakalar havada uçuştu. Adaline bile kendini kahkahalar atarken buldu. Özellikle JJ çok komikti. Clementine gözlerini ayırmadan onu seyrediyordu.

Grup eski ve yeni şarkılarından sırayla söylerken Adaline'da kendini onlara eşlik ederken buldu. Gözlerini Orlando'dan alamıyordu. Bateri çalarken üzerinin çıplak olmasından hoşlanıyor olmalıydı, çünkü televizyonda gördüğü her konserde Orlando'nun üstü çıplaktı. Tıpkı şimdi olduğu gibi... Bütün dövmeleri, kasları ve nemli bedeni gözler önündeydi. Adaline erotik hikâyelere dalmadan duramıyordu.

"Her an üzerine atlamak ister gibi bakıyorsun."

Clementine bu yorumundan sonra güldü. Adaline bakışlarını hızla Orlando'dan kaçırdı.

"Şey... sadece... müzikleri çok... etkileyici."

"Hı hı. Eminim öyledir. Fakat seni etkileyen sadece müzik değil gibi."

Monica kinayeli bir şekilde lafa karıştı. "Orlando diğer çocuklardan farklıdır. Ava çıkmaz, avının ona gelmesini bekler. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Adaline kafasını iki yana sallayınca Clementine kıkırdadı. "Yani demek istiyorki eğer onu istiyorsan gelmesini bekleme, sen ona git."

"Daha ne yapabilirim ki? Ona evlenme teklif ettim, peşinden buraya geldim ve aramızdaki ilk düzgün öpüşmeyi bile ben başlattım."

İkiside dikkatlerini ona verdi. Bağırarak konuşuyorlardı ve Adaline söylediği karşısında utanarak etrafına baktı neyse ki yakınlarda kimse yoktu.

"Onu öptün mü? Tahminimden daha cesurmuşsun! Ayrıntılar için ölüyorum ama daha sakin bir ortamda olmalıyız. Bir kızlar buluşması yapalım."

Monica dudaklarını büzdü. "Yarın gidiyoruz. Turne başlıyor. Ben uzun kalmayacağım Alexis'i bir iki günden uzun bırakamam, hafta sonu döneceğim Luz olmadan buluşmak zorundayız. Program çok yoğun."

Herkes bu programı onayladı Adaline'ın erkeklerden anlayan kadınların arkadaşlığına ihtiyacı vardı.

***

Adaline, Orlando'yu soyunma odasında bekliyordu. Konser biter bitmez Corbin çocukları basın toplantısına çekmişti. Birkaç soru cevaplayıp poz verecek, her şeyin iyi olduğunu insanlara göstereceklerdi. Adaline'ın ise bu gece için ciddi planları vardı. Orlando turneye gitmeden önce onunla biraz yakınlaşmayı dü-

şünüyordu ve kızlarda bunu tavsiye etmişlerdi. Fakat hiçbir şey Adaline'ın umduğu gibi gelişmedi. Orlando yıkılmış bir halde odaya girdi. Öyle ki Adaline'ın koltukta oturduğunu bile fark etmemişti. Askıda duran ceketini giydi, ceketin cebinden telefonunu aldığı sırada Adaline ile göz göze geldi. Yüz ifadesi korkutucuydu...

"Orlando?"

"Şimdi olmaz. Eve git."

Arkasını dönüp dışarı çıktığında Adaline'da yerinden fırladı. Bir şeyler oluyordu. Adaline'ı öylece başından atamazdı. Genç kız Orlando'nun peşinden gitti. Orlando arka kapıyı kullanarak özel otopark alanına çıkmıştı. Grup üyelerinin araçları dışında boş olan otoparka Orlando'nun jeepi getirtilmişti.

"Orlando!"

Adaline'ın seslenmesi üzerine arkasına dönen Orlando derin ve bıkkın bir nefes aldı. "Sana eve gitmeni söyledim! Bunun nesini anlamıyorsun? Beni rahat bırak ufaklık ve hemen eve git."

"Neler oluyor?"

Adaline, Orlando'ya iyice yaklaşmıştı.

"Seni ilgilendiren bir şey yok."

Limuzinin durduğu tarafa doğru dönen genç adam şoföre seslendi.

"Ewan!"

Bir anda karanlıkta beliren Ewan, Adaline'ın korkmasına neden olmuştu. Bu kadar iri bir adam için oldukça sessizdi.

"Onu eve bırak."

"Peki efendim."

Bu kadardı. Adaline'ın başka bir şey söylemesine fırsat vermeden arabasına binip insanı korkutan bir hızla uzaklaştı.

11. Bölüm

DELLA

Adaline saatlerce belki Orlando döner diye salonda oturmuş en sonunda pes ederek odasına çıkmıştı. Saat sabah üçtü ve bu saatten sonra geleceğini düşünmüyordu. Sabah turne için ayrılacaklardı belki de Georgia ile buluşacak oradan da yola çıkacaktı. Adaline'ı görmeden...

Adaline üzerindeki kıyafetlerden kurtulup ılık suyla duş aldı. Aynanın karşısında duraksadığında baş havlusuyla saçlarındaki fazla suyu alıyordu. Cılız bedenini inceledi. Bedenini saran küçük havluyu ayaklarının dibine kaydırdı. Orlando'nun yanında gördüğü hiçbir kadına benzemeyen fiziği canını sıkıyordu. Bunun günah olduğunu biliyordu ama başka biri olarak yaratılmayı diledi. Georgia gibi görünen bir beden ile Orlando'yu etkilemek çok daha kolay olurdu... Islak saçlarını kafasını iki yana sallayarak omuzlarına dağıttı. Bembeyaz bedeni bir inci gibi solgun ışıkta parlıyordu. Küçük göğüsleri ıslaklığın ve bedeninde aniden peyda olan hazzın etkisiyle dikleşmiş açık kahverengi olan meme başları biraz daha koyulaşmıştı. Bacaklarının arasındaki vadi seyrek tüyler ile çevrelenerek gizleniyordu. Ellerini göğüslerine götürerek başparmaklarını meme uçlarına sürttü. Ağzından istemsizce çaresiz bir inleme döküldü. Gözü-

nün önünde Orlando ile öpüştükleri an geliyor genç kızın daha önce yapmadığı şekillerde sesler çıkarmasına neden oluyordu Kendini tatmin etmeye her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyması da o öpüşme yüzündendi ne kadar tatmin ederse etsin hep bir eksiklik ile sonuca ulaşıyordu. Orlando her şeyi mahvetmişti Kendine o kadar dalmıştı ki Orlando'nun sesini duyana kadar orada olduğunu fark etmemişti bile...

"Bekâret kadınları daha istekli yapar derlerdi de inanmazdım."

Adaline korkuyla yerinden sıçradı. Havluyu yerden alarak aceleyle çıplak bedenini örttü.

"Hayır, hayır yapma. Meleklerin kıyafete ihtiyacı olmaz. Onlar çıplakken bile masumdur."

Genç kız yutkundu. Orlando sarhoştu... Hem de çok sarhoş... "İçki içmemen gerekiyordu."

Elini boş ver dercesine havada salladı. "Ne zaman kendimi mutlu ve özgür hissettim biliyor musun?"

Adaline sessiz kaldı Orlando'da soru sormamıştı zaten, kısa bir iç çekişin ardından kendi cevabını kendi verdi. "Birinin onayına ihtiyaç duymadan, dilediğimi yapmaya başladığım zaman..."

Adaline'a doğru birkaç adım attı. Genç kızın önünde duruyor onu inceliyordu Adaline ise hâlâ havluyu bedeninin ön kısmına tutuyordu.

"...bu yüzden bana karışmandan hoşlanmıyorum. Her zaman dilediğimi yapacağım, sende öyle yap."

Evet, dilediğini yapacaktı. Bunun tam zamanıydı. Havluyu tutan ellerini gevşetti ve yumuşak pamuk bedenine sürtünerek yere düştü. Orlando tepkisiz bir şekilde genç kızın çıplak bedenine baktı. Adaline'ın göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor kafasında yüzlerce fantezi canlanıyordu.

"Tehlikeli olmaya başladı."

Adaline kafasını iki yana salladı. "Değil... Dilediğini yap dedin. Yapıyorum."

Orlando'nun dudağı belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Masum kalamazsın."

"Biliyorum."

"Düşmüş bir melek mi olmak istiyorsun?"

"Ben bir melek değilim Orlando. Hem bu yanlış olmayacak."

"Evli olduğumuz için mi?" Dalga geçercesine burnundan verdiği nefeslerle güldü.

"Hayır, istediğimiz için. Sen istiyor musun?"

Orlando'nun kızarmış gözleri Adaline'ın dudaklarından boynuna oradan göğüslerine indi. O baktıkça genç kızın nefesi daha da hızlanıyordu.

"Sarhoşum."

"Farkındayım ama bunu başka zaman yapmazsın, bende bir daha bu kadar cesur davranamam."

Adaline ağzından çıkan şeylere inanamıyordu ama ona bu cesareti veren Orlando'nun bakışlarıydı. Orlando, Adaline'ın hiç beklemediği bir şey yaparak genç kızın kolunu tutup kendine çekti. Adaline'ın çıplak göğüsleri Orlando'nun bedenine yaslanmıştı. Tişörtünün altında adamın sert ve sıcak bedenini hissediyordu.

"Nazik olamam."

"Önemli değil."

Orlando başparmağını Adaline'ın dolgun alt dudağında gezdirdi. "Geçen sefer beni neden öptün?"

Orlando'nun bu sorusunu beklemeyen genç kız birkaç saniye duraksadı ve sonra dürüst olmaya karar verdi. "İstedim. Peki sen bana neden karşılık verdin?"

"Kızdım."

Adaline istemsizce güldü. "Öpücük bir ceza mıydı?"

"O öpücük değildi ufaklık. O öpüşmeydi. Tıpkı şimdiki gibi..."

Adaline'ın bu cümleyi düşünmesine fırsat vermeden dudaklarını dudaklarına bastıran Orlando genç kızın afallamasına neden oldu. Fakat Adaline kendini çabuk toparladı. Yaptıkları şey... Mükemmeldi. Orlando'nun sert ve ısrarcı dudakları o kadar harika hissettiriyordu ki dünya etrafında dönüyordu. Adamın tadı bu sefer farklıydı. Yoğun, acı, baş döndürücüydü. Alkolü içiyormuş gibiydi. Yinede hiçbir şey bu anı bozamazdı. Tek sıkıntı Orlando bu şekilde öpmeye devam ederse gerçek anlamda sarhoş olmaktan korkmasıydı. Orlando'nun bir kolu belini sarmış eli belinde duruyordu. Başparmağı bel çukurunu yumuşakça okşuyordu. Diğer eli ise genç kızı utandıracak şekilde göğsüne dokundu. Göğsü Orlando'nun avucunda kaybolmuştu. Adaline öpüşmeyi bıraktığında Orlando geriledi.

"Akıllanıyor musun?"

"Hayır. Yani, sadece..."

Adaline cümlesini tamamlayamadan kafasını önüne eğdi. Orlando çenesini tutarak kafasını kaldırdı ve yüzüne bakmasını sağladı. Adaline'a doğru eğilmiş gözleri sarhoş bir adam için fazla şefkatli bakıyordu.

"Utanıyorsun?"

Genç kız başını salladı.

"Neden?"

"Ben onun gibi değilim. Onlar gibi..."

"Farkındayım."

Bunu bir eksikliği vurgular gibi söylememişti. Adaline bir anlam arayarak ona bakmayı sürdürdü. Genç adam derin bir soluk verip Adaline'ı arkasındaki aynaya doğru çevirdi. Sırtı Orlando'ya temas etmiyordu ama çok yakındı. Adaline aynadan çıplak bedenini görüyordu. Onu memnun etmeyen cılız bedenini...

"Tenin çok solgun."

Adaline bunu zaten biliyordu. Ne kadar güneşe çıkarsa çıksın teni soğuk bir beyazlığa sahipti. Genç kız gözlerini aynadan kaçırdığında Orlando onaylamaz bir ses çıkardı. "Baktığımda diğer tarafı görebilirmişim gibi hissediyorum. Bir denizkızı gibisin."

İşaret parmağını omuzlarından göğüslerine yayılan açık kahverengi çillerde gezdirdi aynı çiller karnının üzerinde ve sırtında da geniş bir alana yayılıyordu ama oralarda daha belli belirsiz ve silikti. "Bunlar çok masum görünmeni sağlıyor. Daha önce karnında ve sırtındakileri görmemiştim."

Adaline utandı yanakları ısınmıştı aynada kendine baktığında yanaklarının kıpkırmızı olduğunu fark etti. Bu Orlando'nun da dikkatini çekmişti. "Göğüslerinin küçük olmasından endişelendin değil mi ufaklık?"

Orlando başını genç kızın başına yaklaştırdı. Dudakları boynundaydı ama kulağına daha yakındı. "Sana bu yüzden ufaklık diyorum. Küçük ve kırılgan göründüğün için... Şimdi bu gece hiçbir şey için endişelenmeyeceğine söz ver."

Adaline önce başını salladı daha sonra da yutkunarak konuştu. "Söz."

Orlando gülümsedi. Şeytani ve korkutucuydu ama Adaline korkmadı. Genç adam kulağına fısıldadı. "Bu arada, en çok kahverengi saçları severim. Seninkiler gibi karman çorman görünen, dalgalı ve kahverengi saçları..."

Eğer âşık olmanın bir sınırı varsa Adaline zirveyi görmüştü. Tüm endişeleri o anda uçtu ve bedeni hafifledi. Sırtını Orlando'nun göğsüne yasladı. Orlando bu adanmışlıktan hoşlanmış olmalıydı. Hırlar gibi bir ses çıkardıktan sonra Adaline'ın göğüslerini avuçladı. Parmaklarıyla genç kızın göğüs uçlarını uyarırken ikisi de aynadan bu muhteşem görüntüyü seyrediyordu.

"Bacaklarını benim için aralar mısın?"

Adaline kalbinin atışını aynadan görüyordu, her an dışarı çıkmaya hazırdı. Genç kız bacaklarını biraz açtı. Orlando elini aşağıya doğru indirdi ve parmak uçları karnına dokunup oradan

kadınlığına indi. Adaline dudaklarını ısırıyor utanç verici bir ses çıkarmamaya çalışıyordu. Orlando işaret parmağını kadınlığının çizgisi boyunca aşağıya doğru kaydırdı. Adaline uyluklarına yayılan ıslaklık yüzünden utanıyordu.

"Ne kadar ıslaksın ufaklık."

Genç kız bu sefer kendini tutamadı ve inledi. Orlando'nun eli vajinasını keşfetmeye devam ediyordu Adaline'ın tek yapabildiği aynadan bu görüntüyü seyretmekti. Orlando'nun yansımasına bakamasada onun da kendisini seyrettiğini biliyordu.

"Gizemli bir vadi gibi..."

"Diğer türlü olmasını mı isterdin?"

"Nasıl diğer türlü?"

Orlando yaptığı şeye devam ediyor Adaline'a dokunuyordu.

"Bilirsin işte... Tamamen çıplak olmasını..." Sesini iyice alçaltarak "...tüysüz." diye fısıldadı.

Bu söylediği Orlando'ya kahkaha attırdı. "'Hayır, hayır. Öyle olmasını tercih etmezdim. Bu hali güzel. Bakir ve dokunulmamış görünüyor. Sahte değil."

Adaline rahatlamıştı. Nefesini bıraktı. Orlando'nun becerikli parmağı klitoris tepeciğini bulmuştu. Onu okşamaya başladığında Adaline güçlü bir sesle inledi. Sırtını Orlando'ya biraz daha yasladı çünkü bacaklarının buna dayanacak gücü yoktu.

"Kendine dokunurken ne düşünüyorsun?"

"Seni."

"Her zaman mı?"

"Evet."

"Daha önce sana böyle dokunan biri oldu mu?"

"Bu kadar değil. Böyle değil."

Adaline ezbere cevaplar veriyor ve her seferinde doğruyu söylüyordu çünkü düşünecek durumda değildi. Orlando onu böyle okşarken düşünemezdi.

"Neden bakire kaldın ufaklık? Mezuniyet balosunda bir çılgınlık yapmadın mı? Ya da bahar pikniğinde kimse ile ağaçların altında uzanmadın mı? Kimsenin evinde ders çalışmadın mı?"

"Ben o kadar. O kadar özgür değildim. Sadece bir tane erkek arkadaşım oldu. Çok ileri gitmedik."

Orlando okşamasını daha sertleştirmişti. Adaline birazdan boşalacaktı, bunu hissediyordu.

"Benimle ne kadar ileri gidersin?"

"Ne kadar gidebilirsem."

Çığlığını bastırmak için dudaklarını bir kez daha ısırdı. "Lütfen!" diye mırıldanırken tamamen bilinçsizdi. Orlando hızlandı. Hızlandı. Hızlandı.

"Aah! Orlando..."

Bu son çığlığı olmuştu. Bedeni gevşedi, gevşedi... Gevşeme beraberinde müthiş bir rahatlama getirdi. Demek böyle hissettiriyordu. Bir adamın, Orlando'nun oraya dokunması böyle hissettiriyordu. Tanrı affetsin ama bu cennetti...

***

Yaşadığı yoğun orgazmdan sonra ayakta duramayan Adaline, Orlando tarafından kucaklanıp yatağa yatırılmıştı. Genç kız titrerken Orlando tişörtünü, ayakkabılarını ve pantolonunu çıkarıp Adaline'ın bacaklarının arasına yerleşti. Adaline biraz olsun kendine geldiğinde Orlando'nun yüzünün kadınlığına çok yakın olduğunu fark ederek hızla kendini kapattı.

Orlando büyük elleriyle genç kızın dizlerini kavradı. "Aç bacaklarını ufaklık."

"Hayır, hayır. Yukarı gel, orada ne işin var?"

"Bacaklarını aç, tadına bakmak istiyorum."

Adaline şaşkınlıkla soludu. "Oramı yalamanı istemiyorum."

"Ben istiyorum. Şu bacaklarını aç ve amını yalamama izin ver."

Genç kız utanç içinde kıvranıyordu. "Şunu söyleme! Bu çok utanç verici."

Orlando güldü. Nefesi bacaklarını gıdıklamıştı.

"Az önce ne kadar ileri gidebilirsen gideceğini söylüyordun? Cesaretin çabuk mu tükendi ufaklık?"

Adaline yenilgiyi hazmedecek bir kız değildi. Bu yüzden pes etti. Bacaklarını açarak başını yastığa koydu. Orayı yalamak istiyorsa buna izin verecekti. Tıpkı filmlerdeki gibi... Belki Orlando'da ondan yalamasını isterdi... Adaline fazla düşünmemeye çabalarken Orlando kadınlığına doğru üfledi. Adaline'ı titreten bu serinlik hızla bedenine yayılan bir ateşe neden olmuştu. Orlando'nun kalın dudaklarını orada hissettiğinde ise... Yanmıştı. Kül olmuş bile olabilirdi. Çıkardığı seslere inanamıyor Orlando'nun dil darbelerini karşılamak için belini kaldırıp kendini ona yaslıyordu.

"Orlando! Lütfen, lütfen..."

Orlando'nun, Adaline'ın kadınlığını yalarken çıkardığı sesler şiddetlenmişti.

"Sana ihtiyacım var. Bakire olmak istemiyorum, seni istiyorum."

Orlando bir anda yalamayı bıraktı ve kafasını kaldırıp Adaline'a baktı. Adaline'ın ıslaklığı ağzına bulaşmıştı ve bu haldeyken dudakları çok cezbedici görünüyordu.

"Sarhoş bir adamı fazla zorluyorsun."

"Umurumda değil, sadece yap gitsin. Şimdi olmalı, bunu şimdi yapmalısın."

Orlando derin derin nefesler alırken bir süre sessiz kaldı. Adaline'ın teklifini mi değerlendiriyordu? Daha sonra gözleri boxerını geren erkekliğine kaydı ve kafasını iki yana salladı. "Yapamayız."

Adaline doğrulup oturdu ve genç adama doğru yaklaştı. Şimdi Orlando'nun gözlerine daha yakından bakabiliyordu. "Böyle bırakamazsın."

Orlando başını sallayarak onu onayladı. Hâlâ sarhoştu Adaline bunu bakışlarından anlayabiliyordu. "Bırakmam. Bırakmayacağım ufaklık."

Orlando eğilerek Adaline'ın dudaklarını öpmeye başladı. Genç kız bu sert dokunuşları olmasa yaşadıklarının bir rüyadan ibaret olduğunu düşünürdü ama değildi. Adaline, Orlando'yu hep romantik ve yumuşak hayal etmişti ama öyle değildi. Her hareketinde bir sertlik ve baskınlık vardı. En yumuşak olduğu zamanlarda bile... Genç kızı yatağa yeniden yatırdığında kendi yataktan indi.

"Orlando?"

"Şşşt... Buradayım. Bunu tamamlamadan gitmeyeceğim."

Adaline rahatlayarak kafasını yeniden yastığa koydu. Orlando"nun sert elleri bedeninde gezinmeye başlamıştı. Sanki kutsal bir ayindeydi ve bakireye tapınıyordu. Dakikalar süren dokunuşlarının sonunda parmakları yine Adaline'ın kadınlığına ulaşmıştı. Belli belirsiz dokunuşları o noktayı canlandırırken Adaline derin nefesler alıyor, gözlerini kapatıyor, dudaklarını ısırıyordu. Orlando ise gözünü dahi kırpmadan genç kızın tüm hareketlerini seyrediyordu. Orlando işaret parmağını Adaline'ın yarığı boyunca dolaştırıyordu. Genç kız sırılsıklamdı Orlando işaret parmağını girişine yasladı. Adaline daha ne olduğunu anlayamadan Orlando'nun parmağı içeri süzüldü. Kısa bir zorlanma ile ufak bir ses çıkaran Adaline hemen ardından durulmuştu. Orlando parmağını sonuna kadar içeri sokarak durdu.

"Sakin ol. Sakin ol ufaklık."

Adaline onun talimatı ile anında sakinleşti. Orlando parmağını içinden çekip tekrar ittirdiğinde Adaline gerildi. Canı yanmıyordu, ufak bir sızıdan başka bir şey değildi.

"Küçük, sıcak ve davetkâr... Vajinan da senin gibi."

Adaline gülümsedi. Bacaklarını birbirinden biraz daha ayırıp Orlando için yer açtı. Orlando parmağını bir süre içeride gezdirdikten sonra sayıyı ikiye çıkarmıştı. Adaline şimdi varlığını daha fazla hissediyordu. Genç adam bir yandan parmaklarını

içeri sokup çıkarırken bir yandan da elinin ayasıyla Adaline'in klitorisine baskı uyguluyordu. Adaline patlamaya yakın olduğunu hissederek Orlando'nun adını sayıkladı.

"Gelecek misin? Hadi ufaklık. Nasıl sıkıştığını hissetmeme izin ver."

Genç kız bu samimi sözlerle darmadağın oldu. İçinde hissettiği doluluk çözülmesi için yeterliydi. Aslında sadece Orlando bile çözülmesi için yeterliydi. Adaline zevki derinlerinde hissederken dudaklarından dökülen tek bir isim vardı. *Orlando...*

Orlando parmaklarını çektikten sonra Adaline'ı yerden aldığı havluyla kuruladı. Adaline yaşanan şeyden dolayı şaşkındı bu yüzden sessiz kalmayı tercih etti. Orlando genç kızın yanına gelerek dikildi. Elleri belindeydi ve Adaline'ı inceliyordu.

"Della... Canını yakmadım değil mi?"

Orlando'nun bu beklenmedik hitabı karşısında şok geçiren genç kız kekeleyerek, "Ha-hayır. Ama... neden? Şey... neden? Olmadı."' diye sordu.

Aslında ne sorduğunu kendiside anlayamamıştı, neyse ki Orlando bunu anlayacak kadar akıllıydı. "Artık bakire değilsin. İstediğin bu değil miydi?"

"İstediğim sensin."

"Şimdi olmazdı. Sarhoşum, bakiresin iyi bir birleşim değil."

"Neden?" Adaline'ın sesi kısıktı.

"Normal boyutlarda bir erkekle bile zor olurdu. Bu durumda... çok acı çekerdin Della."

Orlando iç çamaşırı içinde dikilmiş erkekliğini işaret etti. Çamaşırı her an delip dışarı çıkmak istiyormuş gibi görünüyordu. Adaline yatakta dizlerinin üzerine kalktı. Elleri Orlando'nun iç çamaşırına uzandı.

"İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"En azından görmeme izin ver. Hem sen... Şey olmadın."

Orlando güldü. "Evet, boşalmadım. Odama gidince icabına bakarım."

"Yardım edebilirim."

Orlando bir süre bu teklifi düşünür gibi göründü, daha sonra pes ettiğini belli edercesine omuzlarını düşürdü. Genç adam iç çamaşırını üzerinden çıkardı ve onu gördüğü anda Adaline'ın aklı bir o şeklini almıştı. Aleti büyüktü... Çok büyük. Daha önce filmlerde gördüğünden bile büyük olabilirdi. Karnının üzerine doğru uzanan kalın et parçasının rengi baş kısmına doğru kızarıyordu.

"Tanrım!"

Böyle bir durumda Tanrının adını andığı için utanan Adaline yutkundu.

"Gördün mü? Bakireyken olmazdı."

Adaline şimdi anlıyordu. Eğer onu içine sokmuş olsaydı...

"Nasıl yapacağım?"

Orlando gülümseyen ifadesini bozmadan uzanıp Adaline'ın ellerini tuttu. Genç kızın ellerini aletine yaklaştırdı ve etrafına sardı. Adaline, Orlando'nun aletini tek eliyle zorlukla kavrayabiliyordu. Genç adam, Adaline'ın ellerini nasıl yapması gerektiğini göstererek aşağı yukarı hareket ettirdi.

"İşte böyle. Ama biraz daha sık ve hızlı yap olur mu?"

Adaline anladığını belirtircesine kafasını salladı. Orlando ellerini çekmişti böylece Adaline, Orlando'nun aletini okşamaya başladı. Elleri arasında nabız gibi atan sert ve sıcak aleti acemi bir şekilde yukarı, aşağı okşuyordu. Orlando'nun söylediği gibi tutuşunu sıkılaştırdı.

"İşte böyle Della. Aferin. Devam et..."

Orlando'nun hırıldayarak söylediği şeyler Adaline'ı daha fazla cesaretlendirmişti. Genç kız onun inlediğini görmekten ve kafasını geriye atarak küfürler etmesinden hoşlanmıştı. Bir de o sesinin hoş tınısıyla fısıldadığı ismi vardı. *Della*... Kendine Adaline demesinden bile daha samimi ve daha seksiydi. Böyle bir şeyi hayal dahi edemezdi. Orlando'nun sıcak, beyaz sıvısı ellerine ve yatağına bulaştı. Ona bir parça vermiş ve karşılığında bir

parça almıştı. Beklediğinden farklı gerçekleşse de birlikte yeni bir noktaya ulaşmışlardı. Adaline'ın merak ettiği ilişkilerinin bundan sonra ne yönde ilerleyeceğiydi.

12. Bölüm

ÜZGÜN, KIRGIN VE HÂLÂ ÂŞIK

Bir süre ikisi de ne yapacaklarını bilemeyerek hareketsiz kaldı. Adaline onun çekip gitmesinden ve onu uzun süre bir daha görememekten korkuyordu. Orlando, Adaline'a baktı.

"Gitsem iyi olacak."

Adaline yatakta biraz yer açtı.

"Biraz daha kalamaz mısın? En azından uyuyana kadar."

Orlando bir şey söylemedi ama gitmedide. Üzerine iç çamaşırını giyerek Adaline'ın açtığı boşluğa uzandı. Kolunu kafasının altına koymuş gözlerinide tavana dikmişti. Adaline ondan uzakta yatıyordu aralarında bir kişinin daha gireceği şekilde mesafe vardı. Fakat genç kız onun nefes seslerini duyuyor olmaktan bile hoşnuttu.

Adaline uykuya daldığını fark etmemişti. En fazla bir saattir uyuyor olmalıydı belki daha az. Güneş daha yeni doğuyordu ve oluşan kızıllık odayı aydınlatıyordu elbette uyanmasına neden olan gündoğumu değildi. Biri ağlıyordu... Yanına döndü ama kimse yoktu. Yatakta dikleşerek odayı gözleriyle taradı. Orlando... Camın önündeki koltukta oturuyor omuzları düzensiz

titreyişlerle sarsılıyordu. Adaline çıplak bedenini umursamadan yerinden kalktı.

Adama dokunmaktan korkarak, "Orlando?" diye seslendi.

Ona doğru dönmedi kafasını camdan dışarı çevirmişti. Burnunu çekip derin bir nefes aldı.

"Henüz erken, uyu ve beni rahat bırak."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Adaline, Orlando'nun ayaklarının dibine oturdu. Orlando bunun farkında değilmiş gibi ilgisiz davranıyordu.

"Calvin... Öldü."

Genç kız Calvin'in kim olduğunu sormadı, zaten biliyordu. Bilmediği Orlando'nun bunu nasıl atlatacağıydı.

"Üzgünüm."

"Bende."

"Konserden sonra çılgın gibi davranmanın nedeni buydu değil mi?"

Orlando başını sallamakla yetindi.

"Basın toplantısı sırasında öğrendim. Biz konserdeyken... O piç kurularının söyleme şeklini duysaydın..."

Devamını getirmedi. Suçluluk duygusu omuzlarına yüklenmişti. Adaline elini korkarak onun bacağına koydu.

"Senin suçun değildi."

Genç adam ilk defa Adaline'a baktı. Öfkelenmişti.

"Sakın! Sakın bunu söyleme. Birbirimizi kandırmayacağız. Evet, ben kurallara uyuyordum, onlar bana çarptı ama tamamen suçsuz olduğumu kimse söyleyemez. Alkollüydüm, olmamam gereken bir saatte oradaydım ve yanımda başka bir adama ait bir kadın vardı."

Orlando bir kez daha burnunu çekti. Genç kız ne yapacağını nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Bir yanı onu yalnız bırakması gerektiğini söylerken diğer yanı ona sarılıp genç adamı teselli etmek istiyordu.

"Özür dilerim."

Orlando'nun söylediği ile Adaline düşüncelerinden sıyrıldı.

"Ne için?"

Genç adam başıyla yatağı işaret etti.

"Böyle olmamalıydı. Daha iyisini hak ediyordun, düzgün biriyle... Sevdiğin adamla."

Kalbi kırılan Adaline zaten sevdiği adamla olduğunu ona açıklamayacak kadar gururluydu bahsettikleri şey önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkti.

"Memnunum. Yani seninle olduğu için. En azından canım yanmadı ve zevk aldım. Sanırım birinin tecrübeli olması gerekiyor bu işlerde... Hem bu gerçek bir ilişki bile sayılmazdı değil mi?"

Adaline kendi kendine güldü, Orlando dudak içlerini ısırıyordu.

"Yinede yapmamam gerekirdi."

"Sarhoştun, ben ısrar ettim, unut gitsin."

Adaline, Orlando'ya bunları saçmalarken asla unutamayacağının bilincindeydi. Bu gece yaşananları asla ama asla unutmayacaktı.

***

Genç kız saatin kaç olduğunu bilmiyordu ama yatağında uyanmıştı. Üstü örtülüydü ve yastığı başının altına özenle yerleştirilmişti. Oysa yatakta uyuduğunu hatırlamıyordu. Orlando'nun bacaklarının dibinde oturmuş, onun anlattıklarını dinlemiş ve o, utanmadan ağlarken başını genç adamın dizine yaslamıştı. Buna sadece sarhoş olduğu için müsaade ettiğinin farkındaydı ama yinede bir şeyler paylaşmışlardı. Şimdi kimsesiz bir şekilde yataktaydı. Etrafına bakındı genç adamdan eser yoktu. Komodininde duran not dışında...

Üzgünüm,

Hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağının farkındayım ama elimden özür dilemekten başka bir şey gelmiyor.

Turnede olduğum süre boyunca uzak kalmamız iyi olacak döndüğümde taşınmanı ayarlarız.

Orlando.

Adaline yatakta büzülüp ağlasa mı, yoksa öfkeden deliye dönüp camları aşağıya mı indirse bilemiyordu. Her şey bu kadar güzelken neden bunu yapmak zorundaydı? Notu paramparça ederek üzerindeki çarşafı tekmeledi ve yataktan çıktı. Orlando'nun dün ellerini sildiği havlu yerde duruyordu çarşafta ise Orlando'nun özünden kalma belli belirsiz bir leke göze çarpıyordu. Adaline onları yakmak isterdi ama yapmadı hepsini toplayarak çamaşır odasına götürdü ve makineyi çalıştırdı. Madem oyun oynamak istiyordu Adaline'da oyuna katılacaktı.

***

Bir hafta oldukça sıradandı ama Adaline'ı meşgul edecek kadar da yoğundu. Okuluna iyice alışmış dersleri zorlaştığı için boş zaman kavramı neredeyse kalmamıştı. Okuldan sonra Scott ile ders çalışıyor daha sonra şoförü Ewan tarafından eve bırakılıyor ve evde kendini meşgul etmek için dikiş dikmeye başlıyordu. Orlando, Adaline'ın istediği gibi Diana'yı bir köpek oteline götürmemişti böylece akşamları evde yalnız kalmıyordu, sabahlarıda onunla yürüyüşe çıkmaya alışmıştı. Diana koştururken Adaline sakin sakin peşinden yürüyordu. Hafta sonu gelip çattığında Adaline çekingen bir şekilde Clementine'ı aradı.

"Della! Bir sorun yok değil mi?"

Clementine'ın neşeli sesi kulağa arkadaşça geliyordu.

"Şey... Aslında pek sayılmaz sadece buluşma fikriniz hâlâ geçerli mi diye soracaktım? Benim... benim biraz yardıma ihtiyacım var."

İki saat sonra evin içinde zil sesi yankılanıyordu. Adaline koşturarak merdivenlerden indi ve kapının ardında gördüğü yüzler onu gülümsetti. Clementine ve Monica kapıdaydı. Adaline kapıyı açarak onları içeri davet etti.

"Gelmenize ne kadar sevindiğimi anlatamam.'"

Clementine saçlarını geriye attı.

"Eh dostlar bugünler içindir."

"Kadınsal sorunlar için yardıma ihtiyacın olduğunu duydum, sana bir sır vereyim mi? Bu çevrede benden iyisini bulamazsın."

Monica söylediği şeye kıkırdarken Clementine'da ona katıldı.

"Teşekkür ederim. Kızından zaman çaldığım için özür dilerim."

Monica anaç bir tavırla Adaline'ın omzuna dokundu.

"Sorun değil. Bıraktığımda Alexis uyuyordu ve babamız turnedeyken bütün bir hafta baş başa olacağız."

Clementine ve Monica yerleştikten sonra Adaline onlara kahve ikram etti. Bir süre Monica'nın, Alexis ile olan anılarını dinleyip iç geçirdiler. Monica söyleyeceklerini bitirdiğinde kaşlarını çatarak Adaline'a baktı.

"Elbette buraya benim kızımdan bahsetmek için gelmedik, öyle değil mi?"

Clementine'da kahve fincanını masaya bırakmış şüpheli bakışlarını Adaline'a kilitlemişti. Genç kadın dikkatini parmaklarıyla oynamaya vermişti ama bu yaşadığı şeyleri biriyle paylaşmak zorundaydı. Jenn ile konuşacağı ve ondan samimi tavsiyeler alacağı bir durumda değildi. Scott ise ne kadar samimi olsada Adaline kendisine yardımcı olabileceğini düşünmüyordu.

"Birkaç sorunum var. Orlando ile ilgili..."

Monica ve Clementine dikkat kesilmişlerdi. Adaline neredeyse nefes bile almadıklarını düşünecekti. Orlando ile geldiği günden beri yaşadığı her şeyi bir bir onlara anlatırken tepkisiz

kaldılar, belki de bu Adaline'ın cesaretini kaybetmemesi için uyguladıkları bir taktikti. Öyleyse işe yaramıştı. Adaline bütün ayrıntıları *'O gecede dâhil.'* onlarla paylaşmıştı. Kızaran yanaklarını saklamaya gerek görmedi başını kaldırıp onların yüzüne baktı. Monica gülümsüyordu, Clementine ise dudaklarını ısırıyordu.

"Biliyordum! Bu konularda asla yanılmam."

Monica'nın çığlığı Clementine'ı da harekete geçirdi.

"Bende tahmin ediyordum ama koca öküzle bu kadar çabuk olmasına şaşırdım doğrusu."

"Ah, şu kızı görmüyor musun? Bence uzun bile sürdü."

Clementine kahkaha attı.

"Haklısın, kim derdi ki onun gibi iri bir adamın böyle çıt kırıldım, masum bir kızdan etkileneceğini?"

Clementine aklına bir şey gelmiş gibi dikkatini Adaline'a yöneltti.

"Bir saniye... Sadece parmak mı dedin? İyi ama neden?"

Monica kaşlarını çattı.

"Duymadın mı? Kız bakireymiş."

"İyi ama yinede doğrusu parmakla değil. Bende bir zamanlar bakireydim ve kimse içime parmak sokmadı."

"Sen daha önce Orlando'nun aletini gördün mü?"

Clementine başını sallayarak Monica'yı onayladı.

"Haklısın, bir sefer o manzaraya denk gelmiştim. O adam bir aygır."

Adaline sevdiği adamın aletinden bahsedilmesinden hoşlanmasada onları dikkat ve merakla dinliyordu.

"Çok büyüktü. Gerçi sen ödül balosunda..."

Clementine bir anda sustu. Adaline cümlenin devamını merak etmişti.

"Ödül balosu mu?"

Monica gülümseyerek omuzlarını silkti.

"İlgini çekecek bir şey değil. Önemsiz, boş ve gereksiz bir balo."

Adaline hiç öyle olduğunu düşünmüyordu özellikle Clementine'ın suçlu bir şekilde kabuğuna çekilmesi bu işin daha merak uyandırıcı olmasına neden oluyordu.

"Hadi ama! Ben size en özel şeyimi anlattım. Şu ödül balosu da neyin nesi?"

"Kesinlikle konuşulmaması gereken bir konu. Şimdi konumuz sensin ve sana yoğunlaşmalıyız."

Clementine'a bakarak "Öyle değil mi Clem?" diye sordu. Clementine onu onayladı.

"Evet, sana kesinlikle katılıyorum. Aranıza bir kez şehvet girdiğine göre hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

Adaline bir anda somurttu.

"Gerçekten eskisi gibi olmayacak, Orlando turneden dönünce taşınmamı istiyor."

Monica'nın yüzündeki şeytani ifade Adaline'ı korkuttu.

"O halde taşınırsın..."

"Ne? Nasıl? Beni istediği gibi bir yere koyup kendinden uzaklaştırmasına izin mi vereceğim?"

"Hayır, tatlım. Ayaklarının üzerinde durmak için taşınmanın iyi olacağını zaten yakında boşanacağınızı ve hayatını yaşamak istediğini söyleyeceksin."

Adaline şaşırmıştı, Clementine ise sanki Monica'nın düşüncelerini okuyor gibi yüzünde derin bir huşu ile genç kadını seyrediyordu.

"Bunu yapamam. Ben öğrenciyim bir işim yok."

"Onu ayarlayacağım. Orlando'nun biraz iteklenmesi gerekiyor anlaşılan."

Clementine, Monica'ya bakarak, "Düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Sanırım."

Çantasından telefonu buldu.

"Roberto, ünlü Wint markasının fotoğrafçılığını yapacakmış ve duyulmamış bir model arıyorlar."

"Benden model olmaz. Kıyafetin içini neyle dolduracağım? Görmüyor musunuz?"

Clementine, Adaline'ı inceledi.

"Görüyoruz."

"Wint markası dolgun, sarışın ve ünlü modeller ile çalışmaz. Kıyafetleri eşsiz tasarımlardır. Mankenlerininde eşsiz ve kendilerine özel olmasını isterler. Genellikle sıra dışı kızlar ararlar. Görülmemiş bir güzellik..."

***

Monica ve Clementine, Adaline'ın kendine ait bir hayatının olması fikrini ortaya atmışlardı. Yapmak istedikleri tam olarak Orlando'nun koruma güdüsünü harekete geçirmek ve Adaline'ı başka şekilde görmesini sağlamaktı. Kulağa biraz olağanüstü gelsede Adaline bu fikirden hoşlanmıştı *'En azından bir fikirdi.'* Monica gönüllü olarak Adaline'ın menajerliğini yapmayı kabul etmişti. Asistanına, Roberto'dan randevu almasını ve bildirmesini istemişti. Adaline'ın kendine güveni gelmiş hafta içinde kendini daha mutlu hissetmişti. Orlando'yu aramıyordu, genç adamda onu elbette ama Ewan arayıcılığı ile her şeyden haberdar olduğundan emindi. Monica konuşma sırasında ***'Bir flörtün olmalı'*** demişti. Adaline sevmediği biri ile flörtleşmek istemediğini söyleyerek bunu kestirip atmıştı, yinede Orlando'nun kendisini kıskanma düşüncesi kulağa şiir gibi geliyordu.

Yeni haftanın son gününde Roberto'dan haber gelmişti. Adaline'ın fotoğraflarını beğendiğini ve tanışmak istediğini söylemişti. Adaline, Monica ile onun fotoğraf stüdyosuna giderken heyecanlıydı. Monica onu evden almaya gelmiş böylece Ewan'ı geride bırakmışlardı. Orlando'nun şimdilik bundan haberi olamayacaktı.

"Çok heyecanlıyım."

"Renginden belli, bir kâğıt kadar beyazsın. Sakin ol, sana bayılmış. Fotoğraflarında çok doğal ama bir o kadar da sıra dışı göründüğünü söyledi."

Stüdyodan içeri giren Adaline ve Monica, Roberto'nun sıcak tavırları ile karşılaştı. Uzun, ince yapılı bir adam olan Roberto'nun bir sanatçı olduğu her halinden belliydi. Atkuyruğu yaptığı siyah saçları yüzünün açığa çıkmasını sağlarken kemikli yüzünü çevreleyen hafif sakal onu çekici bir adama çeviriyordu. Otuzlarının sonunda olabilirdi, belki de kırk fakat inanılmaz derecede yakışıklıydı. İtalyan aksanını daha ilk selamlama sözcüklerinde fark eden Adaline buradaki tek yabancı olmadığı için mutluydu.

"Monica, *Belleza!*"[1]

Monica'nın elini tutarak dudaklarına götürdü daha sonra kalın çerçeveli gözlüklerinin üstünden Adaline'a baktı.

"*Mio Dio!* Fotoğraflardan çok daha güzelsin."[2]

Adaline utangaç bir şekilde gülümsedi. Roberto elini öpmek yerine Adaline'ın yanaklarına samimi öpücükler kondurdu.

"Bir Elf'e benziyor. Peri kızı gibi... Sen ne düşünüyorsun Monica?"

Monica ciddi bir tavırla Roberto'yu onayladı, gururlu görünüyordu.

"Tam olarak senin düşündüklerini. Az bulunan bir güzelliği ve dikkat çeken masumiyeti var."

"Gözlerin tatlım, çok güzeller."

"Şey, teşekkürler..."

"Yanakları da kızarıyor. Harika! *Vergine innocente!* Bir Venüs heykeli gibi."[3]

Adaline bu kadar iltifata alışık olmadığı için kendini rahat-

1 Belleza: Güzellik
2 Mio Dio: Tanrım
3 Vergine innocente: Masum bakire

sız hissetmeye başladı. Roberto gözlüğünü çıkarıp kollarını göğsünde bağladı.

"Wint'in yeni kreasyonunun adı *"Doğa Ana!"* tam olarak aradığım mankende Adaline. Yeşil, mavi ve toprak tonları kullanılmış, tıpkı Adaline'ın gözleri gibi. Harika çekimler yapacağız. Doğa ile iç içe, yırtıcı ama masum, seksi ama ürkek... Monica sana bir kez daha teşekkür ederim."

Roberto'nun iltifatları son bulduğunda birlikte toplantı odasına geçmişlerdi. İş konusundaki tüm detayları Monica halletmişti. On beş dakika sonra Roberto ter dökmeye başlamıştı. Sonuç olarak stüdyodan çıktıklarında Adaline, Wint adına Roberto ile bir kontrat imzalamış banka hesabında oldukça yüklü bir ödeme yapılmıştı. Çekim sonunda, aldığı miktarın iki katını alacaktı ayrıca reklamlardanda ekstra... Adaline olduğu yerde mutlulukla zıpladı.

"İnanmıyorum! İnanmıyorum! Bir işim var, manken oldum! Bir sürü de param oldu." Kendi kendine kahkaha attı.

"Bir şeyleri başarmak harikaymış!"

Monica ona katıldı.

"Öyledir, bir kadın ayaklarının üzerine ne kadar sağlam basarsa onu hiçbir şey yıkamaz."

"Sana da ödeme yapmalıyım değil mi?"

Monica omuz silkti ve arabanın uzaktan kumandasına bastı.

"Hayır, hayır canım. Senden ödeme istemiyorum. Sana para için yardım etmiyorum. Tabii, tamamen iyi niyetli de sayılmaz. Senden bir isteğim var."

"Nedir? Senin için her şeyi yaparım."

Monica ona doğru döndü. Zümrüt yeşili gözlerinden korkutucu pırıltılar geçiyordu.

"Koca adamı dize getir. Onun kendine gelmesi için senin gibi birine ihtiyacı var hem de hemen."

"İstediğimde bu... Onu dize getirmek."

***

Adaline günlerini grubu, özellikle Orlando'yu internetten takip ederek geçiriyordu. Şaşırtıcı bir şekilde Orlando'nun hakkında uygunsuz haberler görmüyordu. En azından bugüne kadar... Sabah internete bakmayı alışkanlık haline getiren genç kız gördüğü haber ile paniğe kapıldı.

ORLANDO HARD, HAYRANLARINA SALDIRDI!

Hızla haberin detaylarını okuyan Adaline şaşkınlıktan titreyen elleriyle tableti zorlukla kavrıyordu. Yazanlara göre çocuklar konserden sonra eğlenmeye gitmişti. Bir grup adamla ne olduğu bilinmeyen sebeplerle tartışan Orlando hayranlarından üçünü dövmüş ve biri hastaneye kaldırılmıştı. Olay ile ilgili fazla ayrıntı yoktu ama haberin altında yazan yorumlara göre hayranlar ikiye bölünmüştü. Azımsanmayacak kadar fazla kişi Orlando'dan nefret ediyordu... Çalan telefon düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu.

"Luz?"

Adaline daha fazla paniklemişti. Luz onu neden arıyordu?

"Selam Della, sana burada ihtiyacımız var. Orlando... o biraz şey... Offff bunu yumuşatarak söyleyemeyeceğim."

"Çıkan haberle mi ilgili?"

"Haber çıkmış mı? Tanrım! Demek ki Monica engelleyememiş."

Luz soluk aldı. Sesi kısık çıkıyordu sanki birilerinin onu duymasından çekiniyormuş gibiydi.

"Orlando çok fazla içiyor. Neredeyse ayık olduğu bir an yok. Çok öfkeli anlaşılan artık ilaçlarını almıyor ve bir aydırda psikoloğunu görmüyormuş. Monica, dün gece Colorado'ya geldi. Fakat bir şey yapamıyoruz. Buraya gelmen gerek..."

Adaline düşünmemişti bile. Elbette gidecekti. Orlando istediği kadar çocukluk yapabilirdi, onu toplamak zorundaydı. Monica onun için bilet satın almıştı fakat en erken uçuş akşam sekizdeydi. Adaline o saate kadar zamanı nasıl geçireceğini dü-

şünürken okula gitmeye karar verdi. Okuldan döndüğünde dolaptan ufak bir çanta çıkarıp içine birkaç kıyafet attı. Pasaport ve biraz nakit parayı el çantasına tıkıştırdı. Ewan'ı atlatmasına yardım eden Clementine onu evden alıp havalimanına bıraktı.

Üç buçuk saatlik bir uçuşun ardından Denver havalimanında inmişti. Adaline konsere yetişmeyi ummuştu ama hava trafiği ve uçağın rötar yapması planını sekteye uğratmıştı. Monica, onu alması için Sam'i göndermişti. Sam, Adaline'ı kibarca selamlarken çantasını elinden aldı. Araç ışıklar içindeki caddede ilerlerken Adaline etrafına bakınıyordu.

"Konser bitti mi?"

"Sonları olmalı."

Adaline konseri kaçırdığını fark ederek üzülsede Orlando'yu göreceği için mutluydu. Monica'nın basın ile görüştüğünü, çocuklarında soyunma odalarında olduğunu öğrenmişti. Neyse ki tüm odalarda isimler yazıyordu. Orlando'nun koridorun sonundaki odasını bulması uzun sürmedi. Kapıyı hafifçe tıklattı ve kararsız bir şekilde yavaşça açtı. Kapının ağzında donup kalmasını sağlayan görüntüyü hazmetmeye çalışırken sessizce dakikalarca olduğu yerde dikildi. O anda aşkın ne kadar acıttığını hissetti. O anda kırılan bir kalbin atmaya devam ettiğini öğrendi. O anda hâlâ umut etmeye devam ettiği için kendine kızdı. Fakat yapacak bir şeyi yoktu. İhanet, daima en sevdiğiniz insanlardan geliyordu. Üstelik ihanete uğramak için sözler verilmesine, vaatlerde bulunulmasınada gerek yoktu. Kalbinizi birine kaptırmanız ihanet için açık kapıydı.

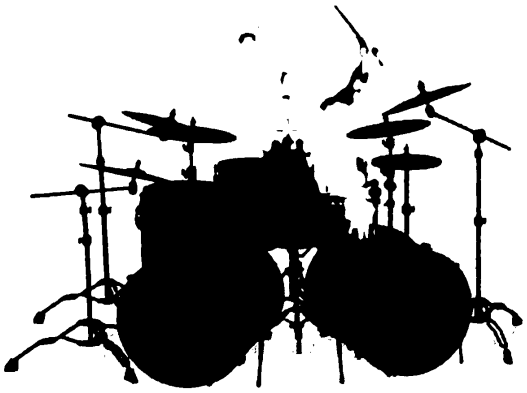

13. Bölüm

GÖZE GÖZ

Orlando geniş deri koltuğun tam ortasında oturuyordu ve çıplaktı. Tıpkı o gece olduğu gibi... Bedeni bir mabet gibi karşısında yükselirken bacaklarının arasında kumral bir kadın duruyordu. Kadın kırmızı iç çamaşırları dışında çıplaktı tabii bir de topuklu ayakkabıları. Kafasının hareketinden ne yaptığını anlamak zor değildi. Orlando parmaklarını kadının kahverengi saçlarına dolamış hızını ayarlıyordu. Adaline ilk bakışta fark etmediği bir detayı daha yakaladı. Orlando'nun yanında oturan başka bir kadın daha vardı. Tamamen çıplak ve dolgun göğüslere sahip bu kadın önünde yaşanan manzarayı izlerken kendini okşuyordu. Adaline allak bullak olmuştu. Çoklu ilişkileri daha önce duymuştu fakat hiç şahit olmamıştı. Bu romantizmden uzak ve çok... çok küçük düşürücüydü. Gırtlağından çıkmak isteyen sesi yutkundu ama gözünden damlayan yaşları tutamıyordu.

Kendini okşayan siyah saçlı kadın, "Evlendiğin için uslandığını düşünmüştük, kız kardeşim ve ben bu şansı kaçırsaydık çok üzülürdük." diye mırıldandı.

Orlando diğer elinde tuttuğu viski şişesinden bardağa ihtiyaç duymadan birkaç büyük yudum aldı. Gözünün altında belirgin bir morluk vardı ve sol kaşı açılmıştı.

"Ben evli değilim."

"Haberler öyle demiyor ama?"

Orlando kadına doğru uzanıp kendine çekti.

"Boş ver haberleri."

Koltukta dizlerinin üzerine duran kadının memelerini emmeye başlamıştı. Orlando'nun bacaklarının arasındaki kadın ise hiç ara vermeden onu yalamaya devam ediyordu. Adaline hıçkırığını daha fazla tutamadı. Orlando'nun gözü kapıya doğru kaydığında göz göze geldiler. Genç adam donup kalmıştı. Elindeki viski şişesinin kayıp gittiğini bile fark etmedi. Adaline daha fazla dayanamayacağını fark ederek kapıyı sertçe çekip koridor boyunca sert adımlarla ilerledi. Tam köşeyi döneceği sırada biri ile çarpıştı. Luke çarpışmayı yavaşlatmak için Adaline'ı omuzlarından tutarak durdurmuştu Adaline kafasını kaldırdığı anda soluk mavi bir çift gözle karşılaştı.

"Orlando'nun odasından mı?"

"Nereden anladın?"

Adaline burnunu çekti.

"Kâhin olmaya gerek yok." Duraksayan Luke boş koridora baktı. "Bak, üzülme tamam mı? Bütün gün içti, dünkü olaydan dolayı canı sıkkın ve şu çocuğun ölümü... Üç haftadır yıkılmış durumda. Bir şekilde eski haline gelecek, onu zorlayacağız ama eski haline dönmesi gerek."

"Ona yardımcı olacağım."

Luke kafasını iki yana sallarken güldü.

"Sana kim yardımcı olacak? Şu haline bak, dağılmışsın."

"Ben iyiyim, sadece biraz yalnız kalıp kendimi toplamam gerek sonra unutacağım."

Luke, ona pek inanıyormuş gibi görünmüyordu gözlerini kısmıştı.

"İyiyim, sorun yok. Sen gidip şey yapsana, şey... Ne bileyim çocuklara falan kaş çat ya da git karının yanında vakit geçir. Biraz yalnız kalmalıyım."

Luke her zaman yaptığı gibi gözlerini devirdi.

"Sam hâlâ kapıda, Brown Palace'da kalıyoruz."

Adaline ona sessiz bir teşekkür sunduktan sonra çıkışa doğru ilerledi. Luke'un söylediği gibi Sam kapıdaydı kendisini Brown Palace'a götürmesini isterken sesi titriyordu fakat bunu atlatacaktı, atlatmak zorundaydı.

***

Grup için kapatılan geniş katta kendine bir oda bulmuştu. Cam kenarındaki koltuğa oturmuş şehrin manzarasını ve karanlıkta görebildiği kadarıyla hâlâ kar kaplı olan dağları izliyordu. Gözlerinden akan yaşlara bir saat önce alışmıştı ve artık dert değildi. Onları silme zahmetine bile girmiyordu nasıl olsa sürekli yenileniyorlardı. Elbette Orlando'nun turnede münzevi bir hayat yaşadığını düşünmemişti yinede görmek tahmin ettiğinden çok daha ağırdı. Üzüntüden koltukta uyuyakalan Adaline günün ilk ışıklarıyla ağlamaktan şişen gözlerini zorlukla araladı. Buraya geliş amacından sapıyordu, buraya Orlando'nun üzerinde hak iddia etmek ya da onu basmak için gelmemişti. Buraya o koca adamın yıkıntılarını bir araya getirmeye, onu bir şekilde ayağa kaldırmaya gelmişti. Bu şekilde zayıf ve duygusal davranmak hiçbir işe yaramazdı.

Sabah çok erken olduğu için Orlando henüz içki içmeye zaman bulamamış olmalıydı bu onu ayık yakalamak için tek şansı olabilirdi. Hızlıca yerinden kalkıp odadan çıktı Orlando'nun hangi odada kaldığını bilmiyordu ama güvenlik biliyor olmalıydı eğer onlarda bilmiyorsa tüm kapıları teker teker çalardı. Üzerinde hâlâ dün duştan sonra giydiği bornozu vardı yakasını biraz daha kapatıp kuşağını sıktı. Asansörün önünde nöbet tutan güvenlik görevlileri rahatlamasını sağladı. Sabahın altısında kimsenin kapısını çalmak istemiyordu. Onlara kibarca günaydın dedikten sonra Orlando'nun oda numarasını öğrendi. Odanın kapısında beş dakikalık bir duraksama yaşadıktan sonra elini

yumruk yaparak kapıya vurdu. Vuruşları her seferinde daha da şiddetlenirken kapının bir anda açılması ile donup kaldı.

Orlando karşısındaydı... Kot pantolonu dışında çıplak olan bedeni, yorgun ve üzgün suratı, gözlerinin altındaki kederli morluklar, bir insanda üç haftada oluşamayacak kadar derin çizgi dolu yanakları ile tam karşısında duruyordu. Adaline ona kızgındı, öfkeliydi, ondan nefret ediyordu, utanıyordu ama her şeyi göz ardı etmesini sağlayan bir gerçek daha vardı ki, o da hâlâ onu seviyor olmasıydı. Umutsuzca... Geri dönülemez ve koşulsuz bir şekilde...

"Günaydın."

Adaline onu selamladıktan sonra davet beklemeden odaya girdi. Orlando şaşkındı bu yüzden itiraz edemedi. Adaline'in korka korka baktığı ilk yer Orlando'nun yatağı oldu. Dağınıktı ama kimse yoktu. Tuttuğu nefesini veren genç kız aradığı şeyi bulmak için gözleriyle odayı taradı. Otelin büyük bez torbalarından biri öylece barın kenarında duruyordu. Adaline torbayı alıp odadaki bütün içkileri içine doldurmaya başladı. Orlando kapıyı kapatmış sırtını duvara yaslamış onu seyrediyordu. Adaline odanın içinde deli gibi koşup şişeleri toparlarken sessiz kaldılar. Nihayet Orlando hafifçe öksürdü.

"Ne yapıyorsun?"

Adaline elindeki son şişeyide torbaya attıktan sonra önüne gelen saçları geriye doğru itti.

"Sana yardımcı oluyorum."

"Senden böyle bir şey istediğimi hatırlamıyorum."

Adaline torbayı zorlanarak yerden kaldırıp kapının dışına çıkardı.

"Hey! Bakar mısınız?" Güvenlik görevlilerinden biri ona doğru baktığında torbayı işaret etti. "Rica etsem çöpü atar mısınız?"

Adam başını sallayarak onayladığında Adaline kapıyı kapatıp Orlando'nun tam karşısında durdu.

"Hakkında çıkan haberleri okuyor musun?"

"Sikimde değiller."

Adaline şansını denemekten çekinmedi.

"Ama Jenn onları okuyor ve senin için çok endişeli..."

Orlando işaret parmağıyla etrafı gösterdi.

"Bunları yapmanı Jenn mi istedi?"

Genç kız kafasını iki yana salladı.

"Hayır. Ama eminim yapabileceğimi bilse bunu benden isterdi."

"Yaptın ama..."

"Evet, yaptım. Pişman da değilim. Birinin seni toplaması gerek ve bende bunu yapacağım."

Orlando öfkeli görünmüyordu ama rahatsız edici derecede umursamazdı.

"Ne olarak?"

Adaline bir anda tüm o güvenini kaybetti. Göğsünde bağlı olan kollarını çözdü ve elleri zırhının delindiğini belli edercesine iki yanına düştü.

"Arkadaşın olarak, seni düşünen insanlardan biri olarak ya da aynı evi paylaştığın kız olarak... Bunun ne önemi var Orlando? Dışarıdan ne kadar kötü göründüğünün ve çevrendeki herkesi ne kadar endişelendirdiğinin farkında mısın? Grup, Orlando... O çocuklar sana bir şey ifade etmiyor mu? Oysa ben onları senin bir araya getirdiğini, zor zamanlarında yanlarında olduğunu ve onları ayağa kaldırdığını duymuştum. Şimdi bu yaptığın o anlatılan adam olamaz. Evet, seni anlıyorum. Zor şeyler yaşıyorsun, hayat üstüne geliyor, herkesi çok fazla düşündüğün için kendini erteliyorsun, Calvin için kendini suçlu hissediyorsun belki de hayattan nefret ediyorsun. İnan bana hepsi geçiyor. Büyükannem *'Hayat güçlü insanları en zor şekillerde sınar.'* derdi. Güçlü bir adamsın, fakat günün sonunda güçlü kalarak varlığını sürdürebilirsin."

Orlando cevap vermeden onu dinliyordu ve bu durum Ada-

line'ı daha da cesaretlendirdi. Akşamdan kalmaydı, leş gibi kadın parfümü ve geceden kalma içki kokuyordu ama ayıktı.

Şimdi zamanıydı, şimdi onu anlayabilirdi.

"Neden zor zamanlarında deniz fenerine sığınırdın?"

Orlando, Adaline'ın soru sorduğunu geç fark etti. Kendine geldiğinde kaşları çatıktı.

"Özel bir nedeni yok, yalnız kalmak isterdim ve orada yalnız kalırdım."

Adaline gülümsedi.

"Tek neden bu değil. Belki bildiğin tek neden olabilir ama hissettiğin tek neden değil."

"Neden deniz feneri?"

Orlando'nun sorusu Adaline'ın beklediği bir soruydu, cevabı da hazırdı.

"Gemiler yollarını o fenerler sayesinde bulur. En karanlık, en soğuk, en fırtınalı veya en sisli gecelerde yaydıkları o küçücük ışık, gemilerin hayatını kurtarır. Orada kendimi güvende hissettim. Sen bu grubun deniz fenerisin onları karanlıkta mı bırakacaksın?"

Adaline'ın sorusu bir süre havada asılı kaldı. Orlando kafasını önüne eğmiş düşünüyordu genç kız ise içinden söylediklerini dikkate alması için dualar ediyordu.

"Peki ya deniz fenerleri de yorulmaz mı ufaklık? Işığı artık aydınlatmaz, amacını bile unutur... Dover'daki eski deniz feneri gibi. O sığındığımız fener yıllar önce ışığını kaybetmiş."

Adaline kararlı bakışlarını ondan bir saniye olsun kaçırmadı, çenesini yukarı kaldırmış gururlu bir tavırla ona bakarak konuştu.

"Sadece onarılması gerekir. Dover'daki fenerin onarılmaya ihtiyacı yoktu çünkü onun bir amacı vardı. Sığınak olmak, bizim gibi insanlara..."

Verdiği çift cevaptan dolayı mutlu olan Adaline gülümsedi

Orlando gülümsemesine karşılık vermemişti ama bakışları oldukça derindi.

"Sence onarılmaya değer miyim? Yaptığım bu kadar kötülükten sonra Tanrı'nın beni Dünya'ya insanları cezalandırmak için gönderdiğini düşünüyorum. Kendi günahlarımda ve acımda boğulmakta benim cehennemim."

Adaline uzanıp Orlando'nun koluna dokundu. Parmakları tüy kadar hafif bir şekilde onun sert pazusuna dolanmıştı.

"Hayır. Yanlış düşünüyorsun Orlando. Tanrı kötü değildir."

"Tanrı kötü değil ufaklık, insanlar kötü. Ben kötüyüm..."

"Yanılıyorsun, sadece sınanıyorsun ama bu kadar kolay pes edemezsin. Kendini bu adama dönüştüren sensin, bununla başa çıkacak kadar güçlü olanda sensin. Sen kontrol delisi, inatçı, egoist bir adamsın Orlando. Bu adam değil..."

Orlando belli belirsiz gülümsedi, gamzesi genç kıza göz kırpmıştı.

"Kontrol delisi, inatçı ve egoist halim daha katlanılabilir öyle mi?" Adaline onu onaylarcasına başını salladı. "O zaman gerçekten durum çok boktan olmalı.

***

Aralarında dakikalarca gezinen sessizliğe ürkek ve kararsız bakışlar eşlik ediyordu. Orlando, Adaline'ın yanından geçip giderek koltuğa oturdu. Başını ellerinin arasına almış düşünüyordu, Adaline ise öylece ayakta dikiliyordu.

"Özür dilerim."

Genç kız başardığını düşünerek sevincini içinde yaşadı. Orlando kendine geliyordu. Başını kaldırıp gözlerini ona çevirdi, boşta kalan elleri sıkı birer yumruk olmuştu.

"Sana yaptığım affedilir bir şey değildi. Ben... ben çok özür dilerim. Kendimde değildim demek ve onun arkasına saklanmak isterdim ama sana yapamam. Lanet olsun ki her saniyesini

hatırlıyorum! Bir kızın asla hayal etmeyeceği bir şekilde seni kendim için aldım. Bencilce ve adiceydi."

Adaline ilk önce turne boyunca yaptıkları için özür dilediğini sanmıştı, daha sonra da onu o kadınlarla gördüğü için. Fakat şu an anlıyordu ki Orlando, Adaline'ın en mutlu günlerinden biri için özür diliyordu. Haftalardır onu ayakta tutan tüm görüntülerini kalbinden ve beyninden bu şekilde, acı vererek kazıyordu.

"Bunu yapmak istemezdim, her saniyesinden pişmanım ve her gün acı içindeyim. Calvin'den sonra işlediğim en büyük günahtı."

Adaline zorlukla yutkundu. Bu kaldırabileceğinden çok daha ağırdı. Onu on kadınla daha görmeyi yeğlerdi ama bu sözler... İçine sokulmuş kalbini oyan kocaman bir bıçaktan farksızdı.

Pişmanlık...

Acı...

Günah...

Bunlar o gece hakkında duymayı istediği en son kelimelerdi. Adaline içindeki cehennemin ateşlerinde kıvranırken Orlando konuşmaya devam etti.

"Dün gece gördüklerinde senin gibi bir kızın asla görmemesi şeylerdi. Etrafımda olduğun sürece ufaklık masumiyetini kaybedeceksin. Seni kendimle birlikte dibe çekiyorum. Uzak kalmalıyız, bu ikimiz içinde en iyisi. Döndüğümde taşınma işini ayarlayalım bir süre ayrılıyoruz sinyali verelim daha sonra da boşanırız."

Adaline el yordamıyla bulduğu duvara sırtını yasladı. Ayakları onu daha fazla taşıyamayacaktı çünkü Orlando'nun her kelimesi içine binlerce ton ağırlık yüklüyordu.

"Ve haklıydın, olmam gereken adam bu değil. Ben bu değilim. Amacımdan sapıyorum ve bana güvenen herkesi hayal kırıklığına uğratıyorum. Bundan sonra daha dikkatli olacağım.

[illegible] turneden sonra tekrar rehabilitasyona başlarım. Tedavi olurum ufaklık... Her şey için."

Adaline her şeye rağmen başını dik tutmak için kendine söz vermemiş olsa şimdi bağıra bağıra ağlardı ama yapmadı.

"Önemli değil Orlando. Ben sadece değerini fark etmeni istedim. Çoğu insan bunu fark etmez. Kendine iyi bak... Benim... Benim artık dönmem gerekiyor. Buraya gelerek derslerimden geri kaldım."

Bu tamamen yalandı, buraya en az bir hafta kalma düşüncesiyle gelmişti ama bu sözlerden sonra bunu yapamazdı.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun? Turne devam ediyor. Yarın yola çıkıyoruz, New Mexico konserine gelmek istemez misin? Santa Fe'ye gidiyoruz."

"Söylediğin gibi uzak kalmalıyız, kimse boşanacağı kocasının konserine gitmez değil mi? Sonra görüşürüz Orlando."

***

Geçen bir ayda Adaline kendini biraz daha toplamıştı. Denver'den döndüğündeki enkazını Scott'ın yardımıyla kaldırmış, Monica ve Clementine ile canlanmıştı. Wint'in çekimleri başlıyordu, koleksiyon nihayet tamamlanmıştı ve ilk çekimi bir hafta sonra olacaktı. Roberto ve Adaline bunun için inanılmaz heyecanlıydı. Çocuklar en uzun turnelerinden birinden nihayet dönüyorlardı. Adaline elbette heyecanlıydı fakat içten içe, gizli bir korku yaşıyordu. Bu Orlando ile tamamen ayrılacakları anlamını taşıyordu. Yinede her şeye rağmen onun gelişi için hazırlandı. Kendi diktiği kıyafetlerinin içinde çabasız ama etkileyici görünüyordu. Orlando'nun salonundaki koltukta oturmuş sanki o gün bugün değilmiş gibi moda dergilerini karıştırıyordu. Diana açık bacaklarının arasına yatmış kafasını Adaline'ın karnına yaslamıştı. Adaline ve Diana neredeyse ayrılmaz bir ikiliydi.

Çoğu zaman Diana, genç kızın odasında karyolasının dibinde yatıyordu. Önce bir arabanın ön tarafa yanaştığını duydu daha sonra kapıdaki anahtar sesini. Diana üzerinde uyurken

tek kulağı havaya kalkmıştı, seslerin o da farkındaydı. Adaline tüm dikkatini elindeki dergiye vermeye çalışsada başarılı olamıyordu. Ayak sesleri koridorda yankılandı. Diana gözlerini aralayıp dilini dışarı çıkardı ve genç kızı korkutacak bir hızla koltuğun diğer tarafından zıplayarak sahibine doğru koştu. Adaline arkasına döndüğü an onu gördü. Oradaydı... Kocaman köpeği kucağına almış yüzünü yalamasına izin verirken kahkahalarla gülüyordu. Bu haliyle yaşından çok daha genç ve yaşadıklarından çok daha masum görünüyordu. Parıl parıl parlayan sarı saçları, derin gamzeleri, beyaz dişleri... Orlando... Köpeği yere indiren genç adam bakışlarını Adaline'a çevirdi. Gamzeleri yok olmuş, bakışları soğumuştu. Adaline elindeki dergiyi kapattı.

"Evine hoş geldin."

Orlando başıyla onayladı. Adaline yerinden kalkıp merdivenlere doğru yöneldi.

"Benim... Benim biraz işim var. Sanırım sende evini özlemişsindir."

Genç kız tam merdivenleri çıkarken Orlando seslendi.

"Ufaklık?"

Onun dudaklarından ismini bir kez daha duymak için neler vermezdi oysa...

"Konuşmamız gerekiyor."

"Tamam, akşam konuşuruz."

***

Adaline'ın durmadan ertelediği o vakit gelmişti. Daha fazla odasında saklanamazdı. Kapının tıklaması üzerine yatağının içinde doğruldu.

"Gir."

Orlando kararsız bir şekilde kapıyı açarak kafasını içeri uzattı.

"Müsait misin?"

"Evet."

"Konuşabilir miyiz?"

Genç kız sadece başını sallamakla yetindi. Orlando içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. Adaline onun camın kenarındaki koltuklardan birine oturacağını düşünmüştü ama yapmadı. Yatağın ayakucuna yerleşerek bedenini Adaline'a doğru döndürdü. Bunu nasıl yapıyordu? Aynı anda hem yeryüzü kadar yakın hem de gökyüzü kadar uzak olmayı nasıl başarıyordu?

"Konuşalım."

Orlando hafif bir öksürükle boğazını temizledi.

"Seni daha fazla kırmak, yıpratmak ya da üzmek istemiyorum. İkimiz içinde en iyisi yollarımızı ayırmamız olacak. Anlaşmalı bir şekilde boşanırız, medyaya gerekli açıklamaları ben yaparım. Kısa süre sonra seni rahat bırakacaklardır. Para konusunu da dert etme, eski hayatına dönüp ailene muhtaç olmayacaksın. Ben okul hayatının sonuna kadar olan tüm masraflarını karşılayacak bir bütçe ayırdım, sonrasında iş kurman için de bir miktar ödeme yapacağım."

Adaline burnundan verdiği öfkeli nefeslerle güldü.

"Eğer anlaşmalı bir şekilde boşanıyorsak anlaşmamız lazım Orlando, kendi başına kararlar alıp anlaşmalı diyemezsin."

Orlando'nun kaşları havalandı fakat istifini bozmadı.

"Tamam, şartlarına saygı göstermeliyim, haklısın."

"Öncelikle tek ve en büyük şartım paranı istemiyorum. Tek bir kuruşunu bile..."

Genç kız daha açıklama yapamadan Orlando araya girdi.

"Benimle bu konuda boy ölçüşemezsin ufaklık. Paran olmadan Los Angeles'ta ne yapmayı planlıyorsun? Ailen boşandığımızı duydukları anda seni yanlarına çağıracaklardır. Desteğin olmayacak."

"Benim desteğe ihtiyacım yok. Bir iş buldum, ilk ödememi de aldım. Ayrı bir eve çıkacak kadar da param var."

Adamın ağzı açık kaldı. Bir süre bir şeyler söylemeye çalıştı ama cümlelerini toparlayamıyor gibiydi.

"İş mi buldun? Ne işi bu?"

Kaşları çatılmış, ifadesi taş gibi sertleşmişti.

"Merak etmene gerek yok, Wint markasının bu seneki mo-deliyim. Monica buldu ve menajerliğimi yapıyor."

Orlando geriledi yüzünde inanmaz ama korku dolu bir ifade vardı.

"Manken mi olacaksın?"

"Bunu kötü bir şeyden bahseder gibi söylemen komik değil mi? Sende bir rock yıldızısın."

Orlando gözlerini devirdi. Adaline ise öfkeliydi.

"Saçmalama. Ailen buna izin verecek mi? Mankenlik yapmana... Onları kırmamak için sahte bir evlilik yapan kıza göre fazla sert darbeler vurmuyor musun?"

"Seni bu kadar sinirlendiren ne Orlando? Ailemi hayal kırıklığına uğratacak olmam mı? Yoksa artık sana ihtiyacım olmadığı için hayatım üzerinde kontrolünü kaybetmiş olman mı?"

14. Bölüm

ÇİZİLEN YOLLAR

Etrafta gezinen sessizlik iki kovboy birbirlerine silah çekmeden önce yaşanan sessizlik gibiydi. Adaline silahını çekmişti şimdi Orlando'nun sırasıydı. Genç adam oturduğu yerden kalktı. Ellerini düşük belli kot pantolonunun kenarlarına koymuştu.

"Sadece seni korumaya çalışıyorum."

"Kız kardeşini korur gibi mi? Günaydın Orlando, ben senin kız kardeşin değilim."

Orlando gözlerini Adaline'a çevirip "BUNUN FARKINDAYIM!" diye bağırdı.

Öfkesini dışarı bu şekilde yansıtması yenilmeye başladığının ya da gerçekten çileden çıktığının göstergesiydi. Her durumda Adaline'ın pes etmeye niyeti yoktu.

"Diğer ayrıntıları şimdi mi konuşmak istersin? Yoksa biraz sakinleştikten sonra mı?"

Orlando'nun cevabı açık ve netti. Arkasını döndü, çıkarken kapıyı evi yerinden sarsacak kadar kuvvetli bir şekilde kapattı. Genç kız arkasına yaslayıp keyifle gülümsedi. Onu sinirlendirmeyi başardığı sürece kaybetmeyecekti.

***

Adaline sabah erkenden kalkıp sahilde yürüyüş yapmayı alışkanlık haline getirmişti ama bu sabah Orlando'nun, Diana ile koşacağını düşünerek üst kattaki koşu bantlarını kullanmaya karar verdi. Ufak tempolu yürüyüşler ona iyi geliyor, enerji sağlıyordu. Hem yeni menajeri *'Monica.'* yürüyüş yapmanın cılız görüntüsünü toparlamasına yardımcı olacağını söylemişti. Tayt, spor sutyeni ve bir havluyla birlikte üst kata çıktı. Orlando'nun odasında olup olmadığını bilmiyordu ama onu rahatsız etmeden son derece sessiz bir şekilde spor salonunun olduğu kısma ilerledi. Kapıyı açtığı anda karşılaştığı manzara karşısında yutkunmak zorunda kaldı. Bir aksiyon filminde son derece kışkırtıcı bir kare seyrediyor gibiydi.

Salonun ortasında duran devasa kum torbası her zaman dikkatini çekmişti elbette fakat Orlando'nun onu kullandığını daha önce hiç görmemişti. Genç adam siyah, belinden düşecek gibi duran şortunun içindeydi. Çıplak üst kısmı terden parıldıyordu. Ellerinde siyah şeritli eldivenler vardı anlaşılan parmak kemiklerini darbelerden korumak içindi. Orlando torbaya her yumruk attığında torbanın tavana sabit zincirlerinden sesler geliyordu.

Orlando'nun vuruşları yavaşladı, nihayet son bulmuş olmalı ki elindeki eldivenleri çıkarıp yere attı. Arkasını döndüğü anda Adaline ile yüz yüze geldi. Adaline'ın göğsü aldığı nefeslerle körük gibi inip kalkıyordu. Spor sutyeninin içinden belirginleşen meme başları hislerini apaçık ele veriyordu. Orlando bir süre yüzüne baktıktan sonra kumaşı delen sertlikleri fark etti. Adaline onun kendisine bakması ile daha yoğun hazla doldu. Bu garipti, daha dün akşama kadar ona meydan okumakla ve istediğini vermemekle kararlıydı şimdi ise tek istediği onun olmaktı.

Burada...

Şimdi...

"Gü-günaydın."

Adaline kekelediği için içten içe kendine küfür savurdu.

"Spor mu yapmaya başladın? Yokluğumda çok fazla şey değişmiş."

Genç kız kaşlarını çatarak ona doğru ilerledi.

"Evet, yokluğunda çok fazla şey değişti."

Adaline, genç adamın yanından geçmek üzereyken Orlando bileğini kavrayarak onu durdurdu.

"Bilmem gereken başka önemli değişiklik var mı?"

"Bilmen gereken, yok."

Orlando dişlerini birbirine o kadar çok bastırdı ki Adaline sesini duydu.

"Kelime oyunları beni sadece sinirlendiriyor."

"Sinirlenmediğin anlar oluyor mu?"

Orlando dalgacı ifadesine döndüğünde Adaline nefesini tuttu. O geceden beri Orlando hakkında çok fazla düşünüyor, tatminsiz, istekli ve çaresiz geceler geçiriyordu. Bu yüzden Orlando'nun her duygu durumu genç kızda bir şekilde şehvet uyandırıyordu.

"Senin etrafındayken mi?"

Bu cümle Adaline'a, Luz'un söylediği bir şeyi anımsattı. *"Sen geldikten sonra çılgın gibi davranmaya başladı, seni gördükçe çıldırıyor..."* Genç kız ileri gitmeye karar verdi. Orlando'ya yaklaşabildiği kadar yaklaştı adamın terinin kokusu bedenini karıncalandırıp, titremesine neden olsada yaptı bunu.

"Bunu yapma, beni bu şekilde etkileyemezsin."

Orlando, küçük oyununu fark etmişti ama Adaline zaten bunu anlayacağını biliyordu o yüzden itiraz etmedi.

"Seni etkilemek bana nasıl bir çıkar sağlar ki?"

"Boşanmamak için yapıyorsan eğer..."

Genç kız, Orlando'nun sözünü kesti.

"Bu gerçek bir evlilik değildi, gerçek bir bitişte olmayacak o yüzden boşanmamız benim için bir şey ifade etmiyor."

Adaline bu kadar kolay yalan söylemesi karşısında kendi kendine hayret etti. Orlando onu tahmin ettiğinden de fazla kırmış olmalıydı.

"Bedenin bana neden böyle sinyaller veriyor öyleyse?"

"Cinsel çekim?"

Orlando, Adaline'ın cevabı karşısında şoka uğramıştı.

"Sana ne oldu böyle?"

Adaline belli belirsiz gülümsedi.

"Olgunlaşıyorum sanırım."

Genç kız gitmek için hareketlendi ama Orlando buna engel oldu. Monica, erkeklerin cinsel duygularını daha kolay ele verdiğinden ve bunların sinyallerinin daha açık olduğundan bahsetmişti. Orlando'daki belirtiler Adaline'ın anlayabileceği kadar açıktı. Nefes nefese kalmıştı, burun delikleri genişleyip kapanıyordu, ağzı hafif aralıktı ve öfkeyle bakıyordu. Aslında Adaline bunun öfke olduğunu sanıyordu ama bu şehvetti. Monica öfke ile çok benzediğini söylemişti. Öyle olmalıydı.

"Bu planlı... Beni çıldırtmak için yapıyorsun. Önce mankenlik, kendi ayaklarımın üzerinde dururum havası... Şimdide bu. Şehveti kullanıyorsun. Boşanmak istemiyor musun? Farkında olmadan sana bazı şeyler için umut mu verdim? O gece için tekrar üzgünüm... Yanlış bir şey düşünmene mi neden oldum?"

Adaline kendini Orlando'nun tutuşundan kurtarmak için çırpındı ama başaramadı.

"BIRAK BENİ!"

Genç kızın bağırması hiçbir işe yaramadı, Adaline onun kaba olduğunu düşünüyordu. Hayır... hayır, Clementine'ın söylediği gibi öküz olduğunu düşünüyordu ya da Luz'un söylediği gibi koca kafalı bir piç olduğunu düşünüyordu. Orlando ikisini de hayrete düşüren bir hamle ile Adaline'ın sıcak, narin bedenini kendi sert bedenine yasladı. Adaline kafasını kaldırıp onun suratına baktığında, bir kez daha o derin öfke izlerini gördü. Monica'nın deyimiyle şehvetin kalıntılarını. Orlando ile yüz yüze bakmak Adaline için pekiyi bir fikir değildi, özellikle de bu kadar yakındayken. İşte yapıyordu, Adaline onu öpmek istiyordu. Hayır, onun tarafından öpülmek istiyordu ve bunu belli

ediyordu. Orlando bunu fark etmiş olmalı ki bir anda dehşete kapıldı. Adaline'ı hızla bırakıp ondan bir adım uzaklaştı.

"Okuldan kaçta dönersin?"

Adaline'ın bu normal soruyu anlaması üç saniyeden biraz daha uzun sürdü.

"Beş?"

"Tamam."

"Neden sordun?"

Orlando duvar rafına doğru yürüyüp bir havlu aldı ve kendini kurularken, "Avukatıma yedide gelmesini söylerim. Anlaşmalı boşanacaksak ve ikimizin de istekleri varsa en iyisi bir sözleşme hazırlamak olacak. Çünkü senin şartlarını tamamen kabul etmeyeceğim, görünüşe göre sende benimkileri." dedi.

Adaline parçalandığını belli etmemek için gözlerini ondan kaçırdı.

"Benim de bir avukat bulmam gerekmez mi? Kendim için..."

"Saçmalama ufaklık, senin çıkarlarını asla göz ardı etmem."

"Şartlarım ne olacak?"

"Akşam konuşup, orta yol bulacağız."

***

Okulda zaman her zamankinden daha hızlı geçerken Adaline akşam olmasını hiç istemiyordu. Bütün gün dalgın bir ruh hali içindeydi. Olayları Scott'la konuşurken bir nebze olsun rahatlamıştı ama yinede o koca boşluğu kapatamamıştı.

"Benim yerimde olsaydın ne yapardın?"

Adaline ayaklarını sürüyerek Scott ile otoparka doğru ilerlerken sormuştu bu soruyu. Scott olduğu yerde durunca Adaline'da durup ona baktı.

"Hayatımın aşkından boşanır mıydım diye mi soruyorsun?"

Genç kız başını sallarken yüzü yerdeydi.

"Tüm yaptıklarını göz önünde bulundurarak..."

"Evet, gitmesine izin verirdim. Sonuçta özgür iradesiyle yaptığı bir evlilik değildi. Ondan boşanmaman daha fazla kapana kısılmış hissetmesine neden olacaktır. Hem bana sorarsan o adam senden etkileniyor, yemeğe gittiğimiz gün kafamı erişte çorbasına sokmak ister gibi bakıyordu bana..."

Scott gülmeye başladığında Adaline'da ister istemez tebessüm etti. Etkilenme konusuna katılmıyordu fakat diğer konuda Scott haklıydı, bir şeyi kafesin içine kapatıp onu sevmek çocukluğundan beri doğru gelmezdi zaten. Babasının doğum günü hediyesi olan muhabbet kuşunu özgür bıraktığı için iki gün oda cezası almıştı. Orlando madem özgür olmak istiyordu, o halde özgür olacaktı. Adaline öne atılıp Scott'a dostane bir tavırla sarıldı.

"Teşekkür ederim, bana şans dile, onun önünde ağlamayayım."

Scott, Adaline'ın saçını okşadı.

"Ağlama isteği geldiği anda ondan nefret etmeyi dene."

***

Adaline, Orlando'nun evde olmamasından faydalanarak kendini odasına kapattı. Saat tam yedi olduğunda kapısı çalındı, oradan çıkmak istemiyordu ama buna mecburdu. Kararsız adımlarla ilerleyerek kapıyı açtı. Orlando bir kot ve tişört içinde olabilecek en basit tarzda görünüyor ama her şeye rağmen Adaline'ın kalbini tepe taklak döndürüyordu.

"Avukat geldi. Seni bekliyoruz."

Adaline, Orlando'nun arkasından aşağıya indi. Kendini ipe götürülen bir mahkûm gibi hissediyordu. Avukat olduğunu tahmin ettiği adam salonda oturuyordu. Takım elbiseli yaşlı birini beklemişti ama adam son derece rahat bir Jean ve gömlek içindeydi. Yakışıklı olmasının yanında otuzlu yaşlarında görünüyordu. Adam, Adaline'ın elini dostane bir tavırla sıkıp gülümsedi.

"Merhaba, ben Zack."

"Bende Adaline."

Zack'in insana güven veren rahat bir mizacı vardı genç kız onu ilk gördüğü anda güvenebileceğini hissetmişti.

"Aslında ben grubun avukatıyım ama Orlando durumun özel olduğunu açıklayınca... Bu çocukların tüm özel işlerini hallediyorum, anlarsın ya?"

Zack kendi kendine güldüğünde Adaline kibar olmak için gülümsemeye çalıştı.

"Kes gevezeliği Zack. Fazla zamanımız yok. Bir şey içer misin?"

"Sanırım kıçını kaç defa kurtardığımı hatırlatırsam biraz kibarlık alabilirim, değil mi?"

Orlando kaşlarını çattı.

"Oturup şu işi halledelim o zaman değil mi? Yeni bir avukat aramak için zamanım yok da..."

Zack bu üstü kapalı tehdidi görmezden geldi anlaşılan Orlando'nun zorbalıkları herkes için geçerliydi.

İki saat boyunca Orlando ve Adaline kıran kırana bir mücadelenin ortasındaydılar. Adaline, Scott'ın söylediğini yapmakta hiç zorlanmadı çünkü Orlando'dan gerçekten nefret etmişti. Enç adamın ak dediğine kara demek başta eğlenceli olsada bir türlü sözleşmeye madde ekleyemiyor olmaları işleri zorlaştırıyordu. Orlando en sonunda dayanamayıp ayağa fırladı.

"YETER ARTIK! BENİM İSTEDİKLERİMİ YAPMAK ZORUNDASIN!"

Adaline'da altta kalmamak için ayağa kalktı ve Orlando gibi sesini yükseltti.

"HİÇBİR ŞEY YAPMAK ZORUNDA DEĞİLİM! BİR BİREY OLARAK BENİMDE FİKİRLERİM ÖNEMLİ!"

Orlando çirkin bir şekilde güldü.

"FARKINDA DEĞİL MİSİN? HER ŞEYİ SENİN İÇİN YAPIYORUM."

"BENİM İÇİN BİR ŞEY YAPMANI İSTEMİYORUM."

"PARAYA İHTİYACIN VAR!"

"SENİN PARANA İHTİYACIM YOK, TEKLİF ETTİĞİN EVE, ARABAYA VE KORUMALARA DA!"

"İÇİM RAHAT ETMELİ!"

"GÜNAH ÇIKARMAK İÇİN BUNLARI YAPMANA GEREK YOK. ÇÜNKÜ BU BİR ÇIKAR EVLİLİĞİYDİ BEN İSTEDİĞİMİ ALDIM, ŞİMDİ DE SENDEN KURTULMAK İSTİYORUM HEPSİ BU!"

Zack hafif bir vızıldama gibi kükreyen iki kişinin arasına girdi.

"Sonra mı gelsem..."

İkisi de aynı anda adama doğru dönüp, "SUS!" diye bağırdıklarında Zack ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı.

"Özgürlüğüne mi kavuşmak istiyorsun Orlando? O halde şartlarımı kabul et. Benim de zengin bir ailem var."

Orlando derin bir nefesle göğsünü şişirdi.

"Sana tek kuruş yardım etmeyecekler ve benim servetimin ailemle en ufak bir bağlantısı yok. Siktiğimin parasının her kuruşunu ben kazandım ve sana vermek istiyorum."

"Kabul etmiyorum."

"O zaman bursu al."

"İki milyon dolar bir burs değil."

Adaline Zack'in önünden kâğıtları aldı. Sıfırların bazılarını silerek yirmi bin dolar olmasını sağladı.

"Bak, bu bir burs olabilir."

Orlando sinirle güldü.

"Bu bir sadaka, hâkim bu rakamı gördüğü anda dalga geçtiğini sanacak."

Adaline kalemi dudaklarına dayayıp diğer maddeleri okudu. Gizlilik ile ilgili maddeleri geçti.

"Basında konuşmama mı? Ne yani kameraların karşısına çıkıp harika evliliğimizi mi anlatacağım, neden bittiğini, beni aldatıp aldatmadığını falan... Saçmalık."

Orlando, Zack'e baktı.

"Sil o maddeyi."

Zack korkarak maddenin üzerini karaladı.

"Örnek bir taslaktı."

Zack ikisinin arasında kalmak istemiyor gibiydi.

Adaline diğer maddelerinde üzerinden geçtikten sonra bursun iki yüz bin dolar olması konusunda anlaşmaya vardılar. Nihayet imzalar atıldı ve Adaline öfkeyle yerinden fırlayıp kendini sahile attı.

***

Adaline dört gün boyunca Orlando'dan köşe bucak kaçtı. Onu görmeye bile dayanamayacağını hissediyordu. Orlando'da evde çok durmuyordu zaten... Zack boşanma davasını açmış mahkemeden on gün sonrası için gün almıştı. İlk duruşmada bitecekti. Zaten anlaşmada bunun için değil miydi, her şeyin hızlıca olması için... On gün sonra taşınması gerektiği için Adaline ev bakma işini hızlandırmış Scott'tan yardım istemeyi de ihmal etmemişti. Okul çıkışı ikisi birlikte birkaç eve gitmişlerdi fakat hepsinde bir şeyler eksikti. Adaline evinin dört dörtlük olmasından çok huzurlu hissettirmesini istiyordu.

Gün içinde baktıkları sekizinci ev öyle hissettirdi. Halk kütüphanesine ve Pershing Square parka komşu olan apartman aynı zamanda okula yürünecek bir mesafedeydi. Çevresindeki diğer yüksek binalardan farklı olarak beş katlı, eski bir yapıydı. Klasik tuğla görünümü Adaline'a İngiliz mimarisini anımsatmıştı bu yüzden ilk gördüğü anda bir sıcaklık hissetmişti. Beşinci kattaki dairenin çatı balkonu, tek yatak odası, geniş bir sa-

lonu *'Aynı zamanda Amerikan mutfağı.'* çift banyosu ile küçük bir kileri vardı. Evin kendine özgü birkaç sabit mobilyası vardı ve Adaline hepsine âşık olmuştu. Emlakçı eşliğinde çatı balkonuna çıktılar. Park ve cadde buradan çok güzel görünüyordu. Adaline'ın dikkatini çatıyı çevreleyen sardunya saksıları çekti.

"Tanrım! Bunlar harika."

Emlakçı sıkıntıyla başını salladı. Anlaşılan fazla mesai yapıyor ve Adaline'ın bu evi tutmayacağını düşünüyordu.

"Şey, evet. Onlar bir önceki kiracıdan kalma."

Adaline kollarını iki yana açıp gökyüzüne baktı. Bulutlar kenara çekilmiş, güneşe yer açmışlardı. Çatı güneşlenmek içinde ideal görünüyordu. Adaline kendini burada şezlonga uzanmış moda dergilerini karıştırırken hayal etti. Sardunyaları sularken, Amerikan mutfağının yeşil boyalı dolaplarını karıştırırken ve krem renk granit tezgâhta yemek yapıp şarkı mırıldanırken...

"Burası... aradığım yer."

Scott, onu onayladı.

"Çok güzel olduğu doğru. Ayrıca klasik ve kesinlikle romantik. Ev arkadaşı arıyor musun?"

Genç kız kıkırdadı.

"İstediğin zaman gelip bende kalabilirsin."

Emlakçı hâlâ anlamıyormuş gibi Adaline'ın suratına bakıyordu.

"Tutuyor musunuz?"

"Evet, bir sorun mu var?"

"Hayır, hayır sadece bir öğrenci için biraz... Pahalı bir ev?"

Adaline kaşlarını çattı.

"Zengin bir öğrenci için?"

Kadının gözleri parıldadı.

"Gayet uygun."

***

Adaline sonunda evini tutabilmişti. Kira tahmin ettiğinden çok daha yüksekti ama yeterli bütçesi vardı. Wint markasının dört ay boyunca modelliğini yapacaktı ve Roberto bu sürede başka işlerde çıkabileceğini söylemişti ayrıca Monica iş konusunda destek olmaya söz vermişti. Orlando'nun bursu söz konusu bile değildi, ona dokunmayacaktı. Eve şimdilik fazla eşya almasına da gerek yoktu.

Belli başlı mobilyaları zaten vardı sadece yatak ve birkaç mutfak eşyasına ihtiyacı olacaktı. Scott ile arabada oturmuş Orlando'nun evine gidiyorlardı. Scott'a yemek sözü vardı ve şimdilik bunu yapacağı tek yer Orlando'nun eviydi... Bu evi sevmişti oysaki... Scott, kolunu Adaline'ın omzuna attı. Adaline kafasını onun göğsüne yaslayıp rahatladı. Scott çok iyi bir arkadaştı ve artık ondan başka kimsesi olmadığını hissediyordu. Jenn ile sürekli telefonda konuşuyordu ama ikisi de farklı yerlere savrulmuşlardı yakınında olan tek kişi ise Scott'tı.

"Vay canına! Orlando Hard'ın evindeyim. Hayal gibi tatlım."

Adaline gülümsemeye çalıştı.

"Yakında tamamen hayal olacak, on gün sonra bir daha buraya gelmeyeceğim."

"Üzülme, köpek gibi peşinden koşacağı günler yakın, boşanmanız bir şey değiştirmez."

Birlikte eve doğru yürüyorlardı Scott hâlâ Adaline'a sarılıyordu. Genç kızdan birkaç santim uzun olması bu işi kolaylaştırıyordu.

"Bilmiyorum, Scott... Bir daha onu görebileceğimden bile emin değilim."

Verandadan geçerek eve girdiler.

"Burada yok değil mi? Gerçekten onun gibi bir adamla karşı karşıya gelmek istemem."

Scott, genç kızı neşelendirmeye çalışıyordu. Adaline ona ka-

"Ona hayran olduğunu sanıyordum."

"Aynı kızın peşindeyiz bebeğim. Bu rekabet demektir."

Scott, geniş mutfak tezgâhındaki bar taburelerinden birine yerleşmişti. Adaline dolaptan malzemeleri çıkarırken ona gözlerini devirdi.

"Teknik olarak sen benim peşime düşmezsin ve Orlando... O, beni istemiyor."

Scott başını salladı.

"Tabii, zaten istemediği kızları parmaklıyordur mutlaka."

Adaline, Scott'a fırın eldivenini fırlattı.

"Kes sesini!"

Scott yerinden kalkıp Adaline'ın yüzünü elleriyle kavradı.

"Utandın mı? Aman Tanrım utanmışsın!"

Adaline yüzünü yere eğmeye çabalarken çılgınca gülüyor ve bu daha fazla kızarmasına neden oluyordu.

"Utangaç bir bebek! Aman ne seksi. Göster o kırmızı suratı bana."

Adaline kıvranırken Scott onu bırakmamak için direniyordu. İkisinin de durmasını sağlayan şey boğuk öksürme sesleri oldu...

15. Bölüm

ŞEHVET DAİMA KAZANIR

Scott, Adaline'dan birkaç adım uzaklaştı. Adaline ise Orlando'nun yüzünde gördüğü o öfkeli ifadeden son derece memnun bir tavırla gülümsüyordu.

"Biraz gelir misin?"

Orlando salona doğru ilerleyip gözden kaybolduğunda Adaline'da genç adamın peşinden gitti.

"Sorun ne?"

"Sorun ne diye mi soruyorsun? Evimde yabancı bir adam var."

Adaline sanki bunun farkında değilmiş gibi bir süre boş boş baktı sonra gülümsedi.

"Ah, Scott'ı diyorsun. Merak etme o yabancı değil. Bir kutlama için senin evini kullanmak zorunda kaldım zaten yakında buna gerek olmayacak."

"Bu ne demek şimdi?"

Adaline keyifle saçlarını savurdu.

"Bir ev tuttum. Scott"ta bana yardımcı oldu ve ona bir yemek sözüm vardı, şimdi onu yerine getireceğim. İzin verirsen."

Orlando, Adaline'ın gitmesine engel oldu.

"Ev tuttum da ne demek?"

"Bugün biraz geç mi anlıyorsun? Sana zaten bir ev aradığımı söylemiştim ve tuttum."

"Nerede? Hem sen benden habersiz böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Burada bir yabancı olduğunu unutma, mahallenin güvenli olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Benim için endişelenmen çok tatlı Orlando ama Scott yardımcı oldu. Oldukça güvenli bir mahallede oldukça güzel ve huzurlu bir ev. Yerleşince belki seni kahve içmeye çağırırım."

Adaline onun bir şey söylemesini beklemeden mutfağa döndü. Orlando'nun öfkeli adımları merdivenleri çıkarken genç kız evin yıkılacağından korkmuştu. Scott gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Aman Tanrım! Beni ayağının altına alıp ezeceğini sandım."

Adaline güldü.

"Öyle bir şey yapmazdı."

"Emin ol yapmak üzereydi. Bir an King Kong gibi göğsüne vurup beni yerden kaldıracağını ve ikiye ayıracağını düşündüm."

Genç kız sebzeleri yıkarken, "Bence çok fazla film izliyorsun." dedi. Fakat kendiside Orlando'da bir değişim olduğunu fark etmişti.

***

Scott her şeyde olduğu gibi mutfakta da harikaydı. Birlikte yemek yaparken gülmüş, eğlenmiş biraz da Orlando'yu çekiştirmişlerdi.

Yemek hazır olduğunda Adaline, "Sence onu da çağırmalı mıyım?" diye sordu.

Scott gözlerini şaşı yaparak "Neden? Kafama bir çatal saplaması için mi?" diyerek cevapladı.

Adaline onun omzuna vurup yanından geçti.

"Yemek yemesi için elbette. Hem merak etme sana bir şey yapmasına asla izin vermem.".

Scott ellerini romantik bir tavırla birleştirdi.

"Kahramanım!"

Adaline, Orlando'yu yemeğe çağırmak için yukarı çıkarken kendi kendine defalarca neden diye sordu. Belki onu daha fazla kıskandırmak istiyordu, belki sadece yanında olmasını istiyordu, belki de gerçekten acıktığını düşünüyordu. Çatı katına çıktığında kafasını Orlando'nun odasından içeri uzattı orada olmadığını fark ederek spor salonuna yöneldi. Bateri sesi duymadığına göre spor yapıyor olmalıydı... Salonun kapısını araladığında yine etkileyici bir manzara ile karşılaştı. Orlando'nun bateri çalmasından daha seksi bir şey varsa o da kum torbasını yumruklarken ki görüntüsüydü. Genç kız hafifçe öksürdüğünde Orlando'nun dikkatini çekmişti. Adam ona doğru dönerek koluyla ensesindeki ter damlalarını sildi.

"Şey... Hım... Yemek, hazır. Yani yemek istersen..."

Orlando umursamaz bir tavırla omuz silkti.

"Aç değilim."

Adaline ısrar etmedi yüzünde her an birilerini parçalamak ister gibi bir ifade vardı. Üstüne giderek Scott'ı tehlikeye atmak istemiyordu.

Scott ile yemek yerken Diana da masanın altındaydı. Scott onu kendi tabağından besliyor Diana'da sanki günlerdir yemek verilmiyormuş gibi iştahla Scott'un verdiklerini kabul ediyordu.

"Diana'nın sana yüz verdiğine inanamıyorum. Orlando dışındaki erkeklerden pek hoşlanmaz."

Scott kısık gözlerle Adaline'a baktı.

"Ben bir hanımefendiye nasıl yaklaşmam gerektiğini bilirim. Yukarıdaki adam gibi değilim yani eminim, Diana ona sadece sahibi olduğu için yüz veriyordur."

Tabağındaki son pastırma parçasını Diana'ya uzatırken,

"Değil mi kızım?" diye mırıldandı. Adaline sofrayı toplarken Scott bulaşıkları makineye yerleştirdi. Hava yavaş yavaş kararırken kahve yapıp verandaya çıktılar.

"Burada gün batımı harika Dell! Her ne kadar apartman dairen sevimli olsada böyle bir manzaran olmayacak."

Adaline temiz havayı içine çekti.

"Burayı özlemeyeceğim dersem yalan söylemiş olurum."

Scott kaşlarını yukarı kaldırarak Adaline'a baktı.

"Sadece evden bahsetmiyorsun bence?"

Adaline içini çekti. Boşanmadan önce taşınmak istiyordu böylesi daha kolay olacaktı... Tek alışması gereken Orlando'yu sürekli göremeyecek olmaktı. Yanına aldığı tek şey ise umudu olacaktı...

Adaline içeriden sesler duyarak kafasını çevirdi. Geniş camlardan aydınlık salon görünüyordu. Orlando'nun basamakları inme sesi ise oldukça gürültülüydü.

"Scott?"

Scott kafasını çevirip Adaline'a baktı.

"Öp beni."

"Ne?"

Genç adam hayretle ağzını açtı.

"Lütfen... beni öp."

Scott kafasını iki yana salladı.

"Hayır, hayır. O koca adamın hayalarımı koparmasını mı istiyorsun? Hayır, Dell. Hayalarım ve aletimi seviyorum."

"Scott, senden ufacık bir iyilik istiyorum lütfen. Söz veriyorum sana bir şey yapmasına izin vermem sadece... sadece... aptallık ediyorum belki ama tüm umutlarım tükeniyor."

Adaline göz ucuyla Orlando'nun salona girişini gördü. Tüm ışıklar yanıyordu Orlando'nun da onları gördüğünden emindi. Scott öne doğru uzanıp genç kızı koltukta kendine çekti. Dudakları birbirine değerken Adaline'da kollarını genç adamın boy-

nuna doladı. Ensesine kıvrılan kıvırcık saçlarını parmaklarıyla tutuyor bir yandan da bu hissiz öpüşmeye konsantre olmaya çalışıyordu. Scott'ın çekingenliğini Orlando'nun fark etmesini istemeyen Adaline dilini genç adamın ağzına soktu. Bu tutkulu bir öpüşme gibi görünmeliydi. Orlando'nun arzulamadığı şeyleri başkasının arzuladığını göstermek istiyordu. Orlando bir hışımla dış kapıdan fırlayıp otoparkın önünde duran jeepe bindi. Aracı tozu dumana katarak döndürdü ve bir anda yok oldu. Adaline ve Scott ayrılmış giden adamın arkasından bakıyorlardı. Scott'ın gözleri aslan gören ürkek bir ceylan gibiydi.

Elini kalbine koyarak "Lanet olsun! Bunu bir daha sakın isteme Dell. Az daha ölümüme sebep olacaktın." dedi.

"Bir şey yapmadı ki, hem buna izin vermezdim."

"Korkudan ölüyordum!"

Adaline sırıttı gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

"Sakın! Sakın bana gülmeye kalkma. Seni küçük düzenbaz. Koca adamı kıskandırmak için beni öptün, hem de dilinle!"

Scott dilini dışarı çıkardı yüzünde iğrenmiş gibi bir ifade vardı.

"Beni öpmek o kadar kötü olmasa gerek?"

"Kız kardeşimi öpmek gibiydi. İğrençti!"

"Tek çocuk olduğunu sanıyordum."

"Yinede iğrençti Dell. Dudaklarım sevdiğim erkeğe ait olmalı. Beni kötü oyunlarına alet eden en yakın arkadaşıma değil."

Adaline kıkırdayarak ona doğru uzandı. Scott'ın dizine yattı ve dizlerini kendine çekerek ikili koltukta büzüldü.

"Sence geri gelecek mi?"

"Gelecek..."

***

Scott gittikten sonra Adaline birkaç saat kendini oyalamak

için dikiş dikmişti, fakat bir faydası yoktu Orlando'yu düşünmeden duramıyordu. Saat gece yarısını çoktan geçmiş ama Orlando hâlâ görünürlerde yoktu. Adaline salondaki kanepeye uzanmış on dakikada bir kanal değiştirerek zaman geçirmeye çalışıyordu. Diana koltuğun kenarında çoktan uyumuştu, genç kız aşağıya sarkıttığı elinin parmak uçlarıyla hayvanın ipeksi tüylerini okşuyordu. Düşüncelerine o kadar dalmıştıki Orlando'nun varlığının yanı başında hissedene kadar geldiğinin farkında bile değildi. Ne arabasının gürültüsünü ne güçlü adımlarını ne de kapının açıldığını duymuştu. Yerinden kalkmadan hafifçe başını çevirdi. Televizyon ve abajurların loş ışığında gözleri mavi griden çok lacivert görünüyordu.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Orlando başını hafifçe yana eğmiş Adaline'ın köpeği okşayan parmaklarına bakıyordu. Omuzları çöküktü sanki üzerinde derin bir keder vardı.

"Gelmeyi düşünmüyordum."

"Neden?"

Orlando cevap vermedi. Tekli koltuğa kendini bırakıp ayaklarını sehpaya uzattı. Kaba zincirli botları ondan başkasında bu kadar etkileyici hayal edemiyordu. Kot pantolonunun paçalarının bir kısmı botların içindeydi. Adaline yerinde hafifçe doğruldu.

"Bir şey ister misin?"

Dudağı hafifçe yukarı kalktı Adaline'a bakmadan, "Ne gibi?" diye sordu.

"Kahve, Su ya da bitki çayı?"

Adaline'ın saydıkları burnundan verdiği nefeslerle gülmesini sağladı ve genç kızın gözlerine baktı. İfadesi şimdi daha neşeli gibiydi.

"Seçenekler içinde Bira, votka ya da viski yoksa ilgilenmiyorum ufaklık."

Adaline kaşlarını çattı.

"Onları sana verirsem nasıl bir ev arkadaşı olurum?"

Orlando'nun gülümsemesi yüzünde donmuştu gözlerini bir kez daha kaçırdı.

"Merak etme, beni kötü etkilediğini biliyorum uzak duracağım. Bugün psikoloğumla görüşmeye tekrar başladım eğer turne sırasında bir daha alkol sorunu yaşarsam rehabilitasyona girmek ve o aptal konuşma gruplarına katılmak zorunda kalacağım."

Adaline buna sevinmişti. Orlando'yu bir daha o halde görmek istemezdi. Eğer bir daha görürse...

"Bana şu tuttuğun evden bahsetsene. Bugün ev bakarken Ewan'ı atlatmışsın..."

Adaline güldü.

"Onun her adımını sana anlattığını düşündüm."

"Anlatıyordu, seni korumaya çalışıyorum. Bunun için beni suçluyor musun?"

"Ben çocuk değilim Orlando, benim korunmaya ihtiyacım yok."

Orlando dudağının içini ısırırken Adaline'la aynı fikirde olmadığını söyler gibi bakıyordu.

"Söylediğim gibi güzel ve güvenli bir muhitte, okula çok yakın, temiz, şirin ve en önemlisi huzurlu hissettiriyor."

Orlando sıkıntıyla yerinde kıpırdandı. Sanki sormak ya da söylemek istediği bir şey varmış ama bunu yapamıyormuş gibiydi.

"Yeni bir ev arkadaşın olacak mı? Yalnız kalmak için yeterli paran var biliyorsun değil mi?"

Adaline meseleyi anlamıştı. Onu biraz kızdırmaya ve onunla oynamaya karar verdi.

"Yeterli param olduğunu biliyorum ama yalnızlıktan sıkıldığımı fark ettim. Daha önce hiç yalnız olmamıştım."

"Kendine bir ev arkadaşı bulacaksan, güvenilir biri olmalı

henüz burada yakın bir arkadaşın yok herhangi birini evine ç-
lece sokamazsın."

Adaline bu oyundan hoşlanmıştı. Oturduğu koltukta esn-
yip yalandan gerindi ve ayağa kalktı.

"Scott benim için önemli. Ona güveniyorum."

Orlando'nun öfkesi elle tutulabilirdi. Açık renk kaşları
öyle bir çattı ki kaşlarının arasındaki boşlukta ve alnında kırışık-
lıklar oluştu.

"Henüz bir aydır tanıdığın bir adamla aynı evde mi kala-
caksın?"

"Seninle aynı evde yaşamaya başladığımda bir haftadır tanı-
şıyorduk değil mi?"

Adaline merdivenlere doğru ilerlerkenm "Benim uykum
geldi, sanırım yatacağım." dedi.

Adaline ilk basamağı çıkmadan Orlando ona yetişmişti.
Genç adam bir kaya gibi tam önünde yükselirken Adaline sırtını
cam korkuluğa yasladı. Adamın önünde küçücük kalmış az ön-
ceki cüretkâr tavrı yavaş yavaş yok olmaya başlamıştı.

"Bizim durumumuz farklıydı Della! Ben seni çocukluğun-
dan beri tanıyorum, sende beni... Hem yanılmıyorsam benimle
evlenmek için can atan sendin!"

Bu sözler içinde dikkatini çeken tek şey Orlando'nun kendi
ismini kısaltarak söyleyişiydi. Gerisi sanki sessizlik ile bastırıl-
mıştı. Yinede başını dik tutmaya çabaladı.

"Evlenmek istedim doğru, çünkü tek çıkar yolum buydu.
Senin yerinde bir başkası beni hayallerime götürebilecek olsaydı,
ona da evlenme teklif ederdim!"

Orlando, genç kızın bileğini yakaladı. O kadar sert sıktı ki
Adaline gözlerini sıkıca kapatıp açmak zorunda kaldı. Orlando
bunu fark ederek hemen tuttuğu ince bileği geri bıraktı. Adaline
kurtulmayı fırsat bilerek onun yanından geçti ve merdivenleri
hızla çıktı. Biraz daha kalsa onu öpecekti, bunu deli gibi isti-

yordu ama yapamazdı, yapmamalıydı. Orlando arkasından bağırdığında son basamağa ayağını koymuştu.

"Öyle mi? Başından beri benimle evlenmeyi planlamıyor muydun? Amacın bu değil miydi? Senin ve ailenin amacı o lanet olası MacFadyen soyadını elde etmek değil miydi? Şimdi karşıma geçip gururlu küçük kızı mı oynayacaksın?"

Adaline dolan gözlerini Orlando'ya dikti. Diana, Orlando'nun gür sesi yüzünden uyanmış ama olduğu yerde kıpırdamadan yatıyordu hatta biraz daha büzülmüştü.

"Ne biliyor musun?" Adaline söyleyeceklerini yuttu. Çünkü şimdi ağlamaya başlayacağını hissediyordu bunun yerine burnunu hafifçe çekip "Sen etrafında iyi olan her şeyden korkuyorsun, hepsini bir bir kaybedeceksin!" diye bağırdı.

Son basamağı hızla adımlayıp odasına giren koridora yöneldi. Orlando'dan uzaklaşması gerekiyordu. Arkasından gelen güçlü adımları duyduğunda kapısını açıp içeri girdi, tam kapatıp kilitlemeye hazırlanırken Orlando botunu kapının arasına sokup onu durdurdu. Fakat Adaline gözünde yaşlarla hâlâ onunla mücadele ediyordu.

"BENİ RAHAT BIRAK, SENİ DOMUZ!"

Orlando güçlü bir şekilde yüklenip kapıyı açtı ve bedeni içeri süzüldü. Burnundan verdiği nefesler o kadar güçlüydü ki Adaline'ın içini çekişini bile bastırıyordu.

"Üzgünüm..."

Adaline elini havaya kaldırıp Orlando'nun sözünü kesti.

"Birini isteyerek kırdıktan sonra üzgünüm demen hiçbir şey ifade etmiyor."

Genç adam bir adım atarak iyice yaklaştı.

"Della..."

Adaline'ın nefesi tekledi. Bunu fark eden adam eline uzanıp tuttu ve onu kendine çekerek bedenini bedenine yasladı. Sert parmaklarından biri Adaline'ın yanağına damlayan gözyaşlarını kuruladı.

"Bana bu şekilde dokunma."

Adaline bunu yerinden hiç kıpırdamadan mırıldanmıştı. Genç adamın dokunuşu altında gözleri kapalıydı.

"Neden?"

"Bir kez daha adım atmama neden olacaksın."

Adaline gözlerini açarak onun yüzüne baktı. Gerçekten üzgün ve söylediklerinden pişman görünüyordu ama o bakışlarda farklı bir şey daha vardı. Sarhoş olup ona dokunduğu günkü bakışları tanımıştı. Şehvet...

"Beni öper misin?"

Adaline yine gururunu ayaklar altına almanın vermiş olduğu huzursuzlukla buz kesildi.

"Çocuğun öptüğü gibi mi?"

"Başka türlü öpülebilir mi?"

Genç kız farkında olmadan dilini dudağında gezdirdi. Orlando derin ve sert bir nefes alıp başını öne eğdi ve Adaline'ı öptü. Adaline bunu bekliyordu ama yinede şaşkınlıkla gırtlağından ufak bir çığlık kaçtı. Orlando'nun elleri başını kavramış onu sabit tutuyor, her öpüşte biraz daha derine çekiyordu. Adaline'ın kaskatı kesilen bedeni birkaç saniyede gevşedi. Kendini tamamen ona bırakıp kollarını boynuna doladı. Bunu yapmayı seviyordu. Onun bu kadar uzun, iri ve güçlü olmasını seviyordu. Bedenini tamamen ona yasladığında Orlando bir adım bile gerilemedi. Dakikalar süren öpüşmeden dolayı Adaline'ın dudakları yanmaya ve tatlı tatlı acımaya başlamıştı. Orlando kendini geri çekip onun yüzüne baktı. Genç adamın gözlerinde bir kez daha pişmanlık geziniyordu. Adaline işaret parmağını onun dudağına götürüp konuşmasını engelledi.

"Sakın, sakın tek kelime etme. Yine her şeyi mahvedeceksin."

"Peki, ne yapmalıyım Della?"

Şehvet yavaş yavaş yok oluyordu ve Adaline bundan hiç mutlu değildi. İsmini duymak yine titremesine neden olmuştu.

"Dokun..."

"Yapamam."

"Hissettir..."

"Yapmamalıyım."

"Söz veriyorum, yarın hatırlamayacağım."

Orlando güçlükle soludu onun da nefesi titremeye başlamıştı. Adaline'ın içi bir kor gibi yanıyordu. İçten ve güçlü...

"Sen dayanılmazsın Della. Her şeyi kendin içinde benim içinde zorlaştırıyorsun."

Bu Orlando'nun son cümlesi oldu. Genç kızı bir kez daha öpmeye başladı ama bu sefer daha sertti. Isırıklar daha güçlü, dili daha cüretkâr, bedeni çok daha sıcaktı. Adaline, Orlando'nun tişört ucunu kavramış yukarı doğru çekiştiriyordu Orlando bunu fark ederek bir saniye öpüşmeyi kesti ve tişörtü yırtarcasına başından çıkarıp yere fırlattı. Adaline, parmak uçlarıyla karşısında yükselen çıplak göğsüne dokundu.

"Çok sert."

"Hiçbir şey görmedin ufaklık."

Adaline onun neden bahsettiğini anladığında kıpkırmızı kesildi.

"Beni baştan çıkarıyorsun ama hâlâ kızarıyorsun..."

Fısıltısı Adaline'ın tüylerini ürpertti.

"Yarın hiçbir şey hatırlamayacaksam eğer bunu yapmaya hakkım olmalı. Bir gece olsun özgür olmalıyım, seninle..."

Orlando, uzanıp Adaline'ın askılı bluzunu çıkardı. Adaline kollarını kaldırarak adama yardımcı olmuştu. Bluzun altındaki çıplak göğüsleri şehvet ve soğuk havadan dolayı anında tepki vererek dikleşmişti. Orlando elinin tersini Adaline'ın göğüs uçlarına sürttüğünde genç kız başını geriye atarak inledi.

"Çok hassas..."

"Daha hiçbir şey görmedin."

Adaline'ın cevabı karşısında gülümseyen Orlando başını

eğerek kızın sert göğüs uçlarından birini ağzının içine aldı. Adaline ayakta durabilmek için elleriyle Orlando'nun kafasından destek aldı. Onu kendine daha çok çekiyor, daha fazla bastırıyor, verebileceği her şeyi istiyordu. Orlando göğüs uçlarını sırayla ağzına alıp dişlerken Adaline'ın tek yaptığı titremek ve düşmemek için çaba harcamak oldu. Geri çekildiğinde genç adamın gözleri kararmıştı. Her şeyin farkına varana kadar Adaline'a aitti. Adaline tüm tecrübesizliğine rağmen gözlerine bakarak bunu söyleyebilirdi.

Şehvet bir kez daha galip geliyordu. Adaline'ın yatağında, Orlando'nun kolları arasında...

16. Bölüm

TÖVBEKÂR

Adaline, Orlando'nun metal kemer tokasına uzanıp açmaya çalışırken titreyen elleri buna engel oluyordu. Orlando ellerini Adaline'ın elleri üzerine koyarak onu durdurdu.

"Aramızdaki şeyi içinden çıkılmaz bir hale sokuyoruz."

Adaline kafasını iki yana salladı.

"Senden hiçbir şey beklemiyorum. Bu bir oyun ya da taktik değil Orlando. Sadece ne istediğini bilen bir kadın gibi hareket ediyorum. Bu gece böyle olmasını istiyorum."

Orlando derin bir nefes daha aldı. Daha fazla mücadele etmeyecekti. Ellerini çekerek Adaline'ın istediğini yapmasına izin verdi. Genç kız kemerin tokasını çözdükten sonra pantolonun iki düğmesini açıp fermuarını aşağıya indirdi. Ellerini arkaya götürüp kot pantolonu aşağıya çekerken Orlando öylece duruyordu. Nihayet pantolonu bileklerine kadar indirmeyi başarmıştı. Genç adam eğilip ayakkabılarını, çoraplarını ve pantolonunu çıkardı. Boxerı dışındaki çıplak bedeni kaskatıydı. Adaline kendisini neden frenlediğini anlayamıyordu. Onu istiyordu işte... Kanıtı çamaşırını gererek yükselmiş her an dışarı çıkmaya hazırdı. Gözleri yanlış görmüyorsa erkekliği ara sıra seğiriyordu. Orlando kollarını uzanıp Adaline'ı kendine çekti. Dudakları bir kez daha

açlıkla buluştu. Onu yerinden kaldırıp yatağa taşırken Adaline ağırlığının olmadığını düşünmeye başlamıştı. Genç adam onu yumuşakça yatağa bıraktı, uzanıp taytını aşağıya çekerken bale ayakkabılarınıda tayt ile çıkardı. Adaline siyah çamaşırı dışında çıplak kalmıştı.

"Benim için kendine dokun."

"Ne?"

"Dokun kendine Della... Bunu hayal ediyorum."

Adaline bunu yaparken ona daha önce yakalanmıştı. Bu kadar utanç verici olmamalıydı. Bunu hayal ettiğini söylemesi bile yapması için yeterliydi aslında. Çamaşırını çıkarmadan elini içeri kaydırdı. Parmakları artık ezbere bildiği noktayı kolayca buldu. Öpüşmelerinin eriten etkisiyle çoktan ıslanmıştı. Kendini dairesel hareketlerle yavaşça okşamaya başladı. Bir süre sonra Adaline, Orlando'nun varlığını unutmuş kendini hazza kaptırmıştı. Gözleri kapalı eli ise artık bitişe varmak için aceleci ve ısrarcıydı. Orlando'yu görmek için gözlerini açtığında nefes kesen bir manzara ile karşılaştı. Genç adam iç çamaşırından kurtulmuş sert aletini avucunun içinde tutmuş yukarı aşağıya okşarken Adaline'i seyrediyordu. Adaline yutkundu, bu kadar erotik bir manzarayı hayal dahi edemezdi. Kendisini tatmin ediyordu, Adaline'i izlerken... Adaline kasıldı, gelmek üzereydi kendine dokunmasa, sadece ona baksa bile boşalırdı. Orlando uzanıp onu durdurdu.

"Bitirme."

Adaline istemeye istemeye durdu. Orlando'da elini aletinden çekmişti. Genç kıza doğru yaklaşıp elini iç çamaşırının içinden çıkardı ve kızın parmakları kendine doğru çekip ağzına soktu. Adaline'ın gözleri açılmış merakla ne yaptığına bakıyordu. Orlando, Adaline'ın *kendini okşadığı* parmaklarını yalarken, dünyanın en lezzetli şeyinin tadına bakarmış gibi mırıldanıyordu.

"Lezzetlisin. Biliyor musun?"

Sanki cevaplaması gereken bir soruymuş gibi kafasını iki yana salladı. Orlando iç çamaşırını aşağıya doğru çekiştirip onu

tamamen çıplak bıraktığında üşüyerek irkildi. Belki de onu titreten Orlando'nun varlığıydı.

"Ne istersin? Bu gece... sana ne yapmalıyım?"

"Ne istersen..."

"Bunun senin için olduğunu sanıyordum."

"Biliyorsun ben-benim pek fikrim yok, sadece istiyorum."

Orlando gülümsedi. Adaline'ın bacaklarını iki yana açıp arasına yerleşti. Kafası kadınlığıyla karşı karşıyaydı. Geniş omuzları Adaline'ın bacaklarını açık tutuyordu.

"Neden rahatsız hissediyorsun?"

"Bilmiyorum, bu çok garip değil mi? Oramı yalaman yani."

Orlando güldü nefesi Adaline'ın bacak arasına vurmuş ve genç kızın kasılmasına neden olmuştu.

"Hayır, hiç garip değil."

Dilini çıkarıp aşağıdan yukarı doğru kaydırdı ve Adaline inleyerek belini büktü.

"Nasıl hissettin?"

"Nefesim kesildi."

"Bak, gördün mü... bana da olan bu."

Adaline cevap veremedi, düşünemedi, sadece kendini Orlando'ya bıraktı. Orlando klitorisini ağzına almış emerken iki parmağını yavaşça Adaline'ın içine kaydırmıştı. Adaline bu doluluk karşısında çıldıracağını düşünüyordu. Orlando'nun altında kıvranıyor, daha fazlası için yalvarıyor, bilinçsizce inliyordu. Adaline kasılmaya, titremeye başlamıştı. Çok geçmeden doyuma ulaşacağını biliyordu. Tüm kontrol Orlando'nun ellerindeydi, orgazmı bile... İzin verirse ona ulaşacaktı. Orlando'nun dili içine kayarken parmakları klitorisinde geziniyordu. Bu genç kızı zirveye çıkarmak için yeterliydi. Adaline çığlıklarını ısırdığı dudaklarının gerisine bastırırken bacaklarıyla Orlando'nun kafasını sıkıştırmıştı.

Adaline'ın nefesi normale dönüp kasılmaları son bulduğunda Orlando bacaklarının arasından çıkarak bedenini genç

kızın yanına bıraktı. Onun da nefes ritmi hızlanmış, aleti sanki mümkünmüş gibi daha da büyümüştü. Adaline onun pişman olmasını ya da gitmesini istemiyordu. Hayır, şimdi olmazdı. Bir daha kendini bu duruma sokmayacaktı bu Orlando ile son teması olacak ondan boşanacak ve yeniden başlamaya çabalayacaktı ama şimdi... Şimdi bu zaman onundu. Kullanmak istiyordu. Adaline düşündüğü şeyden utanarak kendi kendine kızardı ama yinede neden olmasın diye düşünmekten geri durmuyordu. Bir cesaret kendini yatakta aşağıya doğru kaydırdı. Orlando'nun bacaklarının arasına yerleşene kadar ne yaptığının farkında olmayan genç adam hızla gözlerini açıp onu durdurdu.

"Yapma."

"Yapmak istiyorum."

Orlando, Adaline'ı dirseklerinden tutarak bedeninin üstüne çekti.

"Sadece karşılık vermek zorunda olduğunu düşünüyorsun. Ama buna gerek yok."

Adaline kafasını iki yana salladı ama Orlando işaret parmağını genç kızın dudağında gezdirerek onu susturdu.

"Sus."

Orlando'nun fısıltısı bir emirdi. Oluyor muydu? Bu noktada birleşmeleri mi gerekiyordu? Adaline onun sert ve kalkık aletini poposunda hissediyordu.

"Seni hissetmeme izin verecek misin?"

Orlando gri mavi gözleriyle Adaline'a baktı. Kıza ne cevap vereceğini düşünür gibi bir hali vardı fakat Adaline ellerini onun göğüslerinde gezdirerek dikkatini dağıttı.

"İzin vereceğim."

Genç kız mutlulukla ve şehvetle parıldadı. Kendini hafifçe aşağıya kaydırdı Orlando ellerini genç kızın beline götürdü. Onu hafifçe kaldırdı ve aletini Adaline'ın altına konumlandırdı. Genç kızın karnına uzanan aletinin üzerine oturmasını sağladı ve onun vajinasını penisi boyunca kaydırdı. Adaline inledi, zevk suları Orlando'nun penisini ıslatmış üstünde kolayca kaymasını

sağlamıştı. Orlando'nun yardımıyla birkaç defa ileri geri sallandıktan sonra genç adam ellerini Adaline'ın omuzlarından çekti. Fakat Adaline buna alışmıştı. Ellerini adamın göğsüne koyarak kendini kaydırmaya başladı. Orlando'nun iri ve damarlı penisi boyunca aşağı yukarı kayıyor, vajinasının dudakları arasında kayan et parçasını hissediyordu. Bu öylesine erotik ve zevkliydiki Adaline bir süre sonra inlemeye başlamıştı. Orlando'nun bedeni ve suratı kaskatıydı kendini tutuyor gibi görünüyordu.

"Daha hızlı."

Orlando bunu tıslayarak söylemişti. Adaline biraz daha hızlandı. Adamın aletine sürtündükçe daha fazlası için yanıp tutuşuyordu. Klitorisinde hissettiği düzenli sürtünmeler yaklaşmasını sağlıyordu.

"Della... Tanrım!"

Orlando bir anda oturur pozisyona geçti ve kollarını Adaline'ın beline sararak ritmi mümkün olmayan bir hıza ulaştırdı. Baskı artmıştı ve Adaline belini tutan sert eller ile kendinden geçmişti.

"Hissediyorum."

"Bırak gelsin."

Adaline, Orlando'nun da onayıyla boşalmaya başladı. Genç adam tam bu sırada menisini Adaline ile kendi arasına fışkırttı. Orlando kendi kendine güldü.

"Şu hale bak. Üstümüze boşaldım. Bu hiç başıma gelmemişti."

Kendiyle dalga geçmesi Adaline'ın da hoşuna gitmişti. Onun gülmesine katıldı. Daha sonra hâlâ vajinasına değen yarı sert penisi hissetti.

"Orlando... İçimde olmanı istiyorum.

Orlando, Adaline'ın yüzünü elleri arasına aldı.

"Önemli olan şey zevk Della. Onu da aldık değil mi?"

Adaline bu soruyu es geçti.

"Sandığın kadar kırılgan değilim, lütfen..."

"Biliyorum, sen güçlü bir kızsın."

"O zaman neden?"

Adaline onun alnında parıldayan ter damlalarına bakıyordu. Kendiside terlemiş bedeni yapış yapış bir ıslaklıkla damgalanmıştı. Orlando cevap vermeyince sözlerini sürdürdü.

"Canımı yakmaktan endişe ediyorsun biliyorum ama Tanrı bizi buna uygun yarattı. Vücudumun sana uyum sağlayacağından eminim."

Orlando belli belirsiz gülümsedi.

"Tek sorun canının acıması değil, ki çok acıyacağından eminim. Sadece yapmak istemiyorum."

Adaline bir kez daha kırıldı. Orlando onun yüzündeki kırgınlığı fark ederek saçlarını geriye çekip şefkatle suratına dokundu.

"Ben hiçbir anlamda sana uygun değilim. Eğer seninle birleşirsem her şeyi senin için de kendim içinde mahvederim. Tabii çoktan mahvetmediysem..."

Adaline kaşlarını çattı.

"Bu da ne demek şimdi?"

"Senin için çok yanlışım, sende benim için çok iyisin. Bu yürümez. Denemek seni üzmekten başka bir şeye yaramayacak inan bana. Benim için ne hissettiğini biliyorum ve şu an bu yatakta seninle olmak bile ne kadar kötü bir adam olduğumun kanıtı."

Adaline şaşkınlıkla kekeledi.

"Be-ben se-senin i-için..."

Orlando sözünü kesti.

"Jenn ile telefonda konuşurken duydum."

Adaline şok olmuştu. Birkaç defa bilinçsizce ağzını açıp kapattı.

"Boktan bir adam olduğumu biliyorum. Ne hissettiğini bile bile seni umutlandırdım. Cehennemin en dibinde ben yanmalı-

Dokunmamam gerekirken seni kirletecek kadar ileri gittim [illegible]. Şimdi sana tövbekâr olman için bir şans vereceğim."

Uzanıp Adaline'ın dudağına anlamsız ama değerli bir öpücük bıraktı.

"Özür dilerim."

Bu son sözüydü. Sonra eşyalarını aldı ve çıplak bir şekilde odayı terk etti.

***

Adaline sabah gözlerini açtığında çoktan kararını vermişti. Daha fazla zorlamayacaktı, bunun bir anlamı yoktu. Bir an önce bu evden ve Orlando'dan uzaklaşmalıydı. Yarın çekimlerin başlayacağını düşündüğünde yutkundu, bu hafta sonu bu işi hallet-meliydi ama elinde sadece bugün vardı. Kıyafetlerini toplaması birkaç saat sürerdi, dikiş makinesinden başka büyük eşyası da yoktu. Adaline yerinden kalkıp dolaptan valizlerini çıkardı bir yandan da Monica'yı aradı. Aklına ona yardım edecek başka kimse gelmiyordu.

Adaline kıyafetlerini toplamayı bitirdiğinde camdan dışarı baktı tam o sırada Monica'nın kırmızı Audisi evin önünde durdu ve bir çift topuklu ayakkabı araçtan dışarı uzandı. Adaline onu bir abla gibi seviyor, bir öğretmen gibi dinliyor ve saygı duyuyordu. Orlando'nun evde olmadığını bildiğinden rahattı. Genç adam sabah erkenden arabasına binerek gitmişti, bugün geri döneceğini de sanmıyordu. Dün her şey açığa çıkmış, bütün tabular yıkılmıştı. Adaline eşyalarını sükûnet içinde Monica'nın arabasına taşıdı. Onu fark eden Ewan yanlarına doğru hızla yürürken genç kız ona söyleyeceklerini düşünüyordu.

"Hanımefendi? Bir sorun mu var?"

Adaline gülümseyerek kafasını iki yana salladı.

"Hayır, sadece taşınıyorum."

Ewan gözlerini kısarak, "Bay Hard böyle bir şeyden bahsetmedi, size yardım ederdim." dedi.

"Gerek yok Ewan, ben hallediyorum."

Monica arkadan çıktığında Adaline rahatladı.

"Bay Hard'a benim yardımcı olduğumu ve Adaline'ın güvenliğini bizzat sağladığımı söylersin."

Ewan ufak bir baş selamı verdikten sonra yok oldu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Monica anlamadığını belirterek Adaline'ın yüzüne baktı.

"Neyi?"

"Bu kadar kararlı görünmeyi ve herkese sözünü geçirmeyi..."

Genç kadının dudakları kıvrıldı kırmızı ruju dudak çizgisi boyunca bir milim bile kaymadan sürülmüştü ve beyaz dişleri enfes görünüyordu.

"Kendime güveniyorum ve ne istediğimi biliyorum. Sende öyle yap, ne istediğini açık açık söyle. Zaten bunu yaptığın zaman karşında kimse duramaz."

Adaline'a göz kırptı. Genç kızın gözü parmağında parıldayan taşa kaydı. Yüzüğü takmakta neden ısrar ettiğini bilmiyordu ama onu taktığı günden beri bir kez olsun çıkarmamıştı. Gelecek hafta boşanacakları düşünülürse hâlâ bu yüzüğü takması saçmalıktı.

"Bana bir dakika verir misin? Bir şey unuttum."

Monica arabaya bindi ve Adaline tekrar eve döndü. Diana sanki gittiğinin farkındaymış gibi huzursuzdu. Kapının önünde yatan köpek onu görür görmez ayaklanmış üzerine atlamaya başlamıştı.

"Başta birbirimizi kıskansakda bende seni özleyeceğim Diana."

Diana sanki bunu anlamış gibi havlayarak karşılık verdi Adaline kapının girişindeki aynalı konsolun önünde durdu. Üzerinde birkaç ödül, Araf'ın ilk albümü ve Orlando'nun ilk konserinden olduğu belli olan bir fotoğraf vardı. Adaline bir not yazmayı saçma ve gereksiz bulduğu için sadece yüzüğünü çıka-

öyle oraya bıraktı. Diana'nın başını okşayıp evden çıktığında artık her şey arkasında kalmıştı.

***

Monica, Adaline'ı yeni evine bırakmıştı. Adaline apartman görevlisi yardımıyla valizlerini yukarı taşımış neredeyse boş olan salonuna bakıyordu.

Monica evi şöyle bir gezdikten sonra, "Burada yatak yok Adaline ve bir sürü de eksik var. Kalmak istediğine emin misin? Bende de kalabilirsin." dedi.

"Buna gerek yok, ben iyi olacağım gerçekten. Artık kendi düzenimi kurmaya bir yerden başlamalıydım. Hem arkadaşım Scott yolda birazdan burada olur. Birlikte Wal-Mart'a [4]gidip birkaç eksiği alacağız ve tabii yatakta alacağım."

Monica ikna olmuş gibi görünmüyordu ama yinede onu onayladı.

"Bugün iyi dinlenmelisin. Yarın çekim var unutma, gözaltı torbaları dostumuz değildir."

Adaline güldü, çekim için heyecanlıydı. Bir asker gibi onu selamladı.

"Emredersiniz Bayan Richardson!"

Monica kahkahasını tutamadı.

Monica gittikten yarım saat sonra Scott geldi ve birlikte yakınlardaki Wal-Mart'a giderek acil eksikleri aldılar. Adaline bir yatak sipariş etti en yakın zamanda göndereceklerini söylediler sanırım bir iki akşam koltukta idare edebilirdi. Eve döndüklerinde Adaline, Scott'ın yardımıyla valizlerini boşaltıyor, eve yerleşmeye çalışıyordu. Scott'ın uzattığı bir elbiseyi askıya asarken genç adamın sorusuyla duraksadı.

"Sence eve dönüp gittiğini fark etmiş midir?"

Adaline'da saatlerdir bu sorudan ve cevabından kaçıyordu.

4 Walmart: Dünya çapında şubeleri olan, Amerikan perakende satış yapan mağazalar zinciridir.

Elbiseyi asıp Scott'a döndü. Omuzları umutsuzluk ve hayal kırıklığı ile çökmüştü.

"Bilmiyorum. Eve dönüp dönmeyeceğini bile bilmiyorum."

"Senden hoşlanıyor, o halde neden bunu yapıyor? Bu kaçma, kovalamaca çok saçma değil mi?"

"Cinsel olarak benden etkileniyor bu doğru... Sanırım beni üzmek istemiyor yani biliyorsun Jenn ile olan tüm konuşmamı duymuş olmalı, eğer öyleyse onu yıllardır umutsuzca sevdiğimi biliyor. Düşünsene seni yıllarca seven bir insan var ve ondan cinsel olarak etkileniyorsun ama onunla yatarsan ya da ona yakın olursan umut vermiş olacaksın."

Scott başını salladı.

"Yani, seni üzmemek için gitmeni istiyor."

Adaline gerisini tamamladı.

"Çünkü bana karşı cinsel çekim dışında hiçbir şey hissetmiyor ve hissedeceğinide düşünmüyor. Yakın olursak ona daha fazla bağlanacağımı düşünüyor, sanki daha fazlası mümkünmüş gibi."

"Peki, ne yapacaksın, onu unutup önüne mi bakacaksın?"

"Keşke o kadar kolay olsa..."

***

Adaline günün yorgunluğunu kanepesinde kıvrılmış yatarak çıkarıyordu. Yeni aldığı abajurun sarı ışığı dışında karanlıktı ve düşüncelerinden başka ses yoktu. Koltuğun kenarında duran telefonu çalmaya başladığında korkuyla yerinden fırladı. Yalnız olmaya alışması zaman alacaktı, daha önce hiç yalnız yaşamayan biri için oldukça zordu. Orlando'nun ismi ekranında yanıp sönüyordu. Bir süre ona ne söyleyeceğini düşünürken telefon kapandı ama hemen tekrar çalmaya başladı.

"Efendim?"

"Ne bok yemeye çalışıyorsun? Ben evde yokken, haber vermeden taşınmak ne demek?"

Orlando'nun öfkesi telefonun diğer ucundan bile hissediliyordu. Adaline sakin kalmak için bir nefes aldı.

"Sana en yakın zamanda taşınacağımı söylemiştim zaten. Neden bana karşı kendini sorumlu hissediyorsun Orlando? Merak edilecek bir şey yok Monica ve Scott bana yardımcı oldu ve artık evimdeyim."

Orlando dişlerini sıkarak konuştu.

"Evin güvenli olup olmadığına bakmam, eksiklerini tamamlamam ve seni yerleştirmem gerekiyordu..."

Adaline hemen araya girdi.

"Ve bunları yapmak için ortada yoktun. Anlıyorum meşgulsün ve ben sana daha fazla yük olmayacağım. Sorun yok, her şey yolunda."

***

Adaline erkenden büyük bir heyecan ile uyandı. Wint reklam çekimlerine bugün başlayacaktı. Genç kız duştan çıkmış saçını kuruturken Monica aradı. Onu almaya geleceğini ilk çekimde yanında olacağını söyledi. Buna minnettardı çünkü artık tamamen yalnız olduğunu hissetmeye başlamıştı. Monica onu almaya gelince birlikte çekimin yapılacağı stüdyoya gittiler. Adaline'ın saçı ve makyajı yapılırken Roberto genç kıza konseptten bahsediyordu. Fakat Adaline söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu. Bunun farkında olan Monica, Roberto'ya ihtiyacı olan cevapları veriyordu. İlk konsept için sahne hazırlanmıştı. Adaline büyük yeşil perdenin önündeki salıncağa oturdu. Salıncak bir vinçle tavana bağlıydı. Sarmaşıklar ve vahşi görünen çiçeklerle donatılmıştı. Adaline'da vahşi görünüyordu. Üzerinde amazon kadınlarına yaraşır bir elbise taşıyordu. Tek omuzluydu ve genç kadının bütün bedenini sarıyordu. Tasarımı yaratıcıydı sanki bir hayvan derisi üzerine renkli çiçekler ile yapraklar işlenmiş gibi görünüyordu.

"Salıncağa otur Della. Evet, hayatım. *Grande*!" [5]

5 Grande: Harika

Adaline salıncağa yerleşti.

"Ellerini koy iyice yerleş."

Ellerini koyan genç kız tedirgince yerleşti ve hiç beklemediği bir anda flaş patladı.

"*Grande! Grande!* İnanılmaz doğal oldu."

Birkaç yalnız poz alan Roberto erkek mankenleri çağırdı. Adaline şimdi bir tahtta oturuyordu, kıyafeti değişmiş uzun yazlık bir elbise giymişti. Yanına yerleşen iki erkek manken Orlando kadar iri ve siyahiydi. İkisininde tenine parlaması için yağ sürülmüş olmalıydı çünkü metrelerce uzaktan bile bütün kasları dikkat çekiyordu. İki adamın birbirine olan benzerliği şaşırtıcıydı. Ellerindeki devasa tüylü yelpazeleri Adaline'a doğru sallarken ifadeleri taş gibi sertti.

"Della, bebeğim kameraya doğrudan bakmanı istiyorum. Vahşi bir şekilde, sevişeceğin adama bakar gibi."

Adaline hafifçe kızardı ama Roberto'nun de dediğini yapmak için harekete geçti. Saatler süren yorucu çekim sonunda genç kız başarının haklı gururu ile dolup taşmıştı. Roberto çektiği fotoğraflara âşıktı ve Adaline'da onları sevmişti. Monica ise çok geçmeden pek çok markanın peşinden koşacağı konusunda emindi. Monica arabasını Adaline'ın evinin önünde durdurdu.

"Unutma salı günü okuldan sonra seni alacağım. Çekimlerin kalanı için Hollywood'a gideceğiz."

"Teşekkür ederim Monica, her şey için. Sen olmasan ne yapardım bilemiyorum."

Monica sevgiyle ışıldadı.

"Eminim yine ezer geçerdin."

Adaline apartman dairesine çıkıp kendine bir fincan İngiliz çayı yaptı. Belki de dinlenmenin en kolay yolu buydu. Sekiz gün sonra tamamen özgür bir kadın olacağını düşünmemeye çalıştı.

17. Bölüm

YENİ HAYAT

Bazı günler vardır. Hiç gelmemesini dilersiniz. O güne ulaşana kadar geçirdiğiniz her gün hayatınızdan bir şeyler alıp götürür. O gün gelip çattığında ise yataktan dahi çıkmak istemezsiniz. Güneşin doğmaması için dualar eder, içiniz parça parça sökülürken siz sadece tavana bakabilirsiniz. Adaline tüm bunları yaşıyordu. Sırt üstü yatmış tavanı seyrederken güneş milim milim gökyüzünde yükseliyordu. Başka şansı kalmadığını bildiren telefon alarmı çalmaya başladığında bir küfür savurdu daha sonra pişman olup tövbe etti. Hafta sonunu yakınlardaki bir kilisede geçiren Adaline Tanrı'dan güç dilemişti. Çünkü tek ihtiyacı olan oydu.

Issız ve korkutucu koridor önünde uzanıyordu. Orlando henüz gelmemişti o yüzden Adaline, Avukatları Zack'le tahta sandalyelerde oturuyordu. Güne uygun olarak siyah etek-ceket takımı içindeydi. Ayakkabılarının topuklarını birbirine sürtüyor topladığı saçları sanki dağılmış gibi eliyle durmadan onları düzeltiyordu. Bütün hafta boyunca onu yalnız bırakmayan Scott, Monica, Clementine gelmek için ısrar etse de Adaline kabul etmemişti. Luz'da arayarak boşanmaması için baskı yapmıştı, fakat genç kız Orlando'nun isteklerine boyun eğmeye karar

vermişti. Tanrı'dan gücü bu yüzden istemişti, kararından vazgeçmemek için... Birkaç dakika sonra Orlando uzun koridorun ucunda göründü. Adaline onun adımlarının yarattığı titreşimle kafasını kaldırmıştı. Üzerinde takım elbisesi vardı, resmi ve rahatsız görünüyordu. Adaline'ın onu, özür dileyip gittikten sonraki ilk görüşüydü. Bütün bedeninde ani bir karıncalanma gezinirken kalbi anında hızlandı.

"Ah, işte sonunda geldi."

Zack yerinden kalkıp bir iki adım ötede Orlando'yu karşıladı. Adaline ise olduğu yerde oturmaya devam etti. Bacaklarının onu taşımamasından korkuyordu. Bir süre Zack'le konuşan Orlando genç kızın yanına doğru yürüyüp tam karşısında dikildi Adaline onu görebilmek için kafasını geriye doğru yatırmıştı.

"İyi misin?"

Adaline zorlukla gülümsedi.

"İyiyim."

"Sen?"

"Bende iyiyim."

Orlando hafifçe öksürüp boğazını temizlediği sırada önlerindeki kapı açıldı ve isimleri söylendi. Adaline yerinden kalkıp kapıya doğru ilerledi birkaç saniye sonra da Orlando... Zamanı gelmişti.

***

Genç kız kendini binadan dışarı attığında her şey olup bitmişti. Artık onu hüzünlendiren bir özgürlüğün içindeydi. Nereye sürükleneceğini ise bilmiyordu. Güneş gözlüklerini gözüne takarak ceketinin yakalarıyla kendini gizledi. Birilerinin görüntü almasını falan istemiyordu. Orlando'nun yapmak isteyeceği herhangi bir olası konuşmadan kaçmak için hızlı hızlı yürüyüp bir taksi durdurdu. Evinin içine girene kadar ağlamadan dayanabilmiş olması ise bir mucizeden başka bir şey değildi.

***

1 Ay sonra...

Adaline her an içini parça parça söken bir otuz günü atlatmayı başarmıştı. Canı eskisi kadar yanmıyordu, fakat hâlâ aklına geldikçe kaybının yasını tutuyordu. Jenn neredeyse her gün arıyor ve Adaline'da akıl almaz öğütler veriyordu. Elbette onun söylediklerini yapıp

Kapısına dayanmayacak,

Birileriyle yatmayacak,

Pişman olup olmadığını öğrenmeye çalışmayacak,

Ya da Diana'yı özlediği yalanıyla onu görmeye çalışmayacaktı...

Düşünmediğinden değil tabii, kendine olan saygısından bunların hiçbirini yapamazdı. Boşanmalarından sonraki gün basın açıklaması yapılmış ve anlaşmalı bir şekilde boşandıkları kamuoyuna duyurulmuştu. Adaline'ın ailesi bu durumdan hiç hoşlanmamıştı. Adaline bir hafta boyunca her gün onu arayıp hemen dönmesini söyleyen anne ve babası ile artık konuşmuyordu. Annesi onu reddetmiş ve ruhunu Tanrı'nın merhametine bırakmıştı babası ise her zamanki gibi çekimserdi. Garip olan şey William MacFadyen bu konu hakkında tek kelime etmemişti. Margaret arayıp maddi olarak yardımcı olmak istediğinden bahsetmişti. Fakat Adaline ihtiyacı olmadığını söyleyerek onu reddetmişti. Wint çekimlerinden oldukça yüklü bir miktar almıştı ve o bir süre yeterliydi. Orlando'nun parasına dokunmayı düşünmediği için bir sonraki sömestrde burs başvurusu yapacaktı. Orlando boşanmalarından üç gün sonra turne için şehirden ayrılmıştı. Grup uzun zamandır turnede şehir şehir geziyordu. Monica yakında Avrupa turnesine çıkacaklarından bahsetmişti. Ondan öğrendikleri ile magazin haberleri dışında haber kaynağı yoktu. Orlando eski hayatına çoktan dönmüştü...

Adaline evden çıkarak bir taksiye bindi. Los Angeles'a yaz erken gelmişti ve hava İngiltere'den çok daha sıcaktı. Gelişigüzel topladığı saçlarından kurtulan birkaç dalgalı tutam ensesine değerek rahatsızlık veriyordu. Taksi şoförüne Monica'nın ofis

adresini söyledikten sonra arkasına yaslandı. Bir yandan etrafı izlerken bir yandan da Scott ile mesajlaşıyordu.

Scott: Ray ve ben bu akşam çıkıyoruz!

Adaline: Harika! Bu nasıl oldu?

Adaline neredeyse bir senedir uzaktan uzaktan beğendiği Ray'e sonunda açılan Scott'a sevinmişti. Geçen hafta Adaline'ın cesaretlendirmesi ile Ray'e duygularını itiraf etmişti. Keşke Adaline'ın kendine de yardımı dokunsaydı.

S: Haklıydın. Benim ona açılmamı bekliyormuş. Geçen hafta her şeyi söyleyip çekip gidince... Aklı başına gelmiş. =)

A: Buna çok sevindim Scott. Ve akşam için iyi şanslar.

S: Yarın görüşürüz bebeğim, seni seviyorum. Bu arada bir akşam ben, sen ve Ray dışarı çıkmalıyız.

A: Bende seni seviyorum. Evet, bunu yapalım.

Aslında Adaline şu sıralar kendine vakit ayırma konusunda pek heyecanlı hissetmiyordu. Bir aydır yaptığı tek şey okul ve çekimler arasında koşturmaktı. Bazen yemek yemeyi unuttuğu bile oluyordu ama artık bu durumdan sıkılmıştı. Bir yerden hayata tutunma vakti gelmiş olmalıydı. Monica'nın çalıştığı binanın önünde indi. Buraya ilk gelişi olduğu için Monica'nın söylediği yaparak kapıdaki güvenlik görevlilerinden birine ajansın ismini söyledi ve adam onu doğruca asansöre yönlendirip hangi kata çıkacağını söyledi. Asansörden inip sensörlü bir cam kapıdan geçti. Tam karşısında geniş bir danışma masası duruyordu. Kadına doğru yaklaştı.

"Monica ile görüşecektim."

Kadın ona şöyle bir baktı anlaşılan görüntüsünden pek memnun kalmamıştı ne diyebilirdi ki kot pantolon yerine pijama ile de gelebilirdi sonuçta bir tür bunalım yaşıyordu.

"Kim diyelim?"

"Şey, Adaline Harrison."

Kadın telefona uzandığı sırada etkileyici bir erkek sesi ismini söyledi.

"Adaline sen misin?"

Adaline sesin gel diği yöne doğru döndü. Adam erkek bir mankene benziyordu. Uzun boyu ve geniş omuzlarına ek olarak harika bir suratı vardı. Öyle ki genç kız tartışmasız olarak gördüğü en güzel surat olduğunu söyleyebilirdi. Siyah kemik çerçeve gözlükleri mavi gözlerini gizlemiyor aksine daha ön plana çıkmalarına neden oluyordu. Kumral saçları sol tarafa doğru taranmıştı. İnce dudakları kibar bir gülümseme ile kıvrılmış, üzerindeki uzun kollu beyaz gömlek ve siyah pantolon içinde tam anlamıyla beyefendi imajı çiziyordu.

"Beni tanıyor musunuz?"

"Ah, elbette seni tanıyorum. Monica ve ben senin temsilciniz."

Adaline'ın onu tanımadığını fark edince gülerek kafasını iki yana salladı.

"Özür dilerim, fotoğraflarına o kadar çok baktımki senin de beni tanıdığını falan düşündüm."

Elini Adaline'a uzattı.

"Ben Matt, Monica'nın asistanıyım."

Genç kız onunla tokalaştı. Doğru ya bu adam hakkında pek çok şey duymuş hatta onunla birkaç sefer telefonda görüşmüştü.

"Kusura bakma, daha önce telefonda da konuşmuştuk."

Adam bunu hatırlamasından dolayı sevinmiş gibi göründü.

"Hadi gel, seni Monica'ya götüreyim."

Birlikte Monica'nın ofisine doğru ilerlerken Matt ondan yarım adım geride durmaya özen gösteriyordu.

"Wint ile harika bir iş çıkarmışsın. Fotoğraflara bayıldım gerçekten yeteneklisin ve elbette çok güzel..."

Adaline kibarlık yaptığını düşünüyordu. Şu anki durumu o fotoğraftakilerden çok farklıydı. Orada gerçek bir peri kızına benzerken şimdi dökülen üstü başı, dağınık saçları ve çökük avurtları ile acınası bir haldeydi. Mor gözaltlarından bahsetmek dahi istemiyordu. Vize haftası zorlu geçiyordu.

"Roberto'nun yeteneği..." kendini işaret ederek "...yoksa malzeme bu!" dedi.

Matt inanmıyormuş gibi ona bakıyordu.

"Roberto var olanı çekmiş hepsi bu. Tabii yeteneğine laf söylemiyorum, o ünlü bir adam. Yinede kendini çok fazla önemsemediğini görüyorum bu üzücü."

Matt bunları söylerken Monica'nın ofisine gelmişlerdi. Genç adam kapıyı açıp eliyle geçmesini işaret etti.

"Önden lütfen."

Adaline kibarca gülümseyip içeri girdiğinde Monica'yı uzun toplantı masasının başında fotoğrafları incelerken gördü. Genç kadın kafasını kaldırıp onu gördüğünde dudakları kıvrıldı.

"Tanrım Della! Buraya gel ve ne kadar harika bir iş yaptığına bak. Sana âşık olmamak elde değil."

Adaline içine dolan anlık bir heyecanla masanın başına koştu bunu yaparken çantasını ve saklanmak için taktığı kocaman güneş gözlüklerini yere atmıştı. Fotoğraflar nefes kesiciydi. Eğer Adaline yorgunluktan tükendiği o günleri hatırlamasa fotoğraflardaki kızın kendisi olduğuna asla inanmazdı. Roberto'nun söylediği gibi masumluk ve vahşiliği aynı karede görebiliyordu. Bir fotoğrafta, Hollywood bulvarında yüksek binaların ve kalabalığın arasında yürürken Adaline'ın bastığı her yerde orman beliriyordu. Yüzünde ise görülmeye değer umut dolu bir gülümseme vardı. İkincisinde ahşap bir bankta yüz üstü ya-

tıyordu. Uzun beyaz elbisesinin eteği yere sürünüyordu ve havada olan ayaklarında inanılmaz uzunlukta topuklu ayakkabılar vardı. Bu pozda gözleri ön plana çıkmıştı. İki siyahi, erkek mankenin arasından seviştiği adama bakar gibi bakma pozu ise insanı şaşırtıyordu. Tutkuyla bakan yüzünde masum bir utangaçlık geziyordu. Kızaran yanakları bunu çok iyi vurgulamıştı.

"Aman Tanrım!"

Monica onu onayladı.

"Sana tamamen katılıyorum. Muhteşem Della!"

Matt'de hafifçe öksürdü.

"Söylemiştim."

Adaline ona doğru döndüğünde yerden çantasını ve gözlüğünü almış olduğunu gördü. Elindekileri sandalyenin üzerine bıraktı.

"Teşekkür ederim."

Matt gözlüğünün üzerinden Adaline'a baktı.

"Önemli değil, ne zaman dağıtırsan toplarım. Öyle değil mi Monica?" Monica gözlerini devirdi.

"Dağınık çalıştığım konusunda seni daha önce uyarmıştım."

Matt başını salladı. Hep birlikte diğer fotoğrafları incelerken Adaline bir süreliğine karamsarlık halinden sıyrılmıştı. Bir şeyleri başarmış olmanın haklı gururu ile kabaran göğsü yüzünde inanılmaz bir gülücük bırakmıştı.

***

Adaline evine döndüğünde heyecandan yerinde duramıyordu. Yarından itibaren Wint markasının reklam yüzü olacak ve o fotoğraflar her yerde dolaşacaktı. Bir anlığına ailesini düşündü annesi ve babası o fotoğrafları görünce ne düşüneceklerdi acaba? Daha sonra bu düşünceden kurtuldu, elbette nefret edeceklerdi fakat artık hayatını başkaları için yaşamayacaktı. Genç kız hâlâ salonun ortasında duran büyükannesinin dikiş makinesine dokundu. Paketini bile açmamıştı. Boşandıkları gün

Orlando bir nakliye firması ile dikiş makinesini göndermişti. Bu adresini bildiği anlamına geliyordu ama bir kez olsun onu görmeye gelmemişti. Telefonunun sesi ile bir anda yerinden sıçradı. Uzanıp telefonu aldığında yabancı bir numara ekranda yanıp dönüyordu.

"Alo?"

"Selam Adaline... Ben Matt."

"Matt? Bir sorun mu var?"

Adaline kaşlarını çatmış Monica'nın asistanının kendisini neden aradığını düşünüyordu.

"Hayır, hayır. Özür dilerim aslında böyle şeyler yapmam fakat kendime engel olamadım. Temsil ettiğimiz insanların telefonlarını özel durumlar için kullanmak pek etik değil. Yinede... denemeliyim diye düşündüm."

Adaline sessiz kaldı. Matt'in kendisini açıklaması için zaman tanıdı.

"Bugün sen gittikten sonra Monica ile senin hakkında biraz çene çaldık. Aslında bazı şeyler biliyorum..." Derin bir nefes aldı. "...tamam. Açık olabilir miyim?"

Matt dayanamayıp gülmüştü Adaline'da telefonun diğer ucundan gülerek karşılık verdi.

"Buna sevinirim, pek bir şey anlamadım."

"Pekâlâ. Ben seni tanımak istiyorum. Yani demek istediğim yakından. Yeni boşandığını biliyorum, zaman istersen sorun değil. Bunu çıkmak olarak düşünmek zorunda da değilsin. Arkadaşça bir yemek belki? Ya da sinema? Ya da istediğin herhangi bir şey."

Adaline'ın duyduklarını sindirmesi biraz uzun sürdü. Matt ona çıkma teklifi mi ediyordu?

"Burası yüzüme kapattığın kısım mı?"

Genç kız bir kez daha kendini gülerken buldu.

"Henüz kapatmadım."

"Kapatacak mısın?"

"Hayır, kapatmayacağım. İyi niyetli yaklaşımını bu şekilde geri çevirmem. Bana biraz zaman verir misin? Bunu biraz düşüneceğim ve teklifin hâlâ geçerli olursa belki bir yemek yeriz."

Matt'in rahatlamış soluk verişini duydu.

"Tamam, en azından hayır demenden çok daha olumlu gibi... Görüşmek üzere Adaline, umarım görüşürüz."

"İyi geceler, Matt."

***

Orlando...

Monica'nın ofisinden içeri bir barut fıçısı gibi girdiğinde uçaktan ineli henüz bir saat olmamıştı. Bedeni yorgun, öfkesi taze ve siniri kesinlikle tepesindeydi. Kapıdaki çocuğu görmezden gelerek Monica'nın odasından içeri daldı. Monica toplantı masasının başında oturmuş evraklara göz atıyordu, saçları düzgün bir şekilde topluydu ama ayakkabılarını çıkarıp halının üzerine bırakmıştı. Orlando onun ayakkabılarını tekmeleyerek masaya yaklaştı ve elindeki dergiyi genç kadının masasına fırlattı.

"Bu bokta ne böyle?"

Kükremesi bütün ofisten yankılandı. Fakat Monica herkesin yaptığı gibi geri çekilmek yerine dergiyi alıp incelemeye başladı. Fotoğrafları yüzünde memnuniyet dolu bir gülümseme ile incelerken Orlando dişlerini birbirine bastırıyordu.

"Harikalar değil mi?"

Orlando yanağının içini dişlemeye başlamıştı, her an kan akıtmaya hazır oluşu kendisini bile korkutuyordu.

"Harika değiller Monica!"

İşaret parmağını Della'nın iki siyahi adam arasında şehvetle kıkırdadığı fotoğrafın üzerine koydu.

"Bunlar hiç harika değiller. Beni öfkelendirerek intikam almaya çalışıyorsan, kesinlikle başarıyorsun ama bu fotoğraflar derhal yok olacaklar. Bedeli neyse öderim yeterki şunlardan kurtul."

Monica sanki bu halinden zevk alıyormuş gibi gülümseyerek kollarını göğsünde bağladı.

"Bunu neden yapacağım?"

Orlando burnundan verdiği nefeslerle sakin kalmak için çaba harcarken "ÇÜNKÜ BEN ÖYLE İSTİYORUM!" diye kükredi.

Monica ayağa kalkarak tam karşısına dikildi. Başını yukarı kaldırmış ona bakıyordu. Orlando için fazlasıyla minikti ve karşıdan bakan biri onun tehlikede olduğunu düşünebilirdi. Yani Monica'nın zehirli yılandili ve zekâsından habersiz biri... Orlando ilk defa onu işe aldığı için pişman olduğunu hissediyordu.

"Şunu o koca kafana sok, istediğin her şeyi elde edemezsin özellikle sadece şımarıklığın yüzünden elinin tersiyle ittiğin şeyleri."

Orlando her an saldırıya hazır bir aslan gibi omuzlarını dikleştirdi.

"Bir diğer konuda insanların özgür iradeleri hakkında daha fazla şey bilmen gerektiği. Kimse senin oyuncağın değil. Della özgür iradesi ile yeteneğini ortaya koyarak bir iş yapıyor bende sonuna kadar buna destek olacağım ve sen Orlando o inatçı burnunu bu işten uzak tutacaksın."

"Della saf bir genç kız sen onu çakallarla dolu bir piyasanın içine çekiyorsun. Ne olacak sanıyorsun? Bu bir pembe dizi değil, gerçek hayat. Onu üzecekler, yıpranacak ve darmadağınık olacak."

Monica hiddetle "Bu neden umurunda?" diye sordu. "Onu her seferinde ezmeye çalıştın, kendinden uzaklaştırdın, üzdün, yıprattın, darmadağınık bıraktın ve şimdi ayağa kalkmak için başarıya tutunurken eteğine asılıp tekrar çekmeye çalışıyorsun. Della bir pembe dizide olmadığını fark edecek kadar çok acı çekti emin ol ve kimsenin onu ezmesine izin vermeyeceğim."

Bir adım daha atarak Orlando'ya iyice yaklaştı. Orlando öfkenin kan yerine damarlarında gezdiğini hissediyordu.

"Sadece egoların, gururun ve dik başlığın yüzünden onu bıraktın. Şimdi bencil bir piç kurusu gibi kıskançlık yapmaya hakkın yok."

Orlando kafasını iki yana salladı.

"Hayır. Onu kendim için değil, onun için bıraktım. Anlamıyorsun Monica, anlamadığın şeylere karışıyorsun. Bu iş burada kapanmadı."

Arkasını dönüp giderken sırtında binlerce hançer vardı. Bu boka nereden bulaşmıştı? O lanetli deniz fenerine hiç gitmemiş olmayı diledi.

***

Adaline bütün hafta boyunca bulutların üstündeydi. Herkes fotoğraflara bayılmıştı. Wint markası Adaline ile sözleşme yapmak, onu Los Angeles moda haftasında baş mankeni yapmak istiyordu. Monica ile yaptığı toplantılar sonucunda bunu kabul etmişlerdi. *'Tabii Monica'nın belirlediği çok iyi bir ücret karşılığında.'* Bunun dışında pek çok markadan teklif geliyordu ama Monica hepsini bekletiyordu. Yüzünün hemen eskimemesi gerektiğini düşünüyordu. Fotoğraflar dünyanın dört bir yanına dağıldıktan üç gün sonra annesinden bir telefon almış, bir kez daha evlatlıktan reddedilmişti. Babası aramamıştı bile... Jenn ve ablası Margaret defalarca tebrik için aramıştı Orlando'dan hâlâ ses yoktu. Artık yavaş yavaş silinip gittiğini hissediyordu. Zil sesini duyduğunda elindeki parfüm şişesini bırakıp kapıya koşturdu. Scott ve Ray kapının önündeydi. Ray, Scott'tan birkaç santim daha uzun ve daha yapılıydı. Ama Scott'ta pek ufak tefek sayılmazdı. İkisinin de erkek güzeli olduğu düşünüldüğünde yan yana durmaları yasaklanmalıydı. Adaline gözlerini birleşen ellerine dikerek gülümsedi. En azından birilerinin aşk hayatı yolundaydı.

"İçeri gelin, iki dakikaya hazır olacağım."

Scott gözlerini devirdi ama Ray ile içeri girdiler.

"Bebeğim, bu geceyi bir haftadır planlıyoruz ve sana beş saat önce hazırlanmanı söyledim. Hâlâ neden yarı giyiniksin?"

Adaline üstüne ip askılı siyah bir bluz geçirmişti ama altında hâlâ pijaması vardı.

"Ders çalışıyordum. Bu kutlamayı sınavlar tamamen bitmeden yapamaz mıydık? Profesör Kudrow canıma okuyor."

"Kesinlikle okur. İlk senemde benim de okumuştu. Hadi içkina bir şeyler giy de çıkalım."

Adaline hızla odasına girip pijamasını çıkardı ve yerine kendi dikimi kareli mini eteğini geçirdi. Bu kutlama kendisi için olsada tüm planı Scott yapmıştı ve bu da genç kızı biraz üzmüyor değildi. Elinde botlarla salona girdiğinde Scott bir ıslık çaldı.

"Rock kızı gibi görünüyorsun."

Ray onu onayladı.

"Ateşli bir rock kızı..."

İkisi gülüştüğünde Adaline kendini bir inceledi. Bunu bilerek yapmamıştı ve kendini bir anlığına huzursuz hissetti.

"Yapma, Dell. Her söylediğimizi o koca adamla ilişkilendiremezsin."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece sanırım biraz daha zaman lazım. Hadi gidelim ve biraz dağıtalım."

"Yavaş ol bebeğim."

Adaline iki erkeğin arasına girerek binadan çıktı ve bir taksiye atlayıp üniversite öğrencilerinin mekânı olan kulübe doğru yola çıktılar. Scott bu tarz partileri yakından takip ediyordu zaten bulmak içinde fazla uğraşmaya gerek yoktu. Los Angeles hareketli bir yerdi.

***

"Burası iğrenç kokuyor ve çok gürültülü."

Adaline sesini duyurmak için bağırarak konuşuyordu. Ray ve Scott onu yönlendirerek kalabalığın içinden geçirdiler.

"Gece kulübü olmasının şartı bu değil mi? Kalabalık, gürültü, duman, koku ve alkol..."

Ray'in cevabına katılan Scott gülümsedi.

"Evet, gece kulübü bakiresi."

"Bakir olamazsın. İlk seferin mi? Söylesene Della nerede yaşıyordun?"

"İngiltere..."

"Orta çağında mı?"

Scott bu espriye kahkaha atarken Adaline gözlerini kısmış ona bakıyordu.

"Başta gözüme tatlı görünseniz de sanırım fikrim değişti. Sence bu gecenin benim kutlamam olduğunu aklınızda bulundurmuş musunuz?"

İkisi de aynı anda ağızlarına fermuar işareti yaptılar ama gülmemek için kendilerini zor tuttukları açıktı ve Adaline'da öyle. Daha fazla dayanamayan genç kız boğuk bir kahkahayı dudakları arasından kaçırdı. Sonra hep birlikte güldüler. İyi bir arkadaş gerçek mutluluk kaynağıydı. Boş bir kokteyl masasında durdular. Ray koruyucu bir tavırla etrafı süzdü.

"Ne içersiniz?"

"Shot!"

Ray, Adaline'a baktığında genç kız omuzlarını silkti.

"Aynısı?"

"Daha önce shot içtin mi?"

Adaline'ın cevabı kocaman bir sessizlik oldu. Ray sesini biraz daha alçalttı.

"Daha önce içki içtin mi?"

"Evet, bir ya da iki kez bira içmiştim ve iğrençti."

Genç kız yüzünü buruşturdu. Scott kahkaha atarak "Shotları getir Ray, çakırkeyif halini merak ediyorum." diye şakıdı.

Üç minik bardak, suya benzer rengarenk içki... yoksa dört mü? Ray ve Scott dans ederken içtiği ekstra ikiyi saymazsa el-

bette. Kendini kaldırımlardan alıkoyamayan Adaline dümdüz üzerinden standa tutunup dengede durdu. Baş dönmesi ve mide bulantısı dışında saçma bir şekilde neşeli hissediyordu. Hatta cesur, özgüvenli ve mutluda hissediyordu. Bir kez daha sendeledi bu sefer biri onu tuttu.

"Dikkat, güzellik."

Adaline yabancı adamın dokunuşundan hemen kurtuldu.

"İyiyim."

"Pek öyle görünmüyor, sana eşlik edebilir miyim?"

Adaline hızla kafasını iki yana salladı.

"Hayır, hayır. Ben evli bir kadınım, bayım."

Hayali yüzüğüne dokundu ama yüzük artık orada değildi. Adam anlamsız şeyler mırıldanıp uzaklaşırken Adaline hâlâ boş yüzük parmağına dokunuyordu. Düşünülmemiş ve akılsızca verilmiş bir kararla çantasından telefonunu çıkarıp Orlando'yu aradı.

18. Bölüm

YALNIZ DEĞİLSİN

Uzun uzun çalışlar sonucu telefonun hâlâ açılmamış olması Adaline'ı yıldırmadı. Israrla karşı taraftan bir cevap bekliyordu. Sonunda telefonu cevaplandığında paniğede kapılmadı. Bu cesaretin nereden geldiğini henüz kendisiide anlayamamıştı.

"Ufaklık? Bir sorun mu var?"

Kendisine yine ufaklık demesi karşısında dişlerini birbirine kastırdı.

"Veda ederken ufaklık olmadığım konusunda anlaşmıştık."

Orlando sessiz kalmıştı. Belki de şaşkınlıktandı. Adaline konuşurken ağzından kelimelerin kaymasını önemsemeden devam etti.

"Ne biliyor musun? Sen... sen... egoistsin, korkaksın, düşüncesiz ve alçaksın! Hah! İşte söyledim ve rahatladım. Gerçekten rahatladım!"

Genç adam tüm bunları sessizce dinledikten sonra "Başka cesaretin var mı?" diye sordu.

Adaline yavaşça dudağını ısırdı.

Evet, ama yüksek sesle söyleyemem."

"Anlıyorum."

"Dışarıda mısın?"

Adaline gelişigüzel bir tavırla etrafına bakındı.

"Hım... Bir gece kulübü, ilk defa geliyorum."

"Alkol mu aldın?"

Genç kız kıkırdadı.

"Beni mi takip ediyorsun?"

"Yanında kim var?"

Sürekli yanıp sönen ışıklar Adaline'ın midesini alt üst ediyordu. Gözlerini zorlukla aralıyor nefesini düzenlemekte güçlük çekiyordu.

"Şey... Scott ve Ray."

Orlando öfkeli bir solukla karşılık verdi.

"Telefonu çocuğa ver!"

"Hangisine?"

Genç kız saçmaladığının farkında değildi. Zaten düşünme yetisini kaybedeli birkaç dakika oluyordu.

"LANET OLASI SCOTT'A!"

Orlando'nun bağırması üzerine yerinden sıçrayan Adaline başını çevirip Scott'ı aradı. Neyse ki o ve Ray yeni içkilerle masaya yürüyordu. Scott, Adaline'ı gördüğünde kaşlarını çattı. Adaline telefonu ona uzatırken kahkaha attı.

"King Kong seni istiyor."

Ray onlara anlamsız anlamsız bakarken Scott telefonu Adaline'dan aldı. Genç kız, Orlando'nun sesini duyamıyordu. Ama bağırmadığına işaret olmalıydı. Ama Scott'ın bembeyaz yüzüne bakarak çok da sıcak bir konuşma olmadığını söyleyebilirdi. Scott, adama adresi söylerken Adaline kafasını iki yana salladı.

"Hayır, hayır ona adresi söylememelisin."

Fakat cılız sesi çok dikkate alınmadı. Adaline sendelediğinde Ray onu bedenine yaslayarak destek oldu. Scott konuşmayı bitirdiğinde telefonu Adaline'a uzatıp kaşlarını çattı.

Bu dakika yalnız kaldın ve koca adamımı aradın. Şunu söyleyeyim bir boğa kadar öfkeli."

Adaline kıkırdadı.

"Onu söylediklerimi duymalıydın! Çok rahatladım."

"Bir dahaki sefere yüzüne de söylersin. Buraya geliyor."

Ray araya girerek "Onu dışarı çıkarmalıyız, temiz hava alması" dedi.

Scott Adaline'in çantasını toplayıp genç kızı çıkışa götüren Ray'e yardımcı oldu. Adaline adım atmakta zorlandığı için ikisi de koluna girmiş bütün yükünü üstünden almışlardı. Kulübün diğer tarafında bulunan otoparktan geçip dikenli tellerle ayrılan bölüme ilerlediler. Bu bölüm kusan ve yiyişen insanlara ayrılmıştı. Genç kızı kaldırıma oturtan adamlar başında dikilmeye başladılar. Adaline ise halinden pek şikâyet etmiyordu. Temiz hava onu biraz rahatlatmıştı, aslında çok temiz sayılmazdı. Kusmuk ve mazot kokusu birbirine karışmıştı. Yinede içerideki ter ve alkol kokusundan daha iyiydi.

"Kusacak gibi görünüyor."

Ray'i onaylayan Scott yüzünü buruşturdu.

"Kusarsa ben temizlemek zorundayım değil mi?"

"Elbette, senin arkadaşın."

"Gerçekten iyi bir arkadaş olduğum için bazen kendime kızıyorum."

***

Adaline içine derin derin nefesler çekerken ara sıra kendi kendine kıkırdıyordu. Ray koruyucu bir tavırla etrafı gözetliyor, kimsenin yaklaşmadığından emin oluyor ve tehlikelere karşı tetikte duruyordu. Scott ise Orlando'nun gelişi hakkında konuşuyordu.

"Onu öylece aradığına inanamıyorum Dell!"

Adaline omuzlarını silkti.

"İçimi dökmem gerekiyordu, pişman değilim."

Burinin duymasını istemiyormuş gibi sesini alçaltıp "Çok egoist ve korkak dedim." diye fısıldadı.

Scott gülmeden duramadı.

"Biliyor musun Dell, bu haline bayıldım. Böyle olman karşılığında kusmuğunu bile temizlerim."

Ray ufak bir kahkaha attığında Adaline ona baktı.

"Biliyor musun? Bu çocuk çok seksi."

Scott onu onayladı.

"Kesinlikle sana katılıyorum."

Adaline esen ılık rüzgâr ile hafifçe titrediğinde Scott kot ceketini çıkarıp genç kızın omuzlarına sardı. Adaline ona kibarca teşekkür etti. Ray ise sevgilisinin üşüyeceğini düşünerek kollarını Scott'a sarıp onu kendine çekti.

"Bir şey daha var."

"Neymiş o?"

Scott bu durum karşısında oldukça eğleniyormuş gibi gözüküyordu.

"İkiniz birlikteyken daha seksi görünüyorsunuz." Sözleri karşılığında gülüştüler. Bu gülmeleri bozan şey acı bir fren sesi oldu. Otopark alanına giren devasa jeepten Orlando indi. Etrafına göz atan adam birkaç metre ötedeydi fakat öfkesi sanki yanı başındaymış gibi hissediliyordu. Adaline ona bağıracak kadar cesaret doluydu.

"Koca adam! Buradayız."

Orlando bakışlarını tel örgülerin olduğu köşeye odaklandığında onları gördü. Güçlü adımları yeri sarsarken gözlerini Adaline'dan ayırmadan ilerledi. Adaline kendi kendine kahkaha attı.

"Buraya geldiğine inanamıyorum! Blöf yaptığını sanmıştım."

Genç adam ateş saçan bakışlarını Scott'a çevirdi.

"Ben blöf yapmam!"

Daha sonra Ray'e ve ardından adamların birbirine sarıldığı

[illegible] baktı. Bakışlarını tekrar Scott'a çevirdiğinde öfkesi biraz [illegible] dinmişti.

"Daha kaç tane içirdin de bu hale geldi!"

Ray Scott'ı savunmak için araya girmesi gerektiğini hissetmiş olmalı ki bedenini dikleştirdi.

"Üç shotla bu hale geleceğini tahmin edemezdik."

Scott'tan önce cevap vermesi, onu koruduğunu gösteriyordu. Ray, iri sayılabilecek bir adam olmasına rağmen Orlando'nun yanında ufak kalmıştı. Adaline araya girmeye karar verdi fakat bu çok mantıklı bir hamle değildi.

"Masadakileri saymazsak tabii ve siz dans ederken aldıklarını..."

Dudakları ufak bir tebessümle kıvrılırken Scott kaşlarını çatarak sessiz kalmasını istediğini belli etti.

"Daha önce içki içmemiş bir kızın üç shot ile bu hale geleceğini bilmeliydiniz ki onu yalnız bırakmanızdan bahsetmiyorum bile..."

Kafasını iyice kaldırıp Scott'a isabet etmesini sağladığı sözler keskindi.

"Yakın arkadaşlar böyle yapmaz."

Orlando, Adaline'a bakmadan "Hadi gidiyoruz." dedi.

Adaline çekingen durunca Scott itiraz etti.

"Seninle gelmesine gerek yok, onu evine götürüp yanında kalacağım."

Orlando dişlerini sıktı.

"Benimle gelecek.

"Sabah uyandığında pişman olacak. Senin evinde uyandığı için üzgün..."

"Öyle olması gerekiyor, sabah baş ağrısı ile uyandığında her şeyi hatırlayıp pişman olduğundan ve bir daha içki içmeyeceğinden emin olacağım. Daha sonra onu eve bırakırım."

Scott ağzını açtı ama bir şey söyleyemeden Orlando, Adaline'in kolunu tutup ayağa kaldırdı.

"Gidiyoruz, ufaklık."

"Seninle gelmeyeceğim."

Genç adam gözlerini devirip onu tek hamleyle kucakladı.

"Öyle bir geleceksin ki!"

***

Adaline, Orlando'nun jeepinin arka koltuğunda oturuyordu. Ayaklarını uzatmış kafasınıda cama yaslamıştı. Orlando ara sıra dikiz aynasından onu kontrol etmek dışında bakışlarını yoldan ayırmadan ilerliyordu. Adaline'ın sönen neşesi yavaş yavaş yerine geliyordu.

Kafasını koyduğu yerden kaldırmadan "Arkadaşlarına davranışın çok kabaydı." dedi.

"Unuttun mu? Ben düşüncesiz ve alçağım. Başka türlü davranmam beklenemezdi."

"Öylesin."

"Evet, öyleyim."

Bir süre sessizlik oldu. Sessizliği bozan ise yine Adaline'di.

"Senin evine geliyorum ama seninle oynaşmayacağım. Bunu bil. Bana dokunamazsın."

"Bu haldeyken sana dokunacak değilim zaten ufaklık. Bu alçaklıktanda kötü. Umarım sende bana dokunmaya kalkmazsın. Genelde başlatan sen oluyorsun değil mi?"

Orlando'nun alaycı kahkahası Adaline'ın sinirlenmesine neden oldu.

"Seninde çok nazlı olduğun söylenemez."

"Değilim zaten. Özellikle sen bu kadar kurnaz, inatçı ve tehlikeliyken naz yapmamda işe yaramaz."

Genç kız bitkin bir sesle "Açık olur musun? Bilmecelerini çözmek başımı ağrıtıyor." dedi.

Orlando eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Beni tetiklemek için çocuğu öpmenden başlamalı mıyım?"

Adaline'in yanakları utançla kızardı.

"Ben öyle bir şey yapmadım!"

"Öyle mi? Demek yapmadın. Bir eşcinsel senin çekiciliğine dayanamadı ve dudaklarına yapıştı öyle mi? Ne tesadüfki ben de seviken ve tam da merdivenlerden inerken."

Adaline kendini tutamayarak kahkaha atmaya başladı bir yandan da karnını tutuyordu.

"Sende deli gibi kıskandın! Kabul et."

"Çocuğa zarar verebilirdim. Ne düşüncesiz bir arkadaşsın sen aklık."

"Kıskandığını itiraf et."

"Hayır, kıskanmadım."

"Kıskandın!"

"Çeneni kapatır mısın, yoksa ağzını mı bağlamalıyım?"

Adaline ağzına fermuar işareti yapıp sessiz kaldı. Bir süre sonra midesindeki çalkantı sessizliğini bozmasına neden oldu.

"Midem bulanıyor."

"Aç karnına içki mi içtin?"

Adaline suçluluk ile başını önüne eğdi.

"Bu aralar iştahım yok."

"Aç karnına içki içersen çabuk sarhoş olursun ve miden bulanır ufaklık."

Adaline gözlerini devirerek "Uzman konuştu." diye mırıldandı.

Orlando ise onu duymazdan geldi.

"İştahın neden yok? Manken hastalığı mı?"

Orlando'nun dalgacı ifadesi karşısında kaşlarını çatan Adaline çocuksu bir tavırla dilini çıkardı.

"Başarılı olduğum için beni kıskanıyor musun? Fotoğrafları gördün değil mi?"

Orlando derin bir nefes alarak gaza biraz daha yüklendi.

"Evet, onları gördüm."

"Arayıp beni azarlarsın diye düşünmüştüm."

"Bir çocuk değilsin, yaptığım şey hiçbir zaman seni azarlamak olmadı. Korumacı bir tavrım var hepsi o."

Genç kız oturduğu yerden kalkıp dizlerini koltuğa koydu ve kollarını şoför koltuğunun arkasına yaslayarak Orlando'nun kokusunu içine çekti. Orlando bunu hissettiği anda kaskatı kesildi.

"Beni bir aydır aramadın, ne yaptığımı bile sormadın?"

Bu isyan Orlando'nun arabayı yavaşlatıp aynadan Adaline'a bakmasına neden oldu.

"Turneden üç gün önce döndüm. Uzaktayken aramak istemedim. Hem sana zaman tanımam gerektiğini de düşündüm."

Adaline kollarını çekip yerine geri oturdu, dudaklarını sarkıtarak "Senden nefret ediyorum." dedi.

Bunlar son sözleriydi. Gözleri yavaş yavaş kapandı ve yolun kalanında Orlando'yu düşünceleriyle baş başa bıraktı.

***

Orlando, Adaline'ı eve soktuğu anda genç kız gözlerini araladı. Adamın kucağındaydı ve kafasını göğsüne yaslamıştı.

"Beni böyle taşıyacaksan, daha fazla içmeliyim."

"Bir daha bunu yapmayacaksın, sabah ne kadar utanacağın düşünülürse..."

Orlando, kolayca merdivenleri çıktı Adaline'ın eski odasına yöneldi ve kızı yatağına bırakıp gözden kayboldu. Adaline eski odasına yarı uykulu, yarı baygın şekilde göz gezdirdi. Her şey bıraktığı gibi duruyordu. Yatak örtüsü bile değişmemişti. Gerçek zamanda değilde kendini bir hayalin içinde gibi hissediyordu. Orlando geri döndüğünde elinde bir tepsi, içinde su, kahve ve ilaçlar vardı. Genç adam kahve kupasını Adaline'a uzattı.

"Bundan biraz içmen lazım."

Adaline kupaya uzanıp bir yudum aldı ve yüzünü buruştırdu. Sanki kahve her zamankinden daha keskin kokuyordu ve tadı mide bulandırıcıydı. Genç kız bardağı hızla Orlando'nun eline tutuşturup banyoya koştu. Klozetin önünde diz çöküp içindeki tüm alkolü çıkarırken Orlando'nun arkasından gelip saçlarını geriye çektiğini hissetti. Fakat buna müdahale edemeyecek kadar kötü durumdaydı. Tüm alkol çıktıktan sonra güçsüz düşen genç kız kendini Orlando'ya bıraktı. Orlando üzerindekileri çıkarıp onu duşa sokarken, yıkadıktan sonra bornoza sarıp yatağa yatırırken, üstünü örtüp yanında otururken sessizlik içinde yardımlarını kabullendi.

"Başım ağrıyor."

Adaline'ın mızmızlanması karşısında gülümseyen Orlando, "Sabah daha çok ağrıyacak." dedi.

"Bundan zevk alacaksın değil mi?"

"Kesinlikle almayacağım ama bunu hak ediyorsun. İçki içmek güzel bir şey değil. Hele bu kadarı..."

"Sende içiyordun. Hem de çok daha kötü duruma gelene kadar."

"Ben bunun iyi bir şey olduğunu savunmadım. Kötü olduğunu biliyordum... yanlış olduğunu..."

Adaline'ın ıslak saçlarını geriye iterek yüzünü iyice açığa çıkardı bunu yaparken genç kıza haddinden fazla yaklaşmıştı.

"Kimse hayatımdaki yanlış şeyleri düzeltmek için gelmedi, ben o gün yalnız olduğumu anladım. Bu akşam sana geldim çünkü yalnız değilsin. Olmayacaksın..."

Genç kız ağlamaklı bir sesle "Teşekkür ederim." diye mırıldandı. "Beni yalnız bırakmadığın için."

***

Adaline gözlerini zorlukla araladı. Baş ağrısı bunu yapmasını bile zorlaştırmıştı. Biri kafasına dört yandan baskı uygulu-

yormuş gibi hissediyordu. Etrafına baktığında eski odasında olduğunu fark etti. Burada ne işi vardı? Bunu düşündüğü sırada bütün görüntüler, sözler, ifadeler zihnine bir bir düştü. Yüzünü buruşturan Adaline suratına bir yastık bastırdı.

"Ölmek istiyorum!"

Tam o sırada açılan kapının sesini duymadı.

"Yaşayacaksın." Orlando nüktedan bir tavırla "Ama utançla." dedi.

Genç kız yüzünden yastığı çektiği anda onunla karşılaştı. Koşudan geliyor gibi görünüyordu. İçeri doğru adım atarken aralık kapı ardına kadar açıldı ve Orlando içeri giremeden Diana yatağa zıpladı. Köpek, genç kızın bütün yüzünü yalayıp ona evine hoş geldin derken Adaline tüm baş ağrısına ve utancına rağmen kahkahasını bastıramadı.

"Bende seni özledim, Diana."

"Ama onu hiç görmeye gelmedin?"

Orlando sırtını duvara yaslamış kavuşmayı izliyordu.

"Gelemezdim. Diana için bile..."

"Köpek otelinde mutlu değildi."

Adaline bakışlarını Orlando'dan kaçırdı.

"Tekrar turneye çıktığında onu bana bırakır mısın?"

Genç kızın sesi fısıltı gibi çıkmıştı ama yinede umut yüklüydü.

"Bu Diana'nın hoşuna gider."

Orlando bir süre sessiz kalıp Adaline'ın köpeği sevmesini seyretti sonra hafifçe öksürdü.

"Aslında, yarın İngiltere'ye gideceğim. Birkaç günlüğüne. Diana seninle kalırsa iyi olur."

Adaline pırıl pırıl gülümseyerek başını salladı.

"Bunu çok isterim."

Daha sonra Orlando'ya bakmadan "Jenn'i ziyarete mi?" diye sordu.

Kendisininde Jenn'i, ablasını ve Dover'ı özlediğinden bahsetmedi.

"Hayır, başka bir işim var."

Genç kızın yüzü bir anda düştü.

"Anladım."

Yutkunarak yerinde doğruldu.

"Beni eve bırakır mısın? Diana'yı da hazırlarsan sevinirim. Ben giyinmeliyim."

Orlando onu onayladı.

"Peki, kıyafetlerini yıkaması için Kate'e verdim ama dolapta burada unuttuğun bazı kıyafetlerin var."

Orlando odadan çıktıktan sonra Adaline dolaptan kıyafetlerini çıkarıp giyindi.

***

Eve dönüş yolunda Orlando arabayı kullanırken Adaline yanında sessizce oturuyordu. Diana ise arka koltukta yolculuk heyecanı içindeydi. Her kadın gibi gezmeyi seviyor gibi görünüyordu. Adaline yol boyunca tek kelime etmedi Orlando'da onu konuşturmaya çalışmadı. Genç adam evin önünde durduğunda Adaline kapıyı açmak üzere hareketlendi.

"Bu mankenlik işinde ciddi misin?"

Adaline sessiz bir homurtu çıkarıp genç adama döndü.

"Elbette ciddiyim, belki kariyer hedefim değil ama bu işte başarılı olduğumu hissediyorum ve bu hoşuma gidiyor."

"Zaten başarılısın ufaklık, o konuda bir şey diyemem ama her şey dışarıdan göründüğü gibi tozpembe değil. Özellikle dünya seni tanımaya başladığında. Asla rahat ya da kendin olamazsın." Orlando sözlerinin önemini hafifletmek istercesine gülerek, "Yakında hayranlarının kapına güller bırakacağından eminim." diye mırıldandı.

"O kadar ileri gideceğini sanmıyorum. Hâlâ senin bir ayda

başından attığın eski karın olarak ünlüyüm, başarılarımı göz ardı etmeye devam edeceklerdir."

Orlando dişlerini birbirine bastırmakla yetindi, başka bir şey söylemeyince Adaline arabadan inerek Diana'yı da indirdi. Orlando, Diana'nın eşyalarının bulunduğu çantayı yukarı taşırken sükût devam etti. Genç adam, Adaline'ın evine girdi ve elindeki çantayı kapının kenarına bıraktı. Diana keşif için heyecanlı ama temkinli bir şekilde gezinip her yeri koklarken Orlando'da etrafa göz atıyordu.

"Biraz küçük ama bana yetiyor. Ayrıca okula yakın ve yukarıda terasım var..."

"Zack burs paranı kullanmadığını söyledi."

Adaline şaşkınlıkla Orlando'nun suratına baktı.

"Banka hesabımı mı kontrol ettiriyorsun?"

"İyi olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Gördüğün gibi iyiyim ve o paraya ihtiyacım yok."

"O para senin kullanman için... İstediğin gibi harcayabilirsin. Kendine kıyafetler, ayakkabılar alabilir ya da daha büyük bir eve taşınabilirsin."

Adaline öfkelenmemek için kendini zorluyordu. Bedenini dikleştirip ellerini beline koydu.

"İhtiyacım yok. Ben iyiyim."

"Öyle olsun."

Adaline kapının önünde duran Orlando'ya yaklaştı.

"İyi yolculuklar Orlando, Diana'yı istediğin kadar burada bırakabilirsin."

"Teşekkür ederim. Döndüğümde uğrarım."

Gözden kaybolurken Adaline kapıyı kapatıp sırtını yasladı. Gözyaşları birer birer yanaklarına düşerken İngiltere'ye gitme sebebini düşünmemeye çalıştı.

19. Bölüm

YİNE ONU SEÇERDİM

Orlando gittikten sonra genç kız duş almış, ağrı kesici içmiş ve koltukta Diana ile tembellik etmişti.

Ertesi sabah erkenden kalkıp Diana'yı yürüyüşe çıkarmış döndüğünde kapısında duran bir adet beyaz gülü görerek şaşkınlığa uğramıştı. Yerden aldığı çiçeğin içinde bir not aradı fakat hiçbir şey yoktu. İçeri girip kapıyı kapatırken gülü kimin göndermiş olacağını düşünüyordu ve o anda aklına Orlando ile aralarında geçen konuşma geldi. Kendi kendine kafasını iki yana salladı.

"Hayır, hayır. O öküz asla böyle bir şey yapmaz."

Çiçeği tezgâha bırakarak çalan telefonunu açmak için çantasına uzandı. Jenn'in neşeli sesi düşüncelerini böldü.

"Della! Nasıl gidiyor?"

"Sana anlatmam gereken şeyler var."

Adaline gece olan her şeyi anlattıktan sonra Jenn sevinçle çığlık attı.

"Sana karşı koyamayacağını söylemiştim!"

Adaline romantik arkadaşının gereksiz sevinci karşısında derin bir nefes verdi.

"Bugün İngiltere'ye gitti Jenn. Sana gelmiyorsa... Sence neden orada?"

"O kadın için mi geldiğini düşünüyorsun?"

"Bundan eminim. Başka neden gelsin ki? Bana sorarsan o kadınla görüşmeyi hiç kesmedi. Hâlâ birlikteler. Açık bir ilişki yaşıyor olabilirler."

Jenn, sesini yumuşattı.

"Ne yapacaksın? İstersen onunla konuşabilirim."

"Hayır, hayır. Madem o hayatına devam ediyor, bende devam edeceğim."

"Endişelenmeli miyim?"

"Gerek yok, sadece belki de hayatımı Orlando'ya endekslemem yanlıştı, yıllardır yaptığım buydu biliyorsun. Yeni birileriyle görüşmek iyi gelebilir."

Jenn'in gülümsemesini telefondan bile hissediyordu.

"Öyle biri mi var?"

"Şey, sayılır..."

"Çabuk her şeyi anlat."

"Adı Matt ve Monica'nın asistanı. Tatlı, kibar ve düşünceli ayrıca günlerdir benden haber bekliyor."

"Onu arayacaksın!"

"Onu arayacağım."

İçi içini yiyen Adaline telefonu defalarca eline alıp geri bırakmıştı. Fakat hayatına bir yerden devam etmesi gerektiğinin de farkındaydı. Orlando kendi hayatına çabucak dönmüştü. Turne boyunca fan sayfaları onun farklı kızlarla fotoğraflarını yayınlayıp durmuştu ve şimdi Orlando, Georgia'ya geri dönmüştü. Hem de onun yüzünden kendisinden iğrenirken... Bunları düşündükçe öfke dolan Adaline telefona sarılarak Matt'in numarasını aradı.

"Adaline? Bu ne güzel sürpriz."

"Merhaba, Matt. Nasılsın?"

"İyiyim, ya sen?"

Adaline sakince "Bende." diyerek cevapladı.

Daha sonra lafa girmek için birkaç cümle düşündü ama Matt, onu bu sıkıntıdan kurtardı.

"Beni kibarca reddetmek için mi aradın, yoksa teklifimi düşündün ve bir şansı hak ettiğime mi karar verdin?"

Matt'in ses tonu ve konuşma tarzı inanılmaz bir çekiciliğe sahipti. Amerikan aksanıyla yaptığı tonlamalar kulağa şiir gibi geliyordu. Adaline farkına varmadan kendini gülümserken buldu. Bir adamın bir kadını sadece gülümsetiyor olması bile bir şeylere başlamak için yeterli miydi?

"Sanırım ikincisi. Belki bir yemek yiyebiliriz."

Matt'in sesindeki gülümseme iyice kendini belli etti.

"Yarın akşam... senin için uygun mu?"

"Şey... evet. Yarın akşam. Bu iyi"

Kısa ve kararsız görüşme noktalanırken Adaline hata yapıp yapmadığını sorgulamaya başlamıştı.

***

Adaline akşam için hazırlanırken telefonunun sesiyle irkildi. Diana telefonun çaldığını haber verir gibi salondan yatak odasına havlaya havlaya gelmişti.

"Duydum Diana. Akıllı kız."

Adaline telefonda Jenn'in adını görünce gülümsedi. Ona cesaret verecek tek kişiydi Jenn.

"Tam da dostça desteğe ihtiyaç duyduğum sırada!"

Jenn birkaç saniye sessiz kaldı sonra da "Sesin neşeli geliyor?" diyerek yorumda bulundu.

"Öyle sayılırdı. Sorun ne?"

Adaline arkadaşını yıllardır tanıyor oluşundan dolayı hızla konuya girmeyi seçmişti. Jenn'de, Adaline'ın sabırsız yapısını bildiğinden lafı gevelememeye karar verdi.

"Haklıymışsın, buraya Georgia ile buluşmak için gelmiş."

Adaline oturması gerektiğini hissederek kendini koltuğa bıraktı.

"Nereden biliyorsun?"

"Babam bir şekilde öğrenmiş ve sinirden köpürüyor bende telefon konuşmasını duydum. Onun akıllanmaz bir serseri olduğunu söyleyip duruyor. Tekrar hastalanmasından korkuyorum."

Genç kız sesinin titremesini engellemek için kendini toparladı.

"Neden hâlâ onunla görüşüyor? Bana pişman olduğunu söylemişti ama hâlâ... hâlâ onunla birlikte. Tanrı aşkına! Kadın evli."

"Bilmiyorum Della. İnan bilmiyorum... Babam Georgia'nın kocasının pısırık herifin teki olduğunu söyledi. Biliyorsun o babamın ortağı ama babam onun kıçına tekmeyi basacağından bahsetti. Onun gibi basiretsiz ve gurursuz bir adamla işi olmayacağını da ekledi. Orlando'nun ismini bile duymak istemiyormuş."

Jenn bir anda gözyaşlarını boğulunca Adaline tüm derdini unuttu.

"Ağlama Jenn."

"Yaz sonu düğünüm var ve tek istediğim onun yanımda olmasıydı ama şimdi babamı tekrar öfkelendirip her şeyi mahvediyor."

Jenn'in yürek burkan hıçkırıkları Adaline'ın da gözlerinin dolmasına neden oldu.

"Yaz sonunda düğününde Orlando'da, bende yanında olacağız. Sana tüm kalbimle söz veriyorum."

"Bunun olması için bir ihtimal bile kalmadı. Babam çok öfkeli."

"Şşttt... Sana söz veriyorum. Tamam mı?"

Jenn burnunu çekip küçük bir çocuk gibi ağlamasına son verdi. Adaline ise bir yandan kendine yol çizmeye çabalarken bir yandan da Orlando'yu yola getirmek zorunda olmanın ağırlığıyla doldu.

***

Akşam yedide hazırlanmayı bitirmişti. Tam o sırada çalan kapıyı açtı. Matt elinde tuttuğu kocaman kır çiçeği buketinin arında gizlenmişti. Buketi biraz kenara çekerek beyaz dişleriyle gülümsedi.

Adaline'a hayran hayran baktıktan sonra "'Harika görünüyorsun." dedi.

Adaline kibar bir gülücükle karşılık verdi.

"Teşekkür ederim."

Çiçekleri Adaline'a uzattı.

"Aslında ilk buluşmada gül alınması gerektiğini biliyorum fakat gül bana daha erotik geliyor. Bence sen kır çiçeğisin. Doğal, ürkek, masum ve canlandırıcı."

Adaline kızarırken çiçekleri Matt'in elinden aldı. Cidden romantikti ve bu dikkat çekici yakışıklılığı ile birleşince daha etkili oluyordu.

"Çok..."

"Çok mu densizce oldu?"

Genç kız kafasını iki yana salladı.

"Hayır, hayır. Çok kibar ve romantiksin."

"Daha bir şey görmedin. Kararını bu gecenin sonunda söylersin."

Adaline çiçekleri suya koyarken Matt'i içeri davet etmişti. Genç adam salondaki kitaplara, Adaline'ın dergilerine göz atar-

ken sanki her zaman geliyormuşçasına rahattı. Bu Adaline'ın da gerginliğini alıp götürmüştü. Genç kız daha önce kimseyle çıkmadığı için bir randevudan ne beklemesi gerektiğini de bilmiyordu, bu yüzden her şeyi Matt'e bıraktı. Genç adam ise fazlasıyla heyecanlı ve mutlu görünüyordu.

"Ne yemeyi sevdiğini bilmediğim için inisiyatif kullandım ama ilk buluşma olduğu için çok da kendim olmuyorum. Seni bir puba falan götürmeyeceğim ya da bir spor barına."

Adaline güldü.

"Bir İngiliz olduğuma göre beni bir puba götüreceğini düşünmüştüm."

Matt kafasını iki yana salladı.

"Hayır, o kadar basit düşünmem. Hem sen daha özel şeylere layıksın."

"Ah, yapma. Şu sen prensessin olayından hoşlanmıyorum."

"Sana öyle hissettirmek istiyorum."

Matt, Adaline'ı gerçekten de özel bir yere getirmişti. Bahçe restoranı, denize yakın, ağaçların altında ve çok otantikti. Taş döşeli zemin her iki yandan meşaleler ile aydınlatılıyordu. Tamamen ahşap masa ve sandalyeler doğadan kopup gelmiş gibiydi. Matt centilmen bir tavırla sandalyeyi çekip Adaline'ın oturmasına yardımcı oldu.

Adaline büyülenmiş bir tavırla etrafını incelerken "Burası muhteşem." diye mırıldandı.

"Bir orman perisine uygun olur diye düşündüm."

Matt yerine otururken Adaline gözlerini devirdi, ama içten içe genç adamın iltifatları kendini iyi hissetmesinide sağlıyordu. Özellikle bir adam tarafından istenmediği şu zamanlarda. Menüler geldiğinde ikisi de siparişlerini verdi ve garson onları yalnız bıraktı. Adaline yabancı bir adamla oturduğu için heyecanlıydı ama bir yandan da onun tanımaya değer olduğunu düşünüyordu.

"Benimle yemek yemeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim.

Böyle bir zamanda senin için ne kadar zor olduğunu tahmin ediyorum."

Adaline gözünü daldığı boşluktan çekip Matt'in yüzüne baktı. İnce ve kibar bir yüz şekli olsada çenesi köşeliydi. Bu sert görünmesine neden oluyordu.

"Evet, zor bir dönem... Fakat benim de artık bir yerden başlamam gerekiyor."

"Başlamana yardımcı olmak isterim.

"Seni kullanıyormuş gibi hissettiriyor Matt... Aklımda başkası varken, benim için çok zor."

Matt uzanıp Adaline'ın masanın üzerinde duran elini tuttu. Güç ve güven veren bu dokunuş Adaline'ı heyecanlandıran türden değildi ama yinede iyi gelmişti.

"Bir kız arkadaşım vardı. Liseden beri birlikteydik. Hatta üniversitede birlikteydik... Beraber yaşıyorduk. Okul bittiği gün sıkıldığına karar verdi. Başkasına âşık olmuş. Öğretmenine... Yıllardır adama âşık olduğunu itiraf ettiğinde nasıl hissettiğimi sana tarif edemem. Demem o ki ikimizde bir şekilde yara aldık şimdi ileriye bakma zamanı. Stefanie gideli bir yıl oluyor, bu benim bir yıl sonraki ilk randevum."

Adaline yutkundu ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"İlk defa biriyle çıkıyorsun..."

Matt başını salladığında Adaline elini çekip su bardağına uzandı. Zorlukla birkaç yudum aldı.

"Bunu sana yapamam. Zaten zor şeyler yaşamışsın ve ben hâlâ Orlando'yu seviyorum. Unutup unutmayacağım bile belli değil."

Matt gülümsedi.

"Ben tüm bunları bilerek senin karşına oturdum. Görüşürüz, konuşuruz. Sonunda bir karara varırsın. Senden illa benim olmanı beklemiyorum. Bir yıl sonra ilk defa birinden hoşlandığımı hissettim peşinden gitmeliyim. Beni anlıyor musun? Bu bir şans Adaline. Belki sonunda ikimize de iyi gelecek."

Adaline kuşku içinde "Belki ikimizi de yıkıp geçecek." diye mırıldandı.

"Öyle de olsa sorun değil. Ben riskleride göze alıyorum. Sen riskleri göze alıyor musun? Benimle başlamayı deneyebilir misin?"

"Bir şey söylemek için erken ama deneyebiliriz. En azında görüşürüz ve nereye gittiğine bakarız."

Matt memnun olmuş gibi görünüyordu.

***

Adaline akşamını çok güzel geçirmişti. Matt'in sohbeti insanı her daim gülümsetiyordu. Adaline'ı biraz aşırıya kaçarak beğeniyor olmasıda genç kızın incinen gururunu ve yıkılan özgüvenini toplamasını sağlıyordu. Matt, Adaline'ı eve bıraktığında alnına sıcak bir öpücük bırakıp ayrılmıştı. Bu genç kıza zaman tanıdığının göstergesiydi.

İki gün sonra Adaline, Matt'i evine kahve içmeye çağırmıştı. Bu iki gün içinde kapısına iki beyaz gül daha bırakılmıştı. Bu durum Adaline'ı fazlasıyla şüphelendiriyordu. Kapıcıya çiçekler hakkında soru sorduğunda adam bir kurye tarafından bırakıldıklarını söyledi. Bu uzakta olan birinin yapacağı bir hareket gibi görünüyordu ya da kendini gizleyen birinin... Genç kız bunları düşünmeye son verdi. Randevusuna odaklanmaya kararlıydı, Adaline'ın sevimli terası bu iş için çok uygundu. Diana terasın ortasında yatmış güneşin tadını çıkarırken Matt ve Adaline'da kahvelerini içiyorlardı. Adaline bu sevimli teras için ahşap sandalyeler almış ve onlara minderler dikmişti. Burası şimdiden küçük bir bahçe gibi görünüyordu.

"Elinin değdiği her yeri güzelleştiren insanlardansın bence."

Adaline kızardı.

"Sürekli bana iltifat ediyorsun ve ben sanırım buna alışamayacağım."

"Alışana kadar devam ederim bende."

O sırada çalan kapı küçük sohbetlerini böldü. Adaline fincanını masaya bırakıp, "Kapıya bakmalıyım." diyerek aşağıya indi.

Diana hemen peşinden gelmişti. Köpek bir şekilde onun gölgesi gibi davranmaktan memnundu. Genç kız kapıyı açtığı anda gözleri birer bardakaltı gibi oldu. Orlando... Kapısının önündeydi. Son derece yorgun bir hali vardı. Taktığı şapka ve uzamış koyu renk sakalları onu başka biri gibi göstersede Adaline metrelerce öteden tanırdı.

"Orlando! Burada ne işin var?"

Adam teklif beklemeden içeri girdi. Diana çoktan onu karşılamaya hazırdı.

"Beni beklemiyor muydun?"

Genç kız kapıyı kapatmayı hâlâ akıl edememişti.

"Doğruyu söylemek gerekirse beklemiyordum. Birkaç gün demiştin."

"Birkaç gün oldu zaten ufaklık."

Adaline alt dudağını dişlerken Matt'in aşağıya inmemesi için dua etmeye başladı. Henüz bu karşılaşmaya hazır değildi. Adaline yavaşça kapıyı kapattı.

"Şey... Şey, ben. Ben Diana'nın eşyalarını toplayayım."

"Gerek yok sende kalsınlar. Nasıl olsa turneye çıktığımda burada kalacak."

Adaline başını salladı. Bir yandan da Orlando'nun eğilip köpek sevişinden etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu. Tam o anda Matt merdivenlerden indi.

"Prenses... kim gelmiş?"

Adaline nefesini tuttu. Bakışlarını, olduğu yerde donup kalmış Orlando ile yüzündeki gülümseme yavaş yavaş solan Matt üzerinde gezdiriyordu. Orlando olduğu yerde doğruldu. Bir tür gövde gösterisi gibi yükseldikçe yükseldi. Erkekler arasında kim daha büyük yarışması var gibiydi ve bu Adaline'a hayvanat bahçesinde gördüğü erkek şempanzeleri anımsatıyordu.

"Orlando. Diana'yı almaya gelmiş."

"Asistan çocuk."

Orlando'nun kaba tabirine karşın Matt elini uzattı.

"Evet, Monica'nın asistanıyım. Adım Matt. Daha önce de tanışmıştık."

Orlando, Matt'in elini sıktığında Adaline rahatlamış bir soluk bıraktı.

"Hatırlıyorum. Sadece burada olmana şaşırdım."

Gözlerini Adaline'a çeviren Orlando, "Yeni bir iş peşinde misin ufaklık?" diye sordu.

Adaline dişlerini birbirine bastırıp sevimli sevimli gülümsedi.

"Hayır. Matt ve ben birbirimizi yakından tanımaya karar verdik, o yüzden burada."

"Bir randevuyu mu böldüm?"

Şapkasının altından gözleri birer safir gibi parladı. Genç kız omuzlarını silkti.

"Sorun değil, zaten gidiyordun değil mi?"

Orlando başını sallamakla yetindi. Diana'nın tasmasını takarak Adaline'a baktı.

"Kendine dikkat et ufaklık. Sonra görüşürüz."

Genç kız kapıyı ardından kapattıktan sonra Matt'e döndü.

"Her zaman çok kaba... Senin gibi ince ruhlu bir kız böyle bir adama nasıl âşık olur aklım almıyor Adaline."

"Âşık olacağın kişiyi seçemiyorsun."

"Seçebilseydin?"

"Yine onu seçerdim."

Matt onu anladığını belirtircesine gülümsedi. Ellerini genç kızın omuzlarına koydu.

"Seni anlıyorum. Bende yıllarca bu şekilde hissettim. Fakat atlatacaksın, insan hayatının farklı zamanlarında farklı şekillerde âşık olur."

***

İki hafta sonra Adaline Los Angeles moda haftasındaydı. Orlando grup ile turne için yollara çıkmış, genç kız böylece Matt'e daha fazla zaman ayırmaya başlamıştı. Neredeyse her gün buluşuyorlar, her şey hakkında konuşuyorlar ve bol bol gülüyorlardı. Ve her gün bir beyaz gül geleneği bozulmadan sürüyordu. Adaline kapısında her sabah onları bulmaya devam ediyordu. Kimseye bu konu hakkında bir şey sormadan hastalıklı bir şekilde kimin gönderiyor olabileceğini düşünmekten başka bir şey yapmıyordu. Bunun dışında, Scott, Matt'e bayılmıştı. Hatta bir gün çifte randevuya bile çıkmışlardı. Adaline, Matt'e âşık değildi ama onun yanında kendini mutlu hissediyordu. Genç kız makyajı yapılırken aklından geçen düşüncelerle doluydu. Monica topuklarını tıkırdatarak yanına geldi. Saçını yapan kıza dehşet içinde baktı.

"Tavus kuşunun kıçına benzemiş! Şu saçları biraz indir, daha fazla kabartma."

Kız paniğe kapılıp başını salladı ve saçlarını indirmeye başladı. Adaline üzerinde tavus kuşunun renklerini taşıdığı elbisesinin içinde rahatsızdı. Yerinde kıpırdandı. O sırada gösterişli bir adam yanlarına geldi. Kırmızı ceketi metrelerce öteden göz kırpıyordu. Abartılı bir tavırla Monica'yı süzdü.

"Ah Monica hayatım her zamanki gibi yakıcısın."

Monica'nın elini öptükten sonra gözlerini Adaline'a çevirdi.

"Ve onu keşfetmemi sağladığın için sana tapıyorum."

Adaline'ın anlamsız bakışlarını yakalayan Monica genç kıza döndü.

"Adaline, sana Wint markasının baş tasarımcısını tanıtayım. Oscar Wint."

Adaline şaşkınlıkla adama baktı. Wint markasının tasarımcısı ve sahibiydi. Adaline geleceğine bakar gibi adama bakarak

derin hülyalara daldı. Daha sonra kendini toparladığında adama gülümsedi.

"Kusura bakmayın. İsminizi çok duydum ama sizi hiç görmemiştim."

Adam kibarca gülümseyerek karşılık verdi.

"Sorun değil tatlım. Senin de tasarımcı olma yolunda olduğun hakkında bir şeyler duydum."

Adaline adamın bunu bilmesi karşısında utanarak başını salladı.

"FIDM'de okuyorum."

"Harika. Daha sonra tasarımlarını da görmek isterim. Yüzünün yarısı kadar güzelse seni kimseye kaptırmam bunu bilesin."

***

Adaline sahne heyecanı yaşıyordu. Sırasını beklerken her an kusmaya ya da bayılmaya hazırdı. İçerisi kalabalıktı. Çok ama çok kalabalık! Tasarımcılar, fotoğrafçılar, basın mensupları, üst tabakadan insanlar ve ünlüler... Adaline'ın o kadar insan ve kameranın önünde Monica'nın aldırdığı derslerdeki gibi yürümesi gerekiyordu. İçine derin bir nefes çekti. Monica elini güç verircesine sırtına koydu.

"Ben yerime geçeceğim. İyisin değil mi?"

"Hiç iyi değilim. Ben manken değilim Monica, kusacakmışım gibi hissediyorum."

"Sahne heyecanı olmalı. Kendini sıkma, sadece yürüyeceksin hepsi bu."

Monica bunu söyledikten sonra uzaklaşırken Adaline'ın sırası da çoktan gelmişti. Sahne asistanı Adaline'ı sahneye ittirdiğinde genç kız kaçma şansını da yitirdiğini fark etti. Daha sonra paniğe kapılmamasını kendine telkin ederek sanki kimse yokmuş gibi karşıya odaklanıp yürümeye başladı. Elbette bu kolay değildi. Patlayan flaşlar, yüksek sesli müzik ve fısıldaşan insanlar zorlaştıran etkenlerdi. Neyse ki genç kız sahne sonuna

varmayı başarmıştı. Kendinden emin bir tavırla kıyafetinin uzun kuyruğunu toplayıp topukları üzerinde geri döndü. Bunu yapabildiği için mutluydu çünkü provalar sırasında birkaç defa ölüm tehlikesi atlatmıştı. Gerisin geri yürürken insanların ona bakmalarına alışmıştı.

Bir kez daha başarmış olmanın gururu ile doldu. Yıllarını kendi küçücük dünyasında geçiren bir kız için bunlar hayal dahi edilemeyecek kadar güzel şeylerdi.

20. Bölüm

BEYİN BAŞKA, KALP BAMBAŞKA

Defileden sonra Oscar Wint, Adaline'ı övgülere boğmuş genç kızın utançtan kıpkırmızı kesilmesine neden olmuştu. Profesyonel bir manken olmamasına rağmen sahnede büyük sükse yapmıştı. Monica gelen röportaj ve iş tekliflerini geri çevirmek için ekstra mesai yapacağından tatlı tatlı yakınırken gözden kayboldu. Matt ile soyunma odasında baş başa kalmıştı. Genç adam, Adaline'a hayran hayran bakıyordu.

"O kadar mükemmeldin ki... bunu kelimelerle ifade edemem prenses."

"Kes şunu, beni utandırıyorsun."

Adaline gözlerini ondan kaçırmak için başını eğdi ama Matt buna izin vermedi. Adaline'ın çenesinden tutarak yüzünü yerden kaldırdı.

"Seni şımartma zevkinden mahrum etme beni, bu vicdansızlık."

"Beni iki haftadır fazlasıyla şımartıyorsun zaten."

"Asla yeterli değil."

Matt kutlama yapmak için ısrar etse de Adaline eve gitmek istediğini söylemişti. Genç adam, Adaline'ı evine bırakma konu-

sunda taviz vermeyince genç kız çaresiz boyun eğdi. Adaline sokunun ışıklarını açık bırakmıştı çünkü Diana küçük bir çocuk gibi karanlıktan korkuyordu. İçeri girdiklerinde köpeğin çoktan minderinde uyumuş olduğunu gördü. Orlando onu bırakmak için uğrama zahmetine bile girmemiş Diana'yı Ewan ile göndermişti. İki hafta geçmiş olmasına rağmen Adaline bunu düşündükçe sinirleniyordu. Genç kız anahtarını duvara astı. Matt ile yüz yüze gelmek için arkasını döndü.

"Teşekkür ederim."

"Seni eve bırakmak benim için bir sorun değil, bunu zevkle yapıyorum."

"Sadece onun için değil. Yanımda olduğun, beni yalnız bırakmadığın ve sabır gösterdiğin için. Bunların anlamı çok büyük Matt."

Matt, Adaline'dan birkaç yaş büyük olmasına rağmen büyük bir olgunluk gösteriyor genç kızı asla zorlamıyordu. Adaline ona minnettardı.

"Zor zamanlarında yanında olmalıyım. Yüzündeki gülümsemenin nedeni olmak ve mutlu olduğun zamanlarda elini tutmak istiyorsam, bunu yapmalıyım."

Adaline bu cümle ile nefesini tuttu. O kadar ince düşünüyordu ki bazen ona âşık olmak istiyordu. Bu çok daha kolay olurdu... Genç kız Matt'in kendisine yaklaştığını fark etmemişti.

Adamın vücut ısısını hissediyordu ve bakışları pek çok şey anlatıyordu yinede kibarlığından ödün vermeden, "Bu her şeyi bozar mı bilmiyorum ama seni öpmeliymişim gibi hissediyorum." diye mırıldandı.

Adaline ona karşı koymayacaktı. Geri adım atmayınca Matt dudaklarını genç kızın dudaklarına değdirdi. Yumuşak ve sıcaktı. Adaline'a dokunmuyor, sanki geri çekilmesinden korkar gibi hareket ediyordu. Orlando gibi vahşi, ısrarcı ve sert değildi. Erotikten çok romantik bir hissiyatı vardı. Adaline dudaklarını araladığında Matt inleyerek onu öpmeyi sürdürdü. Ellerini

saçlarına gömüp onu kendine çekişinde bile hassasiyetin izleri vardı. İlk geri çekilen yine Matt oldu.

Adaline titreyen ellerini arkasına saklayıp "Kahve içmek ister misin?" diye sordu.

Matt gülümsedi ve kafasını iki yana salladı.

"İçeri şimdi girmesem daha iyi. Bu öpüşmeden sonra devamını getirmek isterim."

Açık sözlülüğü Adaline'ın yutkunmasına neden oldu. Belki şehvet, tutku ya da aşk değildi hissettiği ama özel olduğunu hissediyordu. Matt ona özel hissettiriyordu.

"İyi akşamlar o zaman. Sonra görüşürüz."

"İyi akşamlar prenses.

***

Adaline ertesi gün tüm magazin sayfalarını süslüyordu. Yazılanların hepsi güzel değildi ama yinede bazıları gerçekten onun başarısından bahsedecek kadar ince davranmıştı.

"ORLANDO HARD'IN ESKİ EŞİ ADALİNE HARRİSON ŞİMDİ BAŞKA ANLAŞMALAR PEŞİNDE!"

"İNGİLTERE'DEN-AMERİKA'YA UZANAN BAŞARI ÖYKÜSÜ."

"ANLAŞMALI ESKİ EŞ MANKENLİK YOLUNDA."

"ORLANDO TURNEDE, ÂLEMDE, ESKİ EŞ MODA HAFTASINDA PODYUMDA!"

Aslında tüm bu haberlerin genç kızın canını sıktığı yoktu. Fakat yüzü artık tanınıyordu. Bütün dergiler ona tam sayfa yer ayırmış, fotoğraflarıylada renklendirmeyi ihmal etmemişlerdi. Unutulup silinene kadar pek rahat bir hayatı olmayacağının farkına varması da kötü bir tecrübe ile oldu.

Matt, hafta sonu Adalin'ın sınavlarının bitmesini kutlamak için organizasyon yapmıştı. Birlikte yemek yiyecekler sonra da Scott ve Ray ile buluşmak için gece kulübüne geçeceklerdi.

Matt'in restoran seçimi yine mükemmeldi. Adaline'ı başka bir kır çiçeği buketi ile karşılamasıda genç kızı mutlu etmişti. Birlikte restoranda yemeklerini yedikleri sırada birkaç kişinin dikkatini çektiğini fark ettiysede bunu çok umursamadı. Sonuçta kızı billboardlarda, reklamlarda ve alışveriş merkezlerindeydi. Geçen hafta magazin sayfalarını süslediğinide son anda hatırlamıştı. Matt ile yemeklerini yiyip sohbet ettikten sonra kulübe gitmek üzere çıktılar fakat restoranın dışında bir magazin ordusu vardı. Kamera ışıkları, patlayan flaşlar, karmakarışık sorular ve suratına uzatılan mikrofonlar... Adaline restoranın önünde kaskatı kesilmişti. Eğer Matt ona sarılmış olmasa olduğu yere yığılırdı. Sorular art arda sıralanırken Adaline sadece bazılarını anlayabiliyordu.

Orlando Hard'ın, Jesse Cox'un eşi Georgia ile İtalya'da buluşması hakkında ne düşünüyorsunuz?

Georgia Cox'un boşanacağını konuşuluyor.

Bayan Harrison, Orlando Hard'dan bu yüzden mi boşandınız?

Orlando Hard'ı manken olabilmek için kullandığınız doğru mu?

Adaline, Orlando'nun sana boşanırken hiçbir şey vermediği doğru mu?

Tehdit mi ediliyorsunuz?

Adaline'ın şoka uğraması karşısında Matt son derece sakindi. Sanki her zaman bu tarz bir şey başına geliyormuş gibi mikrofon yığının arasına doğru eğilip gülümsedi.

"Arkadaşlar Bayan Harrison, Bay Hard hakkında konuşmak istemiyor. Eğer isterseniz işiyle ilgili daha uygun bir zamanda sizinle konuşacaktır."

Muhabirlerden biri *'Ki bu kaba bir şekilde Orlando'yu manken olmak için kullandığını iddia eden kadındı.'* Matt'e sorusunu yöneltti.

"Siz kim oluyorsunuz?"

Matt yine sakince, "Ben, Adaline'ın temsilcisi ve erkek arkadaşıyım." dedi.

"Biz Bayan Harrison'u, Araf grubunun menajeri Monica Richardson'ın temsil ettiğini biliyoruz."

"Bayan Richardson'ın asistanıyım ve Adaline'ı temsil etme yetkisi bana ait. Bu yaptığını tam anlamıyla özel hayat ihlali. Adaline, Bay Hard ve Bayan Cox hakkında bir şey bilmiyor. Bu yüzden size cevap veremez."

Kadın muhabir ısrarla sorularına devam ediyor ve her seferinde daha kaba oluyordu.

"Orlando ve Georgia'nın yasak ilişkilerini sürdürdüklerine dair haberler var. Bir saat önce İtalya basını internette yayınladı. Bütün internet fotoğraflar ile çalkalanıyor."

Adaline daha fazla dayanamayarak kadının mikrofonunu elinden alıp doğruca kameralara baktı.

"Bu sorular bana yöneltebileceğiniz sorular değil arkadaşlar, cevapları size vermekde benim görevim değil. Evli olan Bayan Cox, kocasının soyadını o taşıyor ben ise özgürüm. Bekâr bir kadın olarak yanımda erkek arkadaşım var ve bir saat önce çıkan o haberleri görmedim. Zaten umurumda da değil. Şimdi izin verirseniz gitmemiz gerekiyor. Teşekkürler."

Adaline, Matt ile kararlı adımlarla araca ilerlerken büyük bir sessizlik oldu.

***

Matt, Adaline'ı eve getirmiş, yukarı çıkarmış ve oturmasına yardımcı olduktan sonra bir bardak su getirmişti. Adaline titreyen elleriyle bardağa uzandı.

"Çok iyi idare ettin Adaline. Gerçekten, bu durumun sana dokunan bir yanı yok."

Genç kızın ağzından bir hıçkırık kurtuldu. Matt, Adaline'in önünde diz çökerek yüzünü elleri arasına aldı.

"Şşştt... Ağlama prenses."

Adaline kendini durdurmak için derin derin nefesler çekti. Orlando hiçbir şeyi hak etmiyordu. Tek damla gözyaşını bile...

Bir anda düşünmeden hareket ederek kendini Matt'in üzerine attı. Adamın dudaklarını tüm kırgınlıklarıyla, öfkesiyle ve kıskançlığıyla öpmeye başladı. Matt başta afallasada genç kıza tutkuyla karşılık verdi. Ellerini saçlarının arasına geçirip ağzını ağzıyla esir aldı. Adaline daha ileri giderek yere Matt'in kucağına indi. Kalçalarını ısrarla genç adamın kasıklarına sürtüyor Matt göğüslerini okşarken zevkle inliyordu. Matt bir anda kendine gelerek durdu.

"Bunu yapamam Adaline. Senin duyguların ve kafan karışık. Eğer şimdi seninle sevişirsem, kendinden nefret etmene neden olurum."

Adaline'ın burnuna küçük bir öpücük bıraktı.

"Bana kızma."

"Kızmıyorum."

Adaline onun kadar mükemmel bir adam olamayacağını düşünürken doğrulup tekrar koltuğa oturdu. O sırada Matt'in telefonu çalmaya başladı.

"Monica arıyor."

Genç adam ayağa kalkıp konuşmaya başladı. Büyük bir soğukkanlılıkla Monica'ya olanları anlattı.

"Grubun haklarından da sorumlu olduğumuzu ve onları korumamız gerektiğini biliyorum ama... Ben her zaman Adaline'a öncelik vereceğim Monica."

Monica'nın cevabını bir süre dinleyen Matt'in suratı ifadesizdi.

"Teşekkür ederim." diyerek telefonu kapattı ve Adaline'a döndü.

"Monica çok öfkeli. Haberleri görmüş."

"Söylediklerimde çok mu ileri gittim?"

Genç kız, Monica'yı hayal kırıklığına uğratmış olmaktan dolayı üzgündü. Özellikle yaptığı o kadar şeyden sonra. Matt yanına oturup Adaline'ı kendine çekti.

"Sana öfkeli değil elbette, Orlando ve Georgia İtalya kırsalından sonra birlikte görüntülenmişler."

Adaline kalbindeki ağırlık altında eziliyordu fakat sırtını Matt'e yaslamak bir nebze olsun rahatlatıcıydı.

"Peki, neden benim üstüme geliyorlar?"

"Çünkü sen kolay lokmasın. Onların gözünde yani... Jesse Cox bir iş adamı. Elbette onun da kıçında boza pişirdiklerinden eminim ama adam bu konular hakkında tek kelime etmiyor. Belki biliyorsundur, Orlando'nun babası ile ortaklar... bu yüzden alenen Orlando hakkında bir şey söylemez."

Adaline gözlerini kapatıp sakinleşmeyi ve bir kez daha Orlando'dan nefret etmeyi denedi.

***

Adaline sabah saat yedide çalan kapı ile uyanıp yataktan zorlukla çıktı. Karşısında Orlando Hard'ı görmek uykusunun bir anda açılmasına neden olacak türde bir etkendi.

"Günaydın, üzgünüm uyuduğunu düşünemedim."

Genç kız kenara çekilerek onun geçmesi için yer açtı.

"Dün gece geç yattım. Diana'yı almaya mı geldin?"

Orlando başını salladı.

"Turneden az önce döndüm. Hem Diana'yı almak hem de seninle konuşmak istedim. Telefonlarıma cevap vermedin, yüz yüze görüşmek için zamanın var mı?"

Adaline genç adama koltukları işaret etti.

"Otur, kahve yapacağım. İster misin?"

Umursamaz tavrını takınmak, acınası haline bürünmekten çok daha iyiydi. Onun karşısında daha fazla küçük duruma düşmeyecekti.

"Evet, kahve iyi olur."

Adaline Orlando'ya sade, kendine ise bol kremalı bir kahve yapıp tekli koltuğa kuruldu.

"Telefonlarımı neden açmadın?"

Genç kız fincanındaki kahveden bir yudum aldı cevap vermek için acele etmiyordu.

"Meşguldüm."

"İki gün boyunca mı?"

"Seninle konuşmam için bir sebebim yoktu."

Orlando sıkıntıyla bedenini gerdi.

"Gazetecilerin seni rahat bırakmadığını biliyorum. Bunun için özür dilerim."

"Benden bir şeyler için özür dilemene gerek yok. Özgür bir adamsın istediğin kadınla görüntülenebilirsin, bu beni ilgilendirmiyor. Sadece yanımda erkek arkadaşım olduğu için ona mahcup olduğumu hissettim."

Orlando bir şey söylemedi. Bu sırada Diana uyanmış ve salona gelmişti. Orlando'yu coşkulu bir şekilde karşılarken genç kız onu inceleyecek zaman buldu. Sakalları artık çok daha uzundu ve onu olduğundan büyük gösteriyordu. İkisi arasında bir seçim yapması gerekse Orlando'nun altın gibi parıldayan halini tercih ederdi ama anlaşılan Georgia vahşi görünmesinden hoşlanıyordu. Orlando gibi bir adamın nasıl olurda evli bir kadınla birlikte olduğunu düşünmeden edemiyordu. Ona âşık mıydı? Orlando, Diana'yı sevmeye ara verip Adaline'a baktı.

"Biraz kilo almışsın, iyi görünüyorsun."

"Evet, daha iyiyim."

"Şu Monica'nın asistanı sana iyi geliyor anlaşılan."

"Evet, kibar, düşünceli ve nazik."

Ağzının içinde bir şeyler geveledeğini fark eden Adaline, "Bir şey mi dedin?" diye sordu.

Orlando kafasını iki yana salladı.

"Sevindiğimi söyledim."

Adaline, Orlando'yu geçirirken sessizdi. Kapının önünde durduklarında Orlando hızla arkasını dönüp onunla yüz yüze

geldi. Birbirlerine fazla yakınlardı ve Adaline'ın nefesinin ritmi aniden değişti.

"Onunla aramda sandığın gibi bir şey yok."

Genç kız bir anlık dağılan dikkatini topladı.

"Olsada umurumda değil."

Orlando gözlerini kısmıştı parlak gri gözleri birer çelik kadar sert ve soğuktu.

"Beni yanlış tanıdığını düşünmeni istemiyorum. Evet, büyük bir hata yaparak onunla ilişkiye girdim ve bunu sürdürdüm ama pişmanım. Çok pişmanım... Ben sadece, onu geri çeviremiyorum. Suçluluk de sorumluluk de adına ne dersen de. Ona hayır demek çok zor. Georgia çok ısrarcı. Beni görmek istediğini söyledi ona gelme dedim elbette ama pek söz dinlemiyor."

Adaline elini Orlando'nun sert göğsüne yaslayarak onu kendinden biraz uzaklaştırdı fakat elini bir türlü oradan çekemedi. Kafasını kaldırdı ve doğruca Orlando'nun gözlerinin içine baktı.

"Daha önce de söyledim açıklama istemiyorum."

Genç adam yumuşak bir sesle "Della!" diye mırıldandı.

Adaline kafasını iki yana salladı. Onun karşısına geçip bu şekilde yalanlar söylüyor olması öfkesini tetikliyordu.

"Sus, Orlando! Duymak istemiyorum."

Orlando'nun çenesi kaskatı kesildi. Diana ise kapının önünde eşeleniyordu ve gitmek için sabırsızdı.

"Aramız böyle kötü mü olacak?"

"Ne düşünüyordun ki? Bana abilik yapmayı mı?"

Genç adam iki yanındaki yumruklarını sıktı.

"Kes şunu."

"Öyleyse git."

"Sadece bir yanlış anlaşılmayı açıklamak istedim."

Adaline kollarını göğsünde bağladı.

"İyi o halde. Bana turneye çıkmadan önce İngiltere'ye Geor-

[illegible] görmeye gitmediğini söyleyebilir misin? Ya da İtalya'daki kahvenin o olmadığını söyleyebilir misin?"

Orlando dakikalar boyu sessiz kaldı. Burnundan alıp verdiği sert nefesler ise oldukça gürültülüydü. Yavaşça kafasını iki yana salladığında Adaline'ın tüm kırıkları parçalar halinde yere dağılmıştı.

"O halde benden ne istiyorsun? Bağışlanmak mı? Buna gerek yok ki, üstünde bir hakkım yok zaten. Git ve Jesse Cox'tan bağışlanmayı dilen."

"Ne istediğimi bende bilmiyorum. İnan bilmiyorum. Tek bildiğim seni kırmaktan deli gibi korktuğum."

"Sandığın kadar kırılgan değilim."

"Seni kırabilme gücümün olduğunun farkındayım ufaklık, bana numara yapmana gerek yok. Bunu gözlerinde görüyorum. Ben, sana her baktığımda... bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

Adaline kendi kendine güldü.

"Evet, Orlando. Ben, beni asla sevmeyecek birine âşık oldum. Söylemeye çalıştığın buysa eğer... Fakat bunun için seni suçlamıyorum, tüm olanlar için. Bir şekilde cinsel olarak yakınlaştık diye bana umut verdiğini falan düşünmedim. Hatta seni buna ben zorladım. Kendini suçlu hissetmene gerek yok. Kimse aşktan ölmez ve kimse ölene kadar âşık kalmaz, hele karşılık alamadığını birine..."

Orlando başını önüne eğerek ayaklarına baktı. Adaline ise ağlamamak için savaşıyordu.

"Sadece gitmeni istiyorum, seni görmek istemiyorum. Bir anda kendini bana itip sonra çekilmenden sıkıldım."

Adaline gözlerini kapının önünde duran beyaz güle dikti. Eliyle işaret ederek, "Bana durmadan kendini hatırlatma, daha fazla gül görmek istemiyorum." derken sesinde öfkeli bir kırılganlık vardı.

Orlando yere eğilerek ayaklarının dibindeki beyaz gülü aldı ve kaşlarını çatarak inceledi.

"Ne yani bunu benim gönderdiğimi mi düşünüyorsun?"

Adaline bakışlarını, genç adama çevirdi.

"Haftalardır her sabah kapıma bir beyaz gül bırakılıyor. Kaşlarını çatarak, "sen bırakmıyor musun?" diye sordu.

Nedensizce aklına Orlando'dan başkası gelmemişti belki de öyle olmasını istemişti. Orlando kafasını iki yana sallarken ifadesi ciddiydi Adaline'a doğru bir adım atarak yaklaştı o kadar yakındıki genç kız onun nefesini soluyordu.

"Eğer sana gül gönderecek olsam ezik gibi bir tane göndermem. Yüzlerce gönderiririm ve kesinlikle beyaz değil kırmızı olurlar." Beyaz gülü yere atarak geriledi. "Böyle bir ezikliği asistan çocuktan başkası yapmaz belki de ona sormalıydın."

Adaline yutkundu ama hemen kendini toparladı.

"Matt kır çiçekleri almayı tercih ediyor."

Orlando öfkeyle güldü.

"Düşündüğümden de ezikmiş."

Genç kız bağırmamak için dişlerini birbirine bastırarak, "Git!" diye soludu.

Orlando tek elinin saçlarının arasında gezdirirken "Benden vaz mı geçiyorsun?" diye sordu.

Adaline'ın cevabı oldukça netti.

"Senden vazgeçtim."

Orlando arkasını dönüp giderken Adaline öylece dikildi ta ki içeriden telefonunun alarmı çalana kadar.

***

Araf grubu Los Angeles'ta bir bağış gecesi düzenliyordu. Geceye sadece seçkin konuklar, ünlüler ve iş adamları katılacaktı. Elde edilen gelir ise Araf grubunun kurduğu yardım fonunda toplanıp bir hastane yapılacaktı. Monica, bu fikri Orlan-

Jo nun ortaya attığını söylemişti. Muhtemelen hâlâ Calvin'in ölümü içini parçalıyordu. Hastaneyi Calvin anısına yaptırıyordu ve onun adını verecekti. Adaline anlayamıyordu bu kadar hisli bir adam nasıl bu kadar çok yanlış yapardı? Adaline, Monica'nın ofisinde oturmuş yeni teklifleri gözden geçiriyordu. Önündeki başka bir dosyayı daha kapatıp Monica'ya baktı.

"Çok sıkıldım. Sen benim için en doğrusunu yaparsın, kafana göre takılmaya ne dersin?"

Monica bacak bacak üstüne attı.

"İçlerinden istemediğin bir şeyler var mı?"

Genç kız kafasını iki yana sallayarak "Yok." dedi.

Matt dosyalardan birini havaya kaldırdı.

"İç çamaşırı... bunu eleyebilir miyiz?"

Adaline kıkırdadığında Monica kaşlarını çatmaya başlamıştı.

"Pardon! Bu seni neden ilgilendiriyor?"

"Seksi iç çamaşırlarıyla dergi süslemesini istemiyorum."

Adaline araya girme ihtiyacı hissetti.

"Bunu bende istemem, fakat sen istemiyorsun diye değil tamamen kendi prensiplerimden dolayı."

Monica keyiflendi.

"İşte böyle. İç çamaşırı yok."

Matt, Adaline'a sarıldı ve genç kızı yanağından öptü.

"Yardım konserine geliyor musun? Ben katılmak zorundayım Monica'nın kesin talimatı."

Adaline omzunu silkti.

"Davet almadım."

Belli etmesede bu duruma kırılmıştı. Orlando'dan beklediğinden değil ama diğer çocuklardan bir davet beklemişti.

"Davetiyeye ihtiyacımız yok ki, benimle gel."

Adaline konuşmak için ağzını açtığı sırada Monica yerinden kalktı.

"Neredeyse unutuyordum. Senin davetiyen bende."

Monica beyaz bir zarfı Adaline'a uzatırken göz kırptı. Genç kız zarfı açmadan çantasına koyup "'O halde, kaçışım yok gibi duruyor. Hem bir bağış gecesi olduğuna göre bende bağış yapmalıyım." diye mırıldandı.

Aklında bağış yapacağı miktar çoktan netleşmişti.

Adaline eve döndüğünde çantasından zarfı çıkardı. Göz kırparken Monica'nın ifadesinde bir şeyler sezinlemişti ve o yüzden zarfı Matt'in yanında açmak istememişti. Beyaz zarfın içinden davetiye ve katlanmış bir kâğıt çıktığında titreyen elleriyle davetiyeyi tezgâhın üzerine bırakıp mektubu okumaya başladı. Bu yazının Orlando'ya ait olduğunu tahmin etmek zor değildi. Karakterli, sert ve düzenliydi.

Sadece davetiyeyi görürsen gelmezsin diye düşündüm.

Fakat o gece orada olmalısın.

Davetiyeyi Monica ile gönderiyorum çünkü yüz yüze geldiğimizde öfkeleniyorsun.

Belki o seni gelmen için ikna eder.

Orlando.

Yazanlar bazı insanlar için tamamen duygusuz görünse de bu mektubu yazmanın Orlando için ne kadar büyük bir adım olduğunu fark eden Adaline içini çekti. Şimdi de kafasını karıştırmaya mı çalışıyordu? Bu sefer ona izin vermeyecekti.

21. Bölüm

GEÇ KALDIN

Adaline yardım konseri için hazırlanmış Matt'in gelip onu almasını bekliyordu. Bu süre içinde Orlando ile iletişimden kaçınmış ona geleceğini ya da gelmeyeceğini söylememişti. Ona karşı kayıtsız kalmak istediğinde bile kendini onu düşünürken buluyordu. Bunun Matt'e çok büyük haksızlık olduğunu bilsede kendini engelleyemiyordu. Tüm bunlar hakkında kafa yorarken kapı çaldı. Matt yine tüm yakışıklılığı ile karşısındaydı bu sefer kucağında kocaman bir buket beyaz gül tutuyordu. Beyaz gülleri görmek şaşkınlığa uğramasına neden olsada bozuntuya vermeden uzanıp gülleri aldı ve burnuna götürüp güzel kokularını içine çekti.

"Bu sefer kır çiçeği yok mu?"

Adaline'ın kinayeli sorusu karşısında Matt kapıya yaslanıp gülümsedi.

"Artık masumiyetinin altındaki o tutkulu kadını görmeye başladım."

"Beni arzulamaya başladığını mı söylüyorsun?"

"Seni ilk gördüğümden beri arzuluyorum, artık daha yo-

ğun. Ayrıca beyaz gül yeni başlangıçları ifade eder, bizim yapmaya çalıştığımız gibi."

Adaline dudağını dişlerken, "Haftalardır kapıma beyaz güller sen mi bırakıyordun?" diye sordu.

Matt onayladı.

"Seni yeni bir başlangıca yavaş yavaş hazırlamaya çalışıyordum. Başkasından geldiğini mi düşündün?"

Genç kız kafasını iki yana salladı. Beyaz gül buketini vazoya koyup Matt ile evden çıkarken sessizdi.

Konserin yapılacağı alan bu sefer bir stadyum ya da büyük bir tribün değildi. Çok daha küçük, samimi ama lüks olan bir yattı. Aslında Adaline onu bir gemi diye tanımlayabilirdi bir yattan çok gemiye benziyordu. Matt aracını marinaya park edip rahat yürüyebilmesi için Adaline'ın koluna girdi. Birlikte yata çıkarak davetiyelerini karşılamadaki kıza verdiler. İçerisi ünlü insanlarla doluydu Adaline gözlerine inanamıyordu. Aşırı heyecanlı bir genç kız gibi koşuşturup hepsiyle fotoğraf çektirmemek için kendini zor tutuyordu. Sahne teknenin en üst katındaki geniş alanın ortasına kurulmuştu. Alt katlarda ise oturma bölümleri, kokteyl masaları yer alıyordu. Adaline bağışını Monica aracılığı ile yapmıştı. Bağış miktarı iki yüz bin dolardı ve bunu düşündükçe bile gülümsemesine engel olamıyordu. Paranın gerçekten bir işe yaramasından dolayı da huzurlu hissediyordu. Matt onu kokteyl masalarından birine yönlendirip garsonun getirdiği tepsiden alkolsüz kokteyl aldı.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Gergin görünüyorsun, rahatla."

Adaline gülümsemeye çalıştı. Bir süre Matt ile sohbet ettikten sonra Monica yanlarına geldi.

"Tanrım, herkesle konuşmak beni yordu."

Monica, Adaline'ın kokteylinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

"Alkol yok mu? Gerçekten mi?'"

Adaline bardağını ondan alarak, "Alkol bende garip bir cesaret yaratıyor." diye mırıldandı.

Monica hafifçe gülümseyerek garsonun tepsisinden kırmızı şarap alıp yudumladı. Monica'nın gözleri karşıda bir noktaya sabitlendi ve içtiği şarabı püskürtmemek için hızla yuttu.

"Saat iki yönünde."

Adaline anlamayarak, "Kim? Ne?" diye sordu fakat cevap almasına gerek kalmadan Orlando masalarındaydı.

Matt, Monica ve Adaline kafalarını aynı anda adama çevirdiler. Orlando görmeye alışık olmadığı bir şekilde beyaz gömlek, bağlanmamış ama boynunda asılı duran papyon ve siyah kumaş pantolon içerisindeydi. Ceketin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Bu dağınık hali smokinin tamamını giymesinden çok daha seksiydi ama Adaline dik duruşundan bir an olsun ödün vermeden içeceğinden yavaşça bir yudum aldı.

"Bir şey mi oldu Orlando?"

Orlando gülümsemeye çalıştı fakat sinir kaslarını ele geçirmişti.

"Evet, bir şey oldu Bayan Harrison."

"Öyle mi? Sorun nedir? Sıcak bir sohbeti böldünüz de..."

Genç adam dişlerini birbirine bastırdı.

"Sorun senin sadece bana inat olsun diye saçma sapan ve çocukça davranışlarda bulunman."

"Hadi ya, neymiş o davranışlar?"

Adaline öfkesini içinde saklayıp sakin kalmaya çabalasada bu pek mümkün olmuyordu.

"Bu bağış meselesi ne oluyor?"

"Bu bir bağış gecesi değil mi? Yoksa ben mi yanılıyorum?"

"Sana verdiğim bursu bağışladın Della! O para senin içindi."

"Kendim için bir şey istemediğimi defalarca söyledim. Çek artık ellerini üstümden, beni kollamanı istemiyorum."

Adaline sesini ne kadar alçak tutmaya çabalasada bunu ba-

şaramıyordu. Çoktan meraklı bakışlar onlara çevrilmiş fısıldaşmalar başlamıştı. Matt yanında gergin görünüyordu. Onun sessiz kalması için uzanıp genç adamın elini tuttu bu ayrıntıyı fark eden Orlando'nun gözleri biraz daha açıldı.

"İnsanlar buraya bakıyor. Bu kadar yeter Orlando."

Monica'nın fısıldaması Orlando'nun da etraftaki insanların farkına varmasına neden oldu. Genç adam *'Her zaman yaptığı gibi.'* arkasını dönüp gittiğinde Adaline, geceye geri dönmeye çalıştı.

***

Konser başlamadan önce insanlara bolca içki ve atıştırmalık servisi yapıldı. Monica'nın seçtiği birkaç basın kuruluşuna içeri giriş izni verilmişti. Gazeteciler ortalıkta dolaşıp fotoğraflar çekiyor, kısa sorular sorarak insanların geceyle ilgili düşüncelerini alıyorlardı. Adaline, Matt'e gülümsedi.

"Benim lavaboya gitmem gerekiyor."

"Sana eşlik edeyim."

"Gerek yok Matt, gerçekten. Yolumu bulabilirim."

Matt, Adaline'ın yanağına dokundu.

"Bunu biliyorum ama elimde değil, seni yalnız bırakmak istemiyorum."

Adaline mahcup bir tavırla, "Çok naziksin, fakat kendim gidersem büyük bir kız gibi hissedeceğim." dedi.

Matt başını salladı.

"Peki, o halde bende Monica'nın yanına gidip gazetecilerle ilgileneyim. Beni bulursun."

Adaline teknenin iç kısmına girerek garsonlardan birine lavaboların yerini sordu. İki başarısız denemeden sonra nihayet orta katta boş bir tane bulabilmişti. İşini halledip ellerini yıkadıktan sonra dışarı çıktığında kapıda Sam dikiliyordu.

"Sam?"

"Hanımefendi, size alt kamaraya kadar eşlik etmeme izin verir misiniz?"

O çocukların koruması olup nasıl bu kadar kibar kalmayı başardığına akıl sır erdiremeyen Adaline kaşlarını çatarak adamın yüzüne baktı.

"Alt kamaraya mı? İyi ama neden?"

"Bay Hard, sizinle konuşmak istediğini söyledi."

Sam saatine bakarak "On beş dakika içinde konser başlayacak bu yüzden acele etmemi de ekledi." dedi.

Adaline gülerek kafasını iki yana salladı.

"Hayır, hayır. Bay Hard'a bu nazik daveti için teşekkür ettiğimi fakat onunla şimdi konuşmak istemediğimi söyle olur mu?"

Genç kız, Sam'in yanından geçmek üzereyken adam bir kez daha konuştu.

"Israrcıydı."

"Ne yani? Beni zorla aşağıya mı sürükleyeceksin?"

"Hayır, bunu yapmamı söylemedi ama mutlaka gelmesi gerek, onu kucaklayıp getirmek zorunda kalsan bile dedi. Bu arada gazetecilerin etrafta olduğunu da hatırlatmamı istedi."

Sam bunlar sanki komik ya da sinir bozucu değilmiş gibi büyük bir ciddiyetle sıralamıştı. Genç kız kahkaha atmak ile bağırıp itiraz etmek arasında kalmıştı, yinede Sam'in ciddi duruşu merdivenlere doğru ilerlemesine neden oldu. Adam yarım adım kadar arkasından geliyordu. Genç kız tutunarak merdivenleri indi topuklu ayakkabılara bir kez daha küfretmeyi ihmal etmedi. Alt kata inince Sam öne geçti ve bir kapının önünde durdular. Genç kız büyük bir tedirginlikle kapıyı açarak içeri girdi ve arkasından kapanan kapıyı tutmaya devam etti. Orlando tam karşısındaydı tamamen giyinmişti ve heybetli bedeniyle oturduğu koltuğu küçücük bırakıyordu.

"Buraya gelsene."

Adaline sırtını kapıya yasladı.

"Böyle iyiyim, şimdi ne söyleyeceksen söyle de şu işi halledelim."

Orlando'nun burnundan verdiği nefesi duydu. Genç adam ayağa kalktı. O kadar uzunduki Adaline yükselen bedeni karşısında hayretle ağzını açıp kapattı.

"Bursunu neden bağışladın?"

"O paranın benim olduğunu sanıyordum? Hesabını soracaksan bana hiç vermemeliydin."

Orlando elini temiz suratında gezdirdi sakalları gitmiş o bebeksi ifadesi geri dönmüştü.

"Yaptığım bu değildi biliyorsun. Sadece senin güvencen olmasını istiyorum, sana göz kulak oluyorum. Neden bunu yapıyorsun, Della?"

Adaline gözlerini kocaman açarak karşısında dimdik durdu. Orlando sınırı geçmiş yine fazlasıyla yakınında duruyordu.

"Neyi yapıyorum? Paranı benden daha çok ihtiyacı olan insanlara neden mi veriyorum? İyi bir insan olduğum için ya da en azından olmaya çalıştığım için olabilir mi? İyi bir yürekle yaşamak çok zor Orlando, çünkü herkesinkini öyle sanıyorsun."

Genç kız çıkmak için arkasını döndü kapıyı açtığı sırada Orlando elini kapıya dayayarak geri kapattı. Kıyafetinin kumaşı Adaline'ın sırtına sürtünüyordu. Tanrı aşkına! Ne kadar yakındı?

"Beni kızdırmak için yapıyorsun."

Nefesini üfleyerek tam arkasında konuşuyordu sesi bağıran bir fısıltıydı.

"Beni çıldırtmak, öfkelendirmek, nasıl bir hata yaptığımı yüzüme vurmak, intikam almak için yapıyorsun."

Durdu aldığı derin nefes ciğerlerini şişirdi.

"Başarıyorsun."

Adaline yavaşça ona doğru döndü. Kafasını iyice kaldırıp gözlerine baktı. Yüzleri yakındı ve Orlando'nun eli hâlâ kapıya dayalıydı.

"Her şey seninle ilgili olmak zorunda, değil mi?"

"Benimle ilgili değil mi yani? Gerçekten mi?"

Öfkelenmişti ve bu ses tonuna yansımıştı artık bağırıyordu.

"Benden boşanırken bir şey istemedin çünkü suçlu hissetmemi istedin. Kendi ayaklarının üzerinde durduğunu göstermek için manken olmaya karar verdin, ailenle aranı bozdun ve yalnız kaldın. Bunun sonucunda vicdan azabı çekecek ve öfkelenecektim. Sonra o çocuk... bebek surat! Onu koluna taktın ve sevgilim dedin. Çünkü neler kaybettiğimi göstermeyi hedefledin. Ve şimdi karşımdasın! Durmadan, hiç durmadan beni kızdıracak, kontrolümü kaybettirecek şeyler yapıyorsun. Neden?"

Adaline bağırmaya başladı. Öfkeden yüzünün yandığını ve kızardığını hissediyordu. Küçük yumruklarıyla Orlando'nun göğsüne vurdu.

"Sandığının aksine planlar yapan bir kaltak değilim! Beni istemediğini net bir şekilde anlıyorum. Bende seni görmek istemiyorum ama lanet olsun ki sürekli bir yerde hayatım seninle kesişiyor ve ben artık bundan kurtulamayacağımı düşünmeye başladım."

Adaline'ın öfkesi karşısında sakinleşen Orlando kızın saçından kurtulan bir bukleye belli belirsiz dokundu.

"Dünyayı ellerimin arasında tutuyorum. Senin gibi küçücük bir kızı neden tutamıyorum?"

Adaline söylediği şeyi anlayamamıştı adamın suratına bakmayı sürdürdü en sonunda Orlando tekrar konuştu.

"Hayatım boyunca bencil oldum. Bu bana başarı getirdi, ün getirdi, para ve kariyer getirdi. Fakat ailemi, maneviyatımı ve değerlerimi kaybettim. Anladım ki her bencillik bana bir şeyler kazandırırken, bir şeyler de kaybettiriyordu. Bu sefer bencillik yapmamaya kararlıydım ama yine kaybettim. Seni kaybettim Della..."

Genç kızın nutku tutulmuştu ağzını açıp kapatıyordu ama

ses çıkaramıyordu. Orlando ne söylemeye çalışıyordu? Anladığı şeyi mi?

"Bir kez daha bencillik yapıp seni alırsam, ne kaybederim?"

Nefesi genç kızın yüzüne çarpıyordu. Dudakları her an buluşmaya hazırdı Adaline onun dudaklarının sıcaklığını hissediyordu.

"Yapma..."

Adaline kendi cılız sesini tanıyamadı, söylediğini de anlayamıyordu. Onu istiyordu. Onu çok istiyordu fakat bu kadar kolay mıydı? O kadar yaşanan şeyden sonra kollarına mı atılacaktı? Her şeyi affedip görmezden mi gelecekti? Peki, ya Matt... Böyle bir gecede habersizce terk edilmeyi hak ediyor muydu?

"Geç kaldın, Orlando."

Orlando kafasını iki yana salladı.

"Hayır."

"Sana karşı olan duygularım değişmedi ama ben bir oyuncak değilim. İstediğin zaman sıkılıp atamazsın ya da başkasının gözüne hoş geldim diye beni kendine almaya çalışamazsın. Benim bir gururum var ve sen onu her defasında kırdın. Şimdi sen istedin diye kollarına atılmayacağım."

Adaline kapıdan çıkmak için bir kez daha hareketlendiğinde Orlando okkalı bir küfür savurdu.

"Sikerim böyle işi!"

Kolları Adaline'ın bedenine sarıldı ve genç kızı kendine hapsederken sahiplenen tavrıyla dudaklarını dudaklarına çekti. Orlando ısrarla Adaline'ı öperken genç kız hareketsizdi ama daha fazla karşı koyamadı. Ona karşılık verdi. Ayakları birkaç saniye boyunca yerden kesildi fakat tekrar yere değmesi uzun sürmedi. Ellerini Orlando'nun göğsüne dayayıp onu kendinden uzaklaştırdı.

"İstediğin her şeyi, istediğin an elde edemezsin. Ne o Orlando, başkasının kadınları mı senin gözüne çekici geliyor?"

Bu son sözleri oldu. Orlando ona karşı çıkmadı ve Adaline oradan ayrılırken arkasına bakmadı.

***

Adaline nefes nefese merdivenleri çıktı bir an önce buradan gitmesi gerekiyordu çünkü Orlando'nun kollarına atılma ihtimali onu korkutuyordu. Güvertede koştururken şans eseri Matt onu durdurdu.

"Adaline, neredeydin? Her yerde seni aradım."

Adaline'ın yüzündeki şoku fark eden genç adam kaşlarını çatarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Genç kız heyecanla "Gitmek istiyorum, buradan gitmeliyim." diye fısıldadı.

Matt soru sormadı, itiraz etmedi. Sadece onu çıkışa yönlendirirken ceketini çıkarıp omuzlarına sardı.

Genç kızın evine geldiklerinde Matt onu kanepeye oturtup "Bir şey içmek ister misin, senin için ne yapabilirim?" diye sordu.

Adaline kabalaşmayacaktı, Matt istekli görünüyordu. En azından ona en başından beri değer veriyordu.

"Bir fincan çay fena olmazdı."

Adam abartılı bir selam verdiğinde Adaline gülümsedi. Matt mutfakta çay yaparken Adaline'ın bu geceyi gözden geçirmek için zamanı olmuştu. Matt fincanın birini Adaline'a uzatıp genç kızın yanına oturdu. Birbirlerine fazla yakın otursalarda ona sarılmamıştı.

"Orlando ile ilgili değil mi?"

Adaline sessiz kaldı.

"Bak, beni hayatında bir engel olarak görmeni istemem. Başından beri amacım bu değil Adaline. Sana, size bir engel oluşturmuyorum. Bitsin dersen biter, sadece arkadaş kalırız."

Adaline sessizliğini korudu ve Matt yavaşça yerinde doğ-

ruldu. Genç adam gitmeye hazırlanırken Adaline konuşacak kadar kendini topladı.

"Ona dönmeyeceğim. Duygularım değişmedi onu hâlâ seviyorum ama kendime bunu yapmayacağım."

Matt duraksadı.

"Peki ya biz?"

Genç kız omuzlarını silkti.

"Sana bir şey vaat edemem Matt. Söz veremem ya da kalbimi adayamam."

"Ben her şeye rağmen hâlâ şansımı denemek ve yanında kalmak istersem?"

Umutla parıldayan gözleri Adaline'ın daha çok hüzünlenmesine neden oldu. Ona hayır diyemezdi. Kötülük yaptığını, bencilce olduğunu biliyordu ama yapamazdı.

"İstersen... kal."

Matt gece kanepede yattı. Adaline ise kendi yatağında uykusuzluk ile savaş verdi.

***

Adaline sabah okula gitmiş çıkışta Scott ile sahile gitmeyi kararlaştırmışlardı. Kampüsün ana çıkışında onları bekleyen koca adamı görene kadar planları buydu. Orlando Jeepinin içindeydi ama Adaline arabayı gördüğü anda donup kalmıştı. Karanlık camlardan içerisi görünmüyordu fakat sanki adamın gözlerine bakıyordu. Orlando arabadan inerken gözünde güneş gözlüğü, kafasında da şapkası vardı. Basit eşofmanları içinde kimse onu tanımıyordu buna rağmen dikkat çekiyordu.

"Burada ne işin var?"

Orlando önce Scott'a baktı onları yalnız bırakmayacağını anlayınca Adaline'a odaklandı.

"Konuşmak istedim."

"Dün akşam söylenecek her şeyi söyledim."

"Gecenin büyük bağışçılarından biri olarak ortadan kaybolman oldukça gizem yarattı."

Orlando'nun kendi kendine gülmesine Adaline tepki vermeyince genç adam sessizleşti.

"Yalnız kalacağımız bir yere gidebilir miyiz?"

"Üzgünüm, bunu yapamam. Scott'a sözüm var."

Scott itiraz etmeye yeltendiği sırada Adaline omzunu dürttü.

"Evet, bana sözü var."

Orlando'nun çenesi kasıldı. Öfkesini gizlemeyi başarmıştı.

"Anlıyorum. Sonra konuşuruz o halde."

Orlando arabasına ilerlerken Scott gülümseyen suratını Adaline'a çevirdi.

"Haklıymışsın! Buna bir şeyler olmuş."

"Ne olduğunu anlayamıyorum..."

"Kaybetme korkusu... Göt herif!"

Scott kahkaha atarken Adaline ona katılmadı. Yine düşüncelere dalmıştı.

***

Adaline sabahın köründe çalan kapı ziliyle uyandı. Bir yandan uykulu gözlerini ovuştururken bir yandan da kapıya doğru yalpalayarak yürüyordu. Delikten bakmadan kapıyı savurarak açtı. Elinde kocaman bir cam vazounun içinde yüzlerce kırmızı gül tutan adamın kurye olduğu açıktı ama Adaline'ın bunu idrak etmesi birkaç saniye sürdü.

"Adaline Mary Harrison?"

Genç kadın "Ee-evet! diye kekeledi.

"Teslimatınız vardı, efendim. Şuraya bir imza atar mısınız?"

Adaline adamın elinden kâğıdı alıp imzaladı ve elinde tuttuğu vazoya uzandı. Üzerinde kart aradığı sırada adam, "Diğerlerini de getiriyoruz." dedi.

"Diğerleri?"

"Evet, diğer güller." diyen adamın yüzünde gereksiz bir mutluluk vardı.

Merdiven boşluğundan ıslık çalarak "Çocuklar aracı boşaltmaya başlayın." diye bağırdı.

Ve bundan sonrası bir filmden çalınmış gibi devam etti. Adaline kapının dibinde elinde bir vazo dolusu gül ile dikilirken beş adam bir gül bahçesini genç kadının salonuna boşaltıyorlardı. Gelen demet demet güller genç kadının evinin kokusunu değiştirmişti. Adaline ise bu olanları ağzı açık bir halde izliyordu. Adamlar bütün evini düzinelerce kırmızı gül ile donattıktan sonra genç kadına bir zarf uzattılar. Adaline kapıyı arkalarından kapatıp elindeki çiçeği yere bıraktı ve zarfı açtı.

"Eski Deniz Feneri"

Adaline nota uzun süre baktıktan sonra başka bir şey aramasına evirip çevirdi ama yoktu. Tek yazan buydu. Fakat o anda başka bir şey yazmasına gerek olmadığını fark etti. Orlando ona bu küçücük imayla çok fazla şey anlatıyordu.

Onarılmaya ihtiyaç duyduğunu, bir amaç aradığını ve kararlı olduğunu...

Adaline, Orlando'ya telefon etmedi çünkü ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu saatlerce güllerin içinde oturmuş nihayet Monica, Clementine ve Luz ile buluşmak üzere çıkmıştı. Ani gelişen bu buluşmaya davet edildiği için mutluydu kızların onu artık aralarında istemeyeceklerini düşünüyordu. Monica haricinde elbette... Luz'un evinin geniş salonunda otururken genç kız tedirgindi. Kızlara salonunun güllerle kaplı olduğunu anlatmış başta ona inanmamış olsalar da sonradan çok romantik bir hareket olduğuna karar vermişlerdi.

Luz kahveleri dağıtırken, "Her an kaçacak gibi görünüyorsun Della. Korkma Orlando bir yerlerden çıkmayacak." dedi.

İfadesi dalgacı olsada Adaline buna gülemedi.

"Bir yanım her yerden çıkmasını diliyor, diğer yanım onu görmek istemiyor."

Clementine anlayışla gülümsedi.

"Aynı durumu yaşayan biri olarak bunun adına aşkın ıstırabı diyebilirsin!"

"Neden şimdi, birden beni istediğine karar verdi?"

Monica cevap vermeden önce kucağındaki Alexis'i, Clementine'a uzattı. Clementine bebeği sevgiyle kucaklarken yüzünde güller açıyordu.

"İtiraf etmek istemese de varlığından hoşlanıyordu. Evinde, hayatında olmandan... Fakat seni kaybedene kadar sensiz olmanın nasıl bir şey olacağını bilmiyordu. Şimdi araya Matt girdi ve işler onun için kızıştı."

"Sadece onun yerine başkasını tercih ediyor olmamdan hoşlanmıyor gibi geldi bana. Bir ego savaşı içindeymiş gibi..."

Luz bunu onaylamadığını belirten bir ses çıkardı.

"Orlando o kadar basit düşünmez. Ben Monica'ya katılıyorum kesinlikle sana karşı hep bir şeyler hissediyordu ama kendini bir nedenden dolayı senden uzak tutması gerektiğine ikna etmişti. Başaramadığını da anlayınca..."

Alexis'in tiz sesli ağlaması konuyu dağıttı. Clementine kucağında bebekle ayağa kalkarak onu sallayıp gezdirmeye başladı. Alexis kadar güzel bir bebek görmek zordu. Babasınınki gibi dik dik koyu renk saçları, çillerle bezenmiş küçücük bir burnu vardı.

"Kucağına çok yakışıyor Clem."

Luz kıkırdadı. Clementine ise bebeği kendine biraz daha bastırdı.

"Luke ve sen düşünüyor musunuz?"

Luz yüzünü buruşturdu.

"Çocuk kakası temizlemeyi mi? Hayır, canım kalsın. Belki on beş yıl kadar sonra..."

Clementine gözlerini devirdi.

"Ben istiyorum."

Clementine'ın söylediği Monica'nın ilgisini çekmişti.

"Bunu JJ'e söyledin mi?"

Genç kadın kafasını iki yana salladı.

"Daha konuşma fırsatımız olmadı. Fakat en kısa zamanda bunu onunla konuşacağım."

Bebeği susturmayı başaran Clementine, "O halde cumartesi akşamı hepiniz geliyorsunuz?" diye sordu.

Clementine büyük bir ev partisi verecekti sevdiği dostlarıyla bir arada olmak için yaptığı bu plan Adaline için zorlu bir geceye dönüşecekti.

22. Bölüm

İÇİMDEN SÖK ONU

Adaline hafta arasındaki tek boş gününü yataktan çıkmayarak değerlendirmeye karar vermişti. Uzun zamandır böylesine tembellik edeceği bir zamanı olmamıştı. Los Angeles'a yeni gelen yaz ayı beraberinde kuvvetli bir yağmur getirmişti. Karanlık olan hava istediği atmosferi sağlıyor hatta ona İngiltere'yi hatırlatıyordu. Bunu düşündüğü sırada telefonunun mesaj sesi düşüncelerini dağıttı. Orlando'dan mesaj gelmesi ise tamamen beklemediği bir şeydi. Ona hiç mesaj atmazdı...

Orlando: Bu kasvetli havalar sana da İngiltere'yi hatırlatıyor mu?

Adaline kaşlarını çatmış yazıyı inceliyordu. Neden şimdi böyle bir şey yazmıştı?

Adaline: Mesajı doğru kişiye gönderdiğine emin misin?

Orlando'nun mesaj yazmaya başladığını bildiren noktalar zıplamaya başladığında Adaline nefesini tutmuştu.

O: Adaline Mary Harrison? 1.70 boylarında, kumral, göz rengi bilinmiyor... Doğru kişi mi?

Genç kız kendini sırıtırken bulmaktan hoşlanmadı Dudaklarını ısırıp gülüşü yüzünden sildi.

A: Gözlerime yeterince bakmamışsın demek ki.

O: Tek bir renkle ifade edemeyeceğim için öyle yazdım. Yeşilin içinde pek çok kahverengi benek, göz bebeğini çevreleyen kehribar rengi bir bölüm ve gözünün çevresinde mavi çizgiler olduğunu biliyorum.

Adaline gözünü bu kadar ayrıntılı tarif etmesinin şaşkınlığını yaşarken Orlando'dan bir mesaj daha aldı.

O: Yeterince bakmış mıyım?

A: Neden bana mesaj atıyorsun?

O: Çünkü sabah koşu yaparken İngiltere'yi hatırladım. Hava aynı oradaki gibiydi. Bu uzun zamandır olmamıştı.

A: Ve benim de hatırlamış olacağımı mı düşündün? Sormak istediğin buysa eğer evet, evimi özledim.

O: Evet, bunu sormak istemiştim.

Adaline yataktan çıkarak banyoya girdi geri döndüğünde telefonunun mesaj ışığı yanıp sönüyordu gelen mesaja baktı.

O: Yaptığın bağış hastanenin çocuk bölümünde kullanılacak.

A: Bu çok iyi... teşekkür ederim. O para artık çok daha faydalı bir iş için kullanılacak. Bu beni rahatlattı.

O: Bugün bana gelmek ister misin? Sahilde Diana ile oturabilirsin.

Buradaki deniz kokusu bazen Dover'daymış gibi hissettiriyor.

Genç kız hâlâ Orlando'nun bu haline alışık olmadığı için garip hissediyordu. Bir anda bu ilgiyi üzerinde bulmak garip hissetmesine neden oluyordu.

A: Üzgünüm. Yapamam...

Bu cevaptan sonra başka mesaj gelmedi, Adaline biraz olsun rahatlamıştı çünkü ona hayır demek çok zordu. Bütün iradesini kullanmak zorunda kalıyordu ve ardından keşkeler geliyordu. Aşk çok boktan bir şeydi, kimseye böyle bir acizliği dilemezdi. Tanrı aşkı dünyaya ceza olarak göndermiş olabilir miydi? Aşk içinde tüm günahları barındırıyordu. Kibir, dünyada âşık olan tek insanmışsınız hissi veriyordu. Kıskançlık, içinizden bir canavar çıkmasına neden oluyordu. Oburluk, asla yetmeyecekmiş gibi hissettiriyordu. Şehvet, insanın gözünü kör ediyordu. Öfke, kendinizle ettiğiniz kavgaların neticesinde artık nefrete dönüşüyordu. Açgözlülük, hep daha fazlasını istemenize neden oluyordu. Tembellik, zaman sadece onun yanında değerliymiş ve ondan uzaktayken yapılan her şey tatsızmış gibi geliyordu. Yinede tüm bunlara rağmen içinden yalvarıyordu. *Tanrım, eğer mümkünse beni sevmesini sağla, değilse içimden sök onu.*

***

Adaline, bir görüşme için Monica'nın ofisine gitmişti. Genç kadın ile karşılıklı oturmuş yeni projeyi gözden geçirirken kahve fincanını avuçlarının içinde sıktı. Monica bir şeyler anlatıyordu ama sözcükleri algılayamıyordu. Zihni camdan aşağıya süzülen bir çiğ tanesi gibiydi.

"Della? Beni dinliyor musun?"

Adaline kendine gelerek fincanı masaya bıraktı.

"Üzgünüm. Ben... Biraz kafam karışık."

"İstersen daha sonra konuşuruz."

Monica saatine bakarak "Zaten başka bir görüşmem var." dediğinde Adaline başını salladı.

"Evet, başka zaman konuşalım."

Genç kız yerinden kalkmak üzereyken dışarıda bir gürültü duyuldu. Biri bağırdı ve hemen ardından bir küfür savurdu. Adaline ve Monica ne olduğunu anlamadan Orlando içerideydi. Peşinde ise onu engellemeye çalışan Matt vardı.

Orlando kükrer gibi bir sesle, "Randevu saatim geldi, beş dakika falan beklemeyeceğim. Ben bekleme salonunda bekleyecek sıradan biri değilim." dediğinde Monica istifini hiç bozmadı.

"Sorun değil Matt. Elbette Orlando bekleme salonunda bekleyemez, egosu oraya sığmaz."

Orlando kaşlarını çattı. İçeriye göz attığında bakışları Adaline ile kesişti. Adaline bunun planlı bir ziyaret olduğundan şüphelensede bu bakış ile şüphesi yok olmuştu. Orlando onu gördüğü için şaşkındı.

"Della?"

"Toplantımız bitmişti, gidiyorum."

Genç kız kapıya yöneldi. Çıkıp gitmesi için onun yanından geçmesi gerekecekti fakat Orlando buna engel oldu. İri eli bileğini kavramıştı. Adaline'ın gözleri doğruca Matt'e kaydı. Genç adam kaskatı kesilmiş Orlando'nun eline bakıyordu. Her an savunmaya geçmek üzereydiki Adaline bakışlarıyla sakin kalmasını istedi.

"Özür dilerim, senin burada olduğunu bilmiyordum."

Adaline elini çekerek, "Benden özür dilemene gerek yok, kabalık ettiğin kişi ben değilim." dedi.

Orlando bunu umursamadı. Monica araya girmesi gerektiği her anı hisseden tavrıyla bir kez daha genç kızı kurtardı.

"Orlando, toplantıya başlayalım. Sen ne kadar beklemeyi sevmiyorsan, bende o kadar sevmiyorum."

Matt'e dönerek, "Matt, sana ihtiyacım kalmadı, öğle yemeği için özgürsün." dedi.

Matt başını salladı.

"Gidebiliriz Adaline."

Orlando'nun ifadesini görmeyen genç kız Matt ile binadan ayrıldı.

***

"Sana Della diyor."

Adaline yemeğine yeterince tuz koyduğunu fark ederek tuzluğu yerine bıraktı.

"Kim?"

"Orlando."

"Bu benim ismim Matt."

Matt kafasını iki yana salladı.

"İsmin Adaline."

"Çoğu kişi bana Della der."

"Ben demiyorum."

"Diyebilirsin."

Matt arkasına yaslandı. Yüzünde kırgın bir ifade vardı, Adaline bu ifade yüzünden suçluluk hissetti.

"Bana izin vermedin. Bu özel Adaline... daha samimi... aramızdaki duvarları aşmak istiyorum fakat sen her defasında onları yükseltiyorsun."

Adaline başını önüne eğdi.

"Özür dilerim. Bunu yapmak istemiyorum ama..."

Matt genç kızın sözünü kesti. Gözlüklerini gözünden çıkarıp yüzünü ovuşturdu.

"Sorun değil, lütfen özür dileme. Benim hatam... biraz gerildim."

Adaline bir kez daha bir şeyler söylemeye niyetlendi fakat Matt onu durdurdu.

"Özür dilerim. Mucizevi bir şekilde bana âşık olmayacağını

zaten biliyorum. Kendini suçlu hissetme, senden bu kadar kolay vazgeçmeyeceğim."

Gülümsediğinde genç kızda ona karşılık verdi.

"Bu gece görüşüyoruz değil mi?"

"Akşam yemeğinden sonra, biliyorsun çocuklarla..."

"Biliyorum, sorun değil. Orada yalnız olmalısın onlar senin arkadaşların. Orlando'nun da orada olacak olması biraz canımı sıkmıyor demiyorum ama bununla baş edebilirim. Hem gece geleceğin yer benim yanım..."

Adaline başını salladı. Bu gece Matt'e bir şans verebilirdi belki... belki de ihtiyacı olan buydu.

***

Adaline akşam yemeği için hazırdı. Taksiyle Clementine ve JJ'in Los Angeles'in göbeğinde bulunan rezidanslarına geldi. Çatı dairesinin kapısında onu karşılayan JJ ve Clementine gördüğü en güler yüzlü çiftti.

"Della! Gelmene çok sevindim." Diyen Clementine, Adaline'ı samimi bir tavırla öptü.

Adaline'a sarılan JJ, "Seni görmek ne güzel Bayan Güzellik Kraliçesi. Yakında seni Victoria Secret podyumunda görebilecek miyiz?" diye sordu.

Genç kız elindeki paketi Clementine'a uzatırken, "Hiç sanmıyorum." diye mırıldandı.

"Bu senin, ev hediyesi."

Clementine şaşkınlıkla "Buna gerek yoktu. Teşekkür ederim." dedi.

Bir yandan da paketi açmaya çalışıyordu. İçinden çıkan ahşap gemi maketine hayranlıkla baktı.

"Bu çok güzel, gerçekten çok teşekkürler Della. Harika değil mi Jon?"

Gemiyi havaya kaldırıp JJ'e gösterdi.

"Muhteşem bir şey. Seni böyle bir gemide becermek isterdim güzelim."

Göz kırpınca Clementine kızardı. Adaline kıkırdadı ve seks atmosferini dağıttı.

"Ufak bir hediye, beğenmene sevindim. Bir liman kentinde büyüyünce gemilere düşkün oluyorsun." Açık kapıda dikilen adamın, "Ve deniz fenerlerine." demesiyle birlikte kafasını çevirdi.

Orlando kapıdaydı. Adaline yutkundu, bir haftadır bu karşılaşmaya hazırlanıyordu ama yine hazırlıksız yakalanmıştı. Clementine, Orlando'yu içeri davet etti.

"Geç lütfen, Richardson ailesi dışında herkes geldi. Onlar gelene kadar bir şeyler içelim."

JJ, Orlando ile kendilerine özgü şekilde tokalaşırken, "Bebekten dolayı her yere geç kalıyorlar." dedi.

Clementine bozulmuş gibi göründü fakat kendini hemen toparladı.

"Bence, tavşanlar gibi düzüştükleri için her yere geç kalıyorlar." JJ, Clementine'ı kendine çekti.

"Tavşan gibi düzüşmek demişken... Ortadan kaybolsak ayıp olacak kimse yok."

Luz, Luke, Corbin Clementine'ın arkadaşları Pablo ve Ashley içeride oturuyorlardı. Adaline, Orlando'nun etkisinden kurtulmak ve onunla konuşmak zorunda kalmamak için herkesle tek tek selamlaştı. Genç adam bunu yapmak yerine bir baş selamı verip koltuğa oturmayı tercih etmişti. Bedenini gererek rahatladı hemen ardından erkeksi bir edayla bacak bacak üstüne attı. Lanet olası postal giyiyordu! Adaline Tanrı'ya dayanma gücü için dua etti. Çünkü bu akşam ona karşı koymak çok zor olacaktı.

***

Yemek salonu davet için hazırlanmıştı. Adaline, Orlando'nun yanına oturmamak için planlı hareket etmiş, Luz ve Mo-

nica'nın ortasına yerleşmişti. Fakat adamdan kurtuluş yoktu. Orlando Hard tam karşısına yerleşmekte hiçbir sakınca görmemişti. Yemek sıcak bir sohbet ve erkeklerin birbirlerine atışmalarıyla devam ederken Adaline sessizliğini koruyordu. Clementine genç kızı konuşmaya davet etmek için hamlede bulundu.

"Della, yeni bir proje var mı? Söylemem gerek Wint tasarımlarını harika taşıdın. Defileye gelemedim ama arşivden video kaydını seyrettim. Harikaydı! Şimdiden tüm markalar peşindeymiş diye duydum."

Adaline gülümseyerek "Teşekkür ederim." diye mırıldandı.

İnsanların kendisini övmesine alışamıyordu. Monica, Adaline yerine cevap verdi.

"Bir sürü ünlü markadan teklif aldık. Fakat yüzünün hemen eskimesini istemiyoruz. Wint ile bir süre daha devam edeceğiz. Adaline yeni bikini ve mayo tasarımlarının da mankenliğini yapacak. Yakında çekimler için Hawai'ye gidiyor."

Adaline'ın bakışları farkında olmadan Orlando ile kesişti. Genç adam elindeki çatalı sıkıca kavramış doğruca Adaline'a bakıyordu. Adaline gözlerini Orlando'dan kaçırıp

"Evet, şey... Bu heyecan verici." dedi.

Clementine ve Luz onu tebrik etti.

Orlando suyuna uzanıp bir yudum aldı. Bardağı yerine koyarken, "Eminim ailen bikini ile Hawai sahillerinde poz vermene bayılır." dedi.

Fısıldamasını herkes duymuştu. Adaline bıçağını elinden bırakıp arkasına yaslandı ve gözlerini kaçırmadan Orlando'ya baktı.

"Ailem benimle görüşmüyor. Dert edeceklerini sanmam. Boşandığım için reddedildim."

Orlando kaşlarını çattı.

"Bu çok saçma, bunu yapamazlar. Onlarla konuşacağım."

Adaline sakinliğinden ödün vermeden kafasını iki yana salladı.

"Kendini suçlu hisset ve buna çözüm bul diye söylemedim. Başarılmış bir kadın olarak Amerika'da tek başıma olmama ve ayaklarımın üzerinde durma çabama karşılar. Bende artık kendimden ödün vermeme kararı aldım. Kimse için..."

Gerginliği fark eden çocuklar hemen araya girip konuyu değiştirdiler. Ortam kısa sürede eski haline dönsede Orlando ve Adaline birbirlerine kaçamak bakışlar attılar. İkisinin gerginlikleri yemek boyunca sürdü. Yemek bittiğinde JJ ayağa kalktı. Gözlerini bir an olsun Clementine'ın üzerinden ayırmıyordu. Kadına attığı aşk dolu bakışlar içi buz tutmuş bir insanın bile kalbini ısıtırdı. Elini uzatıp Clementine'ı kaldırdı ve gülümseyerek arkadaşlarına baktı.

"Sizi buraya mutlu bir haber vermek için çağırdık."

Adaline gülümsedi. Clementine'ın ise yüzü ışıldıyordu. JJ cebinden bir yüzük kutusu çıkardı.

"Aslında ona geçen hafta sevişirken teklif ettim ve yüzüğü verdim, fakat bu akşam tek dizimin üzerine çökeceğim."

JJ tek dizinin üzerine çöktüğünde Clementine ağlamaya başlamıştı. Duygu fırtınası karşısında Ashley belirgin bir mırıltı çıkardı.

"Clementine Hudson, benimle evlenir ve her gece bedenimi ısıtır mısın? Beni bu dünyadaki en mutlu ve doymuş adam yapar mısın?"

Clementine onun omzuna vurup kıkırdadı. Heyecandan ve mutluluktan yanakları kızarmıştı.

"Jon..."

"Burada evet demen gerekiyor güzelim."

Clementine'a şakacı bir tavırla göz kırptı. Genç kadın başını salladı.

"Evet, seninle evlenirim. Bin kere sorsan vereceğim cevap her defasında evet olur."

Alkış ve çığlıklar arasında birbirlerine sarılıp öpüşmeye başladıklarında Adaline gülümsedi. Kafasını kaldırdığı anda Or-

lando ona bakıyordu yüzündeki gülümseme yavaş yavaş soldu Bir gün... kafasını hızla iki yana sallayıp aklına geleni gönderdi Bir gün böyle bir şey olmayacaktı. Clementine hafifçe boğazını temizledi. Bir şeyler söylemek istiyor ama nereden başlayacağını bilmiyormuş gibi bir hali vardı. Elbisesinin pilileri ile oynarken Jon'un gözlerinin içine baktı.

"Benim de sana söylemem gereken bir şey var. Aslında bunu baş başayken söylemeyi düşünüyordum, fakat şimdi sevdiğimiz tüm insanlar buradayken daha kolay olacak gibi..."

JJ, Clementine'ın bir şeyler söylemesini beklerken yüzüne bakıyordu. Masadaki herkes büyük bir sessizlik içindeydi anlaşılan kimsenin bu sürprizden haberi yoktu. Clementine, JJ'in ellerini tutarak karnına götürdü. Genç adamın avuçlarını karnına yasladığında herkes nefesini tutmuştu, JJ ise kaşlarını çatmış neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ailemize biri daha katılıyor Jon... Bir bebeğimiz olacak."

Jon birkaç defa yutkundu. Clementine gergin bir şekilde JJ'nin tepkisini bekliyordu bu her halinden belliydi. JJ inanamıyormuş gibi elini genç kadının karnında gezdirdi.

"Ama sen... yani korunuyordun. Nasıl olur?"

Clementine başını salladı.

"Biliyorsun ben son zamanlarda ilaç kullanıyordum. Ama hatırlarsan geçenlerde dişimden bir operasyon geçirdim. O sırada aldığım antibiyotiklerden biri ilacın etkisini yok etmiş."

Genç kadın mahcup bir edayla kafasını önüne eğdi. Kimse bu konuşmayı bölmek istemiyor o yüzden sadece dinliyorlardı. JJ, Clementine'ın yüzünü yerden kaldırdı.

"Onu istiyor musun? Yani bir bebek."

Clementine onu onaylarken hevesli olduğu her halinden belliydi.

"Çok istiyorum, sen?"

JJ'nin sessiz kaldığı her saniye odadaki tüm insanların gerilmesine neden oldu. JJ eğer Clementine'ı üzecek bir şey söylerse

Adaline onun kafasına çatal fırlatmayı düşünüyordu, neyse ki korkulan olmadı genç adam ağzı kulaklarına varana kadar gülümsedi. Clementine'ın dudaklarını tutkuyla öperken herkes şerefiklerini sundu. JJ nihayet genç kadını bıraktıktan sonra gözlerinin içine baktı. Yüzünü ellerinin arasında tutuyor ve Clementine'ın gözünden damlayan yaşları başparmakları ile kuruluyordu.

"Seninle ilgili olan her şeyi istiyorum. Her parçanı..."

Ardından güçlü bir kahkaha savurup masadaki adamlara doğru döndü. "Duydunuz mu beyler? Onu korunurken hamile bıraktım! Süper spemlerim var!"

Clementine'ı kucaklayıp çevresinde döndürürken herkes kahkahalara boğulmuştu.

***

Yemekten sonra sıcak sohbet ortamı salona taşındığı sırada Adaline karmaşadan sıyrılıp Clementine'a lavabonun yerini sordu. Uzun koridor boyunca ilerlerken diğer cepheyi saran pencerelerden dışarıyı seyrediyordu. Bu kadar yüksekte olmak tüm şehri ayaklarının altında görmek etkileyiciydi. Arkasından birinin adım seslerini duyduğunda durdu fakat arkasını dönmedi. Orlando'nun kendisine iyice yaklaştığını biliyordu genç adamın nefesi ensesini okşuyordu.

"Gülleri beğendin mi?"

Adaline arkasını dönmeden "Bana bir şeyleri ispat etmek için evimi kirletmene gerek yoktu." derken ses tonu tam aksini düşündüğünü belli ediyordu.

Orlando genç kadının kollarını kavradı ve onu kendisine çevirdi.

"Aslında bir gül bahçesi alacaktım ama benimle görmeye gelmezsin diye düşündüm."

"Kadınları her şeyi böyle abartarak mı tavlarsın?"

"Daha önce kimseye çiçek almadım, Della. Sadece sana..."

Adaline sessiz kalmayı seçti çünkü; konuştukça Orlando kalbini ısıtmanın bir yolunu buluyordu.

"Konuşmak için seni sürekli bir yerlerde köşeye sıkıştırmam mı gerek?"

Adaline kafasını iki yana salladı.

"Hayır."

"O zaman bu gece bana gel. Konuşalım."

Genç kız gözlerine baktığı anda orada gördüğü şey karşısında yutkundu. Orlando ona soğuk çelik grisi gözleriyle bakmıyordu. Yumuşak mavi içinin sıcacık olmasına neden olmuştu.

"Bu gece başka sözüm var."

"Çocukla mı buluşacaksın? Bunu yapma Della. İkimizde istediğinin o olmadığını biliyoruz, herkese kötülük yapıyorsun."

"Öncelikle o çocuğun adı Matt. İkincisi bir şey yaptığım yok seninde daha önce tavsiye ettiğin gibi hayatıma devam etmeye çalışıyorum. İzin verirsen. Üçüncüsü evet, istediğim o değil ama bana iyi gelen o."

Orlando ellerini genç kızın kollarına koydu ve Adaline bu dokunuşla birlikte irkildi. Konuşurken yenilmek üzereymiş gibi çıkan sesini kontrol altına alamamıştı.

"Neden yapıyorsun? Bırak işte."

"Bunu istemiyorum mu sanıyorsun? Denedim, yapamıyorum."

Dudaklarını Adaline'ın dudaklarına değdirdi ama genç kızı öpmedi dudaklarına doğru konuşurken çaresizliği açıkça hissediliyordu.

"Sana göre değilim, senin için iyi değilim. Belki de her şeyi bok edeceğim ama yinede istiyorum. Seni tattığım ana kadar açlıktan öldüğümün farkında değildim Della. Bunun farkına varmak benim için ne kadar korkutucu tahmin edemezsin. Hem de sen böylesine masum ve kırılganken... ben bu kadar kötü bir piç kurusuyken..."

Adaline'ın kalbi ona inanmak için çırpınsada beyni redde-

diyordu. Bir kez daha kırılmaya dayanamazdı. Kafasını iki yana sallarken dokunuşundan, bedeninden ve sıcaklığından uzaklaştı.

"Bana kötülük yapıyorsun. Lütfen, uzak dur. Sadece uzaklaş ve unutmama izin ver."

Orlando hamle yapmadan önce Adaline lavaboya doğru yürüdü ve genç adamı ardında bıraktı.

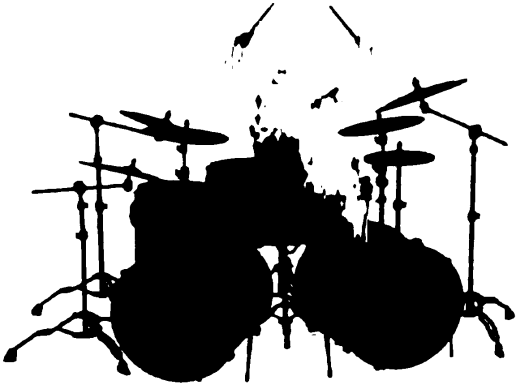

23. Bölüm

DENİZ FENERİNİN AMACI

Adaline dakikalar sonra kendine gelip salona döndüğünde Orlando gitmişti. Bu pes ediş Adaline'ı yıkmış olsada doğru karar verdiğini düşünüp, kalbini bu düşünceyle sarmaladı. Herkesle vedalaşıp bir taksi çağırdı. Doğruca Matt'in evine giderken aklında başka bir adam, kalbinde ise söylediklerinin ağırlığı vardı.

Taksiden inip Matt'in yaşadığı apartmana girdi. Genç adam kapıda onu bekliyordu. Her zaman gördüğü halinden farklı olarak eşofman ve tişört giyiyordu. Gözünde gözlükleri yoktu genç kız uzun uzun derin mavi gözlerine baktı.

Matt gülümseyerek, "İçeri girecek misin?" diye sorduğunda Adaline kendine geldi ve içeri adım attı.

Matt yolu göstererek Adaline'ı salona yönlendirdi. Bekâr yaşayan bir erkek için fazlasıyla toplu ve düzenliydi. İçeride yumuşak bir masa lambası ışığı vardı o ışıkta köşedeki çalışma masasından geliyordu. Bilgisayarı açıktı anlaşılan bu saate kadar çalışmıştı. Salonunda huzur veren yumuşak mavi, açık kahverengi ve gri hâkimdi. Adaline salona göz attıktan sonra Matt'e doğru döndü. Matt tek kelime etmeden Adaline'a sarılıp dudaklarını dudaklarına bastırdı. Genç kızı büyük bir özlem, arzu

ve ihtiyaçla öperken Adaline'da ona karşılık verdi. Matt ellerini Adaline'ın saçları arasında gezdiriyor onu kendine bastırıyordu. Geri çekildiğinde nefes nefese bir halde fısıldadı.

"Seni özledim... çok özledim."

Adaline sessiz kalınca Matt tekrar onu öpmeye başladı. Elleri sırtında, belinde ve kalçalarında dolanırken Adaline'ı geniş koltuğa doğru ilerletti.

Kızın koltuğa oturmasını sağladıktan sonra "Eğer istemiyorsan beni şimdi durdur prenses, çünkü ben kendi isteğimle duramayacağım. İrademi kaybettim."

Adaline onu durdurmadı. İçinden bir ses bunu yapmasını söylüyordu, böylesi çok daha kolay olacaktı. Matt, Adaline'ın cevap vermemesini olumlu yönde değerlendirerek genç kızın elbisesinin fermuarını açtı. Elbise Adaline'ın omuzlarından düşerken sutyeni içinde gizlenen göğüsleriyle açığa çıktı. Matt acele etmeden genç kızın göğüslerini okşadı. Titreyen parmaklarıyla sutyenin kopçasını açıp onları özgür bıraktı. Dudaklarını boynunda, göğüslerinde gezdirirken, elleri bir çöl kadar kuru olan kadınlığına doğru yavaşça ilerliyordu. Genç kız hafifçe geri yaslanmış adamın bedeninin sıcaklığı altında hapsolmuştu. Adaline gözlerini açtığında bakışları Matt ile buluştu baktığı gözler yumuşak bir maviydi oysa görmek istediği gözler soğuk gri renkti istediği bakışlar sevecen değil, tutkulu bakışlardı. O an nasıl bir hata yaptığını fark etti. İngiltere'den buraya bir aşk ve hayal için gelmişti. Hayaline kavuşma yolunda olsada aşkını feda etmek istemiyordu. Bu adamın hayalini çocukluğundan beri kuruyordu. İstediği tek adam Orlando'ydu. Bunun için gerekirse ateşlerde yanardı. Şimdi bu yaptığı neydi? Kafasını iki yana salladı.

"Özür dilerim Matt..."

Matt kendini geri çekti.

"Ben özür dilerim. Çok acele ettim."

Adaline üstünü toplarken "Sorun sadece o değil." diye mırıldandı.

Matt gözlerinin içine tüm hassasiyetiyle bakarken Adaline sadece doğruları söylemeye karar verdi. O bunu hak ediyordu.

"Ben, onun yağmurunda ıslandım. Senin güneşinde kurumaya çalışmam adil olmaz."

Matt anlayışla Adaline'ı onayladı.

"Sana ve kararlarına saygı duyuyorum. Seni durdurmaya ya da kalmanı istemeye hakkım yok başından beri başkasına ait olduğunu biliyordum."

"Özür dilerim Matt, ben gitmeliyim."

***

Adaline kendini apartmandan dışarı atıp bir taksiye bindiği ve şoföre Orlando'nun adresini mırıldandığı dakikalardan sonra kontrolünü yitirmişti. Onu yönlendiren beyni değildi. Artık arzularının ve aşkın peşinde onu sürükleyen kalbine uyuyordu. Bu kadar sene bekledikten sonra öylece vazgeçmeyecekti. Hem aşk biraz acı çekmeye değmez miydi? İnsanın başını döndüren, aklını durduran o duyguların karşılığında bir miktar gözyaşının lafı mı olurdu? Adaline sürüklendiği noktadan korksada geri dönmeye niyeti yoktu. Uzun yolculuk boyunca Adaline öylece camdan dışarıyı seyretti. Orlando'nun evinin önünde durduğunda taksiden hızla inip eve doğru koşmaya başladı. Sanki varması gereken bir yer vardı ve hızlı olmazsa ulaşamayacaktı. Genç kız daha çalmadan Orlando kapıyı açmıştı. Taksiyi mi görmüştü yoksa geleceğini tahmin mi etmişti bilmiyordu. Tek yaptığı Orlando'ya doğru hızla atılmak oldu. Genç adam Adaline'ı kollarıyla sıkıca sarıp kucaklarken kapıyı ayağıyla kapattı. İkisi de konuşmuyordu, kelimelere ihtiyaçları yoktu. Bedenleri birbirini tanıyordu, bu yeterliydi. Adaline bacaklarını adamın beline doladı ve ona sıkıca tutundu. Bir yandan da vahşi öpüşüne ayak uydurmaya çalışıyordu. Orlando, Adaline'ı öpmeye ara vermeden merdivenleri çıkmaya başladı. Genç kız eski odasına gideceklerini düşündüğü sırada Orlando kendi odasına çıkan diğer merdivenleri de adımladı. Adaline kendini bir anda Orlan-

...nun yatağında bulmuştu. Geniş yatakta, serin yatak çarşafı ...erinde yatarken Orlando'nun bedeni üzerindeydi. Öpüşmeye ...a vermişlerdi ve nefesleri büyük bir gürültü oluşturuyordu.

"Sana dokundu mu"

Adaline neden bahsettiğini hemen anlamıştı. Kafasını onu onaylayarak salladı. Orlando dudaklarını bir kez daha öptü. Geri çekildiğinde genç kızı ters çevirip elbisesinin fermuarını açtı, bu gece bu fermuarın ikinci açılışıydı ama Adaline aradaki farkın şimdiden farkındaydı. Orlando elbiseyi çıkarırken o kadar aç, o kadar arzu dolu, öylesine öfkeliydi ki elbisenin yırtılma sesi ile inlemek zorunda kalmıştı. Böylesine sert olmasından etkilenmesi normal miydi? Genç kız tekrar sırt üstü yattığında elbisesi yoktu. Sutyeninin kopçasıyla uğraşmadı iri elleri kumaşı çekiştirip tek güçlü hamlede kopardı. Onu yere fırlattığında Adaline'ın dudaklarından ufak bir çığlık koptu. Meme uçları dikilmiş sızlıyordu. Orlando elleriyle göğüslerini yoğururken yatak çarşaflarını sıktı.

"Bir daha asla! Kimse sana dokunmayacak."

Genç adam, Adaline'ın göğüs ucunu ağzına alıp sıkıştırdı ve ona çığlık attırana kadar ısırdı. Geri çekildiğinde gözlerinde ateşler yanıyordu. Dili göğüslerinden aşağıya kaydı. Kaburgalarında gezindi ve oradan göbeğine indi. Çok geçmeden külotuda yırtılan elbisesine, parçalanan sutyenine katılmıştı. Çıplak bedenini sıyıran soğuk hava Orlando'nun sıcaklığıyla sarmalanıyordu. Orlando biraz gerileyip kıyafetlerini yırtarcasına çıkardı. Tamamen çıplak kalan bedeni mitolojik bir heykel gibi heybetliydi. Bir savaşçı heykeli gibi... Sanki mermerden yapılmıştı.

"Bacaklarını aç."

Adaline bacaklarını aralayıp Orlando için yer açtı. Orlando elini kadınlığında gezdiriyor, onu okşuyordu bunu yaparken gözleri yüzünü tarıyordu.

"Kendini ona verdin mi?"

"Hayır, hayır. Yapamadım. Ben..."

"Sus, şimdi değil. Lütfen sus. Önce onun izlerini silmem gerek."

Orlando bacaklarının arasına yerleşirken bütün yükünü dirseklerine verdi. Kolları kasılmış, kasları ortaya çıkmıştı. Adaline yüzünü ona çevirdiğinde Orlando ifadesini seyrediyordu.

"İzi yok. Hiçbir yerimde... Her yerim öylesine senle kuşatılmış ki, korkuyorum."

Orlando rahatlamış bir nefes verdiğinde bedenindeki o gerginlik yok oldu. Bakışlarındaki o sertlik hızla yumuşadı. Adaline'in alnını öptü ve dudaklarını oradan çekmeden kendi kendine mırıldandı.

"Şükürler olsun."

Adaline bir şey söyleyemeden Orlando'nun sert aletini bacaklarının arasında hissetti. Genç kız, Orlando'nun kalçasını tutup kendine doğru çekti.

"Seni hazırlamalıyım."

Adaline kafasını iki yana salladı.

"Hazırım, uzun zamandır. Lütfen. Durma. Düşünmek için zamanım olmasını istemiyorum, seni istiyorum."

Orlando ne söylediğini anlamıştı. Adaline'ın mantığı devreye girmeden önce bedenlerini buluşturmak istiyordu. Eliyle kendini ayarlayıp Adaline'ın girişine yerleşti.

"Yavaş olacağım."

Adaline başını salladı. Nazik olacağını biliyordu, ona güveniyordu. Eziyet eden bir yavaşlıkla içinde ilerlediğini hissettiğinde dişlerini birbirine bastırıp gözlerini kapattı.

"Şşştt... Della, gözlerini aç ufaklık. Bana bak."

Adaline gözlerini açıp ona baktı. Alnındaki terleri, yüzündeki kasılmayı ve gözlerindeki şehvet pırıltılarını izledi. Sadece baş kısmının içinde olduğunu hissediyordu. Orlando gözlerini ondan ayırmadan biraz daha ilerlediğinde Adaline güçlü bir sesle inledi.

"Darsın... çooook... o kadar darsın ki! Ufacıksın."

Orlando'nun hırıltıyı andıran sesi Adaline'ın içinde bir kasılmaya neden olduğunda genç adamda onunla kasıldı.

"Ahh, siktir! Yapma, her şeyi hissediyorum. Daha tamamen girmedim bile."

Adaline'ın gözleri büyüdü.

"Tamamen girmedin mi?"

Orlando gülümseyerek kafasını iki yana salladı.

"Yarısı..."

"Tanrım!"

"Sana söylemiştim. Hazır mısın?"

Adaline derin bir nefes aldı.

"Hazırım."

Orlando yavaşça içinde ilerlerken Adaline'ın içinde hiç boşluk kalmadı. Genç kız dopdolu hissediyordu ama yinede doymamıştı. İçinde doyurulmayı bekleyen güçlü duygular vardı. Kasıkları rahatlama ihtiyacı ile sürekli kasılıyor bu kasılmalar Orlando'nun inlemesine neden oluyordu. Orlando tamamen yerleştiğinde kendini Adaline'ın üzerine bıraktı.

Genç kızın göğüslerini öperek "Nihayet benim!" diye mırıldandı. "Hareket edebilir miyim? İyi misin?"

Adaline başını salladı.

"İyiyim, lütfen."

Orlando elleriyle destek alarak ağırlığını dengeledi. Adaline'ı ezmemek için büyük çaba gösteriyordu ama genç kız onun güçlü bedeninin üzerine uzanmasından ve ağırlığını hissetmekten hoşlanıyordu.

"Beni saran ağırlığından hoşlanıyorum."

Orlando neden bahsettiğini anladığında "O kadar ufaksınki, yeterince kibar olmamaktan korkuyorum." dedi.

Adaline eliyle adamın yüzünü okşadı. Yanağındaki gamzeye dokundu.

"Yeterince kibar Orlando'yu istemiyorum. Gerçek Orlando'yu istiyorum. Sert, kuralsız, bencil ve dayanılmaz olanı."

Orlando gülümsedi.

"O halde onu alırsın ufaklık."

Gözlerinde yine o ateş parlamıştı. Kendini geri çekip içine yüklendiğinde Adaline onun kasığının kendisininkine çarptığını hissetti. Nefes almaya çabalarken Orlando güçlü bir hamle daha yaptı. Erkekliği onu tamamen ele geçirmiş bedenini kuşatırken ondan başka hiçbir adamla olamayacağını anladı. Başka hiçbir adam bedenine bunu yapamazdı. Başka hiçbir adam için böylesine yanamazdı ve başka hiçbir adam için yanarken aynı zamanda sönmeyi dileyemezdi. Bedeni Orlando'nun hamleleri ile sarsılırken adamın güçlü omuzlarına tutunmuştu. Omuzlarını bölen sert kaslar elinin altında kasılıp gevşiyor Orlando her hamlede kükrercesine inliyordu.

"İçin sıcacık, daracık... sadece bana ait."

"Orlando..."

"Söyle."

"Sakın durma."

"Asla."

Adaline inleyerek tırnaklarını adamın sırtına geçirdi. Yakınlaştığını hissediyordu.

"Gözlerime bak."

Genç kız gözlerini açtı ve ona baktı. Âşık olduğu adama, delicesine arzuladığı tüm gece ve gündüz düşlerinin başkahramanına...

Genç kız kendini aşka teslim ederken titreyen bedeni adamın sıcak kolları arasında duruldu. Bütün arzusunu, dünlerini, kavgalarını, öfkesini ve günahlarını soyunmuştu. Çıplaklıktan aldığı şey ise emsalsiz bir rahatlamaydı. Genç kız adamın teninde yanarken içindebde duyguları sağır sessizliğe çığlıklar atıyordu. *'Seni seviyorum.'* Sessiz kalmayı seçti, duygularından korkuyordu ve Orlando'nun onu kırma gücünden... Genç adam

birkaç defa daha içine girip çıktı. Gırtlağından kopan büyük bir hükremeyle kendini geri çekerek yatak çarşaflarına boşaldı.

Nefes nefese bir halde, "Sanırım, artık korunmamız gerekecek" dedi.

Adaline'ın böyle gecelerin vaadiyle başı döndü. Adamı onayladı.

"Haklısın, bir doktora gidip bunu konuşurum."

Riske atmak istemiyordu. Hamile kalmak on sene içindeki planları arasında yoktu ve böyle bir şeyi deneme yanılmaya bırakamazdı. Orlando'nun da baba olmaya hazır olmadığını biliyordu. Şu an durumları hakkında bir fikri olmasada en azından istenmeyen bir hamilelikten korunabilirlerdi. Orlando kendini genç kızın yanına bıraktı. Adaline'a doğru uzanıp yüzünü avuçlarının içine aldı. Dudaklarına arzu dolu bir öpücük bıraktı.

"Şimdi her şey daha zor, daha yakıcı ama çok daha katlanılır olacak."

Orlando genç kızın yanına uzandı. Adaline kendini onun yüzüne bakacak şekilde döndürdü. Yüzündeki her bir çizgiyi seyrediyordu.

"O kadar uzun zamandır bu yatakta olman için çıldırıyordum ki..."

Orlando'nun fısıltısı üzerine kaşlarını çatan genç kız, "Bu sadece seks ile mi ilgili?" diye sordu.

Eğer öyleyse razı olmaya hazır bedeni onu rahatsız ediyordu. Orlando gülümsedi.

"Seks ile ilgili olsa bunu daha önce yapardım. Sen aşağıda yatarken burada uyumaya çalışmazdım. Seni yatağıma alır ve doyana kadar sevişirdim."

Adaline zorlukla yutkundu. Orlando gözlerinin içine daha önce bakmadığı bir yoğunlukla bakıyordu.

"Bu akşam yemekte gördüğün şeyi istediğini biliyorum. O şekilde olmayı..."

Adaline, JJ ve Clementine'ın aşklarını arzulamıştı. Fakat

daha fazlasını değil... Bunu Orlando'ya izah etmek için ağzını açtı ama genç adam onu susturdu.

"Biliyorum. Neyi istediğini... Bunu o deniz fenerinde seninle karşılaştığım andan beri biliyordum. Biliyor musun? Bana daha önce kimse öyle bakmadı."

Adaline ona hâlâ *'Öyle...'* bakıyordu. Daha başka bakması mümkün değildi ki.

"Orlando..."

"Şştt... Dinle beni." Duraksadı nefesi tekledi.

"Bana diz çöktürecek tek kadın sensin Della. İşte ben bu akşam bunu fark ettim."

Adaline kulaklarına inanamıyordu. Orlando'nun o iki kelimeyi söylemesine gerek yoktu. Şimdi anlıyordu... şimdi anlıyor ve inanıyordu.

"Benden vazgeçtiğini söylemiştin? Şimdi söyle bana, ne düşünüyorsun?"

Genç kız, yüzünü adamın yüzüne yaklaştırdı.

"Seni kavgamızın ortasında bağışladığımı fark ediyorum. Bu ne demek biliyor musun? Asla vazgeçmeyeceğim."

Orlando, Adaline'ın bedenini kendi bedenine yaslayıp dudaklarını öperken genç kız titriyordu. Orlando geri çekilip Adaline'a gülümsedi.

"İşte şimdi deniz fenerinin bir amacı var."

***

Adaline kendisini sarmalayan sıcak ve sert bir bedenin varlığıyla gözlerini araladı. Orlando bacaklarını, genç kızın bacaklarına dolamış onu kendine hapsetmişti. Adaline yavaşça sıyrılmayı düşündü, tam başaracağını sandığı sırada Orlando onu altına doğru çekti. Yüzünde emsalsiz bir gülümseme gezinirken yarı sert aletinin bacaklarına değdiğini hissetti.

"Hiçbir yere gidemezsin."

"Öyle mi?"

Orlando aletini Adaline'ın kadınlığına değdirdi.

"Önce halletmemiz gereken bir şey var."

Adaline bedenini kaldırıp göğüs uçlarını Orlando'nun göğsüne sürttü.

"Nedir o?"

Genç adam hırıldarken Adaline'ın alt dudağını ısırdı.

"Bekâretini benim ellerimde kaybetmiş bir kıza göre fazla cesur değil misin?"

Adaline nefesini tuttu, soluğu kesilmişti. Orlando ile bir yatakta olduğuna ve cilveleştiğine inanamıyordu. Genç adam boynunu öperek aşağıya doğru kaydı. Göğüslerinin arasında dilini gezdirdi ve göğüs uçlarını dişleriyle sıyırdı.

"Nasılda hassas..."

Orlando'nun fısıldaması üzerine inledi. Genç adamın ıslak dili daha aşağıya kayıyor teninde değdiği her nokta ateşler içinde kavruluyordu. Kasıklarında çoktan bir doluluk oluşmuş kadınlığı ihtiyaç ile sızlıyordu. Tabii dün geceden kalma bir sızlama olması da olasıydı. Bacakları et kesmiş, vajinası aldığı 'Sert' darbelerden dolayı tahriş olmuştu. Canı fena yanıyordu ama konu Orlando olunca çok da önemsemeye değmezdi. Dudaklarını genç kızın kadınlığına indirdi. Bacaklarını iyice açarak yüzünü buruşturdu.

"Tahriş olmuşsun."

"Önemli değil."

Adaline ona güven veren bakışlarla baktı ama Orlando'nun kaşları çatıktı.

"Benim için önemli."

Dudaklarını bacaklarının arasında kızaran kısımlarda gezdirirken diliyle sızlayan noktaları rahatlattı.

Adaline inleyerek kendini iyice açtığında, "Böyle güzel mi? Rahatlıyor musun?" diye sordu.

Sesinde şehvetin verdiği pürüzler vardı. Bu onu her zamankinden daha seksi yapıyordu.

"Evet, evet... Lütfen..."

Orlando soğuk nefesini genç kızın bacaklarının arasına üfledi.

"Bunlar geçene kadar içine girmeyeceğim ama yinede seni getireceğim. Dilim ve dudaklarımla..."

Söylediğini yaptı. Adaline'ı tatlı tatlı yalarken genç kız doyumun kıyısında gezindi. Orlando düşmesine izin verene kadar da zevkin doruklarını yaşadı. Orlando görevini tamamlamış bir halde yanına uzandığında dudaklarını yaladı.

"Günaydın, ufaklık."

Adaline kafasını iki yana sallayarak kıkırdadı. Bundan sonra hep böyle uyanmak istese, çok şey mi istemiş olurdu? Gözleri aşağıya kaydığında Orlando'nun sertleşmiş aletini fark etti. Genç adamın aletini karnına doğru uzanmıştı. Doluluktan dolayı belirginleşen damarları ve kızarmış rengiyle Adaline'ı günaha davet ediyordu. Genç kız uzanıp Orlando'nun erkekliğine dokundu. Dokunuşu ürkekti ama sıcaklığını hissettiği anda cesaret damarlarında gezinmeye başlamıştı. Genç adamın nabız gibi atan sertliğini avcunun içinde sıkıca sardı. Orlando gırtlağından gelen bir sesle karşılık verdi.

"Ah! Siktir!"

Adaline bundan cesaret alarak yerinde doğruldu ve genç adama yaklaştı.

"Daha sıkı tut Della..."

Adaline onu avcunun içinde biraz daha sıktı ve Orlando bir küfür daha savurdu. Genç adam gözlerini kapatmış kendini Adaline'a teslim etmişti. Adaline'ın aklından geçen şeyden tamamen habersiz görünüyordu. Genç kız dudaklarını yaladı ve başını eğerek Orlando'nun aletinin tepesine küçük bir öpücük kondurdu. Açıkçası bunu daha önce yapmamıştı ve nasıl yapılacağını bilmediği için biraz çekiniyordu. Lisedeki sevgilisi Will

onu istemişti fakat Adaline onu okşamaktan ileri gitmemişti. Bir de aleti Orlando'nun aletinin yarısı kadardı. Bu çok zorlu görünüyordu. Kafasını kaldırdığında genç adamın ona baktığını gördü.

"Yapmak zorunda değilsin."

Adaline gülümsedi.

"Yapmak istiyorum."

Orlando'nun bir şey söylemesine izin vermeden aletinin baş kısmını ağzına çekti. Dudakları etin etrafında genişlemiş ağzı Orlando ile dolmuştu. Kendini biraz daha zorladığında küçük bir kısmını daha aldı. Orlando ona yardımcı olarak ellerini aletinin dışarıda kalan kısmına koydu.

"Böyle tut. Ağzına sokup çıkarırken okşa. Olur mu? Sert ol, korkma canım yanmaz."

Adaline anladığını belirtircesine mırıltı çıkardı. Ağzı doluydu ve Orlando'nun tadını sevmişti. Dudaklarını oynattı, dilini kullandı. Birkaç acemi deneme sonucunda belli bir ritim tutturmuştu. Orlando'nun inlemelerine bakılırsa, doğru yoldaydı. Hamlelerini hızlandırdığında Orlando'nun avuçlarının altında gerildiğini hissetti.

"Della, geliyorum!"

Adaline onu emmeye devam etti. Ağzı Orlando'nun sıcak, tuzlu sıvısıyla dolarken durmadı. Geri çekildiğinde genç adam onu tutup sarıldı.

"Biraz daha uyuyabilir miyiz? Bugün koşmayacağım, yeterince spor yaptım."

Adaline güçlü bir kahkaha attı ve gözlerini kapattı. Adamın sıcaklığı ile sarmalanmış, kokusu burnundan içeri doluyordu. O an anladı. Aşk olmadan, şehvetin bir anlamı yoktu.

24. Bölüm

ŞÜPHELERİN İÇİNDE

Adaline ilerleyen saatlerde bir kez daha uyandı. Olduğu yerde doğrulup, sırt üstü yatmış adamı seyretti. Kollarından birini gözlerinin üzerine koymuş, derinden alıp verdiği soluklarla uyuyordu. Belki hata yapıyordu, belki düşünmeden hareket ediyordu, belki çok üzülecekti ama değer diye düşündü. Aşk dolu bir gece sonucunda ona kanmıştı... İnsanlar hayatları boyunca üzülecekleri kararlar veriyorlardı. Sonuçlarını şimdi düşünmeyecekti. Yataktan yavaşça kalkıp duşa girdi. Orlando'nun banyosunu daha önce birkaç sefer görsede hiç kullanmamıştı. Sürgülü kapıyı arkasından çekerek kapattı. Duşlardan birini açıp altına girdi. Bedeninde tatlı bir ağrı dolaşıyordu. Bacaklarının arası ise hâlâ fazlasıyla hassastı. Orlando gibi kokan bir şampuan ile yıkandı. Duştan çıktığında dolaptan bulduğu yumuşak havluya sarındı. Odaya girdiğinde Orlando'nun hâlâ uyuduğunu fark ederek içten içe gülümsedi. Kıyafetleri yerdeydi, daha doğrusu parçaları... Yerden iç çamaşırını alırken Orlando'nun boğuk sesiyle yerinden sıçradı.

"Ben uyurken kaçmaya çalışmadığını düşünüyorum."

Adaline kafasını iki yana salladı.

"Öyle bir şey yapmıyordum elbette."

Orlando çapkın bir edayla gülümsedi. Gözleri kısıktı ve sol yanağındaki derin gamze belirginleşmişti.

"Güzel, bu egomu paramparça ederdi."

Genç kız omzunu silkti.

"Yazık olurdu."

Orlando, Adaline'a dalgın dalgın bakarken hâlâ gülümsüyordu, ki bu sık rastlanan bir şey değildi

"Ne oldu sana böyle?"

Adaline şaşkınlıkla "Anlamadım?" diye mırıldandı.

Orlando yerinde doğrulup oturdu.

"Bir süredir farklısın... Daha hırçın, daha dik başlı, daha özgüvenli ve daha dayanılmaz..."

Adaline'da değiştiğinin farkındaydı. Bunun nedeninden kendiside emin değildi ama bazı tetikleyiciler vardı. Orlando'nun onu istememesi, yeni bir ülkede tek başına kalması, hiç hayal etmediği bir alanda yıldızının parlaması, elde ettiği başarılar...

"Açık olmamı ister misin?"

Orlando yine ciddi ifadesine bürünmüştü.

"Lütfen."

"Önce âşık oldum, sonra reddedildim, ardından gururum kırıldı. Düşündüm ki hayata devam etmeliyim, kendim için. Yalnız kaldım, yalnız kaldığım her gün daha önce kafese kapatıldığımı hayata dair hiçbir şey bilmediğimi gördüm. Kendi başıma olmayı öğrendim, arkadaş edindim. Çalışmaya başladım ve başarabileceğimi anladım. Fark ettim ki her şeyi atlatıyorum, ayaklarımın üzerinde duruyorum."

Orlando uzun uzun Adaline'ı izledi. Genç kızda sesini çıkarmadan onun bir şeyler söylemesini bekliyordu. Orlando ayağa kalktı. Çıplak bedeni karşısında yükseldiğinde nabzı hızlanmıştı. Ona yaklaşıp tam karşısına dikildi.

"Aşkını fark etmeyip karşılık vermediğim için, saçma sapan

hatalar yaparak seni kendimden uzaklaştırdığım için, yanlış kararlar verdiğim için ve seni yalnız bıraktığım için özür dilerim. Ufaklık. Beni şimdi ciddiye almayacağını biliyorum belki çok klişe bulacaksın ama hepsini senin iyiliğin için yaptım. Bana bağlanmak hayatın için kötü olacaktı, sana dokunmayı hak eden en son insan benim. Hâlâ böyle düşünüyorum."

Adaline bakışlarını ondan kaçırmadan, "O halde neden?" diye sordu.

"Çünkü bencilim, çünkü daha fazla dayanamadım, çünkü hayatımdaki eksikliğini hissettim."

Genç adam, Adaline'ın yanağına dokundu. Dokunuşu ile Adaline kısa bir an gözlerini kapatıp açtı.

"Her şey daha mı kötü olacak bilmiyorum. Üzüleceksin, üzüleceğim... İkimizde belki benden nefret edeceğiz fakat yapmam lazımdı. Peşinden gelmeliydim. Uzun zamandır hayatıma dahil olan en güzel şeysin."

Adaline yaşlı gözlerini kırpıştırdı ve kendini gülümsemeye zorladı.

"O halde bundan sonra... Biz..."

Orlando sözünü tamamladı.

"Birlikteyiz." Kaşlarını kaldırarak, "Çocuktan ayrıldığını varsayıyorum!" dedi.

Adaline suçlulukla dudağını ısırdı. Matt'i üzdüğü için kendine kızgındı.

"Dün gece... ona karşı bir şey hissedemedim. Ben... ben, bana dokunmasından hoşlanmadım. Fark ettim ki ancak kalbime dokunan biri bedenime dokunabilir. Bu yüzden evet, ondan ayrıldım."

Orlando dişlerini göstererek gülümsedi.

"Sana dokunsaydı..."

Derin bir nefes aldı ve sessiz kaldı. Adaline ise konuyu değiştirmek için bir girişimde bulundu.

"Şartlarım var."

"Şart mı?"

"Evet, şartlar. Kendimi korumak için. Sende beni üzmekten korktuğunu söylemiştin böylece bu ihtimali en aza indireceğiz."

Orlando'nun bu fikirden hoşlanmadığı açıktı ama olumsuz bir şey söylemedi. Elini yüzünde gezdirdi.

"Tamam. Söyle o halde... şu şartları."

Adaline onun çıplak bedenini işaret etti.

"Bence çok konuşma halinde değiliz. Bir şeyler giyersek, aşağıda kahvaltı yaparken konuşursak daha iyi olur."

Orlando başını salladı.

"O halde ben duşa giriyorum. Sende üzerine bir şeyler giy aşağıda konuşalım."

***

Adaline, eski odasında kendine ait kıyafetler buldu. Unuttuğu kıyafetlerin hâlâ bu odada ve bu dolapta duruyor olması onu mutlu etmişti. Yıpranmış kotuyla birlikte, bir tişört giydi. Diana'ya merhaba dedikten sonra kolay bir kahvaltı hazırlamıştı. Tam işi bittiği sırada Orlando merdivenlerden indi. Basit bir eşofman altı ile beyaz bir tişört giyiyordu. Kısa saçlarının üst kısımlarında su damlacıkları vardı.

"Kahvaltı hazırladım."

Orlando başını salladı. Birlikte yemek odasına geçip kahvaltı masasına oturdular. Adaline her zamanki alışkanlığından vazgeçmeyerek masanın uzak ucuna oturmuştu. Orlando kaşlarını çattı.

"Neden o kadar uzaksın?"

"Bilmem, her zaman buraya otururdum."

Orlando'nun hoşlanmadığı durumlarda yaptığı kaş çatma ifadesi yüzündeydi.

"Artık benden uzaklaşmana gerek yok ufaklık, seni mümkün olduğunca yakınımda istiyorum."

Kendi tabağını alarak Adaline'ın yanına oturdu. Genç kız uğradığı şok nedeniyle sesini çıkaramadı. Bir süre sessizce bir şeyler yediler ve Orlando sessizliğe daha fazla dayanamayarak konuyu açtı.

"Şartlarını artık söyleyecek misin? Sana sahip olmam için neye evet demem gerekiyor?"

Adaline çatalını bırakıp Orlando'ya baktı. Hafifçe öksürüp konuşmaya girmeye hazırlandı.

"Öncelikle bana sahip olman mümkün değil. Ben bir mal değilim Orlando, bir bireyim. Benimle sadece birlikte olabilirsin."

Orlando'nun bu cevaptan etkilendiği açıktı. Gözlerinde açıkça hayranlık okunuyordu Adaline devam etti.

"Birbirimizin hayatlarına anlayış göstereceğiz. Sen nasıl bir rock yıldızıysan benim de artık bir işim var. Buna devam etmek istiyorum, elbette okuluma da..."

Genç adam ağzını açıp bir şeyler söylemeye niyetlendi ama Adaline müsaade etmedi.

"Sadakat istiyorum, koşulsuz... Karşılığında bende sana aynısını vereceğim. Konser kulislerinde kızlar istemiyorum ya da o kadını..."

Orlando başını sallayarak onu onayladı.

"Ne kadar kötü olursa olsun her zaman doğruyu duymak istiyorum. Senden..."

Orlando'nun gözlerini kaçırması Adaline'da şüphe uyandırdı.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, şimdi konuşmamızı gerektirecek bir şey yok."

"Daha sonrası için?"

Orlando derin bir nefes aldı.

"Söylemem gereken önemli bir şey olduğunda ilk sen duyacaksın. Benden..."

Adaline sessizce Orlando'yu onayladı.

"Sadakat konusunda da sana katılıyorum. Benim de istediğim bu. Fakat işine devam etmek istiyorsan benim de bir şartım olacak."

Adaline şaşkınlıkla, "Nedir?" diye sordu.

Orlando istifini hiç bozmadı.

"Eskisi gibi burada olmanı istiyorum. Bu evde ve yanımda."

Adaline böyle bir şeyi beklemediği için ne söyleyeceğini bilememişti. Uzun süre çatık kaşlarıyla tabağına baktı. Kısa sürede olsa bu evde onunla kalmak zor bir tecrübe olmuştu. Orlando ile geçirdiği her an ona bağlanmasına neden oluyordu, zaten yeterince bağlanmışken daha fazlası... Bunu kaldırabilir miydi?

"Ben, bilmiyorum... Bunu düşünmeliyim. Böyle bir bağlılık..."

Orlando, Adaline'ın sözünü sert bir tavırla kesti.

"Bağlılık istemediğini söyleme sakın Della! Biz evliydik!"

"Anlaşmalı bir evlilikti ve hatırlatmak isterim ki biz boşandık."

Adaline bunaldığını fark ederek biraz uzaklaşmak amacıyla masadan kalktı fakat Orlando bir adım dahi atamadan onu bileğinden kavrayıp kendine çekti. Adaline bedeninin nasıl hareket ettiğini bilmiyordu ama bir şekilde bacaklarını iki yana açarak, yüzü ona bakacak şekilde kucağına yerleşmişti. Orlando kalçalarını kavrayarak genç kızı iyice kendine bastırdı. İkisi de aynı anda kesik kesik soluklar çıkardılar.

"O zaman verdiğim en doğru karar olduğunu düşünüyordum."

"Peki şimdi?"

"Şimdi sadece seni istiyorum. Ne pahasına olursa olsun."

Dudaklarını genç kızın dudaklarına kapattı. Adaline'ın dudakları hâlâ dün gecenin sızısını taşıyordu fakat Orlando'nun öpüşü yaraladığı kadar yatıştırıyordu, tıpkı aşkının yaptığı gibi... Orlando genç kızın tişörtünü tutup çıkardı ve yere fırlattı. Adaline'ın içinde sutyen olmadığı için göğüsleri açığa çıktı. Meme uç-

ları kabarmış, dün geceden kalma hafif sızı içinde dikilmişlerdi. Orlando başparmaklarıyla onları okşadığında Adaline kafasını geriye atarak inledi.

"Sana bir sır vermemi ister misin?"

Genç kız çıkardığı sesle Orlando'yu onayladı.

"Eğer istemeseydim, hiçbir çıkar, hiçbir güç, hiçbir yalvarış beni evlenmeye ikna edemezdi."

Adaline donup kaldı. Farkında olmadan tırnaklarını Orlando'nun omuzlarına geçirmişti.

Yutkunup kendine geldikten sonra, "Yani benimle istediğin için mi evlendin?" diye sordu.

Orlando alt dudağını ısırıp kendine çekti ve bıraktı. "Evet, işin kötü yanı bunu sen gidene kadar fark etmedim. Gittiğin gün eve geldim, ilk gördüğüm şey lanet olası aynanın önüne bıraktığın siktiri boktan yüzük oldu. Sinirimden aynayı parçalara ayırdım."

Adaline aynanın orada olmadığını fark etmemişti.

"Sana daha güzel bir yüzük almadığım için kendime kızarken evlenme hikâyemiz aklıma geldi. Zorla evlendiğimizi bile unutmuştum. Sonra kendimi dinledim, hayatım boyunca sonuçları ne olursa olsun daima kendi bildiğimi yaptım. Hiçbir baskı ve zorlama altında kalmaksızın... Eğer istemeseydim çeker giderdim."

Adaline'ın göğüslerinden birini sertçe avuçladığında genç kız yerinden sıçrayıp ufak bir çığlık attı.

"O zaman neden? Neden bu kadar bekledin? Neden boşanmamıza izin verdin?"

Orlando kafasını eğip Adaline'ın meme ucunu ağzının içine çekti. Dişleriyle onu uyardıktan sonra kafasını kaldırdı.

"Senin için en iyisini yapıyordum."

"En iyisi ayrılmamız mıydı?"

Adaline bunu büyük bir umutsuzluk ile sormuştu. Orlando kızı yatıştırmak istercesine dudaklarını öptü.

"Öyleydi, ama artık değil. Bu beni tüketiyor."

Adaline onun öpücüğüne karşılık verdi.

"Beni de..."

***

Kahvaltıdan ve uzun süren ama doyumsuz bırakan öpüşmelerinin ardından Adaline eve gitmek için ısrar etmişti. Bunun karşılığında Orlando'da, Adaline'ın kendi evinde kalması için ısrar etmişti. Genç kız biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek *'Şimdilik.'* bundan kurtulsada Orlando'nun onu ikna etmesi pek zor olmayacaktı. Nihayetinde Orlando, Adaline'ı evine götürmeye razı olmuştu.

"Kendine bir çanta topla, haftaya turneye gidene kadar benimle kal."

Adaline'ı mutfak tezgâhının önünde sıkıştırmıştı. Kocaman elleri genç kızın iki yanından tezgâha yaslanıyordu.

"Kalamam. Haftaya bende çekimler için Hawaii'ye gideceğim ve evde yapmam gereken işler var."

Orlando kısa bir an gözlerini kapatıp açtı. Adaline onunla kaldığı süre boyunca bunun öfke kontrol yolu olduğunu fark etmişti. Bir şeye öfkelendiğinde gözlerini kapatıyordu içinden bir şeyler de düşünüyor olmalıydı.

"Gitme."

"Orlando..."

"Buna gerek yok ki. Gitme."

"Gerek olduğu için gitmiyorum zaten. İstediğim için gidiyorum. Şimdi bana ihtiyacın yok diyeceksin, ben yanındayım. Sorun para değil zaten, hiç olmadı. İstesem Margaret bana yardım eder, burs alırım bir şekilde okulum bitene kadar idare ederim. Sorun ayaklarımın üzerinde durabileceğimi ve kendi başıma bir şeyler yapabileceğimi görmem. Sorun benim Orlando, benim hiç böyle bir lüksüm olmadı. Ne istersem elimi uzattım aldım ya da engellendim. Yapma."

Bir anda yüz ifadesi değişti. Onun kendisini anladığını biliyordu.

"Tamam, git ve yap o zaman. Seni engelleyecek en son insan benim."

Adaline gülümsediğinde Orlando onu kucaklayıp tezgâha oturttu.

"Fakat düşündüm ki hep senin dediğin oluyor."

Genç kız itiraz etmek üzereyken Orlando onu susturdu.

"Şşttt... İtiraz etme."

Adaline'ın pantolonunun düğmesini açıp kalçalarından sıyırdı. Ayakkabılarıyla birlikte çıkardığı pantolon yere düştüğünde hafifçe kızardı. Evin güneş alan ön cephesi içerisinin fazla aydınlık olmasına neden oluyordu. Evde bulduğu tek çamaşır basit pamuklu külotlarından biriydi. Bacaklarını birbirine bastırıp kapatmaya çalışsa da Orlando bu çabasını engelledi. Seksi olmayan çamaşırın fiyonguna dokundu.

"Evde sadece bu vardı. Ben..."

"Sen, benim göreceğimi düşünmedin mi?" Çapkın bir gülüşle parlayan suratı Adaline'ın nefesinin kesilmesine neden olacak kadar güzeldi.

"Şey... Sanırım."

"Bundan sonra sürekli görmek isteyeceğimden emin olabilirsin. Fakat ben bunu da sevdim."

"Saçma çamaşırımı mı?"

Orlando boğuk bir kahkaha attı.

"Evet, saçma çamaşırını. Doğal, senin gibi."

Ellerini çamaşırın kenarlarına koyup aşağıya çekerken, "Yinede hedefim ile arama girmesinden hoşlanmadım." dedi.

Adaline bedenini geriye yaslayarak onun çamaşırı çıkarmasına yardımcı olmuştu. Orlando iki parmağını ağzına sokup ıslattıktan sonra Adaline'ın gözlerinin içine bakarak aynı parmakları genç kızın içine kaydırdı. Adaline destek almak amacıyla

Orlando'nun omzunu tutuyordu. Parmaklarını Adaline'ın içine sokup çıkarırken ne kadar güzel olduğu hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Adaline söylediklerine konsantre olamayacak kadar yoğun hissediyordu.

"Benimle kal."

"Benim evimde, yatağımda olmalısın."

Genç kız onun ne yapmaya çalıştığını anlayarak zihnindeki pembe bulutları kovaladı. Ciddi bir havaya bürünüp Orlando'nun gözlerine baktı.

"Beni manipüle ediyorsun."

"Hayır, seni zevke götürüyorum."

Adaline onu durdurmaya çalıştı ama Orlando çok güçlü ve çok ısrarcıydı.

"Orlando, ben ciddiyim. Beni seksle manipüle edip istediğini alamazsın."

Orlando okşamasını bir an bile kesmedi.

"İstediğimi almak için seksi kullanmama gerek yok."

Dudaklarını genç kızın boynuna yasladı. Nefesi gıdıklıyor ve sıcak hissettiriyordu. Adaline dayanamayarak inledi. Biliyordu, daha fazla tutamayacaktı ve o an geldiğinde Orlando ne isterse onu söylerdi. Kendini yine sıktı.

"Dur."

"Duramam. Yaklaştın ufaklık."

"Seninle yaşarım ama bir şartım var."

Orlando meraklanmıştı çünkü yüzünü genç kızın boynundan çıkardı.

"Şart mı? Yine mi?"

"Evet, yine."

"Söyle bakalım."

Adaline kendini toplamak için derin bir nefes aldı.

"Yaz sonunda Jenn'in düğününe gideceğiz. Birlikte..."

Orlando parmaklarının hareketini kesti. Kaskatı olmuştu. Gergin bir tavırla alt dudağını dişledi.

"Della, bu..."

"Sadece tamam de."

"Demek isterdim ufaklık, o benim kardeşim elbette düğününü görmek istiyorum ama babamla yine kavga ettik. Bu sefer durum ciddi. Jenn'in yanına yaklaşmamı bile istemiyor. Kız kardeşimin düğününde bir rezillik çıkmasını, en mutlu gününün bir kâbusa dönmesini istemiyorum."

Jenn o gün telefonda ağlarken bazı şeylerden bahsetmiş olsada ayrıntıları anlatmamıştı. Adaline nedense Jenn'in ondan bir şeyler sakladığını düşünüyordu. Bu düşünceden kurtulduğunda küçük elinin ince parmaklarını Orlando'nun şakaklarında gezdirdi.

"Eminim Jenn, ne pahasına olursa olsun orada olmanı isterdi."

"Bundan eminim ama o zaman nasıl bir abi olurum?"

"Sen onun için mükemmelsin, bunu biliyorum ben onun en yakın arkadaşı değil miyim?"

Orlando belli belirsiz gülümsedi.

"Tek şartın bu mu? Benimle yaşama karşılığında babamın herkesin içinde beni nasıl kovduğunu görmek mi istiyorsun yani?"

Adaline kaşlarını çattı.

"Hayır, istediğim bu değil."

"Ama olacak olan bu."

Adaline'ın yüzüne düşen dalgalı bir tel saçı kulağının arkasına sıkıştırıp çatılmış kaşlarının tam ortasına masum bir öpücük bıraktı.

"Sanırım bunu hak ediyorum ve daha kötüsünü de tabii. Sen ve Jenn için bunu yapmanın bir yolunu bulacağım. Seni koluma takıp o düğüne gidecek, kız kardeşimi mihraba yürüteceğim. Hem belki babam özel bir gün hatırına sessiz kalacak kadar

Kumün eşiğindedir. Ailen, seni benim kolumda görünce barışmamızı anlar."

Adaline yüzünü buruşturdu.

"Onlara kızgınım. Çocukluğumdan beri hayatımı kontrol ettiler, artık izin veremezdim. Annemin mutsuz olduğum bir evliliği sürdürmemi istememesini dilerdim, babamın da ne olursa olsun yanımda olmasını."

Orlando'nun kaşı çatıldı.

"Mutsuz muydun?"

Soruyu bir çocuğun yaramazlık yaptıktan sonraki suçlu ses tonuyla sorması Adaline'ın içini sızlattı. Birini sevmek böyle bir şey olmalıydı. Sizi ne kadar kırarsa kırsın, onu kırdığınız anda bir kez daha kırılmak... Genç kız iyi bir yalancı olmadığını biliyordu. Kafasını iki yana sallarken Orlando bunu fark etmişti.

"Berbat bir yalancısın Adaline Mary Harrison."

Adaline kafasını Orlando'nun göğsüne yasladı, gülümsemesini gizlemeye çalışıyordu. Sonra Orlando kendi kendine "Bunu değiştirmeliyiz." diye mırıldandı.

Adaline kafasını kaldırmadan "Neyi? Yalan söyleme yeteneğimi mi?" diye sordu.

Orlando bir süre sessiz kaldı, sonra genç kızın şoka girmesine neden olacak bir şey söyledi.

"Hayır, soyadını."

25. Bölüm

KORKU

Adaline konuşamıyordu. Bedeni kaskatı kesilmiş, kalbinde yaramaz kıpırtılar baş göstermişti. Fakat buna mahal veremezdi. Bir kez kırılmıştı değil mi? Orlando onu tekrar kırabilirdi. Öncelikle Orlando'dan emin olmalıydı. Orlando, Adaline'ın ciddileştiğini fark ederek duruşunu dikleştirdi.

"Neden? Ne oldu da bir anda karar değiştirdin? Beni korkutuyorsun Orlando."

Orlando'nun açık renk kaşları çatıktı.

"Sende beni korkutuyorsun. İlk andan beri..."

"Bana şimdi bir açıklama borçlusun."

Derin bir nefes veren adamın omuzları çöktü. Orlando bar taburelerinden birini Adaline'ın önüne çekip oturdu. Boyunun uzunluğu sayesinde tezgâhta oturan Adaline ile yüz yüzeydi.

"O halde en baştan başlayacağım ve sende bana bir daha şüpheyle bakmayacaksın, anlaştık mı?"

"Önce dinlemek isterim."

Orlando sakindi, kızgın ya da gergin değildi. Adaline ise ağzından çıkacak şeyleri beklerken sabırsızdı.

"İngiltere'ye geldiğim gün berbat bir haldeydim. Pişman-

dım. Jenn'i daha önce görmek için çabalamadığım ve ona abi olmaya çok geç kaldığım için... Elbette yıllar sonra babamı o halde görmekte pek beklediğim bir şey değildi. Bütün bu yıkımla birlikte eskiden sığınağım olan fenere gittim. Orada seni buldum, güneş üzerinde parlıyordu. O kadar masum görünüyordun ki yeterince içkili olsaydım melek olduğunu sanabilirdim."

Adaline'ın yüzüne bakarak gülümsedi.

"Seni korkuttuğumu söyledin ya; dağılmış, rüzgârdan karmakarışık olmuş kahverengi saçların, bembeyaz tenin, ufacık bedenin ile karşımda dikilmen de beni korkuttu. Her adamın kafasında bir kadın imajı vardır. En aşka inanmayan adam bile bir kadın hayal eder. Beni korkutan yıllarca seni hayal ettiğimi fark etmemdi."

Genç kız ne söyleyeceğini bilemiyordu. Orlando son derece dürüst görünüyordu Adaline'ın gözlerinden bir saniye olsun ayırmadığı gözlerinde açıklık vardı.

"Fakat seni elde edemeyeceğimin de farkındayım. Belki MacFadyen olarak şirketlerin başında olsam ve Dover'da yaşasam o zaman seni alabilirdim ama Orlando Hard olarak bu imkânsızdı. Bana uygun değildin, karşılaşmamız bile uygun değildi. Sonra şu evlilik saçmalığı ortaya atıldı. Öfkelendim çünkü içimde bir umut belirmişti. Seni alabilirdim, imkânsız değildi. Nasıl bir planın parçası olduğum ya da bir oyunun içinde olduğum umurumda değildi. Fırsat ayağıma gelmişti."

Orlando uzanıp Adaline'ın elini avuçlarının içine aldı.

"Sana daha önce de söyledim. Kimse beni bir şey yapmam için zorlayamaz. Hiç kimse... Ben isteyerek seni aldım. İçimdeki piç ne olursa olsun sana sahip olmamı söylerken onu dinlememek ne kadar zordu biliyor musun? Kızaran suratınla JJ ve Clem'i gördüğün gece seni yatağa yatırıp bedenine şeytanca şeyler yapma isteğimi bastırmak ne kadar zordu?"

Adaline yutkundu. Tüm bunlar... doğru olabilir miydi? Orlando ondan etkilenmiş, onu istemiş olabilir miydi?

"Los Angeles'a gelince seni başımdan atıp olmamış gibi

yapabilirdim. Ama bencilliğim bunun önüne geçti. Gözümün önünde olman gerekiyordu. Çılgın gibi her akşam kapına dayanarak kendimi küçük düşürmemem için bu şarttı. Sonra evime geldin. Biraz olsun kötü olmanı diledim. Biraz olsun, bencil, düşüncesiz ve kaba olmanı diledim. Fakat sen inanılmazdın, dayanılmazdın Della. Masum bir melek görünüşündeydin ama kızdığında sivri dilini kullanmaktan çekinmiyordun. Bir de o içindeki tutku... Mastürbasyon yaparken seni yakaladığım ilk gün..."

Adaline kıpkırmızı kesildiğinde Orlando sırıttı. Bütün düşleri gözler önünde tek sıra halinde ve bembeyazdı.

"O gün az daha pes ediyordum."

Adaline ilk defa onu böldü.

"Ama biliyordun? Seni sevdiğimi biliyordun. Bir engel yoktu."

Orlando'nun ifadesi yine ciddileşti.

"Sana layık olmadığımı düşünüyordum. Çok kirli, kötü ve aşağılıktım. Seni kıracağımı, üzeceğimi ve her şeyi bok edeceğimi biliyordum. Bir şeytanın kolları bir meleğe uygun değil ufaklık."

Duraksayıp Adaline'ın ellerini dudaklarına götürüp öptü.

"İnan bana her şeyi yaptım. Seni bırakmak, unutmak, aklımdan çıkarmak için her şeyi yaptım. Fakat sana dokundukça... Başkalarıyla oldum çünkü senin bir saplantı olduğunu düşündüm. Birkaç kadını becerip seni unutacaktım ama bu daha kötü hissettirdi. İhanet ediyormuşum gibi... Beni bırakıp gitmen düşüncesi bir anda en büyük korkum oldu."

"O zaman neden? Neden boşandın benden? Neden gitmeme izin verdin? Yanında kalırdım... biliyorsun kalırdım."

Genç kız yoğun hisler yüzünden ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. Sesi çatallaşmış bakışlarını odaklamakta zorluk çekiyordu. Orlando başını salladı.

"Biliyorum. Kalırdın... Fakat kalmanı istemek benim için bile büyük götlük olurdu."

"Şimdi neden geri geldin? Artık götlük olmayacak mı? Senin için bile..."

Orlando bu tanıma güldü. Adaline söylediği kelime yüzünden utanmıştı ama Orlando'nun gülüşü onun da gülmesini sağladı.

"Sandığın sebepten değil. Bir anda aşkımın farkına vardım diyemem ama bencil bir adam için gereksiz yere düşünceli davrandığımı düşündüm. Hâlâ kötülük yapıyorum ama seni başkasıyla görmek, sana dokunduğunu düşünmek, evimde alıştığım varlığını hissedememek. Yaptığın İngiliz yemeklerinin tadına bakamamak ve Diana ile kanepemde uyurken göememek canımı yaktı. Mutlu olmak istedim, bunun için sana ihtiyacım vardı."

O kadar içtendi ki Adaline ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kollarını uzatıp genç adama sarıldı. Orlando bunu beklemiyormuş gibi içini çekti.

"Bahsettiğin bencillik bu muydu? Beni istemen mi?"

"Evet."

"Neden bunu bencillik olarak düşünüyorsun?"

Adaline kollarını gevşetmiş biraz gerilemişti ama hâlâ Orlando'nun omuzlarına dokunuyordu.

"Çünkü üzülebilirsin."

"Beni üzecek misin?"

Adaline'ın mahzunlaştığını fark eden Orlando dudaklarını öpüp geri çekildi.

"İstemeden..."

"İstemeden... Buna katlanabilirim. Aşk için değmez mi?"

Orlando yutkundu. Âdemelması yukarı çıktı ve aşağıya indi.

"[illegible] ki asla bunu yapmak istemeyeceğim. Yap[illegible]m. Eğer seni üzersem, gitme

Genç kızın kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Orlando onu üzeceğinden emin gibi konuşuyordu ve bu canını sıksa da eli kolu bağlanmıştı.

"Peşin peşin konuşuyorsun, bana söylemek istediğin bir şey varsa lütfen şimdi söyle."

Orlando kafasını iki yana salladı.

"Hayır, ben sadece... Kendimi tanıyorum. Piçin tekiyim. Söz ver bana Della, gitmeyeceğine dair söz ver."

Adaline, Orlando'nun neden bu kadar telaşlandığını anlayamıyordu ama kaybetme korkusu olduğunu hissediyordu. Aynı korkuyu kendisi de taşıyordu.

"Büyükannem *'Ne kadar çok seversen kendinden o kadar şey kaybedersin, fakat sevdiğinden aldığın parçalar kaybettiklerini tamamlar...'* derdi. Biliyor musun? Seni *'Gerçekten.'* tanımaya başlayana kadar ne söylediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Her şeyi kaybedebilirim. Senin için... Gururumu, ailemi, değer verdiğim insanları... Ama seni kaybetmek istemiyorum, sende beni kaybetmek istemiyormuşsun gibi hissediyorum. Bu yüzden gitmeyeceğim. Söz veriyorum..."

Orlando derin bir rahatlamayla birlikte ellerini genç kızın saçlarının içine geçirdi. Dudaklarını kendine çekerek öperken ihtiyacı hissedilirdi.

***

Orlando ve Adaline bir orta yolda buluşmayı başarmışlardı. Adaline eşyalarının bir kısmını toplayıp Orlando'nun evine taşınacaktı *'Yeniden!'* fakat apartman dairesine de kira ödemeye devam edecekti. Orlando'nun kendisini vazgeçilmez sanmasını istemiyordu. Ne kadar söz vermiş olsada onu korkutan bir şeyler vardı. Orlando bir şeyler saklıyordu, bundan neredeyse emindi ve sakladığı şey her neyse onu bulacaktı... Orlando'nun evinde kalmak için bir valiz hazırlamıştı, bir valizde Hawaii'de yapılacak çekim için... Orlando turnede olacaktı bu süre boyunca Adaline kendi evinde kalmayı planlıyordu. Tabii henüz bundan

Orlando'ya bahsetmemişti. Orlando iki valizi de hiç ağırlıkları yokmuş gibi taşıyıp arabasının bagajına yerleştirirken Adaline, Scott'ın attığı mesajı cevaplıyordu.

S: Beş defa aradım.Meraklanıyorum Dell bana hemen dön!

Gerçektende üç defa dün gece, iki tanesi bu sabah olmak üzere beş araması vardı.

A: Seni sonra arayacağım. Bazı şeyler oldu...

Scott cevap verdiğinde Adaline daha ekranı kapatmamıştı bile.

S: Kimin yatağındasın?
Tatlı çocuk mu? King Kong mu?
Hadi bebeğim, ayrıntı lütfen!!!!

Adaline kaşlarını çatmıştı ama yinede gülüyordu.

A: Yatağındaydım...
Orlando ve ben tekrar deniyoruz.
Sanırım... Şimdi onun evine gidiyorum.

Adaline mesajı gönderdi. O sırada Orlando arabaya biniyordu Genç kızın yüzüne bakarak "Seni böyle gülümseten kim?" diye sordu. Yüzünde gülümsemeye karışık bir öfke vardı.

"Şey... Scott merak etmiş. Dün gece ulaşamayınca..."

Adaline dudağını dişlerken Orlando'nun kaşları imalı bir şekilde kalktı.

"Seni meşgul eden şeyden de bahsettin mi?"

Genç kız sadece başını salladı. Elindeki telefon bir kez daha titredi. Adaline göz ucuyla mesajını okudu. Fakat Orlando'nun okuduğunu ancak burnundan verdiği nefeslerle güldüğünde fark etti. Yani çok geç kalmıştı.

S: Başından beri biliyordum!
Bir kez Orlando Hard'ın tadına bakınca
sıradan insanların yavan geleceğini söylemiştim.

Adaline, telefonu çantasını sıkıştırdı.

"Başkalarının mesajlarını bu şekilde okuman çok kaba!"

Orlando gülmeye devam ediyordu bu Adaline'ın da kızgın kalmasını engelliyordu.

"Bu dediğin sıradan insanlar için geçerli ufaklık, ben Orlando Hard'ım."

***

Orlando, Adaline'ı eve bırakıp, kendi odasına yerleştiğinden emin olduktan sonra çocuklarla birlikte çalışmak için stüdyoya gitmişti. Yeni bir albüm hazırlığına girişmişlerdi ve hepsi bunun için çok heyecanlıydı. Adaline'ın da gelmesi için ısrar etsede genç kız evde kalmak istemişti. Kendini yorgun hissediyordu tabii bir de olanlardan haberdar etmesi gereken iki yakın arkadaşı vardı. Önce Jenn'i aramaya karar verdi hem belki Orlando'nun ondan sakladığı şey hakkında bir şeyler öğrenebilirdi.

"Della! Bende seni düşünüyordum. Düğün davetiye örneklerim geldi ve karar veremiyorum. Bazen sana öyle ihtiyaç duyuyorum ki."

Adaline güldü.

"Bunun çok kolay bir yolu var Jenn. Bana en beğendiklerinin fotoğraflarını gönder bende sana fikrimi söyleyeyim."

Jenn bir çocuk gibi itiraz homurtuları çıkardı.

"Bütün kataloğun fotoğrafını atamam ki! Hepsi de çok güzel. Hangisini en çok beğendiğime karar verme aşamasına bile gelemedim."

Adaline kıkırdarken yatağa uzandı. Jenn'i çok özlemişti. Dünyanın en kararsız, en neşeli ve en sevecen insanı olabilirdi.

"Neyse boş ver bunu daha sonra konuşuruz. Senin hayatın çok daha heyecanlı! Tanrım, buna inanamıyorum. Hayatın benden daha heyecanlı."

Jenn kendi kendine güldü ve sözlerini sürdürdü.

"Dün akşamki şu yemek nasıldı? Abim sana kaba mı davrandı? Yoksa ayaklarına mı kapandı? Sen ne yaptın? Peki, gece

ne oldu? Şu çocukla, Matt... Onunla şey... Yani oldu mu? Yattın mı? Nasıl hissediyorsun?"

Adaline ilk soruları tamamen unutmuştu, daha fazlası gelmeden önce araya girdi.

"Nefes al Jenn!"

Kıkırdamaktan kendini alamıyordu. Nasıl söyleyecekti? Abisinin yatağında uzanıp onunla konuştuğunu nasıl anlatabilirdi ki? Derin bir nefes aldı.

"Şey... dün çok karışıktı. Nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Bu... kesinlikle seni şaşırtacak. Ben dün gece Orlando'ya geldim."

Adaline daha sözlerini tamamlamadan Jenn çığlık atmaya başladı. Nihayet sakinleşip buna son verdiğinde, "Bu nasıl oldu!" diye heyecanla bağırdı.

Adaline gece olanların kısa bir özetini geçtikten sonra *'Jenn'in duymasını istemediği kısımları yüzeysel geçmişti.'* öksürüp boğazını temizledi.

"Jenn, Orlando babasıyla yine kavga ettiğinden ve bu sefer ciddi olduğundan bahsetti. Bu durum hakkında bir şey biliyor musun? Neden kavga ettiler?"

Jenn duraksadı ve sonra ciddi bir tavırla konuşmaya başladı.

"Açıkçası babamın neden kızgın olduğunu tam olarak bende bilmiyorum. Sanırım senden boşandığı ya da Georgia ile görüntülendiği için kızgındır. Telefonda tartışmışlar fakat ayrıntılardan haberim yok, babam çok ketumdur bilirsin."

Adaline biliyordu. Ne kadar yaşlanmış ve hastalanmış olsada William MacFadyen zor, kuralcı ve sert bir adamdı.

"Fakat dün Jesse Cox ve babamın toplantısı vardı. Neden bilmiyorum ama babam ortaklığı sonlandırmaktan vazgeçti."

"İyi ama neden? Babanın bu işe son verme konusunda kesin kararlı olduğundan bahsetmiştin?"

"Öyle olduğunu sanıyordum. Yönetim kurulunu topladığında bunu söylemişti ama sonra... vazgeçti."

Adaline'ın içinden bir ses bu durumun Orlando ve Georgia ile ilgili olduğunu söylüyordu.

"Hiçbir fikrin yok mu?"

"Maalesef Della... Fakat senin için araştıracağım."

"Evet, bu iyi olur. Teşekkür ederim."

Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra telefonu kapatıp Scott'ı arayan genç kız arkadaşının aşırı neşesiyle karamsar ve şüpheci ruh halinden sıyrılmıştı. Hava iyice kararıp saatler geçerken bir telefon konuşmasını da Orlando ile yapmıştı. Genç adam hâlâ çalıştıklarını ve Adaline'ın beklememesini söylemişti. Fakat geçte olsa geleceğini eklemiş bu yüzden de *'Yatağında!'* yatmasını istemişti. Bu konuşma sırasında arkadan çocukların seslerini duyana ve gerçekten bir çalışmada olduklarını anlayana kadar içinde bir korku filizlenmişti. Adaline bundan nefret ettiğini fark etti. Onu ne kadar severse sevsin güvenemiyordu. Bu kendi için küçük düşürücü, ilişkileri için korkutucu bir durumdu. Bir süre Diana ile kanepede tembellik yaptıktan sonra Orlando'nun yatağına girdi. Üzerinde bir tişört altında ise basit dantelli çamaşırı vardı. Açıkçası Orlando'nun yatağında ne giymesi gerektiğini bilememişti. Pijamaları çok basit gelmişti, çıplak yatmak içinse fazla utangaçtı *'Aslında çıplak yatmayı severdi ama Orlando'nun şimdilik bunu öğrenmesine gerek yoktu.'*

***

Uykusunun en tatlı yerinde yatağın hareketlendiğini hissetti. Büyük, tanıdık kokulu ve sıcak bir beden kollarını arkasından ona sardı. Bu sürekli gördüğü rüyalardan birindeymiş hissi veriyordu. Rüyadan uyanmamak için gözlerini daha sıkı kapattı.

Orlando ellerini tişörtünün altına sokup göğüslerini avuçladığında nefesi hızlanmıştı. Kulak memesini ısıran adam fısıltıyla, "Hayatımda gördüğüm en güzel manzara." dedi

Adaline içini çekti. Orlando'nun eli göğüslerinden aşağıya göbeğine oradan da çamaşırının içine girdi. Parmakları orada tembelce gezinirken çoktan ateşler içinde yanmaya başlamıştı.

"Nasıl hissediyorsun? Canın acıyor mu?"

Adaline uykunun verdiği tatlı baygınlık ve şehvet arasında bocalarken kafasını iki yana salladı.

"İyiyim ben, endişelenme."

Orlando rahatlamış bir nefes verdi. Parmakları beliren ıslaklığı kadınlığı boyunca yaymak ile meşguldü ve bu Adaline'ı çıldırtıyordu.

"Bu güzel, sana birkaç gün tanımak istedim ama dayanamayacağım. İçinin verdiği hissi özledim. Müziğe bile konsantre olmakta zorlandım. Aklım sürekli sendeydi."

Adaline içini çekti. Orlando onu sırt üstü çevirdi. Çamaşırını bacaklarından kaydırıp alt tarafının çıplak kalmasını sağladı. Dudakları boynunda gezdiriyordu.

"Orlando..."

"Söyle."

Fısıldayarak konuşması Adaline'ın inlemesine neden oldu.

"Seni istiyorum."

"Beni nerede istiyorsun ufaklık?"

Genç adam parmağını Adaline'ın girişine yasladı içine sokmadan orada hissetmesini sağladı.

"Burada mı?"

Adaline kafasını Orlando'nun boynuna gömdü. Bu yaptığı genç adamın boğazından seksi bir gülüşün kaçmasına neden oldu.

"Utanarak benden kurtulabileceğini sanıyorsan çok yanılıyorsun. Bu beni daha fazla azdırıyor. Hadi söyle bana, nerede istiyorsun?"

Orlando'nun parmağı hâlâ genç kızın girişini okşuyordu ve bu Adaline'ın sırılsıklam olmasına neden oluyordu.

"Lütfen, bana işkence etme."

"Ben sadece intikam alıyorum."

Adaline, Orlando'nun yüzüne baktı. "İntikam mı?"

"Evet. Kanepemde kendini okşamanın bana neler yaptığını biliyor musun? Ya da gözlerimin içine baka baka *beni düşünerek* bunu yaptığını söylemenin? Sen çok acımasız bir kızsın Della."

Adaline zorlukla yutkundu.

"İstediğin zaman beni alabilirdin, orada duruyordum."

Orlando başını sallayarak genç kızı onayladı.

"Daha önce de söyledim, senden uzak durmam en iyisiydi. Hâlâ öyle ufaklık ama her insanın bir dayanma sınırı var. Ben benimkinin sonuna geldim."

Orlando tek hamlede Adaline'ı kucaklayıp üzerine aldı. Adaline bacaklarını iki yana açarak Orlando'nun üstüne oturmuştu. Tişörtünün altından belirginleşen meme başlarını okşayan Orlando hırladı ve tişört bir anda üzerinden çıktı. Adaline onun tamamen çıplak olduğunu da yeni fark ediyordu. Tıpkı kendisi gibi...

"Hadi şimdi söyle bana, nerende istiyorsun?"

Adaline kadınlığını altındaki sertliğe sürttü ve inleyerek Orlando'nun göğsüne ellerini koyup destek aldı.

"İçimde istiyorum, lütfen Orlando."

Orlando aletini genç kızın girişine yasladı. Islaklığını baş kısmına iyice yaydırdı ve Adaline'ı elinden geldiğince genişletti. Yavaşça içine yüklenirken gözlerini bir saniye olsun genç kızın gözlerinden ayırmadı. Bu yeni pozisyon Adaline'ın kendini hiç hissetmediği kadar dolu hissetmesine neden oluyordu. Elbette Orlando'nun iriliğine daha alışamadığı için biraz canı yanıyordu. Fakat içindeki istek onu sırılsıklam bıraktığından bu rahatsız edici bir acı değildi. Tırnaklarını Orlando'nun göğsüne batırdı ve belini bükerek içindeki varlığına alışmaya çalıştı. Orlando kalçalarını avuçlamış Adaline'ı hareket ettirmeye başladı. İkisi de konuşmuyor titrek nefes sesleri odanın içinde dalgalanıyordu. Adaline kısa sürede nasıl hareket etmesi gerektiğini öğrenmişti. Kendi ritmini sürdürürken kasılmaları başladı. Yaklaştığını hissediyordu ama sanki yaklaştığı kadar da uzaklaşıyordu.

"Bırak ufaklık, bırak kendini."

Adaline titredi. Kasıklarındaki doluluk yavaş yavaş boşalırken şehvet her yanını ele geçirmişti. Adaline durulduğunda Orlando içinden çıktı. Sıcak sıvısı genç kızın belinden yukarı fışkırdı ve Adaline kendini daha fazla tutamayarak yüzünü Orlando'nun göğsüne gömüp ağlamaya başladı.

26. Bölüm

SEN, SENSİN

Orlando bir süre için ne olduğunu anlamasada Adaline kollarının arasında hıçkırıklar ile sarsılınca kendine geldi. Genç kızın yüzünü göğsünden kaldırıp kendine bakmaya zorladı. Adaline ise bu halde ona bakmak istemiyordu.

Orlando endişeli bir şekilde, "Della, neler oluyor? Neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Adaline kafasını iki yana sallarken burnunu çekti.

"Yok, yok bir şey. Ben sadece... bu sadece..."

Kesik kesik kelimeleri bir araya getiremeyen genç kız ellerini yüzüne kapatıp ağlarken Orlando yatakta doğrulup onu kollarıyla sardı. Kulağına yatıştırıcı şeyler fısıldıyordu ama Adaline çoğunu anlayamıyordu. Endişelendiği her halinden belli olan Orlando istemsizce sesini yükseltti.

"Lanet olsun! Konuş benimle!"

Adaline hıçkırdı. Orlando'nun korkusunu gözlerinde görebiliyordu.

"Ben, sana güvenemiyorum. İstiyorum ama olmuyor. Bu akşam beni aradığın her seferde içimde şüpheler vardı ve beni rahatlatan sözlerin olmadı. Beni rahatlatan çocukların arkadan

gelen sesleri oldu..." Adaline duraksadı ve Orlando'ya baktı. Genç adam kaşlarını çatmış onu dinliyordu. "Bu, çok yanlış değil mi? Böyle olmaması gerekir. Arkamı döndüğüm her sefer, *'Acaba ne yapıyor?'* diye düşüneceğim. Acaba bana doğruyu mu söylüyor?"

Orlando genç kızı sakinleştirmek ister gibi saçlarını okşadı.

"Sen yanımda olmadığın her an gözümün önünden, seni kuliste o kadınlarla gördüğüm manzara geçiyor. Sonra o kadın, bu odada... Çıplaktı..." Adaline gözyaşlarını elleriyle kuruladı. "Her şey böyle giderken ben bir kez daha kaldıramam, yapamam."

Orlando dudaklarını Adaline'ın dudaklarına bastırdı. Öpmeden geri çekildi fakat yüzü genç kızın yüzünün önündeydi. Bakışları gözlerine doluyor, nefesi tenini okşuyordu.

"Buna gerek kalmayacak, bir daha olmayacak." Orlando dişlerini birbirine bastırdı, "Hiçbirini görmemen gerekirdi..." sözlerini "...hiçbirini yapmamam gerekirdi." diyerek devam ettirdi.

Adaline gözlerini kaçırdığında Orlando net bir şekilde, Bana bak!" dedi.

"Della, bak bana..."

Genç kız gözlerini tekrar adama odakladı.

"Söz verdim değil mi? Bundan sonra asla, öyle bir şey olmayacak."

"Ama ben şüphelenmeye devam edeceğim. Bu bizi boğacak Orlando, farkında değil misin?"

Orlando, Adaline'ı bir kez daha öptü, bu öpücük öyle bir öpücüktü ki her şeyi anlatıyordu. Adaline kendini ona teslim etmesi gerektiğini hissediyor bedeni her dokunuş ile biraz daha gevşiyordu.

"Geçecek, üstesinden geleceğiz. Diğer her şey gibi."

***

Orlando cuma günü turne için yola çıkmıştı. Avustralya,

Çin, Kore ve Japonya konserlerinin ardından İsveç'e geçeceklerdi. Adaline, Orlando'yu uzunca bir süre göremeyeceği için endişeliydi ve elbette *yeni ilişkilerinin* uzun ayrılığı nasıl kaldıracağını da bilmiyordu. Orlando'ya güvenmiyordu, bu çok büyük bir eksiklikti. Bir şey daha vardı. O da o geceden sonra Matt ile karşılaşacak olmasıydı. Monica, grupla birlikte gideceğinden Matt'in Adaline ile Hawaii'ye gitmesi konusunda anlaşmışlardı. Tabii bu ayrılmadan önceydi... Adaline bunu Orlando'ya söylemekten çekinmişti bunu telefondan yapmanın daha kolay olacağını düşünüyordu. Orlando gitmeden önce Adaline'ı havalimanına bırakması için Ewan'ı görevlendirmişti. Genç kız arabadan inip ona teşekkür etti. Terminal girişinde onu bekleyen Matt'i ve Wint çalışanlarının bir kısmını fark etti. Derin bir nefes alarak yanlarına yaklaştı. Wint çalışanları ile el sıkıştı. Roberto her zamanki sıcak tavrıyla Adaline'a sarıldı.

"Vergine innocente." diyerek Adaline'a sarılması genç kadının kızarmasına neden oldu.

Bu söylediğinin masum bakire manasına geldiğini öğrenmişti ve artık öyle değildi. Roberto gülümseyerek, "Bugün suratında her zamankinden farklı bir ışık var hayatım, daha... kadınsı görünüyorsun." dedi.

Adaline bakışlarını Roberto'dan kaçırdı.

"Gördüğün şey yorgunluk olabilir mi? Pek uyamadım da..."

Roberto kafasını iki yana sallarken sırıtıyordu. Adaline'a göz kırptı.

"Bu gördüğümün yorgunluk olmadığından emin olacak kadar tecrübe sahibiyim. Sanırım artık sana *Vergine innocente* dememem gerekiyor."

Roberto kendi kendine gülerken Adaline'da ona tebessüm etti. Matt bu kadar yakındayken bu konuları konuşmaktan rahatsız olmuştu. Kafasını çevirdiğinde bakışları genç adamla karşılaştı.

Matt dostça elini uzatırken, "Merhaba." diye mırıldandı.

Adaline onunla tokalaşırken aynı şekilde duygusuz bir merhaba geveledi.

Neyse ki uçakta Roberto ile yan yana oturuyordu. Bu genç kıza Matt'den kaçma fırsatının yanında Roberto ile keyifli bir sohbet sağlamıştı. Neredeyse altı saat süren bir uçuşun ardından Hawaii'ye varmışlardı. Çekim Hawaii'nin beyaz kumsallarından birinde yapılacaktı. Bunun için daha ıssız bölgelerden birini tercih etmişlerdi. Gerçi Adaline buraya ilk defa geldiği için pek kıyaslama yapamıyordu. Burası hakkında yorum yapacak olsa sadece *'Sıcak.'* derdi. Sahil palmiyeler, kum, deniz ile doluyken otel binaları atmosferi bozarcasına camlarla kaplı, gösterişli ve moderndi.

Hawaii ve Los Angeles arasında iki saatlik bir zaman farkı olsada yol yorgunluğunu atmak için herkes odalarına çekilmişti. Adaline biraz dinlenmeden önce Orlando'yu araması gerektiğini biliyordu. Telefonunu açtığında Orlando'nun kendisini yedi sefer aradığını görmek ve düşünüldüğünü hissetmek güzel bir duyguydu. Geri ara tuşuna basıp balkona çıktı. Burada denizin rengi çok daha farklıydı. Maviden çok yeşildi, beyaz kumlara vuran dalgalar özenle yapılmış bir manzara resmini anımsatıyordu. Telefon birkaç defa çaldı Adaline telefonun her çalışında içini kaplayan sıkıntıyı hissediyordu. Bu hiç geçmeyecek miydi? Orlando telefona cevap verdiğinde tuttuğu nefesini verdi.

"Della!"

Sesinde bir miktar öfke vardı.

"Selam..."

"Selam mı? Bu mu yani?"

Adaline neden kızdığını anlamayarak, "Merhaba. Daha mı iyi? diye sordu.

Orlando derin bir soluk aldı.

"Bana söyler misin, eğer Monica bizimle turnedeyse... senin yanında kim var?"

Adaline şimdi anlıyordu. Balkondaki sandalyelerden birine oturdu.

"Monica, sizinle geliyordu ve bana da birinin eşlik etmesi gerekiyordu."

"Ve Matt'ten başka birini bulamadınız. Ayrıca bundan neden haberim yoktu? Bir sürpriz değildi yanılıyor muyum? Başından beri onun sana eşlik edeceğini biliyordun."

Orlando henüz kontrolü kaybetmemişti ama o doğrultuda ilerliyordu. Ses tonu kontrollü olsada sesinin yüksekliği ara ara artıyordu.

"Evet. Bu önceden ayarlanmıştı ve yapılacak bir şey yoktu Orlando. Sana söylesem de son dakika programı değiştiremezdik. Sorun yok. Matt kibar, nazik ve düşünceli. Burada iş için bulunduğumuzun farkında."

Orlando gergin bir tavırla güldü.

"Ellerini üzerinde gezdirmeyeceğine güveneyim yani öyle mi?"

Adaline sinirlendiğini hissetti. Kaşlarını çatarak, "Ellerini üzerimde gezdirmesine izin vermeyeceğime güvenebilirsin. Senin aksine ben böyle bir şeye asla izin vermem. Burada iş için bulunuyorsam bu sadece iştir Orlando." derken sesi öfke doluydu.

Adaline onun bir şey söylemesine izin vermeden telefonu suratına kapattı. Adaline'ı öfkelendiriyordu, ki bu insanların pek sık başaramadığı bir şeydi. Telefonunu otel odasında bırakıp biraz sahile inmeye karar verdi. Bikinilerinin üzerine giydiği yazlık bir elbise ve parmak arası terlikler ile odasından çıkıp kendini kumsala attı. Orlando ile tekrar konuşmadan önce biraz sakinleşmesi gerekiyordu. Kendi yaptıklarından sonra Adaline hakkında böyle şeyler düşünmesi genç kızın sinirlerini bozuyordu. Elbette ilişkilerinin geldiği durum can yakıcıydı. Bunu kendilerine onlar yapmıştı.

***

Kumların üzerine oturup terliklerini ayağından çıkardı. Kıyıya vuran dalgalar parmak uçlarını ıslatıyordu. Yanına birinin geldiğini hissederek kafasını kaldırdı. Matt davet beklemeden yanına oturup aynı Adaline gibi çıplak ayaklarını denize doğru uzattı.

"Aramızdaki bu şeyden hoşlanmadım."

Adaline, Matt'e bakarken gözlerini kıstı, güneş LA'dan bile daha parlaktı. Matt daha açık olması gerektiğini hissederek, "Rahatsızlıktan." diye mırıldandı.

Adaline başını salladı.

"Nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim. Bu çok garip oldu, belki de senin yerine başkası gelmeliydi."

Matt gözlerini kaçırmadan ciddi bir şekilde konuştu.

"İş hayatın devam ettiği sürece benimle karşılaşacaksın Adaline ve bunu kaçarak çözemeyiz. Bak, gerçekten seni anlıyorum. Başkasını sevdiğini başından beri bilerek sana yaklaştım ve Monica beni bunun için defalarca uyardı. Bir gün gideceğini biliyordum sadece belki diye düşündüm... Belki gerçekten birbirimize iyi gelebiliriz dedim. Ama olmadı ve sorun değil. Sana kızgın değilim."

Matt elini Adaline'a uzattı.

"Şimdi bir anlaşma yapacağız ve bundan sonra iki arkadaş olarak devam edeceğiz. Böylece iş için birlikte olmamız gerektiğinde ikimizde suçlu ve garip hissetmeyeceğiz."

Genç kız Matt'in gülümsediğini görerek rahatladı. Adamın elini sıkarken içindeki sıkıntılardan biri çözümlenmişti.

Bir süre sessizlik içinde oturduktan sonra Matt, "Dalgın görünüyorsun, bir sorun mu var?" diye sordu.

Adaline ağlamak üzere olduğunu hissediyordu ama yaşları hızla geri göndermeyi başardı.

"Önemli bir şey yok sadece birtakım zorluklar."

"Anlıyorum. Yürürken konuşmak ister misin?"

Adaline cevap vermeden Matt ayağa kalkmıştı. Matt'in

uzattığı yardım elini kabul ederek ayağa kalktı. Terliklerini eline alıp sahilde çıplak kumlarda yürümeye başladı. Bir yandan da Matt'e içindeki sıkıntılardan bahsetti. Onunla konuşana kadar gerçekten buna ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

***

Adaline Wint ekibiyle yediği keyifli bir akşam yemeğinin ardından yorgun olduğunu söyleyerek odasına girdi. Buraya geldiğinden beri bakmadığı telefon öylece yatağın üzerinde duruyordu. Telefona uzanıp arama ya da mesaj olup olmadığına baktı hiçbir şey yoktu. Parmakları Orlando'nun isminin üzerinde duraksadı. Kendine bir kez daha düşünme fırsatı tanımadan onu aradı. Adaline ne beklediğini bilmiyordu fakat telefonun kapalı olmasını beklememişti. Monica'yı aramayı düşünsede Çin'de ya da Kore'de olduklarını tahmin ediyordu. Ama aralarındaki saat farkını hesaplayamadığı için bundan vazgeçti. Uygunsuz bir saatte rahatsız etmek istemiyordu. Sabah olduğunda tekrar dener eğer cevap alamazsa Monica'yı arardı. Adaline balkon kapılarını açarak pijamalarını giyip yatağa girdi. Uzun bir gün olmuştu biraz dinlenmeye ihtiyaç duyuyordu.

Sabah erkenden Roberto kapıya dikilmiş ışığın şu anki halinde çekim yapmak istediğini söylemişti. Adaline'ın ona güneşin henüz doğduğunu söylemesine de izin vermemişti. Sahilde kurulan alanda Adaline'a makyaj yapıldı. Saçlarına ıslak görünüm veren spreyler sıkıldı ve ilk bikiniyi giyerek Roberto'nun söylediği şekillerde poz vermeye başladı. Güneş gerçekten güzel bir açıdaydı. Kumlar öğlen olduğu gibi sıcak değildi bu iyiydi çünkü Adaline resmen kumlarda yuvarlanıyordu. Roberto alnındaki teri sildi.

"Harika! Şimdi kıyıya doğru git hayatım bırak dalgalar vücuduna çarpsın."

Adaline dediğini yaparak kıyıya yaklaştı. Kumsalın ıslak kısmında yatmak serinlemesini sağlamıştı. Ara ara bedenine çarpan beyaz köpüklü dalgalar rahatlatıcıydı. Roberto'da en iyi

açıyı yakalamak için yere yatmıştı. Işıkları ayarlamak için uğraşan ekip ise daha şimdiden yorgun düşmüştü. Adaline, kadraja bakarak poz verdiği sırada gözü bir şeye takıldı. Daha doğrusu birisine... Orlando kollarını göğsünde bağlamış tam karşısında dikiliyordu. Hawaii kumsalı için fazla sert görünen kıyafetler içindeydi. Yüzünde ise belirgin bir yorgunluk vardı.

Roberto arkasında dikilen adamdan habersiz bir şekilde, "Bebeğim, buraya bak. Son pozlar ve sonra dinlenebiliriz. *Siamo d'accordo?*"[6] dedi.

Orlando kaşlarını çatmıştı. Adaline hafifçe öksürüp, "Şimdi bir ara vermemiz mümkün mü Roberto?" diye sordu.

Roberto kafasını çevirip Adaline'ın baktığı noktaya baktı.

"*Mio Dio* Orlando Hard mı? Gerçekten mi?"

Ellerini birbirine çırpan Roberto, "Tamamdır arkadaşlar bugünlük bu kadar yeterli akşam çekimlerinde görüşürüz." diyerek çalışanları dağıttı.

Orlando, Adaline'a doğru yaklaşıp kumlardan kalkması için elini uzattı. Adaline bunu bile düşünemeyecek kadar şaşkındı. Orlando'nun uzattığı eli tutarak yerinde doğruldu.

Üzerine yapışan kumları silkelemeye çalışırken, "Burada ne işin var?" diye sordu.

Orlando ellerini ceplerine sokarak güneşe doğru baktı.

"Doğuda hava kapalıydı biraz güneşlenmeye ihtiyaç duydum."

Adaline kaşlarını çatarak "Benimle dalga geçme." dedi.

"Tamam, o halde, bil bakalım neden buradayım? Neredeyse yirmi saat süren yolu neden geldim?"

"Neden?"

Adaline başını dikleştirmiş Orlando'nun gözlerinin içine bakıyordu.

"Eski sevgilin ile palmiyeler altındaki bir otelde olduğun için olabilir mi? Bunu bana neden söylemedin Della?"

6 *Siamo d'accordo*: Anlaştık mı?

Adaline etrafına bakındı neyse ki Matt ortalarda yoktu.

"Bu önemli değildi, sana söylediğim gibi bu sadece iş ve Matt ile konuşup arkadaş kalmaya karar verdik."

Orlando tehlikeli sayılabilecek kadar öfke dolu bir kahkaha savurdu.

"Bu beni rahatlatmalı mı? Hayır, onunla arkadaş olamazsın."

"Buna karışamazsın!"

Orlando bir mağara adamı tavrıyla Adaline'ı kendine çekti. Genç kızın kumlu ve ıslak bedeni Orlando'ya yaslanmıştı. Orlando, Adaline'ın dudaklarına doğru fısıldadı.

"Ah, evet karışabilirim."

Tam öpmek üzereyken Adaline geri çekilip onu durdurdu.

"Yapma! Bundan hoşlanmıyorum. Hayatıma bu şekilde müdahale edemezsin. Bir mağara adamı gibi davranıyorsun, özellikle senin yaptıkların göz önünde bulundurulduğunda bu çok... çok..."

"Çok ne?"

Orlando kaşlarını çatmıştı.

"Çok bencilce."

"Bencil olduğumdan daha önce bahsetmiştim."

"Hayır, hayır Orlando. Bu şekilde olmaz. Sen bana hayatındaki bir parça ya da değer verdiğin insan olarak yaklaşmıyorsun. Üzerinde hak iddia ettiğin bir mal gibi davranıyorsun. Bu şekilde olmaz."

Adaline arkasına bakmadan kumların arasında yürüyüp otel binasına doğru ilerledi. Odasına çıktığında kendini doğruca duşa, soğuk suyun altına attı. Orlando'nun bu yeni tavırlarından ve sahiplenme isteğinin ona hissettirdiği şeylerden hoşlanmıyordu. Onu ne kadar severse sevsin bunlara katlanamazdı. Orlando değişmek zorundaydı.

***

Adaline birkaç saat boyunca otel odasında oturdu. Orlando ortalıklarda yoktu ve onun vazgeçtiğini düşünüyordu. Belki de gitmişti... Telefonu saatlerdir onlarca defa yaptığı gibi eline aldı fakat yine vazgeçerek geri bıraktı. Zamana ihtiyaçları vardı, sadece biraz daha zaman gerekliydi. Kapısı tıklatıldığında Orlando olması düşüncesi Adaline'ı hemen harekete geçirdi. Genç adamın sadece kapının önünde olma olasılığı bile bütün duyularını canlandırıyor, heyecanını körüklüyordu. Kapıya açtığında yanılmadığını görmek beraberinde derin bir mutluluk getirdi. Orlando kapısının önünde dikiliyordu. Mahcup bir çocuk gibi elleri cebindeydi.

"Selam."

Adaline'da aynı onun gibi "Selam." diyerek karşılık verdi.

"İçeri girebilir miyim?"

Adaline kenara çekildi ve Orlando içeri girdiğinde kapıyı arkasından kapattı.

"Beni gördüğüne sevindin mi?"

Genç kız ne yapması gerektiğini bilemeyerek, "Evet, burada olman çok güzel." diye mırıldandı.

Bir yandanda sabah sahilde yaptıkları konuşmayı düşünüyordu. Orlando o konuşma hiç olmamış gibi mi davranacaktı? Birkaç saatlik düşünmenin genç kızın her şeyi kabul ettiği anlamına geldiğini mi düşünmüştü? Adaline ne düşündüğünü belli ederek kaşlarını çattığında Orlando konuştu.

"Haklısın." Adaline ani gelen itiraf ile Orlando'nun yüzüne baktı. "Sabah söylediklerinde haklısın"

"Bunu duymak güzel."

Orlando manasız bir şekilde başını salladı.

"Benimle oturur musun? Biraz konuşalım."

Adaline onun peşinden yürüdü. Orlando yatağın önündeki koltuğa oturmuş Adaline'a da yanını işaret etmişti. Genç kız diretmedi ve Orlando'nun yanına yerleşti. Orlando bedenini hafifçe çevirmiş Adaline'a doğru dönmüştü.

"Benim fazla kız arkadaşım olmadı. Tabii sen bir kız arkadaştan çok daha fazlasısın, bundan çok daha fazlası olarak başladık ve şimdi birlikteyiz. Söyleyeceğim şey, ben nasıl davranacağımı bilmiyorum. Davranışlarımı çocukluğuma bağlamak istemiyorum ama sikik psikoloğum hep çocukluğum ile bir bağlantı kuruyor."

Orlando güldü, Adaline karşılık vermeyince ifadesi tekrar ciddileşti.

"Sen benim çocukluğumu hatırlamayacak kadar ufaktın ama babamı tanıyorsun. Erkek olduğum için babam onun izinden gitmem gerektiğinden emindi. Öyle ki çok küçük yaşlardan beri beni yanında bir çanta gibi taşıdı. Onun insanlara güvenmeyen, şüpheci, otoriter yapısı önümdeki tek örnekti. Bunu istemezdim, yani onun gibi olmak ben hep kaçtım ama olmuyor. Yaşım ilerledikçe ona dönüşüyorum. Daha önce hayatımda olan kadınların benim davranışlarımla bir sorunu yoktu çünkü istediklerini alıyorlardı ama sen... sen, sensin işte. Başıma gelmesinden korktuğum kadın tipinin bir örneğisin. İnatçı, dik başlı, kararlı... Fakat seni sen yapanda bu zaten."

Adaline onun bunları söylerken zorlandığını fark ederek bacağında duran elinin üzerine elini koydu. Ona destek olma ihtiyacıyla doluydu çünkü Orlando'nun şu an ne kadar zor konuştuğunu biliyordu. Bu onun için yeni, zor ve bilinmedik bir şeydi.

"Senin değişmeni istemiyorum çünkü istediğim şey sensin. Tümüyle... ben kendimi kontrol etmeye çalışacağım, bunun için çabalayacağım. Doğruları ve yanlışları birlikte bulacağız. Ben bunun için istekliyim, peki ya sen... sen buna var mısın?"

Adaline mutlulukla ve umutla gülümserken başını salladı.

"Senin için ülke değiştirdim, her şeyi geride bıraktım, yıllarca hayalinle yaşadım. Şimdi bana kalkıp doğruları ve yanlışları bulmama yardım et diyorsun. Ne dememi bekliyorsun?"

Orlando'da onun gülümsemesine karşılık verdi.

"Evet demeni."

Adaline'ı kendine çekip dudaklarını yoğun ve baş döndürücü bir tutkuyla öperken genç kız "Evet." diye mırıldandı.

Orlando kollarını biraz gevşetip genç kızın yüzüne baktı.

"Şu an başka şeylere de evet demeye hazır mısın?"

Adaline anlamayarak "Ne mesela?" diye sordu.

"Vegas'a uçabiliriz, hemen."

Genç kız şaşkınlıkla geriledi. Evet, bunu istiyordu, bunu hep istemişti. Fakat şimdi doğru zaman değildi. Daha Orlando'dan emin değildi. Bir anda çark eden duyguları şüpheli geliyordu.

"Henüz değil."

"Neden? Bunu daha önce zaten yaptık."

"Birlikte olmamız için evli olmamıza gerek yok. Bence her şeyden emin olmadan bunu bir daha yapmamalıyız, ilki kötü sonuçlanmıştı."

Orlando elini genç kızın yüzünde gezdirdi.

"Tamamen benim olduğunu bilmeliyim. Seni kaybetmekten korkmak istemiyorum."

"Sevgime inanıyor musun?"

Orlando bir süre sessiz kaldı sonra Adaline'ı onaylayarak başını salladı.

"İnanıyorum."

"O zaman korkacak bir şeyin yok."

27. Bölüm

UTANÇ

Akşam çekimleri ay gökyüzünde göründüğünde başladı. Sabah kurulan çekim alanında göz alıcı bir ışıklandırma vardı. Adaline gözlerini onu seyreden Orlando'dan almakta zorlanıyor bunun için sık sık Roberto tarafından uyarı alıyordu. Matt, Orlando'dan oldukça uzak bir köşede sessizce çekimi seyrediyordu. Orlando bazı şeyleri kabullenmiş olsada ikisini fazla yakınlaştırmak bombanın fitilini ateşlemek gibi olurdu. Adaline son bikiniyi giyerek poz verdikten sonra Roberto çekimin sonlandığını duyurdu. Genç kız yerinden kalktığı anda Orlando'nun elinde bir havluyla kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Havluyu Adaline'ın omuzlarına sarıp genç kızı kendine doğru çevirdi.

"Üşüdün mü?"

Adaline omuzlarını silkti.

"Hava çok sıcak."

"Saatlerdir suyun içindesin." Adaline gülümseyerek karşılık verdi. Orlando istediği zaman oldukça düşünceli bir adama dönüşebiliyordu.

"Beni şaşırtıyorsun."

Orlando gülümseyen bir ifadeyle "Hangi açıdan?" diye sordu.

"Böylesine ilgili olman, peşimden bu kadar yol gelmen, bana hayal dahi edemeyeceğim tekliflerde bulunman..."

Orlando, Adaline'ı susturmak istercesine dudaklarını öptü. Genç kızın dudakları ağzının içinde erirken Adaline'ın inlemesi ile kendini geri çekti.

"Seni istiyorum. Bana yaşadığımı hissettiriyorsun. Birinin beni senin sevdiğin gibi seveceğini hiç hayal etmedim ve şimdi o kadar gerçek, doğal ve mükemmelsin ki... Sen ellerimin arasından kayana kadar ne kaybettiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu ufaklık."

Orlando, Adaline'a kolunu dolayarak genç kızı kendine çekti. Adaline tek kelime edemeyecek kadar şoka uğramıştı. O sırada Orlando'nun çalan telefonu atmosferi dağıttı. Genç adam cebinden telefonunu çıkardı. Richard arıyordu. Onu meşgule attı.

Adaline, Orlando'ya bakarak, "Konser programı? Buraya gelişini nasıl ayarladın? Çocukların haberi var mı?" sorularını art arda sıraladı.

Orlando omuzlarını silkerek, "Deli dana gibi oradan oraya koşturmama daha fazla dayanamadılar. Fakat artık dönmem gerekiyor bir sonraki gün konser için Kore'ye geçiyoruz." dedi.

Adaline yüzünü astı ve bunu yaptığının farkında bile değildi. Orlando'yu Avustralya konserine göndermesi çok zor olmuştu şimdi onu bir kez daha göndermesi gerekecekti. En zoru da eve yalnız başına dönecek olmasıydı.

"Benimle gel."

Orlando'nun aniden söylediği şey ile şaşıran Adaline, "Ne?" diye sordu.

"Benimle gel işte. Sınavlarının bittiğini söylemiştin, gel ve hayatımın en zor turnesini tamamlayayım."

Genç kız kıkırdamaktan kendini alamadı kızaran yanakları-

nun ısısıyla bedeni aniden terlemeye başlamıştı. Aklına bir anda gelen şeyle gerildi.

"Bu... doğru olur mu? Basın ve..."

Adaline sözlerini tamamlayamadan Orlando onu susturdu

"Sikimde değil. Ne isterlerse yazıp çizsinler, artık önemli değil."

Genç kız ona yalandan onaylamaz bakışlarla baktı.

"Bu çok çirkin bir tabir Bay Hard!"

Orlando insanın nabzını hızlandıran gülüşlerinden birini genç kıza sundu. Sol yanağındaki gamze o kadar derinleştiki Adaline gözlerini oradan alamıyordu.

"Eğer benimle olacaksanız Bayan Harrison kesinlikle bozuk ağzıma alışmak zorundasınız. Tabii benimle turneye geldiğiniz için diğer ağzı bozuk adam ve kadınlara da katlanmak zorunda kalacaksınız. Bu sizin gibi bir ahlak timsalini kötü etkiler mi?"

Adaline kafasını iki yana sallarken durmadan gülüyordu.

***

Adaline sabah bineceği Los Angeles uçağı yerine grubun özel jetinde Orlando'nun yanındaydı. Neredeyse yirmi saat sürecek Seul yolculuğu için hazırdı. Jete binerken Orlando'nun eli belinde onu destekliyor düşmesine engel oluyordu. Adaline uykulu bir şekilde esnediğinde Orlando gülerek karşılık verdi.

"Uykun mu var?"

"Biraz yorgunum."

Orlando'nun sahte hayal kırıklığı ifadesi Adaline'ı güldürdü.

"Bu kötü oldu ufaklık, yerden metrelerce yukarıdayken bedenine yapmak istediğin bir dünya şey vardı. Sana yıldızları gösterecektim..."

Adaline kızaran yanaklarını gizlemek için kafasını önüne eğdiğinde Orlando çenesini kavrayıp buna engel oldu.

"Kendini benden saklama, her noktanı görmek istiyorum Della."

Adaline'ın kalbi delicesine çarpıyordu. Heyecandan Orlando'ya cevap bile verememişti. Genç adamın telefonu bir kez daha ısrarla çalmaya başladığında Orlando onun dudaklarına sıcacık bir öpücük bıraktı.

"Arka tarafta bir yatak odası var. Biraz uzan, bende çocuklara geleceğimi söyleyeyimki bizi rahat bıraksınlar. Hemen yanına geleceğim."

Adaline uysal bir tavırla başını sallayıp lüks jetin içinde ayaklarını sürüyerek ilerledi. Jetin arka tarafındaki kapıyı açarak küçük yatak odasına girdi. Kıyafetlerinden kurtulup iç çamaşırlarıyla kendini serin nevresimlerin üzerine bıraktı. Bedeninin yorgunluğu yatağa girdiği anda daha belirgin bir hal almıştı.

Ne kadar zaman olduğu hakkında bir fikri yoktu ama Orlando'nun iri ve ağırlığı hissedilir bedeni üzerindeydi. Göğsü çıplak, sert ve sıcaktı. Adaline keyifli bir mırıltı çıkardı. Orlando'nun elleri iç çamaşırının üzerinden göğüslerini yoğuruyor dudakları boyun girintisinde geziniyordu.

"Seninle sevişmek istiyorum."

Adaline yumuşak bir iniltiyle "Orlando!" diye mırıldandı.

Gözleri hâlâ kapalıydı.

"Gözlerini aç ufaklık, bak bana."

Adaline gözlerini aralayarak ona baktı. Gece lambalarının turuncu ışığı altında gri gözleri parlıyordu. Orlando bedeninin alt kısmını ona sürterken aralarındaki kumaş bile onu hissetmesini engellemiyordu. Adaline belini ona doğru kıvırırken güçlü bir sesle inledi fakat bundan utanıp dudaklarını ısırarak inlemesini bastırdı.

"Yapma, sesini duymak istiyorum. Çıkardığın sesler beni taş gibi sertleştiriyor."

"Orlando."

"Söyle."

Orlando, Adaline'ın sutyenini ustaca bir hamle ile çıkarıp yatağın dışına attı. Genç kızın küçük göğüslerini avuçlarında sıkınca Adaline ufak bir çığlıkla karşılık verdi.

"Canını mı yaktım?"

Orlando tutuşunu yumuşatmamıştı. Sesinde seksi bir pürüz vardı.

"Güzel bir acı..."

Genç adam başını eğerek Adaline'ın sağ göğsünü tamamen ağzının içine çekti. Adaline, Orlando'nun omuzlarını tutmazsa düşeceğini hissederek tutuşunu sıkılaştırdı. Göğsünü iştahla emiyor, çıkardığı emme sesleri genç kızı içine çekiyordu. Göğsü ağzından şiddetli bir pat sesiyle kurtulduğunda Orlando vakit kaybetmeden sol göğsüne aynı şeyi yaptı.

"Daha fazla dayanamam, lütfen..."

"Amacım bu ufaklık, bana dayanamamanı sağlamak, tıpkı benim yapamadığım gibi..."

Orlando'nun bu eziyetlerden hoşlandığını fark etmişti. Adaline'ı sınıra yaklaştırıp orada tutmayı seviyordu. Bunu neden yaptığı hakkında bir fikri olmasada kontrol ile ilgili olabileceğini düşünüyordu.

"Beni özledin mi?"

Adaline bu soru karşısında şaşkınlığını gizledi.

"Evet!"

Güçlü haykırışı tamamen Orlando yüzündendi. Adamın ağzı iç çamaşırının üzerindeydi ve kadınlığını hiç yumuşak olmayan bir şekilde ısırarak hem yakıcı hem de tutkulu olan tüm duyguları aynı anda hissetmesine neden oluyordu.

"Bu güzel. Defalarca gelmeni sağlarken bunu aklında tut ve sakın durmamı söyleme olur mu? Çünkü durmayacağım."

Adaline itiraz edecek değildi. Bedenini Orlando'ya tamamen teslim ederken olumlu bir şekilde mırıldandı. Orlando saniyeler içinde Adaline'ı çamaşırından kurtarmıştı.

"Seni ilk olarak ağzımla getireceğim."

Dilini Adaline'ın vajinası boyunca kaydırdı. Dudaklarını dayayıp vajinası ile öpüşürken Adaline onun kısa saçlarını tutmaya çalışıyordu.

"Ahh! Lanet olsun!"

Orlando ağzını çekmeden güldüğünde yarattığı titreşim Adaline'ı inletti. Genç adamın yumuşak dudakları sert darbelerle Adaline'ı sınıra çekmeye başlamış, yalaması ısırıklarla birleşirken Adaline onun ne kadar sert olabileceğini fark etmişti. Tabii bir de bundan ne kadar hoşlandığını... Dakikalar süren kasılmaları boyunca Orlando'nun adını bağırırken şehvetin yeni bir türünü keşfetmişti. Orlando geri çekilerek dudaklarındaki ıslaklığı koluyla sildi. Adaline bunun inanılmaz seksi olduğunu düşünüyordu.

"İyi misin?"

Genç kız başını sallayarak, "Evet... evet. Ben... harikayım." dedi.

Orlando hızlı bir hamle ile pantolonundan kurtulup komodine uzandı. Prezervatif paketini çıkardığı sırada Adaline onu durdurdu.

"Sanırım onu kullanmasak olur."

Orlando yüzüne bakınca Adaline açıklama yapmak zorunda hissetti.

"Senin gittiğin gün bir doktora danıştım."

Adaline sağ kolunun alt kısmındaki belli belirsiz kızarıklığı gösterdi.

"Deri altı imlant. Üç yıl boyunca risk yok."

Genç adam başını sallarken ize dokundu.

"Bu güzel, artık içini özümle doldurmamda bir sakınca yok yani?"

Adaline'a çapkın bir tavırla göz kırptı. Genç kızın bacaklarının arası nabız gibi atmaya başlamıştı. Orlando çıplak erkekliğini Adaline'ın bacakları arasına yerleştirdi. Kalın başını genç kızın hâlâ ıslak vajinasında gezdiriyordu.

"İçini hemen doldurmalıyım Della. Üzgünüm, bu biraz acıtabilir."

Hızlı iki hamleyle genç kızın içine yüklenmişti. Adaline kendini yukarı doğru kaldırıp ufak bir çığlık atarak gözlerini sıkıca kapatmıştı. Orlando içinde birkaç alışma hamlesi yaptıktan sonra ritmi hızlı, can yakıcı ama doyurucu bir hal almıştı. Bu Adaline'ın hoşuna gitmişti. Sanki ona ihtiyacı varmış, sanki açmış ve tek besini kendisiymiş gibi hissettiriyordu.

"Ah, nasılda ufaksın."

Orlando"nun hırlaması Adaline"ın bedenini kasmasına neden oldu.

"Lanet olsun ufaklık! Sıktığını hissediyorum, hadi bir daha yap."

Adaline bir daha kendini kastı. Orlando küfrederken ritmini daha da derinleştirdi. Her çıkışı ve itişi genç kızın klitorisinde enfes bir sürtünme yaratıyordu. Çok geçmeden Adaline bir kez daha sınıra taşındı. Orgazm şiddetle gelirken Orlando kulağına edepsiz şeyler fısıldıyordu. Genç kız boşalmaya başladığında Orlando'nun da içine akan sıcak tohumlarını hissetti. Yerden metrelerce yukarıda Orlando ile olmak harikaydı. İlk defa bu kadar çok konuşmuş, şakalaşmış, geçmişten bahsetmiş ve sevişmişlerdi. Defalarca... Gün, geceye karışmış saatlerin hiçbir önemi kalmamıştı.

***

Sabaha karşı Seul'a varmışlardı. Uzun yola eklenen saat farkı yüzünden Adaline'da zaman kavramı kalmamıştı. Havaalanından onları almaya gelen Sam sanki her zaman çok fazla dinleniyormuş gibi dinçti. Oysa Adaline yorucu uçuş sonrası her an uyuyakalmaya müsaitti. Otel Seul'un görkemli binalarının arasında ışıktan bir kule gibi yükseliyordu. Şehrin merkezinde olduklarını tahmin etmek zor değildi bu saatte bile yoğun bir kalabalık ve trafik vardı. Otel görevlisi kapılarını açtığında Adaline etrafı izlemeyi bırakmış arabadan inmişti. Orlando sahiplenen

bir tavırla genç kızın küçük elini avucunun içine aldı ki bunu ilk defa yapıyordu. Otuzuncu kata çıktıkları anda asansörün kapısında bekleyen güvenlik görevlileri ile karşılaştılar. İri yarı görevliler Orlando'yu gördüklerinde bakışlarını çevirdiler.

"Güvenlik görevlileri?"

Orlando başını salladı.

"Bir otelde kaldığımızda tüm katı kapatıyoruz. Böylesi daha güvenli ve rahat oluyor." Genç kız buna şaşırmamıştı. Bu çocuklarla normal insanları aynı katta hayal edemiyordu. Gürültücü olduklarından emindi. Tam bunu düşündüğü sırada kral dairesi süitinin salonuna giriyorlardı. Orlando çift kanatlı kapıyı açarak Adaline'ın geçmesi için geri çekildi *'Ki bu çok büyük bir hataydı.'* Monica koltukta ters şekilde dizlerinin üzerinde duruyordu. Topuklu ayakkabıları dışında tamamen çıplaktı. Rich tam arkasındaydı. Ellerini kadının saçına dolamış içine ritmik ve kuvvetli vuruşlar yaparken her darbede saçlarını daha çok sıkıyordu. Monica'nın inleyişi seksiydi. Çığlıklar atmıyor ya da saçma şeyler mırıldanmıyordu. Genizden gelen etkileyici bir sesle inlerken nefeslerinin de duyulmasını sağlıyordu.

Kontrolü elinde tutmaya alışkın bir kadın gibi, "Daha sert Richard! Daha sert ol. O metali dibimde hissetmeme izin ver." dedi.

Sesi şehvetten pürüzlü çıkıyordu Adaline onun neden bahsettiğini anlayamamıştı. Orlando ani bir hamleyle öne atıldı.

"Richardson!"

Rich bir küfür savurdu.

"Siktir!"

Monica aynı anda kafasını arkaya doğru çevirdi.

"Lanet olsun!"

Rich tam geri çekilmek ve toparlanmak üzereyken Orlando kükredi.

"Penisini içeriden çıkarayım deme sakın!"

İri elleriyle Adaline'ın gözlerini kapatıp genç kızın arkasını döndürdü.

"Artık güvenli, toplanın da odamıza geçelim."

Monica kıkırdarken Rich konuştu.

"Hayatım, iç çamaşırın nerede?"

"Giymiyordum."

"Üzerinde ne vardı?"

"Hım... Bir bornoz?" Orlando ayağının dibinde duran bornozu onlara doğru tekmeledi.

"Rich üzerine bir şey giydin mi?"

Rich bir cık sesi çıkardıktan sonra "Ah! Pantolonum buradaymış." diye mırıldandı. Adaline, Orlando'nun ellerini çekmeye çalışıyordu.

"Orlando arkam dönük ellerini çeker misin? Zaten her şeyi gördüm."

Rich bilmiş bir edayla "Her şeyi gördüğünü sanmıyorum." dedi.

Orlando hırladı.

"Dua et ki görmedi Richardson!"

"Ah, şimdi de sevgilinin masumiyetini mi koruyorsun King Kong, bu harika!"

Monica, Richard'ın kahkahalarına katılırken Orlando onlara doğru dönmek için Adaline'ı serbest bıraktı.

"İkinizde gülmeyi kesin. Ortak salonda ne bok yediğinizi sanıyorsunuz?"

Monica havalı bir şekilde "Bunu senin söylemen garip değil mi?" diye sordu.

Orlando bir şey söylemedi. Adaline ise rahatsızlıkla "Artık güvenli mi?" diyerek fısıltısının duyulmasını umdu.

"Dönebilirsin ufaklık."

Adaline onlara doğru döndü. İkisinin de yüzünde herhangi bir utanma belirtisi yoktu oysa Adaline yüzünün kıpkırmızı ke-

sildiğine emindi. Monica bornozuyla bedenini örtmüş kollarını göğsünde bağlamış öylece dikiliyordu. Rich ise pantolonunu üzerine geçirmişti ama hâlâ açık düğmelerinden kasık kıllarını görebiliyordu gözlerini o noktadan uzaklaştırdı. Orlando'nun da bu şekilde alenen seviştiğinden emindi ve bu genç kızı rahatsız ediyordu. Genç adamın başka bir kadına dokunurken düşünmek bile bedenine acı sinyalleri gönderirken, bunu ilk elden yaşamış olması berbattı. Monica elleriyle saçlarını geriye doğru atarak Adaline'a gülümsedi.

"Nasılsın tatlım? Çekimler nasıl geçti, koca dev işine engel olmadı değil mi?"

Adaline bir anda normal hayata dönmüş olmaktan dolayı şaşkındı. Az önce onları basmıştı! Biraz daha mahcup görünemezler miydi? Yoksa bu konuyu bu kadar büyüten sadece kendisi miydi?

"Şey... evet, çekimler güzeldi. Ve hayır, Orlando engel olmadı."

"Bu güzel, onu durdurmaya çalıştım ama..."

Omuzlarını silktiğinde Orlando konuştu.

"Beni durduramazdın Monica, bunu biliyorsun. Onu o çocukla bir tatile yollaman inanılır gibi değil."

"Onun bir iş olduğunu konuşmuştuk."

Adaline'ın sert girişi karşısında susan Orlando, Monica'nın gülümsemesine neden oldu.

"Size iyi geceler, günaydın ya da her neyse... Biz biraz dinleneceğiz."

Orlando onların bir şey söylemesini beklemeden genç kızı omuzlarından tutup odasına doğru sürükledi.

***

"Kahvaltıya kadar iki saatimiz var, biraz dinlenmeliyiz."

Orlando ayakkabılarını, ceketini, tişörtünü ve pantolonunu tekmeleye tekmeleye yatağa ulaştı. Adaline ise etrafı inceli-

yordu. Teknolojik, temiz, siyah ve lüks bir odaydı. Genç adam yatak örtüsünü açarken bakışları Adaline'a odaklandı.

"Bir sorun mu var? Yatağa gelmiyor musun?"

Adaline yatağa doğru minik adımlar atarken "Diğer çocuklarda bu kadar... bu kadar... rahat mı? Yani hepsi?" diye sordu.

Orlando gülümsedi. Sol yanağındaki gamze iyice belirginleşirken yüzünde afacan çocuklara has bir ifade vardı.

"Bu durulmuş halleri. Hayatlarının aşklarını bulmadan önce seni ortak bir salona sokmuş olsaydım ufaklık, arkana bakmadan kaçardın."

Adaline'ın suratı kıpkırmızı kesildi. Cevabını bildiği halde aklındaki şeyi sormadan duramayacağını bilerek "Peki ya sen? Seni kuliste gördüğüm gece sarhoştun. Sarhoş olmadığın zamanlarda da yani kötü olmadığın zamanlarda hep o şekilde miydin?" diye sordu.

Orlando derin bir nefes aldı artık ifadesi eğleniyormuş gibi değildi. Adaline'ı yanına, yatağa çağırdı. Adaline ayakkabılarını ve yağmurluğunu çıkarıp Orlando'nun yanına oturdu.

"Seks senin sandığından çok daha farklı olabiliyor ufaklık. Bunu yapmak için illa birine âşık olmana ya da bir kişi ile sınırlandırmana gerek yok. Hayal dahi edemeyeceğin kadar çok yapılış şekli var ve ben çoğunu yaptım. Evet, bir zamanlar bende onlar gibiydim, hatta bazen çok daha kötü. Fakat sana bir söz verdim değil mi? Endişelenmen gereken bir şey yok. İçimde sana karşı aşırı korumacı bir yan var. Seni üzecek bir davranışta bulunmaktan özellikle kaçınırım."

Samimi itirafı Adaline'ı biraz olsun rahatlatsada içindeki sıkıntıyı gidermedi. Bedenini Orlando'ya doğru döndürüp gözlerine baktı.

"Ben sana yetecek miyim?" Orlando kaşlarını çatınca Adaline kendini açıklamak zorunda hissetti. "Yani demek istiyorum ki ben seninle tanışana kadar bakireydim. Sen ise... biliyorsun. Bu nasıl olacak? Sıkılmayacak mısın?"

Genç adam, Adaline'ın saçlarına yumuşakça dokundu.

"Senin verdiğin zevkten hiçbir zaman şikâyetim olmaz. Asla! Bunu düşünme olur mu?"

Adaline sessiz kalmayı seçti. Orlando genç kızın tişörtünü çıkarıp fırlattı. Pantolonunu çıkarırken "Hadi şu fazla kıyafetlerden kurtul ve biraz yatalım." dedi.

Adaline onun yanında sadece yatma konusunda yeteneksizdi. İkisi de öyleydi. Jette bunu denemişlerdi ve pek başarılı olamamışlardı. Orlando, genç kızı iç çamaşırlarına kadar soyduktan sonra örtülerin altına girdiler. Adaline'ın, Orlando tarafından sarmalanan bedeni sıcacık olmuştu. Genç adamın nefes sesini dinlerken bir soru daha sorma ihtiyacı hissetti.

"Yaptığın en utanç verici şey neydi?"

"Hangi konuda?"

Orlando uykulu bir şekilde mırıldanmıştı.

"Seks?"

Adaline kelimeyi eskisi kadar sıkıntıyla telaffuz etmediğini fark etti. Orlando utangaçlığını alıp götürmeye başlamıştı. Genç adam uzun süre sessiz kalınca onun uyuduğunu ya da cevap vermeyeceğini düşündü. Yüzüne bakmak için kafasını adamın boyun girintisinden çekti. Orlando'nun gözleri açıktı bir şey düşünüyor gibiydi.

"Çok fazla utanç verici şey yaptığın için içlerinden en kötüsünü mü bulmaya çalışıyorsun?" diyerek kıkırdadı.

Bu Orlando'yu da gülümsetti.

"Evet, çok fazla utanç verici şey yaptım ufaklık. Fakat şimdi senin yanındayken bunları düşününce farkına varıyorum. Önceden utanmazdım, normal gelirdi. Sanırım beni ehlîleştiriyorsun."

Adaline ondan gerçek bir cevap alamayacağını anlayarak dudaklarına ufak bir öpücük bıraktı.

28. Bölüm

KÖR EDEN ŞEHVET

İki saatlik uykunun ardından Orlando duş almış, giyinmiş ve çocukları sürükleyerek götürmekten bahsederek konser hazırlıkları ile ilgilenmeye gitmişti. Büyük bir konser olacaktı ve Orlando, Adaline'ın peşine düştüğü için provayı kaçırmıştı. Neyse ki çocuklar müzik işinde gerçekten iyilerdi bunu severek büyük bir tutkuyla yapıyorlardı. Orlando gittikten yarım saat sonra Adaline giyinmiş ve ortak salona geçmişti. Monica kahvaltı masasının başında kahvesini yudumlarken önündeki magazin dergilerine bakıyordu. Clementine kahvaltısını yaparken birine mesaj yazıyordu. Adaline salona girdiğinde ikisinin de kafaları ona doğru döndü.

Genç kız, Monica'yı görünce kıpkırmızı kesildiğini hissederek başını önüne eğdi ve "Günaydın." diye mırıldandı.

Monica kahve fincanını masaya bırakırken, "Sana da günaydın." diye cevap verdi.

Clementine'ın yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı.

"Orlando'nun seni alıp getireceğini biliyordum. *King Kong, Ann'inin* peşinde." [7]

Keyifle kahkaha atıp arkasına yaslandı. Adaline onun kar-

7 King Kong filmindeki kadın karakter.

şısına yerleşti ve Monica ona bakarak, "Hadi ama hâlâ sabahki meseleden dolayı utanıyor musun?" diye sordu.

Eğleniyormuş gibi görünüyordu. Clementine meraklı bakışlarını ikisinin üzerine çevirdi.

"Sabah ne oldu? Hamilelik beni sürekli uyutuyor, söyleyin hadi ne kaçırdım?"

Monica dudaklarını büzüp gülmemeye çalışırken, "Sabaha karşı Richard ve ben ortak salondaydık. Çıplak ve ateşli..." dedi.

Clementine bir kahkaha patlattı. Anlaşılan bu sadece Adaline'a olağandışı geliyordu.

"O yüzden mi bu kadar kırmızısın? Yapma ama Della! Bunlara alışman lazım özellikle turneye sık sık geleceğin düşünülürse her birimizi çok çok yakından tanıyacaksın."

Adaline onların kahkahalarına karşılık vermeden edemiyordu ikisi bu durum karşısında çok eğlenmiş gibi görünüyordu.

"Rahatsız olmadın mı? Bizim, seni ve Rich'i öyle görmemizden? Sanırım siz beni öyle görseniz bir daha yüzünüze bakamazdım."

Monica kafasını iki yana sallarken sessizdi fakat Clementine gözlerinden akan kahkaha yaşlarını kurularken, "Orlando'nun dert edeceğini sanmıyorum özellikle seks balosu..." dedi fakat sözü Monica'nın dürtmesi ile yarıda kesildi.

Bu durum Adaline'ı meraklandırmıştı çünkü daha önce de seks balosu hakkında bir şeyler söylediklerine şahit olmuş ve yine konu bir şekilde kapatılmıştı.

"Şu bahsettiğiniz seks balosuda ne?"

Monica umursamaz görünmeye çalışarak, "Önemli bir şey değil tatlım, bizim gibi cesur insanların katılıp pişman olduğu bir yer sadece." diye yanıtladı ama Adaline bu cevap ile tatmin olmamıştı.

"Peki, Orlando'nun bu baloyla ne ilgisi var?"

Clementine gözlerini kaçırdı sanki bir hata yapmış gibi görünüyordu.

Monica her zamanki gibi soğukkanlı tavrıyla, "Konuşmaktan hoşlanmadığım bir konu tatlım, gerçekten önemli değil." dedi.

Adaline bu konuyu en kısa zamanda Orlando ile konuşması gerektiğine karar vererek, kızlarla kahvaltı yapmaya devam etti.

***

Adaline, Orlando'yu akşam konser alanına gidene kadar göremedi. Monica'da ortalıktan kaybolduğu için Clementine ile sohbet etmiş, genç kadın ona JJ ile nasıl tanıştığını uzun uzun anlatmıştı. Adaline gerçekten bu hikâyeden çok etkilenmişti. Orlando ile onun hikâyesi son derece trajedik ve klişeydi. En azından kendi öyle olduğunu düşünüyordu. Akşam için hazırlanan Adaline gergindi. Orlando barıştıklarından beri ilk defa dışarıda görüntü vereceklerdi. Basının yazacağı şeyler onu ürkütüyordu. Yanında Hawaii kıyafetleri olduğu için giyecek bir şeyi yoktu bu yüzden Clementine ile yakınlardaki bir mağazadan alışveriş yapmıştı. Ön kısmı yırtıklarla süslü kot pantolon, simli bir bluz ile deri ceket almıştı. Tarzları birbirine karıştırmaktan hoşlanıyordu ve bu ara giydiği her şey belli stillerin karışımlarından oluşuyordu. Monica'nın onlar için gönderdiği araçla konserin yapılacağı alana gittiler. Seul gerçek bir mega kentti. Adaline daha önce böylesine kalabalık, ışıl ışıl ve görkemli bir yer görmemişti. Kuliste çocukların soyunma odalarının önünden geçip ortak oturma alanına çıktılar. Bütün çocuklar konsere çıkmaya hazır bir şekilde koltuklarda oturuyorlardı. Luz, Luke'un kucağında bacaklarını iki yana açarak oturmuştu. Richard başında dikilen Monica ile atışıyordu. JJ bacak bacak üstüne atmış birasını yudumluyor, Orlando ise yayıldığı koltukta kaşlarını çatmış elindeki telefona bakıyordu. Clementine ile içeri girdiğinde herkes onları selamladı. Clementine doğruca JJ'in yanına gidip oturdu ve dudaklarını genç adamın dudaklarına bastırdı. JJ elini eteğinin altına yönlendirdiğinde ona şakadan vurup gözlerini devirdi. Orlando başını kaldırmış Adaline'a bakarken telefo-

nunu da cebine koymuştu. Adaline'ın ne yapacağı konusunda kararsızlığını fark edince gözleriyle onu yanına çağırdı.

"Selam!"

Orlando kaşlarını çatıp Adaline'ın bileğini kavradı ve genç kız daha ne olduğunu anlamadan kendini genç adamın kucağında buldu. Orlando dudaklarını büyük bir açlıkla öperken tüm utangaçlığı yerini derin bir şehvete bıraktı ve ona teslim oldu. Kollarını farkında olmadan boynuna doladı ve nefesinin nane aromalı tadını aldı. Orlando geri çekildiğinde yüzünde çapkın bir sırıtış vardı.

"Sana da selam!"

Genç kız yalnız olmadıklarını kıkırdamalar ve alkışlardan hatırladı. Başını hafifçe arkaya doğru çevirdiğinde herkes onlara bakıyordu. Orlando kulağına fısıldadı.

"Daha ileri gitmemi ister misin?"

Genç kız kafasını iki yana salladı.

"Hayır."

Orlando güldü, nefesi kulağını ve boynunu gıdıklıyordu.

"Şey, kucağından kalkabilir miyim artık?"

"Hayır."

Adaline gözlerini devirdi. İnsanların bakmasını umursamadığı açıktı. Genç kızın beline sarılıp onu kendine yapıştırdı Adaline içinde yükselen şehveti bastırmak için uğraşıyordu ama bu çok zordu.

"Bugün bensiz neler yaptın?"

"Biraz alışveriş, sohbet ve bol tembellik."

"Güzel... Umarım iyice dinlenmişsindir."

Adaline fısıltıyla "Neden umuyorsun?" diye sordu.

İçindeki iflah olmaz o kız Orlando ile bu şekilde oynamaktan hoşlanıyordu. Cesur bir kadınmış ve onu parmağında oynatıyormuş gibi hissetmek güzeldi.

"Aklındaki şeyden dolayı değil ufaklık, sadece konser bitince hemen yola çıkıp Tokyo'ya geçmemiz gerekiyor."

Oyuncu ifadesi suratındaydı. Adaline onun bu haline bayılıyordu, bu hali bir çocuğun masumiyetini çağrıştırırken aynı anda bir serserinin pervasızlığını barındırıyordu.

"Bende yolculuğu düşünmüştüm."

Orlando'nun gülümsemesi yayılırken, "Seni küçük yalan söylemeyi beceremeyen yalancı." diye Adaline'a takıldı.

***

Konser alanında inanılmaz bir kalabalık vardı. Öncü grup sahneden inip çocuklar çıktığında kalabalığın çığlıklarının başka şehirlere ulaştığını söylemek kesinlikle abartı olmazdı. Adaline sahne arkasındaki bir köşede dikilmiş konseri seyrediyordu. Monica sahne arkasında dört dönerken Clementine yanında dikiliyor âşık bakışlarla JJ'e bakıyordu. Adaline ise bu sefer dilediğince Orlando'yu izleme fırsatı yakalamıştı. Artık bunu kimseden saklamasına gerek yoktu. Orlando'nun üstü çıplaktı ve tüm o mermerden oyulmuş gibi görünen kasları orta yerdeydi. Pazularına bağlı siyah şeritler her kas gerilişini netçe görmeyi sağlıyordu. Altında ise bir kot pantolon ile uzun botlar vardı. Botların bağcıkları bağlı olmadığı için dağınık görünüyordu. Adaline gözlerini ondan alamıyordu. Şarkıya uygun olarak yaptığı her sert vuruş Adaline'ın içinde yankılanıyor, her zile vuruşu kadınlığını titretiyordu. Orlando sadece bateri çalarak onu orgazma ulaştırabilirdi Adaline bundan neredeyse emindi. Şarkı sözleri ayartıcı bir seksiliğe sahipti.

Derin bir tutkuyla bebeğim,
Derin bir tutkuyla öp beni.
Dudakların dudaklarımı tatsın,
Nefesin ciğerlerime dolsun.
Öyle derin bir tutkuyla öp beni,
Öper gibi değil, yaşar gibi.

Adaline şarkıyı daha önce duymuştu ve sözlerin Luke King'e ait olduğunu biliyordu. Luz için yazılmıştı. Şarkı git gide ateşleniyor insanların eşliği ile bir lav topuna dönüşüyordu.

Derin tutkuyla bebeğim,

Derin bir tutkuyla seviş benimle.

Tepeciklerin tenime değsin,

Sıcaklığın, erkekliğimin etrafını sarmalasın.

Öyle derin bir tutkuyla seviş benimle,

Tüm benliğimi becerir gibi...

Adaline şarkının sözlerindeki edepsiz cümleleri Orlando ile kendisini düşünerek dinledi. Zaten genç kızlığından beri her zaman öyle yapardı. Araf grubu her zaman yakın takibindeydi ve tüm şarkıları ezberindeydi. Çoğu gece o şarkıları yıldızlara bakarak mırıldanmış Orlando'nun da aynı yıldızlara bakarak bateri çaldığını hayal ederdi. Şimdi buradaydı. Yıldızların altında... Orlando baterisine tüm gücüyle vururken onun kadını olarak onu dinliyordu.

Grup sahneden inerken alkışlardan ve tezahüratlardan alan yıkılmak üzereydi. Orlando, doğruca Adaline'a yürüyüp genç kızı kucakladı ve dudaklarını tutkuyla öptü. Sahne köşesinde kalsalarda açıkça görünüyorlardı. Hayranların çığlıkları artarken Adaline heyecandan öleceğini hissediyordu. Bacaklarını Orlando'nun beline sarmış kollarını da düşmemek için boynuna dolamıştı.

Adam nihayet bu öpüşmeyi sonlandırdığında Adaline nefes nefese, "Herkes bize bakıyor." diye soludu.

Orlando omuzlarını silkti.

"Sikimde değil. Onlara şimdi şu anda öyle bir gösteri sunarım ki bir daha ülkeye giremeyiz."

Söylediğinden sonra kahkaha attı.

"Bundan beni özlediğini mi çıkarmalıyım?"

Orlando beyaz dişlerini göstererek sırıttı.

"Kesinlikle, bundan seni deli gibi istediğimi çıkar. Bu gece istediğimi alacağım."

"Hemen yola çıkacağımızı söylemiştin?"

"Evet, öyle yapacağız."

Adaline'ın kulak memesini ısırdı.

"Seni hemen soyunma odasında duvara yaslayarak alabilirim, duşa sokup su üstümüzden akarken alabilirim, gitmeden önce bulduğum ilk köşede alabilirim, yerden metrelerce yukarıda, jetin içinde, koltuğunda otururken alabilirim. Hangisini istersin ufaklık?"

Orlando gülümsemeye devem ederek

"Söyle bana, hangisini istersin? Seni nasıl alayım Della?" diye sordu.

Adaline donup kalmıştı. Adamın kucağından inerek kızarmış yanaklarıyla yüzüne baktı.

"Orlando..."

"Hemen mi? Odaya kadar bekleyebilirim."

Adaline kıkırdadı. Birlikte kulise doğru ilerledikleri sırada Adaline heyecan doluydu. Herkes odalarına girmeden önce ortak salonda toplandı. Ekip çalışanlarının hepsi onlara eşlik ediyordu. Aynı anda patlayan beş şampanya şişesi her bir grup üyesini temsil ediyordu. Şampanyalar bardaklara paylaştırıldı ve herkes aynı anda kadeh kaldırdı.

"Daha çok sikik konsere!"

Söyledikleri şeye kahkahalarla gülerken Adaline onları seyrediyordu. O kadar güçlü bir enerjileri vardı ki insan bu enerjiyle sarmalanıyordu. Orlando, Adaline'a doğru eğildi.

"Şimdi yalnız kalma vakti, ufaklık."

Dakikalar sonra Orlando'nun soyunma odasından içeri çekildi. Sırtı kapıyla bütünleşirken Orlando'ya tutunmaya çalışıyordu. Adamın beline sardığı bacakları tek tutunma noktasıydı. Elleri Orlando'nun terli omuzlarında duruyordu.

"Seni istiyorum, seni çok istiyorum, Della..."

Adaline inleyerek karşılık verdi. Dudakları dudaklarının üzerine kapanmadan önce, "Bende." diye fısıldadı.

Orlando hızlı bir şekilde Adaline'ın üzerindeki ceketi sıyırdı.

"Duşa girmeliyim."

Adaline onu onaylayan bir ses çıkardı ama ikisi de dokunmayı bırakamıyordu. Orlando'nun dudakları, Adaline'ın boynuna kaydı. Adaline bir kez daha çaresiz bir inleme sesi çıkardı.

"Gerçekten duşa girmeliyim ufaklık."

Genç kız hayal kırıklığı ile iç çekince Orlando güçlü bir kahkaha attı.

"Sende bana katılsana?"

"Duşta mı?"

Orlando başını sallayarak onu onayladı.

"Yani, sadece... yıkanmak için mi?"

Orlando alnını Adaline'ın alnına dayadı.

"Della, benimleyken ve çıplakken sadece yıkanacağımızı gerçekten düşünüyor musun?"

Adaline gülmemek için dudaklarını ısırdı.

"Sanırım pek olası değil."

***

Gerçekten de böyle bir şey olası değildi. Geniş duşta ikisinin de bedeni çıplakken üzerlerinden akan su ateşi biraz olsun söndürmek yerine daha da harlıyordu. Su Orlando'nun kaslı ve iri bedeninden akarken Adaline nabzının kontrolden çıktığını hissediyordu.

"Yaklaş ufaklık."

Adaline ona doğru bir adım attı. Uzanıp kollarını tuttu ve kollarındaki damarlara dokundu.

Elini pazusundaki dövmede gezdirirken, "Çok güçlü görünüyorsun." diye soludu.

Orlando onu belinden kavrayıp göğsüne yasladı. Genç kız kafasını kaldırmış Orlando'nun yüzüne bakıyordu. Çenesinden akan sular Adaline'ın vücuduna karışıyor ve titremesine neden oluyordu. Orlando sanki gücünü kanıtlamak istercesine Adaline'ı kucaklayıp sırtını soğuk fayansa yasladı. Genç kız kollarını boynuna doladığı sırada Orlando onu tek eliyle sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kavrayarak diğer eliyle erkekliğini Adaline'ın içine yönlendirdi. Birkaç ufak itişten sonra bedeni genç kızınkiyle bütünleşirken ikisi de rahatlamış bir soluk bıraktılar.

"Bana ne hissettirdiğin hakkında en ufak bir fikrin yok değil mi?"

Orlando'nun fısıltısı karşısında gözlerini açan genç kız, "Peki ya senin, bana hissettirdiklerin hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Sessizlik beraberinde yoğun bir tatmin getirirken ikisi de birbirlerinin ne hissettiğini anladılar.

***

Havalimanına geçmeden önce ufak bir basın ekibiyle toplantı yapıldı. Bu toplantıda Orlando açık yüreklilikle Adaline ile barıştığını bundan sonra ilişkilerini devam ettirecekleri ve basının buna saygı göstermesini istedi. Georgia ve Jesse hakkındaki tüm soruları yanıtsız bıraktı. İçten içe o soruları yanıtlamasını isteyen Adaline'ın amacı kendine acı çektirmek değildi. Sadece Orlando'ya soramadığı gerçekleri duymak istemişti. Georgia ile görüşmediğini biliyordu ama ilişkilerini bir anda neden kestirip atmıştı, Jesse Cox ve babasının ortaklığı devam ettirmesi hakkında ne düşünüyordu? Bir yanı bu cevapları duymak istemezken diğer yanı bir an önce öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

Havalimanında jete binmeden önce Monica'yı Los Angeles'a uçması için geride bıraktılar. Bebeği Alexis'den uzun süre ayrı kalamıyordu ve bu yüzden Rich'den ayrılmayı seçiyordu.

Adaline bu fedakârlık karşısında büyülenmişti. Jetin tek yatak odası Luke ve Luz tarafından kapılmıştı. Richard en önde oturmuş koltuğunu yatırıp kafasını yastığa koyduğu anda aldığı derin nefeslerle uykuya dalmıştı. JJ en arkada dizlerini önündeki koltuğa dayamış kucağında uyuyan Clementine'ın saçlarını okşuyordu. Orlando, Adaline'ı jetin ortasındaki koltuklara yönlendirmiş genç kız cam kenarında otururken kendi de koridor tarafındaki koltuğu geriye doğru yatırıp yerleşmişti. Uçuş anonsundan sonra kalkışa geçtikleri sırada Adaline gözlerini kapattı. Günün yorgunluğu bedenini uykuya doğru çekiyordu. Bir saatlik kısa bir uçuş olacak olsada bedeni bir saat ayık kalamayacak kadar yorgundu. Birkaç dakika sonra Orlando'nun ateşli dokunuşları ile gözlerini açtı. Jetin içi karanlıktı. Orlando'nun parmakları pantolonunun düğmesini ve fermuarını açmış, eli içeri doğru süzülmüştü. Adaline iç çamaşırına değen parmakların etkisiyle inlememek için dudaklarını ısırdı.

"Orlando?"

"Şşttt... Bizi duyabilirler ufaklık. Sadece şu pantolondan kurtul, tabii iç çamaşırından da."

Adaline ona baktığından suratından son derece ciddi olduğunu anladı.

"Hadi Della, yap şunu."

Genç kız bütün düşünme duyularını yitirmişti. Pantolonunu kalçalarından sıyırıp tekmeledi bunu yaparken ayakkabılarını da çıkardı. Çamaşırını sessizce indirdi. Alt tarafı tamamen çıplaktı. Orlando parmaklarını kadınlık çizgisi boyunca gezdirdi ve Adaline saniyeler içinde sırılsıklam oldu. Orlando'nun parmaklarından ikisi yavaşça içine kayarken Adaline nefesini tutmuştu.

Tam itiraz etmek üzere "Orlando..." dediği sırada Orlando onu susturdu.

"Uykuya daldılar, kendini bana bırak."

Genç kız teslim oldu. Bunu istemiyormuş gibi yapsada delicesine heyecanlandığını itiraf etmek zorundaydı. Birilerinin onları duyması düşüncesiyle Orlando ile oynaşmak... İçine na-

sıl bir şeytan girmişti? Orlando içeriden parmaklarını çekip ağzına götürdüğünde ve sanki dünyanın en lezzetli şeyinin tadına bakıyormuş gibi mırıldandığında tamamen sıvılaşmıştı. Şimdi, onunla olmak için çıldırıyordu ve o anda çocuklar uyanıp onları izlese bile umurunda olmazdı. Rich ve Monica'nın ya da Clementine ve JJ'in neden en ufak bir utanç duymadıklarını da anlıyordu. Şehvet insanın gözünü kör ediyordu. Orlando pantolonunun fermuarını açıp aletini dışarı çıkardı. Karanlıkta sadece gölgeden ibaret olsada şişmiş ve dolu olduğunu görebiliyordu. Orlando aletini avucunun içine alıp bir iki defa sıvazladı. Adaline'ın ellerinden birini tutup aletinin üzerine yerleştirdi. Dokunmasını istiyordu, Adaline'da deli gibi ona dokunmak istiyordu. Genç kız elini sondan başa doğru hareket ettirdiğinde Orlando hırlayarak kafasını geri yasladı. Bu Adaline'a daha büyük bir cesaret verdi. Birkaç defa hareketini tekrarladıktan sonra oturduğu koltukta yana doğru dönüp genç adamın aletinin ucunu öptü. Orlando şaşkınlıkla irkildi fakat onu durdurmadı. Adaline ağzını hafifçe açarak baş kısmını sıcak ağzına çekti.

"Ahh! Siktir."

Orlando'nun soluması daha fazlası için cesaret veriyordu. Onun daha önce gösterdiği gibi yaparak elleriyle ona dokunurken bir yandan da yaladı. Genç adamın aletinin ağzının içinde kasıldığını hissedebiliyordu. Orlando aniden onu durdurduğunda yutkundu.

"Hemen gel buraya."

Adaline'ı kucaklayarak üzerine çekti. Genç kız bacaklarını iki yana açarak Orlando'nun kucağına oturdu ve genç adam aceleci birkaç hamlede girişinden içeri süzüldü. Adaline kafasını geriye yatırarak inledi daha sonra korkuyla etrafına baktı Çocuklar onu izliyormuş gibi görünmüyordu. Orlando çıplak kalçalarını avuçlayıp genç kızı kendine bastırdı. Adaline müthiş doluluk karşısında titriyordu.

"Yakın mısın ufaklık?"

Adaline sadece başını sallayabildi. Orlando kulağına, "Şimdi gel." diye fısıldadığında kendini özgür bıraktı.

Saniyeler içinde Orlando'da içine akmaya başladı. Henüz bedenlerindeki ateş sönmemişti ki Richard ön koltukta oturduğu yerden kalktı.

"Lanet olsun! Bunu Monica gittikten sonra yapmalıydınız değil mi? Şimdi gidip sıvazlamam gerekecek."

Richard onlara bakmadan koridordan geçerek tuvalete girip kapıyı arkasından kapattığında Adaline şok halinde kıpkırmızı bir surat ile Orlando'ya bakıyordu. Genç adam boğuk kahkahalarla gülerken Adaline başını onun göğsüne yaslayıp saklanmaya çalıştı ki bu Orlando'nun daha çok gülmesine neden oldu.

29. Bölüm

AŞK BENCİLDİR

Adaline gözlerini Tokyo'da kaldıkları otelde açtı. Orlando yanında alıp verdiği ritmik ve gürültülü nefeslerle uyuyordu. Yataktan yavaşça kalkıp üzerine bir şeyler geçirip odadan çıktı. Salonda yalnız olacağını düşünmüştü ama çocuklar uyanıktı. Rich bir köşede kucağındaki gitar ile uğraşıyordu. JJ onun yanında oturuyordu ve yalnızdı anlaşılan Clementine uykuyla mücadele ediyordu. Luke kanepeye uzanmış başını Luz'un bacaklarına koymuştu. Genç kız saçlarını okşarken Luke'un gözleri kapalıydı. Kısacası yaramaz çocuklar için fazla usluydular.

"Günaydın."

Luz ona el salladı.

"Günaydın, fakat saat neredeyse öğlen oldu. Çok yorulmuş olmalısınız."

Bir şeyi ima eder gibi attığı kahkahalardan Rich'in ne kadar dedikoducu olduğu ortaya çıkıyordu. Adaline kaşlarını çatarak bakışlarını Rich'e çevirdi.

"Gerçekten mi? Dün gecenin haberini gazetelerden de okumayacağım değil mi?"

Rich sırıttı.

"Tatlım, onlara ben söylemedim."

"O halde kim söyledi?"

JJ piç sırıtışı diye tanımlanabilecek bir şekilde elini kaldırdı.

"Çok sesliydiniz ve kesinlikle pilotun bile sizi duyduğundan eminim. Özellikle *'Ah Orlando, ne kadar devasa bir penisin var!'* kısmını."

Adaline koltuğun üzerinde duran yastıklardan birini JJ'e fırlattı ama ıskaladı. Herkes kahkahalara boğulmuştu.

"Ben öyle bir şey söylemedim!"

"Ama söylemen gerekirdi değil mi? Orlando'nun ne kadar büyük bir penisi olduğunu hepimiz biliyoruz."

Adaline kaşlarını çattı.

"Hepiniz mi? Hepiniz böyle bir şeyi neden biliyorsunuz?"

Rich tutmaya çalıştığı kahkahasını salıverdi. Harika! Şaşkın utangaçlığı ile eğleniyorlardı.

Luz kardeşlerini uyaran bir abla sesiyle, "Yeter artık, zavallı kızın üzerine daha fazla gitmeyin." dedi.

Fakat onu dinlemeyecekleri açıktı özellikle JJ çok eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Gerçekten haddinden fazla masum olduğunu düşünmeye başlıyorum canım. Grup seks diye bir şey de mi duymadın?"

"Grup seks! Yani siz... hepiniz mi?

JJ gözlerini devirdi.

"Bekârlık dönemimizde ve tabii Orlando ile değil, yani o da vardı ama kızlarla. Anlarsın ya? Diğer türlüsüne karşı olmasamda ben bir hetoroyum tatlım. Hepimiz öyleyiz."

Adaline dudaklarını büzerek, "O kadarını anladım." diye mırıldandı.

Orlando'nun arkadaşlarıyla grup seks görüntüleri sürekli gözünün önünde olacaktı artık, harika! Adaline omuzlarında tanıdık dokunuşlar hissetti. Orlando ellerini genç kızın omuzlarına koymuş arkadaşlarına bakıyordu.

"Kes zevzekliği JJ. Onu korkutuyorsun."

Suratındaki gülücükten onun da piçlik yapmaktan çekinmeyeceği anlaşılıyordu. Adaline"ı kendine çevirip dudaklarını öperken JJ'in ıslığını duydu.

"Onu korkutmaya çalışmıyorum Hard! Ama kesinlikle biraz açılması lazım. Özellikle hepimizin ne kadar azgın olduğu düşünülürse... Her an her şeye tanık olabilir. Masum bir kelebek gibi..."

Dilini dışarı çıkarıp iğrenir gibi yüzünü buruşturdu. Orlando gülümserken Adaline'ın gözlerinin içine bakıyordu.

"Masum bir kelebek gibi olmasını seviyorum." Genç kızın saçını kulağının arkasına sıkıştırırken yanağına dokundu. Adaline'ın içi ürpermişti. "Farklı ve özel hissettiriyor."

Arkadan gelen birkaç tezahürat sonunda nihayet sessizleşmişlerdi.

***

Adaline kahvaltı masasında Luz ile karşılıklı oturuyordu. Luz'un anlattığı komik konser ve kulis maceralarına gülerken bir yandan da çocuklara bakıyordu. Rich'in elindeki gitarı Luke almış bir şeyler çalarken diğerleri onu sık sık kesiyor, fikirlerini söylüyorlardı. Tam bir ekip çalışması... Bir ara aralarında sohbet edip gülüşmeye başlamaları Adaline'ın yine dikkatini çekti.

JJ, Orlando'ya dönerek, "Şu balolardan birinde bana yer ayarlayabilir misin? Clementine ile gitmek istiyorum." dedi.

Adaline bakışlarını çekmedi ve nefes almadan onları dinlemeyi sürdürdü.

"Ödül balosu mu?"

"Evet, dostum. İçeriden tanıdıkların olduğunu biliyorum. Bana bir ayarlama yapmalısın, konser dönüşü."

Orlando başını sallayarak "Tamam, ayarlama yaparım." dedi.

Adaline kendini daha fazla tutamayarak "Şu ödül balosu ne oluyor?" diye sordu.

Çok kısa bir an herkes sessizleşti. JJ omuzlarını silkerek Adaline'ı cevapladı.

"Senin gibi masum kızların duymaması gereken gizli bir tarikat."

Orlando omzuna hafif bir yumruk attığında kolunu sahte bir tavırla ovuşturdu.

"Neden şu konudan her bahsedildiğinde geçiştirildiğimi hissediyorum?"

Orlando kendinden emin tavrıyla "Önemli bir şey değil çünkü ufaklık." dedi.

Fakat Adaline bunu söylerken bile bir şeyler sakladığını hissediyordu.

"Ben bir çocuk değilim Orlando. Bana çocuk muamelesi yapma."

Adaline'ın sesi öfke doluydu. Orlando sakinliğini koruyarak yerinden kalktı.

"Çocuk olduğunu düşünmüyorum Della. Çok bilmek istiyorsan Ödül balosu, insanların maskeli ve kimlikleri tamamen gizleyerek katıldığı bir balo. Özgürce hareket edebilirsin, amaç tamamen zevk almaktır."

Kaşları çatılmış ifadesi ciddileşmişti. Adaline diğer çocukların yüzlerini hızla taradı ve hepsinin gözlerini kaçırdığını fark etti.

"Peki, bunda saklamaya çalıştığınız şey ne? Senin günahsız olmadığını biliyorum. Seni gördüm..."

Orlando'nun çenesi kasıldı. Rich bir anda konuya dâhil olarak "Söyle ona Orlando, sorun değil. Bilmeyi hak ediyor." dedi.

Adaline'ın kafası karışmıştı. Konunun Rich ile ne alakası vardı? Orlando ağzının içinde bir şey geveleyerek yoğun bir öfkeyle odayı terk etti. Herkes bir anda sessizleşmişti Adaline bir saniye kadar ne yapacağına karar veremesede Orlando'nun

peşinden gitmeyi seçti. Adaline yatak odasından içeri girdiği anda gerilimin bütün vücudunda gezindiğini hissetti. Korkuyor muydu? Evet, öğreneceği şey onu korkutmaya başlamıştı. Dişlerini birbirine bastırdı. Orlando koltuklardan birinde oturuyordu.

"Neler oluyor?"

Burnundan verdiği nefeslerle kafasını genç kadına çevirdi ve gözleri buluştu Adaline o gözlerde öfke görmüyordu hayır, derin bir pişmanlık görüyordu.

"Della, neden bu kadar ısrarcı davranıyorsun?"

"Ben mi ısrarcı davranıyorum? Seni tanımaya çalışmamın dışında, bana pek güven vermediğin için bu kadar soru soruyor olabilir miyim? Ah, belki de benden her şeyi saklamaya çalıştığın için olabilir. Ben küçük bir kız çocuğu değilim, söyleyeceklerinle baş edebilirim!"

Orlando sinirli olmayabilirdi ama Adaline kesinlikle sinirliydi.

"Lanet olsun! Bunun beni ne kadar utandırdığını anlayamıyorsun. Rich'e karşı mahcup oluyorum, senin bu konuyu açman ikimizi de yaralıyor."

Genç kadın, Orlando'nun saçmalıklar gevelediğini düşünüyordu.

Kaşlarını çatarak, "Zihin mi okumam gerekiyor?" dedi. Sesinde hâlâ öfke vardı. "Sen benimle kendiliğinden böyle şeyleri konuşmaya başlasan ve bir parça dürüst olsan sana sorular sormama gerek kalmaz."

Orlando sanki Adaline'ın söylediklerini düşünür gibi başını önüne eğdi. Genç kadın sözlerinin tam on ikiyi vurduğunu biliyordu. Orlando'nun omuzları düşmüştü.

"Yanıma otur, Della."

Genç kadın sözünü dinleyerek adımlarını koltuğa yönlendirdi ve Orlando'nun yanına oturdu.

"Anlatacaklarımdan hoşlanmayacaksın. Çünkü bende hoşlanmıyorum."

Adaline meraklanmıştı. Nefes dahi almadan Orlando'nun söyleyeceklerini beklerken kucağında duran elleriyle oynuyordu.

"Geçen sene Rich ve ben ödül balosuna gittik. Bunu ara sıra yapardık. Öyle bir yer tamamen bizim gibi adamların fantezilerini karşılamaya yöneliktir. O gece bir kadınla karşılaştık. Hepimizin yüzünde maskeler vardı. Kadın bizim kim olduğumuzu bilmiyordu bizde onun."

Genç kız yutkundu. Orlando'nun ifadesi sabit bakışları ise Adaline'ın üzerindeydi.

"Rich kadına uzaktan bakarak onu istediğini söyledi. Bende etkileyici olduğunu onu kolayca Rich'e bırakmayacağımı söyledim. Kadın yanımıza doğru yürürken aramızda ufak bir iddia malzemesi olmuştu. Ben, beni tercih edeceğini düşünüyordum. Rich ise kendisini. Kadın ikimizi de yanılttı."

Adaline korkuyla, "Kimi seçti?" diye sordu.

"İkimizi de... Bu heyecan verici geldi. Zaten daha önce defalarca yapmıştık. Bir ara Rich'e isterse kadını ona bırakabileceğimi söyledim ama sorun olmayacağını söyledi. Kadını baştan çıkardık ve en sonunda özel odaya gittik."

Genç kız artık nefes almıyordu. Hikâyenin devamını öğrenmek istediğinden artık emin değildi. Nedensizce duyacağı şeylerin rahatsız hissettireceğini düşünüyordu ama Orlando'nun konuşmasını engellemedi.

"Odada da yüzümüzde maskeler vardı. Sadece duyacağımız zevke odaklanmıştık kadının yüzünü görmedik."

Adaline daha fazla dayanamayarak, "Orlando, kadın kimdi?" diye sordu.

Ayrıntıların içinde boğuluyor bir an önce bu işkencenin son bulmasını istiyordu. Yara bandını tek seferde çekmek daha az acıtacaktı. Orlando tuttuğu nefesini bir ıslık gibi verdi.

"Monica."

Adaline bütün zamanın kendi çevresinde donduğunu his-

sediyordu. Nasıl olurdu? Monica, Rich ve Orlando... Yatmışlar mıydı?

"Tanrım!"

İçinden fısıldadığını düşünüyordu ama sesi odada yankılanmıştı. Rich? Böyle bir şeyi nasıl kabullenmiş ve sindirmişti? Peki, ya Monica? Her şey bu kadar basit olmamalıydı. Orlando, ondan... Monica'dan hoşlanmış mıydı, onu Rich'e mi kaptırmıştı? Gerçekten istediği kadın Monica olabilir miydi? Adaline ne kadar uzun süre düşüncelerinde boğulduğunu bilmiyordu ama Orlando'nun adını söylemesiyle birlikte kendine geldi.

"Della?"

Adaline kafasını ona doğru çevirdi. Yüzünde garip bir endişe geziniyordu. Kaşlarını çatmış, alnı çizgilerle kırışmıştı.

"Efendim?"

"Bir şey söyle..."

Adaline amaçsızca başını sallayarak onu onayladı. Daha sonra neye ihtiyacı olduğunu düşünmek için kendini zorladı. Şu an neye ihtiyacı vardı?

"Beni biraz yalnız bırakır mısın?"

"Della..."

"Yalnız kalmak istiyorum Orlando, lütfen. Biraz yalnız kalmalı ve düşünmeliyim."

Orlando yerinden kalktı. Birkaç adım attıktan sonra dönüp arkasına baktı Adaline onun itiraz edeceğini, kendisini zorlayacağını düşünmüştü ama öyle yapmadı. Kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboldu.

***

Dijital saat 01:00'ı gösteriyordu. Adaline bütün gün ve akşam odada öylece oturmuştu. Luz gelip konser alanına gideceklerini söylediğinde sadece başını sallamakla yetinmişti. Bunu duymak hiç tanımadığı kadınlarla birlikte olduğunu görmekten bile zordu. En kötü kısmı ise Orlando'nun, Monica'yı elde ede-

memiş olmasıydı. Monica, Rich'i seçmişti. Kapısı çalındığında panikle oturduğu koltukta doğruldu. Gecenin bir yarısı yanına gelen Orlando'dan başkası olamazdı. Bu konuşma için hazır mıydı? Adaline yerinden kalkarak kapıya doğru yürüdü ve kilidi çevirip kapının ardındaki kişiye baktı. Orlando değildi. Rich kapıda dikiliyordu.

"Uyumayı düşünmüyorsan, biraz konuşabilir miyiz?"

Adaline kenara çekilerek ona geçmesini işaret etti. Rich gergin ve çekingen bir şekilde *'Ki bu onun karakterine hiç uygun değildi.'* içeri girdi. Elleri eşofmanının ceplerinde öylece dikiliyordu.

"Şey, oturacak mısın?"

Rich başını sallayarak koltuklardan birine yerleşti. Adaline hemen karşısındaki koltuğa oturmadan önce içecek bir şey isteyip istemediğini sordu.

"Bak, bu meseleyi konuşmak benim için çok zor."

Rich daha konuşmaya başladığı anda Adaline hangi meseleden bahsettiğini anlamıştı. Bu durum kendisi kadar onu da rahatsız ediyor olmalıydı.

"Ben bunu aylar önce unuttum gitti. Monica ile sıfırdan başladık. Orlando konuyu bugüne kadar hiç açmadı, tabii bende... Fakat senin öğrenmek istemeni çok doğal karşılıyorum, en büyük hakkındı."

"Özür dilerim, ben sizin önünüzde bu konuyu açmak istemezdim ama ne olduğunu bilmiyordum."

"Sorun yok Della. Seni suçlamıyorum... kimse suçlamıyor. Monica ile konuştum ve kendisi sana bu meseleyi anlatmadığı için kötü hissettiğini iletmemi istedi. Yinede Orlando'dan duyman en doğrusuydu."

Adaline bir yandan Rich'in söylediklerini düşünürken bir yandan da onu onaylarcasına başını salladı.

"Biz olanları geçmişte bırakmadık, olmamış gibi yaptık. Çünkü hepimiz olanlardan pişmanlık duyduk. Aklından neler

geçtiğini tahmin edebiliyorum, kendimi senin yerine koyabiliyorum."

Adaline sıkkın bir şekilde "Anlıyorum ama aklım... aklımda durmadan dönüp duruyor." diye fısıldadı.

Rich onu sakinleştirmek isteyen bir ebeveyn gibi ikna edici bir tonda konuşmaya başladı.

"Düşündüğün gibi bir durum yok. Orlando'yu uzun yıllardır tanıyorum ve asla Monica'ya karşı bir şey hissetmedi. Monica'da, Orlando'ya karşı... Eğer içimde en ufak bir şüphe olsaydı Monica ile evlenmezdim."

Bunu tahmin etmiş olmasına şaşırmamıştı.

"Ben ne yapacağımı bilmiyorum... Orlando'yu seviyorum ama ne kadarını kaldırabileceğimden emin değilim."

Rich gülümsedi. Dudak kenarı yukarı doğru kalkarken gözlerinden eşsiz bir pırıltı geçti.

"Anahtar kelime sadece sevmek. Neleri kaldırabileceğini göreceksin ve neleri yeneceğini..."

Adaline, Rich'in içtenliği karşısında gülümsemeden duramadı.

"Seni Orlando mu gönderdi?"

"Hayır. O, bunu benden istemeyecek kadar gururlu ve kendini beğenmiş bir göt."

Adaline bu sefer kıkırdadı.

"Döndüğümüzden beri terasta yalnız başına oturuyor. Eminim bu gece ortak salonda ya da kapının dibinde uyur."

Genç kızın içi büyük bir şefkatle doldu. Orlando'nun isteklerine bu şekilde saygı duyuyor olması kalbini yumuşacık yapmıştı.

"Ben yanına gitsem..."

Rich bir kahkaha attı.

"Eminim sevinçten kendini terastan atmaya kalkar."

Adaline oturduğu yerden kalktı.

"Şey... ben..."

Rich anlamış gibi kalkarak "Tamam, o halde sen koca adam ile konuşmaya git. Gerçekten kalbi kırık olması öfkeli olmasından daha berbat. Bugün Luz onu iki defa öldürmeye kalktı." dedi. Duraksayıp kaşlarını çattı. "Üçte olabilir."

Adaline gülmesini bastıramazken Rich kapıya varmıştı. Genç adam tam kapıdan çıkmak üzereyken Adaline, "Teşekkür ederim." diye mırıldandı.

"Ne için?"

"Anlamamı sağladığın için."

Rich gülümseyerek gözden kaybolduğunda Adaline iki fincan kahve hazırlayıp terasa doğru yürüdü.

***

Adaline teras kapısını ayağıyla iterek açtı. Orlando terastaki koltukta boylu boyunca uzanmış yatıyordu. Gözleri kapalıydı ama uyumadığı anlaşılıyordu.

"Siktir git Rich. Tavsiyeye ihtiyacım yok."

Adaline alaycı bir tavırla "Peki ya kahveye?" dediğinde Orlando'nun gözleri açıldı.

Boş bakışlarla Adaline'a baktı daha sonra kaşları çatıldı.

"Ufaklık?"

Adaline ona doğru yürüyüp kahvelerden birini sehpaya bıraktı. Orlando hızla toparlanmış Adaline için yer açmıştı ama genç kız onun yanına oturmanın yaratacağı sonuçları biliyordu. Bedeni ateşe çekilen bir böcek gibi ona çekiliyordu. Kendini kontrol altına alarak sırtını korkuluklara yasladı. Kahve fincanını avuçları içinde tutuyordu.

Orlando kahveye uzanırken, "Teşekkür ederim." diye mırıldandı.

Aralarında uzun süre gergin bir sessizlik gezindi. En so-

nunda Orlando bıkkın bir nefes vererek, "Düşünebildin mi?" diye sordu.

Adaline onun yüzündeki korkuyu okuyordu.

"Geçmişi yargılama hakkına sahip olan kişi ben değilim." Orlando konuşmayınca Adaline kahvesinden bir yudum alıp sözlerini sürdürdü. "Yinede canımı yakmıyor, kafamı karıştırmıyor ya da beni rahatsız etmiyor diyemem. Ben... böyle bir şeyi tahmin edemezdim ve nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyorum."

"Della..."

Orlando'nun sözünü kesen Adaline sesini biraz daha yükseltti.

"Sen bana pek yardımcı olmuyorsun, yani bunlarla başa çıkma konusunda. Güven sorunu yaşadığımı biliyorsun ve senin bir şeyleri saklaman bana yaptığın bir iyilik değil. Ben açıklık ve dürüstlük istiyorum Orlando."

Orlando'nun omuzları dikleşti ve bedeni iyice kasıldı. Hızla oturduğu yerden kalkıp Adaline'ın yanına geldi. Genç kızın elinden kahve fincanını alarak sehpaya bıraktı ve ellerini tırabzanlara yaslayarak Adaline'ı oraya hapsetti. Adaline onun gözlerinin içine bakıyor ve onun gözlerinde kendi yüzünün yansımasını görüyordu.

"Seni korumak istiyorum."

Çaresiz yakarış Adaline'ın bütün bedeninde gezinip titremesine neden oldu.

"Buna ihtiyacım yok."

"Var... seni bir fanusa kapatmak istiyorum Della. Orada saklamak istiyorum. Hiçbir kirin sana ulaşmamasını istiyorum. Ve hiçbir elin sana uzanmamasını, kendiminkinin bile..."

Orlando tüm bu söylediklerini yok sayarcasına Adaline'ın yanağına dokundu. Genç adam güçlü bir sesle içini çekti.

"Tanrı bana yardım etsin. Seni kaybedemeyecek kadar âşık olduğum için..."

Adaline onun gözlerindeki yansımasında kendi gözyaşlarını gördü. Mutluluk, umut ve aşkın gözyaşları... İnci taneleri gibi yanaklarından damlarken gülümsemeye çalıştı. Orlando bilmiyordu... Bunu duymak için kaç gündüz, kaç gece, kaç mevsim beklediğini bilmiyordu... Orlando, Adaline'ın yüzünü avuçlarının içine alarak genç kızın yüzünü kendine doğru kaldırdı. Eğilip dudaklarını tüm açlığıyla öperken Adaline gevşedi. Nefes sesleri telaş ile birbirine karışırken Adaline'ın boğazının gerisinden kaçan hıçkırık Orlando'nun duraksamasına neden oldu.

Ellerini genç kızın yüzünden çekmeden "Özür dilerim, seni tanımadan önce ve sonra yaptığım tüm aptalca hatalar için." dedi. "Zamana ihtiyacın olduğunun farkındayım fakat benden uzaklaşmana izin veremem, kapıyı yüzüme kapatma Della. Bu beni çıldırtıyor."

Adaline başını sallarken burnunu çekti.

"Kapıyı kapatmak istemiyorum Orlando ama korkuyorum. Sen beni korkutuyorsun, senin beni kırma gücün ödümü koparıyor."

Orlando alnını Adaline'ın alnına yasladı. Burnu burnuna değiyor, nefesi dudaklarını okşuyordu. Bu yakınlık onun tüm endişelerini alıp götürüyordu. Gelecek kaygısını, geçmişi, sırları...

"Della, evlen benimle."

Adaline bunu söylemesini hiç beklemiyordu. Yaşadığı şaşkınlık ile kaşlarını çattı ve ifadesi ciddileşti. Orlando biraz geri çekildi.

Adaline kendini biraz olsun toparladığında "Zamana ihtiyacımız var. Ve bana böyle sürekli evlenme teklif edemezsin." dedi.

Gülümsemeye çalıştı ama Orlando karşılık vermedi.

"İstediğimi alana kadar buna devam edeceğim. Bunu bir türlü doğru yapmayı beceremiyorum ama en kısa zamanda bana evet demeni sağlayamazsam çıldıracağım."

Adaline gözlerini devirdi.

"Bu bir yarışma değil Orlando. Burada evlilikten bahsediyoruz, daha önce başarısız olduğumuz evlilikten..."

Orlando elini yumruk yaparak balkonun tırabzanına koydu.

"Biliyorum, lanet olsun! Biliyorum. Nasıl çuvalladığımı biliyorum. Aklımca seni korumaya ve kontrolü elimde tutmaya çalışıyordum."

Adaline geceye karışan bir fısıltıyla "Beni neden korumaya çalışıyordun?" diye sordu.

Orlando bakışlarını uzaklara kaçırdı.

"Kendimden."

"Bu cevabın ne kadar klişe olduğunu biliyorsun değil mi? Beni kendinden korumaya çalışmak... Bu kabul edilebilir bir açıklama değil özellikle şimdi karşıma dikilmiş seninle evlenmemi isterken."

Orlando gözlerini Adaline'a dikti. Dudakları bir çizgi halinde ifadesizdi.

"Aşkın çaresizliğini hiç hissetmediğini düşünmeye başlayacağım ufaklık. Aşk fedakâr değildir, bencildir."

Bu sefer Adaline'ın düşünmesine, sindirmesine ya da konuşmasına fırsat vermedi. Dudakları baskıcı bir şekilde genç kızın dudaklarını esir aldı. Adaline'da ona teslim oldu. Bu sefer tamamen...

30. Bölüm

HER ŞEYİN EN İYİSİ

Japonya'dan dönüş tüm grup üyeleri ve Adaline için yorgunluktan ibaret olmuştu. Elbette konserler mükemmeldi ve bundan herkes memnundu. Orlando, Adaline'a bir şey söyleme şansı vermeden araca bindirmiş Ewan aracı Orlando'nun evine doğru sürerken genç adamın dizinde uyuklamıştı. Araba durduğunda Adaline gözlerini kırpıştırdı.

Orlando gülümseyerek, "İşte eve geldik." diye mırıldandı.

Adaline gerçekten de öyle hissetti. Evine gelmiş gibi...

Ertesi gün Adaline okula gitmek zorunda olduğu için mutsuzdu. Orlando'nun sıcak bedeninin yanından sıyrılıp hazırlandığında genç adamın da bundan mutsuz olduğunu her şekilde göstermiş kalması için Adaline'ı zorlamıştı. Ama Adaline verdiği uzun arayı düşününce bunu yapamamıştı. Sonuçta Los Angeles'a sadece Orlando için gelmemişti. Adaline okul bahçesinde onu karşılayan Scott'ın kollarına koştu.

Genç adam, Adaline'ı kucaklarken "Vay canına rock kızına bak, sonunda turneden dönebildin ha?" diye dalga geçti.

Adaline burnunu kırıştırarak "Sanırım önümüzdeki ay tekrar gidiyorum." dedi.

"Bu sefer nereye?"

"Orlando, onunla İsveç'e gitmemi istiyor ve oradan birkaç ülke daha..."

Scott çapkın çapkın gülüp Adaline'ın ses tonunu taklit ederek genç kızın söylediklerini tekrarladı.

Dersten çıkan Adaline, Scott ile Ray'in çalıştığı restorana gitmiş orada arkadaşlarıyla zaman geçirmişti. Onlar sayesinde yeni favorisi Tayland yemekleriydi. Telefonu çalmaya başladığında Scott'ın anlattığı komik bir hikâyeye kahkahalarla gülüyorlardı. Adaline telefonunda Orlando'nun adını görünce kendini toplayacak zamanı bulamadan cevap verdi.

"Orlando?"

Scott ve Ray kendi aralarında hâlâ gülüyorlardı.

Onların seslerini duyan Orlando, "Sen moda okumuyor muydun?" diye sordu.

"Şey, evet. Neden sordun?"

"Şu an arkadan duyduğum seslere bakarak moda okuduğunu söylemek zor ufaklık."

Adaline hafifçe boğazını temizledi.

"Scott ve Ray ile birlikteyim."

Orlando yalancı bir iyi niyet sesi takındı.

"Ah, ne harika! Şu Scott seni öpen çocuk değil miydi? Hem de benim verandamda."

"Orlando! Biliyorsun."

Sonradan aklına gelmiş gibi "Tabii doğru ya, eşcinseldi ve senin zorlaman ile öpmüştü. Peki ya diğer adam? Bir eşcinsel mi, biseksüel mi?" diyerek dalga geçti.

Adaline sinirlenmeye başlamıştı.

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Adaline'ın ciddiyeti ile derin bir nefes alıp kendine gelen Orlando, "Benden uzakta olmandan hoşlanmıyorum." dedi.

Sanki bunu itiraf ederken utanıyormuş gibi bir hali vardı.

"Yakında evde olacağım."

"Ewan'ı göndereyim."

"Hayır, kendim gelebilirim. Gerçekten."

"Israr ediyorum, buraya bir an önce gelmen gerek."

Alt mesajı okuyan Adaline kıpkırmızı oldu, ağzının içinde bir peki geveleyip Orlando'ya nerede olduğunu söyledi. Telefonu kapatırken Scott ve Ray konuşmayı kesmiş onu seyrediyorlardı. Scott kendini tutamayarak ağzından kaçırdığı biraz tükürük ile kahkahasını serbest bıraktı.

"Tanrım! Kulağına seni bu kadar kızartacak ne söylemiş olabilir?"

Ray onun eğlencesine katılıp tahmin yürüttü.

"Bebeğim, yatakta ve çıplağım?"

Scott kafasını iki yana salladı.

"Hayır, ona bebeğim demiyor. Ufaklık, sen ufaksın ama benimki değil. Buraya gel ve seni uçurmama izin ver?"

Kahkahaları yarışırken Adaline daha da kızardı

***

Adaline eve dönerken hava çoktan kararmıştı. Güneş saatler öncesinde kaybolmasına rağmen havada gezinen ılık bir meltem vardı. Adaline aracın camını açmış bu tatlı meltemin yüzünü okşamasına ve tuzlu su kokusunun burnuna dolmasına izin veriyordu. Bu koku ona Dover'ı hatırlatıyordu. Orayı özleyeceği hiç aklına gelmezdi. Eve yaklaştıklarını fark ettiğinde bedeninde tatlı bir heyecan gezindi. Orlando ile seks hiç hayal ettiği gibi değildi. Çok daha maceracı, çok daha ateşli ve çok daha tatmin ediciydi. Genç kız araçtan inerek eve doğru ilerledi. Alt katın ışıkları kapalıydı. Orlando'nun üst katta olduğunu tahmin ediyordu. Kapıda onu karşılayan Diana'nın kulaklarını sevdi.

"Hey, koca adam nerede kızım?"

Çıkardığı ufak havlama sesi karşısında gülümsedi. Diana

minderine kıvrılıp esnediğinde Adaline'da merdivenleri çıktı. En üst kata ulaştığında yatak odası karanlıktı ama artık baterinin sesini duyuyordu yani onun nerede olduğunu biliyordu. Gülümsemesi tüm yüzüne yayılırken onu buldu. Orlando... bedeninin üst kısmı çıplak bir şekilde baterisinin başındaydı. Ses sisteminden yükselen şarkıya baterisiyle eşlik ediyordu. Adaline'ı fark ettiğinde gözlerini üzerine dikti ama çalmayı kesmedi. Yaptığı her güçlü vuruş Adaline'ın nefesini kesiyor, nabzını hızlandırıyordu. Sırtını kapı kirişine yaslayarak gözlerini bir an bile kırpmadan onu dakikalarca seyretti. Orlando orada olduğunu bildiği için artık ona bakmıyordu. Nihayet şarkı son bulduğunda Orlando çubukları parmakları arasında çevirip Adaline'a göz kırptı.

"Bana böyle baktığında seni ısırmak istiyorum."

Genç kız, "Nasıl bakıyorum?" diye sordu.

"Beni içine almak istermiş gibi..."

"Belki istiyorumdur."

Orlando gülümsedi. Dişlerini görmesi az önceki vaadinin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini düşünmesine neden oldu.

"Sadece belki mi? Gözlerin öyle söylemiyor Adaline Mary Harrison. İffetli bir kız bateri çalan günahkâr, rock yıldızına bu şekilde bakmamalı."

Orlando'nun oyun oynamak istediğini anlamıştı. Adaline'da onun oyununa katılacaktı çünkü bu çok heyecan vericiydi. Hem onu böyle bateri çalarken görmek içindeki azgın kızı açığa çıkarıyordu.

"İffetli bir kızın bateri çalan, rock yıldızını hayal etmesine izin yok mu?"

"Hım... Hayalin bu muydu?"

Adaline başını salladı. Daha ona dokunmamıştı, yanına bile yaklaşmamıştı ama genç kız nefes nefeseydi.

"Evet, bunu pek çok defa hayal ettim."

Orlando gülümserken "Kendine dokunurken bateri çaldığımı mı hayal ediyorsun ufaklık?" diye sordu.

Adaline omzunu silkip "Bazen." diyerek cevapladı.

Terlemeye başlamıştı.

"Fazla giyiniksin."

"Bu konuda ne yapacaksın?"

Orlando kaşlarını havaya kaldırıp "Ben bir şey yapmayacağım, sen yapacaksın." dedi.

Elindeki sopalardan biriyle Adaline'ı işaret etti.

"O elbise sevimli ama çıkarmanı istiyorum."

Bariton sesi ve emir verir gibi konuşması Adaline'ın içini ürpertti. Adaline elbisesinin eteklerini tutarak başından yukarı çekip çıkardı ve kumaş parçasını yere bıraktı. İç çamaşırları üzerinde olsada çıplak hissediyordu ama anlaşılan Orlando için yeterli değildi. Ağzından onaylamaz bir ses çıkardı.

"Sutyen de çıkıyor..."

Adaline sutyeninin kopçasına uzandı ve göğüslerini özgür bıraktı. Göğüs uçları heyecanının etkisiyle anında kabarmışlardı.

Orlando kaşlarını çatarak "Nasılda tatlısın." diye mırıldandı.

"Şimdi o ufak külottan kurtul."

"Orlando..."

"Hadi ama mızıkçılık yok, kurtul ondan."

Adaline itaat ederek çamaşırı kalçalarından sıyırdı. Ayaklarının dibine düşen çamaşırla ne yapacağını bilemiyordu ama Orlando ne yapması gerektiğini söylemekte gecikmedi.

"Onu bana at ufaklık."

Adaline şaşkınlıkla donup kaldı ama birkaç saniye sonra kendine gelerek mavi dantel çamaşırı yerden alıp avucu içinde top haline getirdi ve Orlando'ya fırlattı. Orlando tek bir hamle ile kolayca yakaladığı çamaşırı burnuna götürüp derin bir nefes çekti. Bu kadar garip bir şey nasıl bir anda iki kat daha fazla ıslanmasına neden olabilirdi?

"Islaklığın harika kokuyor. Tatmak için ölüyorum."

Adaline yutkunurken Orlando çamaşırı bateri çubuğunun tutma yerinin çevresine sardı.

"Uğurlu çubuk." derken sırıtıyordu. "Parmaklarını benim için içine sokar mısın Della?"

Genç kız ne kadarına dayanabileceğini bilmiyordu. Orlando kendisini cesur hissetmesini sağlıyordu ama bir yandan da daha önce bu kadar açık olmadıkları için çekiniyordu. Adaline iki parmağını girişine yaslayıp yavaşça içeri ilerletti. Sıvıları parmaklarının girişini kolaylaştırmış genç kızın başını geriye atarak inlemesine neden olmuştu. Orlando gözünü bir an olsun üstünden ayırmıyordu.

"Şimdi çıkar... ama çok yavaş."

Dediğini yaptı ve kendi sıvısıyla kaplı parmaklarını içinden çekti. Bunu yaptığı anda içindeki boşluk vajinasının beklentiyle kasılmasına neden olmuştu.

"Bana gel."

Adaline ufak adımlarla ona yaklaştı. Orlando'nun yanında durduğunda genç adam bileğini yakalayıp elini kendine çekti. Islak olan iki parmağını ağzına aldığında Adaline'ın dudakları o şeklini almış bir hıçkırık boğazından kaçmıştı.

"Çok tatlı... daha çok istiyorum."

Taburesini biraz geriye alarak genç kız için yer açtı. Önündeki büyük davulu işaret etti.

"Buraya oturmanı istiyorum."

"Ama..."

"Şşttt... itiraz edebilirsin demedim ufaklık, otur buraya."

Adaline onun sözünü dinleyerek Orlando'nun da yardımıyla poposunu davulun üzerine koydu. Orlando bacakları birbirinden ayrık şekilde davulun metal kenarlarına yaslamasını sağladı. Onun önünde açık büfe bir yemek gibi uzanıyor ve Orlando'nun bir sonraki hamlesini beklerken beklentiyle kasılan

vajinasına sakin olmasını fısıldıyordu. Orlando başını eğerek vajinasına doğru üflediğinde Adaline kıvrandı.

"Orlando, lütfen..."

"Hım... Yalamamı mı istiyorsun?"

"Evet."

Orlando ellerini genç kızın bacak içlerine koyup onu daha da geniş açarak ağzını klitorisine dayadı. Vajinasından akan sular yüzünden sırılsıklamdı ve onu yalarken sulu bir meyve yiyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Dayanamayacaktı... dayanamayacağını biliyordu.

"Ne kadar çok ses çıkardığını biliyor musun?"

Genç adam bunu söyleyene kadar Adaline farkında bile değildi, çok fazla mı ses çıkarıyordu? Korku dolu bakışları Orlando'yu güldürdü nefesi bacaklarının arasını gıdıkladı.

"Sakın kesme, dinlemeye bayılıyorum. Gelirken, adımı haykır."

Parmaklarıyla genç kızın boşluğunu doldurdu ve dişleri klitorisini çekiştirmeye başladı. Mükemmel haz o an tüm bedenine yayıldı. Ayak parmak uçlarından, saç diplerine kadar enfes bir rahatlama... Orlando hızla ayağa kalkıp şortundan kurtuldu. Erkekliği gururlu bir şekilde dikilmiş ve karnına doğru yaslanmıştı.

Adaline erkekliğinin görünüşüne dalgın dalgın bakarken Orlando rahatlatan bir ses tonuyla, "İçine sığacağım, merak etme." dedi.

Biliyordu, daha önce defalarca yapmışlardı ama genç kız yinede adamın aletine bakmaktan kendini alamıyordu. Adaline başını sallamakla yetindi.

Orlando sabırsız bir tavırla, "Yavaş olamam, bu sefer değil." diye soludu.

Adaline'a gerekli uyarıyı yaptıktan sonra genç kızın diz kapaklarını tutarak bacaklarının arasına yerleşti. Erkekliği birkaç defa kadınlığına sürterek ıslaklığa bulanmasını sağladı ve güçlü

hamlelerle Adaline'ın içine girdi. Adaline için onun boyutlarına alışmak ve uyum sağlamak zordu. Kendini patlayacak gibi hissediyordu ama bu doluluktan şikâyet edecek değildi. Orlando her santimini dolduruyordu. Buna ihtiyacı vardı. İçinde hızlı bir ritimle gidip gelirken hırıldıyor, inleme sesleri çıkarıyordu. Adaline bu sesler yüzünden yine sınıra taşınmıştı.

"Daha değil, daha gelme ufaklık. Kendini tut."

Adaline belli belirsiz "Bunu yapamam." diye mırıldandı.

"Yapabilirsin. Sana gelmen gereken zamanı söyleyeceğim."

Adaline sınırlarını zorlarcasına kendini dizginledi. Nabzı yavaşlamıştı ama bedeninde yoğun bir enerji vardı. Ter damlalarının süzülüşünü, nefesinin bedeninin içindeki yankısını duyuyordu. Nihayet Orlando bir küfür savurdu.

"Kahretsin! Daha fazla tutamam çok dar. Gel Della, şimdi gel."

Genç kız sanki bunu duymayı bekliyormuş gibi darmadağın oldu. Aynı anda Orlando'nun sıcak menisini de içinde hissetti. İşte parçaları o an tamamlandı.

***

Adaline cumartesi sabahı yataktan sıyrılıp Orlando'nun tüm mızmızlıklarına rağmen Monica'nın ofisine doğru yola çıkmıştı. Olayı öğrendikten sonra ilk karşılaşmaları olacaktı ve Adaline nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Hatta konuyu açıp açmaması gerektiğinden bile emin değildi. Monica ona ilk günden beri destek göstermiş, onu bir an olsun yalnız bırakmamıştı. Bir arkadaştan çok daha öteydi. Ama şimdi... şimdi her şey değişmek zorunda mıydı? Orlando ile Monica'yı yan yana gördüğünde eskisi kadar rahat hissedecek miydi? Yoksa hep bir huzursuzluğun esaretinde mi olacaktı. Rich bu durum ile nasıl başa çıkıyordu? Tüm bu cevapları zaman içinde alacağını düşünüyordu. Onu bırakan Ewan'a teşekkür ederek beklemesine gerek olmadığını söyledi daha sonra da içine derin bir nefes çekip üst kata çıktı.

Matt onu gördüğüne şaşırmamıştı. Sanırım randevusuna geleceğini biliyordu.

"Merhaba Matt."

Gülümseyerek gözlüklerinin ardından ona baktı. Kollarını genç kıza sarıp yanaklarını dostça öperken, "Merhaba." diye mırıldandı.

"Seni görmek güzel, Monica'da seni bekliyordu. Tam zamanında."

Adaline endişesini gizlemeye çalışarak "Sonra görüşürüz Matt." dedi ve kapıyı tıklatarak içeri süzüldü.

Monica masasının önündeki sandalyelerden birine oturmuş çıplak ayaklarını da sehpaya koymuştu. Adaline'ı gördüğü anda gözleri büyüdü ve hızla toparlanıp ayağa kalktı.

"Adaline... Seni görmek ne güzel."

"Gelmeyeceğimi mi düşünüyordun?"

Adaline'ın açık olması Monica'nın gülümsemesine neden oldu.

"Açıkçası evet, randevunu ekebileceğini düşünüyordum bu yüzden akşam sana uğrayacaktım. Konuşmamız gerekiyor."

Genç kız, "Bunu yapmak zorunda değiliz." diye mırıldandı.

Fakat yalan söylüyordu. Monica ile konuşmak istiyordu. Ona güveniyordu, ona hayrandı... bunu kaybedemezdi.

"Zorundayız tatlım, bir an önce konuşup çözmemiz gereken ciddi bir sorun. Biz üçümüz bunu aşmayı becerdik ama sen bizden çok daha farklı ve masumsun."

Adaline derin bir nefes alıp bir adım geriledi.

"Sende bunu yapma Monica, Orlando gibi her fırsatta ne kadar masum olduğumu söylemeye kalkma."

"Tamam, özür dilerim. Kendimi senin yerine koyuyorum, ben bu konuyu konuşmak isterdim. Sanada aynısını yapacağım ve bana yapılmasını istediğim şekilde açık olacağım. Hadi otur lütfen."

Adaline, Monica'nın karşısındaki koltuğa oturdu ve Monica hiç vakit kaybetmeden tüm samimiyetiyle ona olanları anlattı. İlk olarak eski kocasından ve onun ihanetinden daha sonra onu terk edişinden ve genç kızken geçirdiği rahatsızlıktan bahsetti. Balo gecesini anlatırken utandığı her halinden belli oluyordu. Onun gibi bir kadının utanıyor olması pek alışıldık bir şey olmadığından Adaline bunu onun dürüst oluşuna bağladı.

"Fakat bu duygudan yoksundu. Bu sadece intikam ve zevk için yapılmış basit bir şeydi. Çok pişmanım, çok pişmanız ama bir arada olmak zorundayız. Bizde çözümü en kolay yolda bulduk, olmamış gibi yapıyoruz. Richard'ı seviyorum. O gece bile ona karşı farklı bir çekim hissettim. Üzgünüm sana daha önce söylemem gerekirdi ama Orlando'nun yapmasının daha doğru olacağını düşündüm."

Adaline uzun süre sessiz kaldı. Böyle bir şeyi kabullenmenin normal olmadığını biliyordu ama kabullenmekten başka yapacağı bir şey yoktu. Orlando'dan vazgeçemez, Monica'yı hayatından uzaklaştıramazdı. İkisine de çok değer veriyordu.

Monica daha fazla dayanamayarak "Della! Tanrı aşkına bir şey söyler misin? Bundan sonra aynı şekilde devam mı edeceğiz? Yoksa benden uzak mı duracaksın. Eğer ikinciyi yapmayı düşünüyorsan bundan nefret ettiğimi bilmelisin." diye patladı.

Adaline ağzından ufak bir kahkaha kaçırdı. Kontrol delisi Monica'yı çıldırmış görmek en az Orlando'yu görmek kadar eğlenceliydi.

"Arkadaşız."

Monica rahatlayarak, "Arkadaşız." diye mırıldandı.

İkisi de bunu çözdükleri için mutluydu.

***

Adaline günlerdir dikiş makinesinin başında çalışıyordu. Bitirme ödevi olarak ufak bir koleksiyon hazırlaması gerekiyordu. Orlando eski odasını onun için bir çalışma odasına dönüştür-

müştü, ki bu çok tatlı bir davranıştı. Büyükannesinin ayaklı dikiş makinesinin yardımcı olamadığı yerlerde Orlando'nun aldığı profesyonel dikiş makinesini kullanıyordu. Boynundaki mezurayı çıkarıp cansız mankenin üzerinde birkaç ölçü aldı. Daha sonra elindeki saten kumaşı mankenin omuzlarında tutturmaya çalıştı ki bu çok zordu. Kumaş kayıyordu.

Elinden bir kez daha düşürdüğünde "Kahretsin!" diye mırıldandı.

Tam o anda yalnız olmadığını fark etti.

"Ne kadar ayıp ufaklık."

Genç kız yerinden sıçradı.

"Ah! Orlando. Beni korkuttun."

Orlando duştan yeni çıkmıştı. Belinden düşecek gibi duran şortu iştah açıcı görünmesine neden oluyordu. Genç adam kollarını beline dolayarak onu kendine çekti ve dudaklarını açlıkla öptü. Eli kalçasına kaymaya başladığında Adaline onu durdurdu.

"Orlando, eğer seninle turneye gelmemi istiyorsan bu işi bir an önce bitirmeliyim."

Adaline, Orlando'nun kollarından sıyrılıp yerdeki kumaşı aldı.

"Neden cansız mankenle çalışıyorsun?"

Adaline gözlerini devirdi.

"Victoria Secret mankenleri ile mi çalışmalıydım?"

Orlando dalgacı bir tavırla "Onları tanımıyor musun ufaklık?" diye sordu.

Genç kız göğsünde takılı olan iğnelerden birini kumaşa saplamadan önce tehditkâr bir şekilde Orlando'ya baktı. Genç adam eğleniyordu...

"Emin ol onları tanısam cansız bir mankenle çalışmazdım. Bu küçük düşürücü."

Orlando bir anda ciddileşti.

"Neden küçük düşürücü olsun ki?"

"Bu bir bitirme ödevi Orlando. Çoğu kişiye arkadaşları markenlik yapacak. Benim ise Amerika'da pek arkadaşım yok. Diktiğim elbiselerin Scott'a ya da Ray'e yakışacağından şüpheliyim."

Adaline kendi kendine gülerek konuyu hafife alıyormuş gibi görünmeye çalıştı ama Orlando'nun kaşları hâlâ çatıktı. Adaline onun üzüldüğünü fark ederek genç adama doğru dönüp kollarını boynuna doladı. Dudaklarına ufak bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında yükselmesi gerekmişti tıpkı onu ilk gördüğünde hayalini kurduğu gibi.

Gülümseyerek "Sorun değil, ben her şekilde başarılı olacağım. Kıyafetlerim inanılmaz." dedi.

Orlando onun burnunun ucuna masum bir öpücük bıraktı.

"Sen inanılmazsın ve başarılı olacağını biliyorum. Ama her şeyin en iyisini hak ediyorsun ve alacaksın. Senin için dünyayı yerinden oynatırım."

31. Bölüm

AŞKIN HER SANTİMİ

Adaline hafta sonunu eve kapanıp ödevini bitirmekle geçirmeyi planlıyordu. Orlando'yla birlikte olmak istiyorsa bunu yapması şarttı. Ve genç adam çok ciddi bir şekilde Adaline'ı yanında istediğini söylemişti. Scott ölçüleri alırken Adaline dikiş makinesinin başındaydı. Scott'ın müzik listesinden eğlenceli bir *Rihanna* şarkısı çalıyordu. Scott bir anda şarkıyı mırıldanmayı kesince Adaline kafasını kaldırıp kapıya baktı. Orlando iri gövdesini kapının kirişine yaslamış dikiliyordu. Boynunda bir ter havlusu asılıydı. Spor yapmaya gidiyor olmalıydı bu şekilde aşağıya inmesinin tek nedeni Scott'ı korkutmak olabilirdi.

"Bir şey mi oldu Orlando?" Orlando önce Scott'a baktı daha sonra bakışlarını genç kıza çevirdi.

"Hayır, sadece nasıl gittiğine bakmak istedim."

Adaline saate bakarak "Son uğramanın üzerinden kırk dakika geçti biraz ilerleme kaydettik." dedi.

Ukala tavrı Orlando'yu gülümsetti.

"Beni görmek için saat mi sayıyorsun ufaklık? Bilsem kırk dakika beklemezdim."

Scott gözlerini devirdi.

"Buraya geleli üç saat oluyor ve sen yedi defa kontrole gi-
din. Dell hâlâ sana eşcinsel olduğumdan bahsetmedi mi yok-

Orlando kaşlarını çatarak işaret parmağını Scott'a doğru-

"Eğer bunu bilmiyor olsam eşikten geçebileceğini mi sa-
yordun? Sevdiğim kadını öptükten sonra..."

Adaline'ın içi yumuşak bir jelibona dönerken Scott hay-
tehlikeyi umursamadan Orlando'ya sataşmaya devam etmek-
bir sakınca görmüyordu.

"Yanılmıyorsam, beni öpen sevdiğin kadındı."

O an aklına gelmiş gibi dilini dışarı çıkarıp yüzünü buruş-
turdu. Orlando insanın içini eriten bakışlarla Adaline'a bakarken
kapı çaldı.

"İşte, geldiler."

Adaline kaşlarını çatarak "Kim?" diye sordu.

Orlando kapıdan çıkmadan önce "Mankenler." dedi.

Adaline onun neden bahsettiğini Monica, Clementine ve Luz'u görene kadar anlamamıştı.

***

Orlando kızları yukarı göndererek ortadan kaybolmuştu. Adaline onu gördüğünde içten bir teşekkür edecekti.

Genç kız şaşkınlıkla "Aman Tanrım! Gerçekten bunu yapmak istiyor musunuz?" diye sordu.

Clementine gülümseyerek bedenini işaret etti.

"Yeni hamile, etine dolgun bir manken istiyorsan ben kesinlikle yardımcı olacağım canım."

Monica saçını arkaya atarak "Otuzunu geçmiş bir anne olabilirim hayatım ama mütevazı olamayacağım, en iddialı kıyafetlerini ben giyerim." dedi.

Bu herkesin gülmesine neden oldu. Luz küçük bedenini koltuğa attı.

"Ben neden buradayım bilmiyorum. Kesme biçme işinde

kavrum, dikiş dikemem ve boyum 1.57 kesinlikle manken olamam. Fakat fikrimi söyleyebilirim."

Adaline onu çekiştirerek oturduğu yerden kaldırdı.

"Kesinlikle harika bir manken olacaksın."

Scott onu onayladı.

"Okuldaki havanı düşünebiliyor musun Dell? Luz King sana mankenlik yapacak. Vay canına!"

Adaline'da aynen böyle düşünüyordu. Vay Canına! Bir saat kadar kıyafetleri kızların üzerine göre ayarlamak için uğraştılar. Scott'ın yardımı ve kızların desteğiyle kısa sürede harika kıyafetler çıkaracaklardı. Farklı beden ölçülerinde olmaları işleri daha renkli bir hale sokuyordu. Bir saat sonunda ara vermeye karar verdiklerinde Scott onlara içecek bir şeyler hazırlamayı önerdi. Adaline ise Orlando'ya teşekkür ettikten sonra aralarına katılacağını söyleyerek üst kata çıktı. Tahmin ettiği gibi Orlando spor salonundaydı.

Evde olduğu zamanlarda çok fazla spor yapıyordu. Bu muhteşem görünüşünü çok çalışmaya borçluydu. Adaline kapıda durmuş onun tek eliyle şınav çekişini seyrediyordu. Sol eliyle yerden destek alıp bedenini kaldırırken sağ eli hiç kıpırdamadan belinde duruyordu. Çıplak bacaklarındaki damarlar her kalkışla birlikte belirginleşiyordu. Genç kız nefesinin hızlandığını hissediyordu ve yanılmadı. Orlando onun nefes seslerini duyarak gözlerini Adaline'a dikti.

Hâlâ şınav çekmeye devam ederken "Bir şey mi oldu, ufaklık?" diye sordu.

Sorusuna dalga geçercesine bir tonlama eklemesi Adaline'ı cesaretlendirdi ve genç kız ona doğru birkaç adım atarak tam önünde dikildi.

"Sadece teşekkür etmek istedim."

Orlando çalışmasını bozmadan "Öyle mi? Ne için peki?" dedi.

Adaline gülümsedi.

"Biliyorsun işte, bu yaptığın çok tatlıydı."

Orlando kafasını kaldırıp genç kızın gözlerine bakmaya çalıştı.

"Tatlı mı? Sen az önce bana tatlı olduğumu mu söyledin? Gerçekten mi?"

Adaline kıkırdarken kafasını olumlu anlamda salladı.

"Ufaklık, bana tatlı dememelisin. Ben tatlı değilim. Az önce kum torbasını nasıl yumrukladığımı izlemen lazımdı. Bunu söylemekten kesinlikle vazgeçerdin."

"Seni daha önce de kum torbası yumruklarken gördüm ve hâlâ tatlısın."

Adaline kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu.

"Böyle tepemde dikilince yüzünü göremiyorum. Önüme otursana."

Genç kız istediği şeyin çok masum olduğunu düşünerek bağdaş kurup Orlando'nun önüne oturdu. Şimdi şınav çekerken her iniş kalkışında onun yüzünü ve gözlerini seyredebiliyordu ama Orlando bu kadarla yetinmedi. Adaline daha ne olduğunu anlamadan genç kızı kavrayıp yere yatırdı ve üzerine çıktı. Bedeninin ağırlığını vermemek için kollarından destek alarak kendini havada tutuyordu ve Adaline nefesi kesilmiş bir halde üzerinde duran adama bakıyordu.

"İşte şimdi teşekkür edebilirsin."

"Bunu nasıl yapmalıyım?"

Orlando eğilip genç kızın kulak memesini dişledi.

"Beni motive ederek başla."

"Ne yapmamı istediğini söyle."

Hissettiği yoğun arzu Adaline'ın sesini bir fısıltıya dönüştürmüştü.

"Sadece o şekilde uzan ve bana bak, Della."

Orlando bunu sanki nefes istermiş gibi söylemişti. Sanki bu ihtiyaçmış ve Adaline bunu yapmazsa yok olacakmış gibi. Genç

kız sadece onun altında uzandı ve yüzüne baktı. Orlando şınav çekmeye devam etti. Her yere inişi genç kızın göğsünü eziyordu. Kasığı kasığına değiyordu ve Adaline için onun sertliğini hissetmek hâlâ utanç vericiydi. Onu istiyordu! Şimdi! Orlando'nun da bunu istediğini gözlerinden anlıyordu ve dudaklarını genç kızın dudaklarına bastırdı.

"Lanet olsun! İçine girmek istiyorum."

Adaline kafasını iki yana salladı.

"Yapamazsın!"

Orlando tek kaşını havaya kaldırıp "Yapamaz mıyım?" diye sordu.

Adaline soluk soluğa "Yapmamalısın." diye fısıldadı. "Herkes aşağıda ve sen benimle sevişirsen bunu anlarlar."

"Bunda yanlış bir şey yok ki. Seviştiğimizi zaten biliyorlar."

"Bu farklı. Ben bu kadar rahat olamam Orlando. Aşağıya inip hiçbir şey olmamış gibi yapamıyorum. Bu beni... utandırıyor."

Orlando sanki kulağına onu sevdiğini fısıldamış gibi gülümsedi.

"Özür dilerim seni sürekli ahlaksızlık yapmaya zorluyorum."

"Önemli değil, ben sana yetmeyecekmişim ya da isteklerini karşılayamayacakmışım gibi hissediyorum. Sinir bozucu, keşke bu kadar utangaç olmasaydım."

Orlando, genç kızın çatık kaşlarını öptü.

"Bu haldeyken inanılmazsın. Sende sevdiğim şey bu zaten Della. Kendini rahatsız hissettiğinde bunu bana söylemelisin ya da üzerime atlamak istediğinde... Tüm beklentilerini karşılarım, her şey senin istediğin gibi olsun."

Adaline elini Orlando'nun göğsüne koydu.

"O halde şimdi kalkmama izin ver. Alay konusu olacağım."

Orlando ona izin verirken durmadan gülüyordu.

***

Adaline, Orlando'yu birkaç gündür göremiyor oluşundan dolayı kendini boş hissediyordu. Yoğun ders programı ve Orlando'nun turneye çıkmadan önce yapması gereken işler ikisini ayırıyordu. Adaline onunla olmaya ne kadar alıştığının farkında değildi. Genç kız boğucu sıcak yüzünden içeride duramamıştı. Verandada ayaklarını uzatmış oturuyor, bir yandan da çocukken biriktirdiği eski moda dergilerini karıştırıp yeni fikirler bulmaya çalışıyordu. Orlando geç geleceğini söylemişti. O ve çocuklar Rich'in ailesinin evine gitmişlerdi. Yeni albümün aranjörlüğünü Rich'in babası yapıyordu. Adaline önemli bir sınavı olduğu için onlara katılamamıştı ve bundan dolayı mutsuzdu. Telefonunun mesaj sesini duyarak heyecanlandı fakat mesaj Monica'dandı.

Monica: Gecenin bu saatinde mesaj attığım için üzgünüm tatlım. Yarınki randevumuzu bir sonraki gün saat 2'ye erteleyebilir miyiz?

Adaline mesajı okuduktan sonra cevap yazmaya başladı. Bir süredir yeni kariyeri için teklifler geliyordu ama sınav yoğunluğu yüzünden Monica ile görüşememiş bir karara varamamıştı.

Adaline: Elbette. Bir sorun yok değil mi?

M: Hayır her şey yolunda. Sadece bu gece Monterey'de Rich'in ailesiyle kalacağız. Alexis'i özlemişler.

Adaline bunu anlayabiliyordu. Kendisi bile ondan nefret eden ve onu reddeden ailesini özlemişti.

A: Çalışma grubu dağıldı mı?

Aslında sorduğu Orlando'nun yakında gelip gelmeyeceğiydi. Çok geçmeden Monica'nın cevabı ekranda belirdi.

M: Grup dağılalı saatler oluyor. Orlando henüz eve gelmedi mi?

Monica'nın kaşlarını çattığını ve endişelendiğini mesajdan

bile hissedebiliyordu. Onu telaşlandırmamak ve ailesiyle geçireceği bir günü mahvetmemek için en uygun cevabı yazdı.

A: Yakında burada olur.
Sen keyfine bak...
Alexis'i benim için öp.

Monica karşılık olarak kalpli öpücük emojisi gönderdiğinde aralarındaki mesajlaşma son bulmuştu. Adaline telefonu elinde tutuyor ve gözlerini dikmiş saate bakıyordu. 02.21 Orlando bu kadar saattir neredeydi ve neden aramamıştı? Kendini daha fazla telaşlandırmamak için Orlando'nun numarasını çevirdi. Uzun çalışların sonunda telefon açıldığında biraz olsun rahatlayan Adaline tuttuğu nefesini verdi.

"Orlando?"

Orlando hızla konuşmaya başladı.

"Özür dilerim Della, benim işlerim vardı ve saatin farkına varmadım. Çoktan uyuduğunu düşünmüştüm."

"Uyumuş olsam bile bana bir açıklama borçlu olurdun."

"Biliyorum. Sadece endişelenmeni istemedim."

"Hâlâ bir açıklama yapmadın?"

Orlando uzun bir süre sessiz kaldı. Bu Adaline'ın rahatsız ve üzgün hissetmesine neden oldu.

"İşlerim vardı."

"Çalışma grubunuz saatler önce dağılmış Orlando."

"Grup ile değildim. Ben yalnızdım... yalnız çalışıyordum."

Adaline kırgın bir tonda "Sana neden inanamıyorum?" diye mırıldandı.

"Çünkü yüz yüze değiliz ve ben sana gelmek için son hızla araba kullanıyorum. Gelince konuşuruz olur mu?"

Genç kız olumlu yanıt vererek telefonu kapattı.

İçine çektiği deniz havası bile boğulmasına neden oluyordu. Orlando'ya karşı hissettiği şey o kadar güçlüydü ki canı yanıyordu. Bu his onu gün geçtikçe tüketiyor ve kendinden ödün

verip kişiliğinden nefret etmesine neden oluyordu. Hayatının böyle olmasını istemiyordu. Onun yanından her ayrılışında şüpheye düşmekten ya da olası senaryolar üretmekten hoşlanmıyordu. Hep böyle mi gidecekti? Orlando'yu yalnız bıraktığı her an huzursuz mu hissedecekti? Bunları düşünürken verandadan kalkıp terliklerini orada bırakarak sahile doğru çıplak ayaklarıyla yürüdü. Serin kumlara basarak deniz kenarına doğru ilerledi. Ne kadar ilerlediğini bilmiyordu ama aydınlatmanın dışındaydı. Arkasına baktığında evin oldukça uzakta kaldığını fark etti. Dalgaların çarptığı kumlara oturup denizin üzerindeki dolunay yansımasını seyretmeye başladı. Küçükken Jenn ile oturup dolunayı seyrederler ve hayaller kurarlardı. Adaline'in bütün hayalleri Orlando etrafında şekillenmişti. Belki de onu bu kadar çaresiz kılan şey buydu. Bunu kendisi yapıyordu. Onun vazgeçemeyeceği nadide bir parça olduğunu düşünüyordu. Belki de peşinde olduğu şey Orlando değildi. Sadece bir hayaldi. Yinede canının bu kadar yanıyor olması çok saçmaydı.

***

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama Orlando'nun varlığını hissederek kafasını çevirdi. Genç adam tam arkasında dikiliyordu. Ayın ışığı yüzündeki endişe ve gerginliği gözler önüne seriyordu.

"Della, beni çıldırtmaya çalışıyorsan, başarıyorsun!"

Ses tonu öfkeli olsada öfkesini kontrol altında tutuyordu.

"Aynısını benim sana söylemem gerekir."

Orlando derin bir nefes alıp genç kızın yanına oturdu.

"Seni göremeyince... Tanrım! Gittiğini düşündüm, kumlardaki ayak izlerini görene kadar kapana kısılmış gibi hissettim."

"Bende bazen kapana kısılmışım gibi hissediyorum."

Adaline ona bakmadan konuşuyordu.

"Şu yaptığımız hastane. İnşaatı hâlâ sürüyor ve ben orayı kontrol ettim. Senin yaptırdığın kat... inşaatı başladı turne için

yola çıkmadan önce görmeni istiyorum. Bu yüzden biraz gecikt[illegible]. Özür dilerim."

Genç kız başını sallamakla yetindi. Orlando, bu uzaklıktan hoşlanmamış olacak ki uzanıp Adaline'ı kendine çekti. Genç kızı kucağına oturtup bacaklarını iki yana atmasını sağladı. Böylece yüz yüze bakabiliyorlardı. Parmak uçlarını Adaline'ın yanağına dokundurdu.

"Özür dilerim. Hâlâ güven sorunları yaşıyorsun, bunu sana ben yaşatıyorum."

"Üzgünüm."

"Üzgün olan benim ufaklık."

Adaline tam bir şey söylemek için hazırlanırken Orlando genç kızı dudaklarıyla susturdu. Elleri hâkim bir tavırla belinde dolaşıyordu. Onu kendine biraz daha yaklaştırdığında Adaline pantolonunun ardındaki sertliğini hissederek inledi. Ne yaparsa yapsın buna karşı koymak çok zordu. Cinsel dürtülerini kontrol edememesinin nedeni Orlando'nun onu gerçek anlamda tatmin ediyor oluşu muydu? Yoksa içindeki derin aşk ile mi ilgiliydi? Orlando'nun dudakları boynuna doğru inerken Adaline bedenini ona sundu. Genç adam hızlıca tişörtünü çıkarıp attığında Adaline'ın çıplak göğüsleri gecenin hafif esintisi ile kabarmıştı. Orlando'nun dudakları vakit kaybetmeden onları aldı. Her zamanki yumuşak emişlerinin yerini saf bir vahşilik almıştı. Adaline ise durmadan ona sürtünmeye devam ediyordu. Bunu yapmayı sürdürürse alev alacağını düşünmesine rağmen kendini durduramıyordu. Orlando kendini geriye doğru yatırarak Adaline'ın üstüne uzanmasını sağladı. Genç kız, adamın botlarını, pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. İkisi de bir yemin etmiş gibi konuşmuyor, şehvetin onları almasına ve tekrar bir araya getirmesine izin veriyorlardı. Adaline şortunu ve çamaşırını çıkarıp tekrar Orlando'nun üzerine yerleşti. Yine şehvetin körleştirme etkisi ile yüzleşiyordu. Orlando elleriyle kızın göğüslerini kapladı.

Yalvarırcasına çıkardığı sesle, "Beni içine al." dedi.

Adaline, Orlando'nun sertleşmiş penisini ıslak vajinasının dudaklarında hissetti.

"Nasıl?"

Daha önce onun yardımı olmadan bunu yapmadığı için gerildi.

"Sadece tut, içine doğru yönlendir. Yolunu bulacak."

Adaline onun dediğini yaparak elini aralarına götürüp genç adamın aletini kavradı ve girişine yasladı. Orlando'nun da itişiyle tamamen yerleşmiş başka kimsenin yapmasının mümkün olmayacağı bir şekilde Adaline'ı doldurmuştu.

Hırıltılı sesiyle "Bu ne biliyor musun?" diye sordu.

Adaline gözlerinin içine bakıyordu.

"Bu, aşkın her santimini hissetmek..."

Adaline başını geriye atarak inledi. Gece bütün sesi yutarak içine aldı. Orlando'nun göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Orlando elleriyle Adaline'ın kalçalarını kavradı ve ritmini ayarladı. Adaline daha ilk dakikada zirvede gezinmeye başlamıştı. Yaptığı şey buydu. Adaline'ın içine işliyordu. Genç kıza bu şekilde her şeyi hissettir, her şeyi kabul ettirir ve her şeyi unuttururdu. Bu Adaline'ı deli gibi ürkütüyordu.

"Bana bak, Della."

Adaline gözlerini açtı ve adamın gözlerine baktı.

"Çok güzelsin."

Orlando'nun fısıltısı karşısında nefesi titredi.

"Orlando..."

"Söyle."

Adaline kafasını iki yana salladı ve aklındaki şeyi söylememek için dudağını ısırdı. Eğer onu sevdiğini söylerse... Her şeyi kabul ettiği anlamına gelirdi. Bunu yapamazdı.

"Della, lütfen. Söyle."

"Yapamam."

Orlando içinde çok özel bir noktaya baskı yaptı. Çok de-

rinlerdeydi. İçinde... Ulaşılamaz bir noktada. Bir anda yerinde doğrulup kollarını Adaline'a doladı. Adaline onun güçlü kolları arasında kırılacakmış gibi narin ama aynı zamanda güvende hissediyordu. Çok yakındı, her an kendini bırakmaya hazırdı.

"Gözlerini kaçırma."

Adaline başını salladı. Orlando'nun gri gözleri derinlerine işliyordu. Genç kız kendini ona bıraktı. Bütün şehveti genç adamla aralarındaki bağlantıdan akıp, birbirlerine karışırken Orlando'da güçlü hamlelerle teslim oldu. Gözlerini Adaline'ın gözlerinden kaçırmadan defalarca tekrarladı.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum..."

***

Kumların üzerinde yatmış Orlando'nun nefes ritmini dinliyordu. Genç adamın kolları etrafına sarılmıştı. Hava sıcak olsada onu esen hafif rüzgârda dahi korumaya çalışır gibi bir hali vardı. Orlando'nun yanında güvende hissediyordu, korunduğunu biliyordu ama bu cam fanusa kapatılmış bir balığın güvenliği gibiydi. Zararlı bir güvenlik... Alışması kolay ama doğaya aykırı. Orlando'nun duygularına inanıyordu fakat hâlâ yanlış hissettiren şeyler vardı. Orlando ne kadar yakınında dursa dursun, o kadar uzaktı. Adaline hâlâ bir bilinmezi sevdiğini düşünüyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Orlando'nun sorusu Adaline'ı düşüncelerinden çekip aldı.

"Seni, bizi..."

Orlando tek dirseğinin üzerine doğrulup Adaline'a baktı.

"Benim, bizim hakkımızda bu kadar karamsar ne düşünüyorsun, ufaklık?"

Parmaklarını Adaline'ın çatılmış kaşlarında gezdirdi.

"Senin hakkında benden hâlâ bir şeyler sakladığını düşünüyorum. Hâlâ sırların olduğunu... Bizim hakkımızda ise içimdeki bu güvensizlik ve şüpheler ile nereye kadar gideceğini düşünüyorum."

"Ben ne yapıyorsan senin için bizim için yapıyorum. Her şeyi aşacağız Della, ilişkiler böyle yürür. Duygular gerçekse hiç bir engel bizim ayağımıza takılamaz."

Adaline kısa bir an gözlerini kapatıp açtı.

"Yani benden bir şeyler saklıyorsun?"

Orlando sessiz kaldı. Uzun süren bu sessizlik Adaline'ı huzursuz etti.

"Bir insanı korumak için onu kafese kapatamazsın. Bu bencillik."

"Bende bencilim zaten. Sevdiğim insanlar söz konusu olduğunda ne kadar bencil olabileceğimi tahmin edemezsin."

Adaline yattığı yerde doğruldu.

"Ben önümüzdeki hafta İngiltere'ye gitmek istiyorum."

Orlando'nun gözleri kısıldı.

"Önümüzdeki hafta turneye çıkıyoruz. Turne dönüşünde Dover'a birlikte gideriz ve aileni görürsün."

Adaline kafasını iki yana salladı.

"Sen turnedeyken ben Dover'a gitmek istiyorum."

Genç adamın kaşları çatıldı. Çenesindeki bir kas seğiriyordu.

"Senden bir şeyler sakladığımı düşündüğün için beni terk edemezsin Della!"

"Seni terk etmiyorum Orlando. İlişkimize ve kendimize zaman tanıyorum. Turnede yalnız başınayken sana güvenmeye çalışacağım ve sende benden sakladığın şey her neyse onu bana açıklamak için kendini hazırla, tabii bunu şimdi yapmak istemiyorsan."

Orlando kesin ve net bir şekilde "Dover'a gitmeni istemiyorum. Benimle gel." dedi.

Sözlerini sürdürürken Adaline'ın yüzünü avuçlarının içine almıştı.

"Senden sakladığım bir şey yok."

"Bana yalan söyleyemediğimi söylemiştin... sende yapamıyorsun."

Orlando cevap vermedi. Adaline derin bir nefes aldı.

"Bugün Jenn ile konuştum. Düğün tarihi yaklaştıkça geriliyor. Bana bir şey söylemedi ama orada olmamı istediğini biliyorum. Ve Margaret tekrar hamile... onu da görmeliyim."

"Öp beni, Della."

Adaline dudaklarını onun dudaklarına değdirdi adamın kalın dudaklarını öpmeye başladığı sırada Orlando ona sımsıkı sarılıp kendine çekti.

"Beni bırakmayacaksın."

"Seni bırakmayacağım."

"Ve geri döneceksin."

"Geri döneceğim."

Adaline fısıltıyla "Döndüğümde konuşacağız." diye mırıldandı.

Orlando onu onayladı.

"Döndüğünde konuşacağız."

32. Bölüm

MACFADYEN

Ayrılış tarihleri yaklaştıkça Orlando büyük bir gerginliğin pençesine düşüyordu. Adaline ondan ayrılmak istememesini tatlı bulsada ara sıra bunu yapmaya mecbur kalacaklarını bilmesini istiyordu. Jenn'e, Dover'a geleceği haberini verdiği için artık geri dönüş yoktu. Genç kız bu haberi sevinç çığlıkları içinde karşılamış hatta Adaline'ın biletini bile bizzat almıştı. Adaline ailesiyle hâlâ görüşmediği için Jenn'in evinde kalacaktı. Bu durum onu Bay MacFadyen'den dolayı ürkütsede yaşlı adam ona karşı her zaman mesafeli olmuştu. Son ders günü koleksiyon sunumuydu. Luz, turneye kadar Luke ile bir haftalık bir tatile çıktığı için minik defileye katılamayacaktı ama Monica ve Clementine onun yanındaydı. Clementine gösterişli fiziği sayesinde Adaline'ın geçmiş-günümüz uyarlaması kıyafetlerini büyük bir özgüvenle taşımıştı. Monica ise Adaline'ın en cesur kıyafetlerini giyerek herkesin ağzının açık kalmasına neden olmuştu. Sonuçta başarılıydı, dersin hakkını vermişti. Soyunma odası olarak kullandıkları boş sınıfta Clementine ve Monica'ya sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim, gerçekten. Bunun anlamı benim için çok büyük. Bugün Los Angeles'ta yalnız olmadığımı fark ettim. Bu... bu, mükemmel bir his."

Adaline kıyafetlerinin mükemmel sergilenmesinden önce yalnız olmadığı için memnundu. Elbette bir cansız manken üzerinde de kıyafetlerini gösterirdi ama bu farklıydı. Bütün dönem boyunca pek fazla arkadaş edinememişti ve sınıf arkadaşlarına modellik yapacak arkadaşları varken kendisi soğuk görünmek istememişti. Çıkan magazin haberlerinden sonra okulda onunla arkadaş olmak isteyen bu sayede ünlü olmayı hedefleyen bir grup ve kendini beğenmiş olduğunu düşünerek ondan uzak duran başka bir grup vardı. Monica anaç bir edayla Adaline'a gülümsedi.

"Teşekkür etmene gerek yok hayatım, bu muhteşem bir deneyimdi. Kendimi top model gibi hissettim."

Monica'nın tiz kahkahası sınıfta çınlarken Clementine, Scott'ın yardımıyla kıyafetini çıkarıyordu.

"Ben de inanılmaz eğlendim! Ne zaman ihtiyacın olursa beni ara. Hatta bir hamile koleksiyonu yapıp beni özel olarak çağırabilirsin."

Clementine kıkırdarken Adaline'da gülümsemeden edemedi.

Scott boğazını temizleyerek "Orlando'da benim defilemde erkek model olur mu acaba?" dedi.

Şakacı tavrı herkesi güldürdü Adaline'ın gülme sebebi Orlando'yu podyumda Scott'ın tasarladığı çiçekli gömlekleri giyerken düşünmekti. Bu kahkahaları bozan sert ses genç kızın donup kalmasına neden oldu.

"Asla!"

Scott ellerini havaya kaldırıp "Sadece şaka yapıyordum. Zaten benim kıyafetlerim daha zarif erkek vücutları için. Senin hatların ise..." genç adamı baştan aşağı süzüp "...çok kaba." dedi.

Orlando bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada Adaline araya girdi.

"Orlando? Senin burada ne işin var?"

Orlando bir beysbol şapkası ve güneş gözlüğünün altında

gizlensede bu bedenle dikkat çekmemesi çok zordu. Gözlüklerini çıkarıp Adaline'a sevimli bir tavırla göz kırptı.

"Bunun önemli bir gün olduğunu sanıyordum. Haftalardır buna hazırlanmıyor musun ufaklık?"

Adaline hızlı adımlarla ona doğru yürüyüp kendini kollarına attı. Dudaklarını minnetle öperken Orlando ayaklarını yerden keserek onu kucaklamıştı. Arkalarından duydukları kıkırtılar ile Orlando genç kızı yere indirip kafasının tepesine sevimli bir öpücük bıraktı.

"Bütün defileyi izledin mi?"

Orlando başını salladı.

"Hepsini..."

"Ve?"

"Ve gerçekten harikasın. Seninle ne kadar gurur duyduğumu tahmin edemezsin. Beni çıldırtan her başkaldırışının kendi ideallerin için olduğunu biliyorum. Ne kadar kafayı yesem de bunu yapmanı istiyorum. Peşinden gitmeni..."

Adaline gülümsedi ve bir kez daha Orlando'ya karşı hislerinin baskınlığını hissetti.

***

Orlando havalimanındaki insanları umursamadan genç kızı bir kez daha kendine çekerek dudaklarını tutkuyla öptü.

"Gitme."

"Orlando, sadece birkaç hafta. Bence dayanabilirsin."

Orlando omuzlarını silkti. Elleri Adaline'ın omuzlarında duruyordu.

"Dayanamam."

"Yapabilirsin."

Adaline şakacı bir edayla onun karnına vurdu.

"Uslu bir çocuk olacaksın değil mi?"

Orlando mutsuz bir kahkaha attı ama bu kahkaha dudaklarına ulaşmadı, Adaline gamzesini bile görememişti.

"Benimle gelip kontrol edebilirsin."

"Yani sana güvenemez miyim? Ben yanında değilken şüphe içinde mi olmalıyım?"

Genç adamın kaşları çatıldı.

"O adamı geride bıraktım Della. Bundan sonra tek bir amacım var o da seni kaybetmemek. Nasıl boktan bir şey olduğunu biliyorum çünkü."

Bu sefer Orlando'yu tutkuyla öpen Adaline oldu. Geri çekildiğinde uçuşunun anonsunu duydu.

"Gitmeliyim."

"Kendine dikkat et, Della."

"Sende..."

Adaline uçuş kapısına doğru ilerlerken Orlando'nun sesini duydu.

"Della!"

Arkasını dönerek adama baktı. Orlando'nun kendisine bakışı onu İngiltere'ye gitmekten vazgeçirecek kadar tutkuluydu. Adaline o anda genç adama bir şey vermesi gerektiğini fark etti. Vazgeçmediğine, geri döneceğine ve kendisine karşı dürüst olmaktan korkmaması için bir şey...

Orlando'nun gözlerinin içine odakladığı bakışları pek çok şeyi anlatıyor olsada genç kız yinede duyabileceği bir sesle "Seni seviyorum." dedi.

Orlando'nun gülümsemesi genişledi. Gamzeleri açığa çıkarken, "Bende!" diye fısıldadı.

Dudak hareketlerini okumak Adaline için yeterliydi.

Uçağın küçük penceresinden bulutları seyrederken düşünüyordu. Bir gün Dover'a dönmesi gerektiğini biliyordu. Bugün olmasa Jenn'in düğünü için olacaktı ama yinede dönecekti. Fakat bir kez bile ailesiyle ne yapacağını düşünmemişti. Onlarla

barışmak istiyordu, tekrar onların kızı olmak istiyordu ama kendinden, ideallerinden ve fikirlerinden vazgeçmek istemiyordu. Yirmi bir yıl boyunca bunu pek çok kez yapmamış mıydı? İyi bir kız olmak için kendinden yeterince ödün vermişti. Şimdi yapabileceklerini, başarabileceklerini biliyorken buna izin vermesi imkânsızdı.

Havaalanında onu bekleyen Jenn'i gördüğü anda gülümsedi. Genç kız hatırladığı gibiydi. Bir insanın nasıl olup da abisinden bu kadar farklı göründüğünü anlayamıyordu. Orlando'nun aşırı iri fiziğine nazaran Jenn fazla narin ama kıvrımlıydı. Bu kıvrımları dans etmeye borçluydu ve Adaline ona uzaktan bakarken keşke o dans derslerine gitseydim diye düşündü. Jenn'in dalgalı saçları beline kadar uzanıyor röfleli uçları ışıl ışıl parlıyordu. Güneş gözlüklerini başının tepesine kaldıran genç kadın Adaline'ı fark ederek koşmaya başladı. Saniyeler sonra Adaline *'Aşırı sarılmaya!'* maruz kalmış bir şekilde arkadaşının kahkahalarına eşlik ediyordu. Jenn bir adım geri çekilerek arkadaşını incelerken gözlerinde neşeli pırıltılar geziniyordu.

"Aman Tanrım! Şu haline bak, nefes kesici görünüyorsun, Della. Sen sanki... sanki büyümüşsün."

Adaline gözlerini devirdi.

"Benden küçük bir kızdan bahseder gibi bahsetme Jenn."

Jenn parmak uçlarında yükselip Adaline'ın yanağına sulu bir öpücük bıraktı.

"Artık küçük bir kız olmadığını biliyoruz. Öyle değil mi, ufaklık?"

Adaline kaşlarını çatarken Jenn kahkaha atmaya başladı. Jenn'in arabasına bindikleri sırada Adaline telefonunu çıkarıp Orlando'ya mesaj yazmaya başladı.

Adaline: Uçaktan indim, Jenn beni havaalanından aldı. Güvendeyim.

Jenn, Adaline'a düğününe iki ay kaldığından bunun stresiyle baş etmekte ve karar vermekte zorlandığından bahseder-

ken genç kız onu dinliyordu. Elinde tuttuğu telefonundan mesaj sesini duyarak gözlerini telefona çevirdi.

Orlando: Jenn'in yanında güvende olacağından emin misin, ufaklık? Gelip seni kaçırabilirim.

Adaline farkında olmadan kıkırdadığında Jenn uzanıp genç kızın elinden telefonu alıp mesajı okudu.

"Tanrım, Della! Gerçekten mi? Beni aylardır görmüyorsun ama henüz birkaç saat önce yanından ayrıldığın abime mesaj mı atıyorsun? Bu çok küçük düşürücü. Yıllarca yanında olan bendim ve bütün o aşk mızırdanmalarını ben dinledim."

O sırada kırmızı ışıkta duruyor oluşları Jenn'in hızlı bir mesaj yazmasına olanak sağladı.

Jennie: Della'yı rahat bırak. Burada olduğu süre içinde bana ait.

Telefonu Adaline'a geri verirken "Şimdi o telefonu kaldır." dedi.

Fakat Adaline telefonu çantasına koymadan önce Orlando'dan gelen son mesajı okuyabilmişti.

O: O, her zaman benim.

***

MacFadyen malikânesinin bulunduğu tepeyi aştıkları sırada Adaline gergindi. Anne ve babasının birkaç dakika uzakta yaşıyor olmaları ve onlarla kaçınılmaz bir şekilde karşılaşacağı gerçeği bu seyahatin kötü yanlarından biriydi, bunu şimdi daha net bir şekilde hissediyordu. Jenn onun gerginliğini fark ederek elini uzatıp Adaline'ın kolunu sıktı.

"Endişelenme, Orlando ile barıştığın haberleri onları biraz olsun rahatlattı. Seni affedecekler."

"Endişelendiğim beni affetmeleri ya da etmemeleri değil. Aflarını istemiyorum Jenn, beni anlamalarını istiyorum. Haya-

tımda Orlando olsun ya da olmasın Adaline olmama izin vermelerini istiyorum."

Jenn anlayışla başını salladı.

"Orlando ile birbirinizi neden seçtiğinizi anlayabiliyorum."

Gülümsemesi Adaline'a güç verdi.

Jenn aracı malikânenin önünde durdurdu ve şoförlerden biri aracı garaja götürmek üzere yanlarına geldi. Valizleri almak için gelen adam evin emektar hizmetkârıydı ve Adaline onu yıllardır tanıyordu. Adama gülümsedi aklına bir anda çocukluğu geldi.

"Hoş geldiniz hanımefendi."

"Hoş buldum Jeff fakat hâlâ o eksik dişli kız çocuğuyum, bir hanımefendi değil."

Jeff bıyıklarının altından güldüğünde Adaline'da ona karşılık verdi. Jenn ile merdivenleri çıkıp evin içine girdiler. Bu ev Adaline için her zaman bir evden çok soğuk bir müzeyi andırıyordu ama yinede çocukluğunun burada geçtiği düşünülürse içinde bir sıcaklık hissediyordu. Jenn hoplaya zıplaya onu merdivenlerden çıkarıp kendi odasına yönlendirdi. Kapıyı arkalarından kapatıp gözlerini Adaline'a dikti.

"Ah, Della! Burada olduğun için o kadar mutluyum ki."

Kollarını genç kıza sıkıca sardığında Adaline'da aynı şeyi fısıldadı.

"Ben de yanında olduğum için çok mutluyum. Beni senden daha iyi tanıyan kimse yok Jenn."

Adaline bütün öğleden sonrayı Jenn ile onun odasında oturup düğün hakkında konuşarak geçirmişti. Adaline uzaklara daldığı bir sıra Jenn onun saçını okşadı.

"Seni huzursuz eden şey ne Della?"

Adaline ayaklarını uzatıp başını Jenn'in yatağının üzerinde duran kabarık yastıklara koydu.

"Orlando..."

"Eee?"

"Benden bir şey saklıyor. Büyük, ciddi bir sır."

"Bunu nereden biliyorsun peki?"

"İçimde hissediyorum."

Jenn gülümsemeye çabaladı.

"Onunla ilgili olduğunu düşünüyorsun değil mi? Georgia ile?"

Adaline başını sallayarak onu onayladı.

"Nedense öyle olduğunu düşünüyorum. Babanın ortaklığı neden bitirmediği ile ilgili bir şeyler öğrendin mi?"

Jenn rahatsız olduğu zamanlarda yaptığı gibi dudağının içini dişledi. Adaline onun bir şey sakladığını fark ederek dizlerinin üzerine doğrulup genç kızın yüzüne baktı.

"Hadi ama Jenn, söyle bana."

"Babama sordum."

"Neyi? Öylece gidip Jesse ile ortaklığı neden bitirmediğini mi sordun?"

Jenn başını salladı.

"Bunu öğrenmeye ihtiyacın vardı ve en doğru cevabı babamdan alabilirdim."

Adaline bunu yapmanın genç kız için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Çok zorda kalmadıkça Bay MacFadyen ile konuşmaktan kaçınırdı.

"Üzgünüm Della ama işlerine karışmamamı istedi. O her zaman ailemiz için en doğru gördüğü şeyi yaparmış. Jesse'nin parası olmadığını öğrendiğimize göre sanırım bu politik çıkarlarla ilgili. Jesse Cox'un siyasiler arasında tanıdığı isimler azımsanacak gibi değil."

Adaline'ın yüzü düştü ama Jenn zaten stresli olduğu ve onu daha fazla üzmek istemediği için yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi. Jenn kendini yataktan dışarı attı.

"Acıktım. Dışarı çıkıp bir şeyler yemeye ne dersin?"

Bu onu neşelendirmiş görünüyordu. Başka zaman olsa Ada-

line bunu yapamazdı çünkü ailesi oturdukları araziden başka bir yere gitmesine izin vermezdi. Bütün hayatı kendi evi, MacFadyen malikânesi, kilise ve eski deniz fenerinden ibaretti. Fakat şimdi kimseden izin almasına gerek yoktu.

Gülümseyerek "Hadi gidelim." diye şakıdı.

Jenn arabasını Dover limanına yakın deniz kenarında ünlü bir balık restoranının önünde durdurdu. Bu restorana sadece çok özel zamanlarda gelebilirdi ama artık hiçbir şeyden mahrum kalmasına gerek yoktu. Onları karşılayan garson rezervasyonları olmamasına rağmen Jenn'in soyadını duyduğu anda deniz kenarında bir masa ayarlamayı başardı. Deniz gecenin karanlığından simsiyah görünsede aydınlatmalar tepede parlayan ay ile birleşip hoş bir manzarayı gözler önüne seriyordu. Kıyıya vuran hafif dalgalar limandaki tekneleri hareket ettiriyor rahatlatıcı bir gıcırdama sesinin çıkmasına neden oluyorlardı. Adaline rüzgârın taşıdığı biraz mazot, iyot ve balık kokusunu içine çekti. Çoğu kişi bu kokunun çirkin olduğunu düşünebilirdi ama değildi.

"Burayı özlediğime inanamıyorum."

Jenn ona bakarak "Orlando'nun evininde deniz kenarında olduğunu sanıyordum." dedi.

"Aynı şey değil. Onun kendine ait temiz bir sahili var. Oysa bu koku, iyi ve kötü şeyleri bir araya getiriyor. Yaşanmışlıkların güzelliği gibi... Nasıl ifade etmem gerek bilmiyorum."

Jenn gözlerini devirirken "Buradan kurtulmak için can atan kıza bakın." diye mırıldandı.

Yemeklerini sipariş ettikten sonra Jenn tuvalete gitmek üzere yerinden kalktı. Adaline bu süre içinde Orlando ile konuşmak için telefonu çantasından çıkarıp hızlıca genç adamı aradı.

"Della..."

Orlando'nun içini çekerek adını fısıldaması Adaline'ın nefesini kesti.

"Orlando, ben sadece... Nasıl olduğunu merak ettim. Uçağınız indi mi?'

"Evet, Stockholm'deyiz. Bir saat önce otele yerleştik."

Sesi yorgun ve uykulu geliyordu.

"Seni uyandırdım mı? Üzgünüm."

"Beni hep uyandır Della."

Adaline'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Orlando hafifçe öksürüp "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Adaline ailesini kastettiğini düşünerek "Evet, her şey yolunda." diyerek genç adamı cevapladı. "Henüz ailemi görmedim."

Orlando'nun dudaklarından bir mırıltı çıktı.

"Peki ya babamı?"

Orlando'nun bunu sorarken sıkkın ve kararsız olduğunu fark etmişti.

"Onu da görmedim. Bilirsin pek ortalıkta görünmez... Fakat Jenn sağlığının iyiye gittiğini söyledi."

Genç adam sessiz kaldı.

"Orlando... onu aramaktan çekinmemelisin. Az zamanı kaldı ve bunu biliyorsun."

"Biliyorum onu arıyorum. Yani aradım. Birkaç sefer..."

"Hım... Bundan haberim yoktu."

Adaline o anda Jenn'in geldiğini fark etti.

"Jenn geliyor, kapatmalıyım."

Orlando'nun nefesinden gülümsediğini hissetti.

"Onu benim için öp ve ufaklık, seni çok özledim."

Adaline dudaklarını dişledi.

"Bende seni özledim."

Telefonu kapattığında Jenn yüzünü buruşturdu.

"Abim ve senin aşk kuşu olduğunuza inanamıyorum bu çok iğrenç."

***

Malikâneye döndüklerinde Adaline uyumak için Jenn'in yan tarafındaki misafir odasına geçti. Saat oldukça geçti ve genç kız başını yastığa koyduğu anda susadığını fark ederek yerinden kalktı. Malikâne geceleri gözüne hep ürkütücü görüntürdü. Kabartmalar ile bezeli ağır kapıyı sessizce açarak gece lambalarıyla aydınlatılmış koridora çıktı. Parmak uçlarında koridor boyunca ilerlerken sessiz olmaya çabalıyordu. Yerin ahşap kaplaması yer yer gıcırdıyordu. Sessizlik içinde mutfağa inmeyi başardığında tuttuğu nefesini verdi. Mutfakta kimse yoktu.

Yakınlarda yaşayanlar evlerine gitmiş burada yaşayanlar ise müştemilata çekilmişti. Kendine bir bardak su doldurup içti ve tekrar parmak uçlarında ilerleyip odasına dönmek üzereyken Bay MacFadyen'in tekerlekli sandalyesinin sesini duydu. Bedenindeki gerginlik had safhadaydı. Bay MacFadyen onu hep korkutmuştu. Artık kocaman bir kız olmasına rağmen hâlâ ondan korktuğunu ve çekindiğini hissetti. Bardağını tezgâha yavaşça bırakıp mutfaktan çıkarak salona geçti. Bay MacFadyen arkası dönük bir şekilde salonda yere kadar inik camların önünde duruyordu. Adaline yeterince sessiz olursa onu fark etmeyeceğini düşünerek iki adım attı ama adamın hırıltılı sesi onu durdurdu.

"Mary?"

Adaline bu şekilde hitap eden bir kişi vardı, o da şu anda kaçmaya çalıştığı adamdı. Ne yazık ki artık yakalanmıştı. Kafasını çevirdi adamın hâlâ arkası dönüktü bu ürkütücüydü.

Genç kız titrek bir şekilde "Bay MacFadyen." diye mırıldandı.

"Ben... ben, su içmek için kalkmıştım. Bir şeye mi ihtiyacınız var?" diye sordu.

Adam tekerlekli sandalyesini genç kıza doğru çevirdi. Bu haliyle bile oğluyla arasında ayırt edilebilir bir benzerlik vardı. Gri gözlerini genç kızın üzerine odakladı.

"Dover'a hoş geldin."

Adaline sert ifadesiyle böyle bir şey söylemesine şaşırmıştı. Kekelemesini kontrol altında tutamadı.

"Şey... ho-hoş buldum. Ben... sizi görmem gerekirdi ama kusura bakmayın lütfen."

"Sorun değil. Kimse yaşlı, huysuz bir adamı görmek istemez."

"Lütfen öyle söy-"

Adam, kızın sözünü kesti.

"Orlando ile tekrar beraber olduğunu duydum."

Adaline kararsızlıkla başını evet anlamında salladı.

"Seni zorluyor mu?"

"Orlando öyle bir insan değil."

Aniden ses tonu istediğinden yüksek çıkmıştı.

"Orlando bana benziyor ve biz daima istediğimiz şeye sahip oluruz Mary. Eğer isteğin dışında onunla birlikteysen ya da mutlu değilsen o kas kafalı babanı ya da huysuz anneni dert etmene gerek yok. Burada kalabilirsin."

Adaline'ın gözleri kocaman açılmıştı aynı şekilde ağzı da... William MacFadyen'den duymayı hayal dahi edemeyeceği şeylerdi.

"Ben... Teşekkür ederim Bay MacFadyen ama buna ihtiyacım yok. Orlando ile mutluyum. Bazı şeyler aceleye geldi ve birbirimizi tanımıyorduk ama artık tanımaya çalışıyoruz. İstediğim için onun yanındayım."

Adam tekerlekli sandalyesini koltukların olduğu bölüme ilerletti. Başını çevirip Adaline'a baktı ve hafifçe öksürdü.

"Yaşlı bir adamla biraz oturmak ister misin?"

Adaline'a büyük koltuğu işaret ettiğinde kız cevap vermeden kendini koltuğa doğru ilerlerken buldu.

33. Bölüm

ARALIK KAPI

Birkaç dakikadır devasa koltukta oturmuş karşısındaki adamın oksijen maskesiyle soluk alıp verişini dinliyordu. Onunla ne konuşacağını merak ediyordu, burada bulunmak bile genç kızın gergin anlar yaşamasına neden oluyordu. Bay MacFadyen nihayet maskesini bıraktı ve kendinden emin bir tavırla Adaline'a baktı. İnsanlarla konuşurken her zaman çenesini yukarıda tutardı, bu ona daha korkutucu bir hava katıyordu.

"Son aylarda hayatın çok fazla değişti ve bu değişimin en büyük suçlusu olarak kendimi görüyorum."

Sesi her zamanki gibi emir verir tondan ziyade bir pişmanlığın etkisinde gibi çıkmıştı. Adaline sesini çıkarmadan onu dinlemenin en iyisi olduğunu düşünüyordu.

"Seni Jennie'den asla ayırmadım. Sana Mary ismini bile ben koydum. Jennie ve sana yeterince ilgi gösteremediğimi biliyorum ama kötülüğünüzü de asla istemedim."

Orlando'yu hiç hesaba katmıyor oluşu Adaline'ı sinirlendiriyordu. Nasıl bir baba oğlunu tamamen yok sayabilirdi? Kendi ailesi de o yokmuş gibi mi davranıyorlardı?

"Birkaç defa senin Jennie'ye, Orlando'dan bahsetmene ku-

lık misafiri oldum. Nişandan önce sen ve Jennie oda da Orlando hakkında konuşuyordunuz. Jennie, abisini seninle evliliğe ikna edebileceği komik bir plan yapmıştı."

Adaline o konuşmayı dün gibi hatırlıyordu. İçten içe evlilğin olmasını deli gibi istesede Jenn'in, Orlando'yu bu evliliğe ikna edemeyeceğinden de emindi. Adam öksürmeye başladı kendini toparladığında sözlerini sürdürdü.

"Jennie istemeden bana Orlando'yu aileye yeniden dâhil edecek, onu hem cezalandırıp hem de ödülleneceğim bir plan vermiş oldu."

Genç kız gözlerini daldığı noktadan ayırmadan "Onu, benimle evlenmeye zorladınız." diye mırıldandı.

Orlando haklıydı. Bu evlilik bir şekilde Adaline'ın etkisiyle olmuştu.

"Evet, fakat kötü bir amacım yoktu Mary. Asla seni üzmek istemedim."

"Peki ya Orlando? O umurunuzda olmadı mı? Beni istemiyordu, bunu biliyordunuz."

Adaline ilk defa kendinden emin bir şekilde adamı sorguladığını fark etti.

"Seni tanımak için kendine fırsat vermezdi ama ben bunu sağladım ve sonucun iyi olacağını düşünüyordum. Orlando bana benziyor. O ve benim gibi adamlar korunmaya muhtaç, kırılgan ve naif şeyleri severiz."

Bu söylediği Adaline'ı daha fazla sinirlendirdi. Bu adam onu ne sanıyordu? Bir çeşit kedi yavrusu mu? Hızla yerinden kalktı artık ses tonunu umursamıyordu.

"Yanılıyorsunuz ben ne acizim ne de bir zavallı. Onsuz da iyi olabileceğimi herkese gösterdim. Benim kimseye ihtiyacım yok. Orlando'da bunun farkında. Ben ayaklarımın üzerindeyken ve gayet mutluyken bana geri döndü."

William MacFadyen kafasını sallarken gözleri Adaline'ın

üzerinde geziniyordu hiç olmadığı kadar sessiz oluşu genç kızı rahatsız ediyordu.

"Haklısın, zaten ben de büyük bir yanlış yaptığımı fark ettim. Orlando asla geri döndürülemez bir şekilde mahvolmuş. Sadece senden özür dilemek istedim Mary. Seni bu üzüntünün ve sıkıntının arasına ben sürükledim. Ülkenden, ailenden uzaklaşmana, sana asla hak ettiğin değeri vermeyecek bir adama daha çok bağlanmana neden oldum."

Adaline'ın bu anlamsız konuşma karşısında kafası karışıyordu. Tekrar koltuğa oturup bir süre sessiz kaldı. Bay MacFadyen, Orlando ile barıştıklarını ve her şeyin iyiye gittiğini biliyor olmalıydı. O halde sorun neydi? Neden Orlando hakkında bu kadar olumsuz düşünceler besliyordu. Bir çeşit bunama mı yaşıyordu?

"Ben... ben anlamıyorum."

Adam tekerlekli sandalyesini genç kıza iyice yaklaştırdı ve eline uzanıp tuttu. Buruşuk ellerinde damarlar görünüyordu. Orlando'nun sert ellerine nazaran Bay MacFadyen'in uzun ve ince elleri vardı. Neredeyse bir erkek için fazla zarif... Bunları düşünürken adamın dokunuşunu ilk defa hissettiğini fark etti. Bay MacFadyen asla kimseye karşı yakınlık göstermezdi. Jenn'e sarıldığını ya da öptüğünü hiç görmemişti, bu şekilde teselli eder gibi dokunmadığından da emindi.

"Sen Orlando'ya uygun değilsin. Bir an önce ondan kurtulman gerek kızım. Ailenle senin adına konuşacağım, istersen okuluna devam etmeni sağlarım. Bunu sana borçluyum."

Adaline tepkisiz bir şekilde duyduklarını anlamlandırmaya çalışırken adamın dokunuşu yok oldu ve tekerlekli sandalyesi bir kez daha çalışıp ondan uzaklaştı.

Genç kız ayağa kalkarak "Ne söylemeye çalışıyorsunuz Bay MacFadyen?" diye sordu.

Adam ona bakmadı ama kısık bir tonda mırıldandı.

"Sadece kendini bir an önce kurtarmanı söylüyorum."

***

Adaline dakikalar, belki de saatlerce salonda yalnız başına oturdu. Karanlık odaya sadece pencerelerden yansıyan bahçe ışıkları aydınlatıyordu. Adaline ise başını elleri arasına almış düşünüyordu. Orlando için üzülüyordu. Bay MacFadyen ne olursa olsun Orlando'yu anlamaya çalışmayacaktı. Bu konuşmalarının başka açıklaması olamazdı. Orlando'nun düzelmeyeceğini ve Adaline'ı da kötü yönlendirdiğini düşünüyordu. Orlando'yu kötü bir şeytan gibi tasvir ediyordu. Oysa Adaline, onun ne kadar iyi kalpli, başarılı, çalışkan ve tutkulu olduğunu biliyordu. Yıllarca görmediği babasının zorlamalarıyla evlendiği kıza karşı bile yeterince kaba davranmayı beceremediği. Yaptığı tüm hataların bağımlılıklarından ve öfkesinden kaynaklandığını anlıyordu. Orlando kapana kısılmış hissetmişti. Hayatı boyunca... William MacFadyen gibi bir adamın zorbalıklarıyla mücadele etmişti buna rağmen olabildiğince nazik ve düşünceliydi.

Adaline sabah uyandığında dalgın bir ruh halindeydi. Kahvaltı masasında Jenn'in ısrarlarına dayanamayarak ona dün gece Bay MacFadyen ile yaptığı konuşmadan bahsetti. Nihayet söyleyecekleri son bulduğunda Jenn kalkmış kaşlarıyla duyduklarını sindirmeye çalışıyordu.

"Orlando'dan bu kadar aşağılık biri gibi bahsetmesine inanamıyorum! Onun yüzünden abimi yıllarca göremedim. Şimdi de gelmiş senin ondan uzaklaşmanı istiyor. Tabii, Orlando'nun seninle evlenip iyi evlat olarak dizinin dibinde oturacağını düşündü ve şimdi de istediği olmadı diye-"

Jenn cümlesini yarıda kesti. Sinirden yüzü kızarmıştı ve elindeki çatalı sımsıkı tutuyordu.

"Bunun biraz benimle de ilgili olduğunu düşünüyorum. Ailem mutlaka mankenlik maceramdan babana bahsetmiştir."

Jenn gözlerini devirdi.

"Orlando'nun seni de yoldan çıkardığını düşünüyorlardır."

Adaline onu onayladı.

"Yinede Bay MacFadyen'in söyleyiş tarzı bana, sanki bir şey-

ler biliyormuş ama saklıyormuş hissi verdi. Bir yanım Orlando hakkında şüpheye düşüyor. Benden sakladığı bir şey olduğundan eminim Jenn, sence baban sakladığı şeyi biliyor olabilir mi?"

Jenn omuzlarını silkti.

"Bunu hiç sanmıyorum Della. Babam ve Orlando konuşmuyorlar. Emin ol babam, Orlando hakkında bir şey bilse bunu ilk fırsatta ona karşı kullanmaktan çekinmezdi."

"Orlando, babasını aradığından bahsetti."

"Öyle mi? Bunu ne zaman söyledi?"

Adaline çay fincanını masaya bırakıp sandalyesinde kıpırdandı.

"Dün telefonda konuştuğumuzda."

Jenn düşünürmüş gibi gözlerini kıstı.

"Bunu benim için yapmış olabilir?"

Adaline merakla ona baktığında sözlerini sürdürdü.

"Babam, siz evlendikten sonra Orlando hakkında çıkan haberlere çok öfkelendi ve bir daha bu kapıdan içeri girmesine izin vermeyeceğini söyledi. Bende paniğe kapıldım. Düğün çok yakındı ve ben... Ben Orlando'dan yeteri kadar ayrı kalmıştım. Orlando'yu aradım, biraz ağladım ve yakındım. Sanırım buna dayanamadı ve babamı aradı."

Adaline anlayışla başını salladı. Elbette Orlando'ya kardeşinden başka hiçbir güç bunu yaptıramazdı.

***

Adaline, Dover'ın Buckland bölgesinde yaşayan ablasını ziyarete gittiğinde ruh durumu biraz daha düzelmiş ve kafası dağılmıştı.

Henüz bir yaşındaki yeğeni Harry'nin sarı saçlarını okşarken Margaret'ın gülen suratına bakarak "Yeniden hamile olduğuna inanamıyorum. Bu çılgınlık." diye sitem etti.

Jenn, Harry'i kucakladığı sırada Margaret içini çekti.

"Açıkçası bende bu kadar çabuk hamile kalmak istememiştim. Planlı değildi, yinede Brian çok mutlu ve bende öyleyim."

Adaline, ablası adına mutlu olmuştu. Jenn, genç kıza göz kırparak "Sende bana bir yeğen yapacak mısın Della?" diye sordu.

Adaline yüzünü buruşturup gözüne ışık tutulmuş tavşan gibi bakarken öksürmeye başladı.

"Tanrım! Tabii ki hayır. Orlando ve ben çocuk istemiyoruz. Özellikle ben... uzun yıllar..."

Elbette Adaline günün birinde Orlando'dan bir çocuk sahibi olmayı düşünebilirdi *'İkisi de bu konuda istekli olduğu bir zamanda.'* fakat şimdi bunu düşünmenin bile sırası değildi. Düşüncelerini bundan uzaklaştırıp Margaret gibi yanlışlıkla hamile kalmamayı umdu. Jenn minik Harry'i oyalarken Margaret, Adaline'ın elini tutup kendi dizine koydu. Adaline gözlerini genç kadına dikmişti. Birbirlerine fiziksel ya da ruhsal olarak benzer hiçbir yanları olmasa da kardeşlerdi. Margaret sarı saçlarını şık bir topuz yapmış, koyu kahve gözleri ışıl ışıl bakan sevimli bir kadındı. Adaline'ın ise daha sıra dışı bir görüntüsü vardı. Margaret her zaman aile için övünç kaynağı olsada daha genç olduğu zamanlarda gizlice tüm kuralları yıkardı. Oysa Adaline yıllarını ailesinden takdir görmek için harcayan sessiz ama ışık dolu o kızdı.

"Anne ve babama kızgın olduğunu biliyorum Della ve bu konuda çok haklısın fakat onları görmeyi düşünmüyor musun?"

Adaline kafasını iki yana salladı.

"Onlara giden ben olmayacağım Margaret. Beni reddeden, arkamda durmayan onlardı."

"Biliyorsun, onlar... çok gelenekseller."

"Bu geleneksellik değil. Bu anlayışsızlık, ikisi çok farklı şeyler. Büyükannem gelenekseldi ama hayallerimin peşinde koşmam gerektiğini ondan öğrendim. Anne ve babam ise her fırsatta bana engel olmaya çalıştılar."

Margaret anlayışla Adaline'ı onaylarken kollarını boynuna dolayıp ona destek olacağını gösterdi.

Malikâneye geri döndüklerinde Jenn organizatörü arayarak randevu ayarlamak ve seçenekleri tekrar değerlendirmek için görüşmeye başlamıştı. Adaline bunu fırsat bilerek koridora süzülüp Orlando'yu aradı. Şu an Orlando'nun işi olup olmaması umurunda değildi. Dün gece Bay MacFadyen ile konuştuğu dakikadan itibaren tek düşündüğü Orlando'nun sesini duyup rahatlamaktı.

"Ah, Della..."

Orlando'nun içini çekmesi Adaline'ın gülümsemesine neden oldu.

"Bu açılıştan beni özlediğini çıkarıyorum."

"Özlemek, çok basit bir tanım olurdu."

"Sen romantik mi oluyorsun?"

"Sanmıyorum."

"Ben kesinlikle sanıyorum."

"Hayır ufaklık, kesinlikle romantik olmuyorum. Bu başka bir şey..."

Adaline kızaran yanaklarının vermiş olduğu sıcaklığı hissetti. Etrafta bu ana şahitlik edecek birileri var mı diye hızla koridora baktı, fakat kimseyi göremedi.

"Nasıl gidiyor?"

Orlando'nun adım seslerini duydu.

"Çalışıyoruz, bu akşam konser var."

"Şey, bizde Jenn ile bilirsin, düğün zırvalıklarıyla uğraşıyoruz. Bugün Margaret'ı görmeye gittim."

"Annen ve baban? Onları gördün mü?"

Adaline boğazını temizledi.

"Onlara gitmeyeceğim. Çok istiyorlarsa beni görmeye gelebilirler."

"Nasıl istersen, seni ne mutlu edecekse onu yap."

Adaline fısıltıyla "Şu an senin yanında olmak beni mutlu ederdi." dedi.

Orlando bir süre sessiz kaldı.

"Bunu sana zaten söylemiştim. Fakat senin inatçı yapın düşünülürse bunu bana söylemen için bir şey olmuş olması gerekir. Bir sorun mu var Della?"

Adaline sesindeki tüm kararsızlıkla "Hayır, bir sorun yok." derken Orlando'nun kendisini ne kadar iyi tanıdığından habersizdi.

"Yalan söyleyememen konusunda ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Adaline dudaklarını ısırıp kaşlarını çatarak Jenn'in kapısından biraz uzaklaştı. Koridor sonundaki pencereden bahçeye bakıyordu.

"Sadece seni düşünüyorum. Belki de..."

Adaline derin bir nefes aldı. İçindekileri ona söylemek istiyordu, onunla konuşmak, paylaşmak her zaman çok rahatlatıcıydı.

"Dün gece Bay MacFadyen ile konuştuk ve pekiyi gitmedi."

Orlando bir küfür homurdandı.

"Lanet olsun! SANA NE SÖYLEDİ?"

Bir şeylerin devrilme ve kırılma sesleri Orlando'nun bağırışlarına eşlik ederken Adaline korkuyla yerinden sıçradı.

"Sakin ol Orlando. Bana uygun olmadığın ve asla düzelmeyeceğin hakkında bir şeyler. Bu kadar sinirlenmeni gerektirecek bir şey yok."

Derin derin nefes alışları telefonun diğer ucundan kulağına doluyordu.

"Ben..."

Öfkeli bir iç çekişin ardından "Hemen şimdi yanıma geliyorsun, yoksa bunu ben yaparım." derken sesinden kararlılığı hissediliyordu.

"Büyütecek bir şey yok. Onun söyledikleri kafamı karıştırıyor falan değil, ben senin nasıl bir insan olduğunu biliyorum. O

bilmiyor, Orlando... ve seni yanlış tanıyor olması kötü hissettiriyor."

Orlando bir süre sessiz kaldı, hatta o kadar sessiz kaldı ki Adaline telefonun kapanmadığını teyit etmek için ekrana bakmak zorunda kaldı nihayet sesi biraz daha sakinleşmişti.

"Tamam, sorun yok. Fakat Della, orada olman beni hiç mutlu etmiyor."

Adaline hemen lafa girdi.

"Jenn için buradayım, bana ihtiyacı var."

"Biliyorum. Biliyorum."

Genç kız başka bir şey söylemeyeceğini düşünürken Orlando konuştu.

"Bak, içimin rahat etmesi için konserden sonra geleceğim. Oslo konserinden önce birkaç gün vaktim olacak. O sürede seninle Dover'da kalırım, sonra benimle Oslo'ya gelirsin ve oradan Almanya turnesini tamamlar tekrar Dover'a ya da evimize döneriz."

Adaline kendisi için Dover'a gelmesini mutlulukla karşılıyor olsada bunu yapmasını istemiyordu. Burası onu mutsuz edecekti, diğer yandan Orlando ile turneye gitmesi demek sırlarla dolu tüm şeyleri kabullenmiş olacaktı. Bir diğer yandan ise Orlando'nun evimiz deyişi kalbini sıcacık yapıyordu. İçini çekti.

"Bunu yapmana gerek yok-"

"Bunu yapacağım."

Adaline daha fazla ısrar etmesinin anlamsız olduğunu anlamıştı. Orlando kafasına koymuştu.

"Geldiğinde konuşuruz o zaman. Kapatmalıyım, ben Jenn ile vakit geçirmeliyim."

"Tamam."

Bu sert tamamdan hoşlanmayan Adaline ona duymak istediği bir şey vererek "Seni seviyorum." diye mırıldandı.

"Bende... bende seni seviyorum Della."

***

Adaline duyduğu huzursuzluk ve gerginlikle birkaç dakika camın önünde dikildikten sonra, Jenn'in odasına doğru ilerledi. Koridorda yavaşça yürüdüğü sırada diğer uçtan bir telefonun çaldığını duydu. Telefon sesi Adaline'ı çekiyordu ve genç kız kendini o yöne yürümekten alıkoyamadı. Jenn'in kapısının önünden geçerek doğruca çalışma odası olduğunu bildiği odaya doğru ilerledi. Bay MacFadyen'in çalışma odası... Bu Adaline'ı geri çevirmeliydi ama yapamıyordu. Ayakları kontrolü ele almış onu oraya doğru yönlendiriyordu. Telefonun uzun çalışları yanıtsız kaldı ve ses kesildi. Bu sürede Adaline çoktan kapının önüne gelmişti. Aralık kalmış çift kanatlı maun kapı içerideki sesleri duymasına yardımcı oluyordu. Bay MacFadyen'in oksijen tüpünden nefesler çektiğini netçe duyuyordu mesela... Telefon tekrar çalmaya başladığında bunu da duydu. Adam bu sefer telefonu cevapladı. Bay MacFadyen konuşmaya başlamadan önce arayan kişinin boğuk bağırışları duyuldu. Fakat Adaline arayanın kim olduğunu ya da ne söylediğini anlayamamıştı.

Bay MacFadyen hafifçe öksürüp "Sana da iyi akşamlar, oğlum." dedi.

Adamın son kelimeyi tükürür gibi söylemesi Adaline'ın kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Bu konuşmayı etik açıdan dinlememesi gerektiğini biliyor ama kendini dizginleyemiyordu.

"Ona bir şey söylemedim."

Bay MacFadyen'in aşırı sakin sesi insanı geriyordu. Adaline nefesini tutmuş Orlando'nun, adama neler söylediğini duymaya çalışıyordu ama bu mümkün değildi. Bağırarak konuşsada söyledikleri anlaşılmaz geliyordu.

"Onu uyarmayacağım demedim, Orlando. Sadece pis sırrını bir süre daha saklayacağımı söyledim. O kıza böyle bir şey yapacağını bilseydim, seninle asla evlendirmezdim!"

Bay MacFadyen son cümleyi bağırarak söylemişti. Adaline bir sır olduğunu bildiği halde gerçekliğini bu şekilde duymaktan

hoşlanmamıştı. Şimdi arkasını dönerek koşmak ve kendini hiçbir şeyi duyamayacağı bir yere kapatmak istiyordu.

"Tabii, her şeyi senin kontrolüne bıraksaydım da bütün itibarım iki paralık olsaydı. Seni reddetmiş olabilirim ama hâlâ benim ismimle anılıyorsun. Ne yaparsam yapayım senden kurtulamıyorum. Bugüne kadar yaptığın her şeyi ben temizledim. Bunun farkında değil miydin? Üç kuruşluk bir gürültücüyken de elim daima üzerindeydi."

Adaline, babasının Orlando'ya böyle sert sözler sarf ettiğini duyunca dişlerini birbirine bastırdı. Bu adam Orlando'nun duygularını hiç mi umursamıyordu? Odaya dalmamak için kendini zor tutarken adam tekrar konuşmaya başladı.

"Bu seni aşan bir sorun. Bunun beni ilgilendirmediğini söyleyebilirsin ama ilgilendiriyor, ucu bana dokunmayacak mı sanıyorsun? Senin hatan yüzünden Jesse Cox'a katlanmak zorundayım. Bu sadece para meselesi değil anlamıyor musun? Adam iflas etti ve şimdi ömür boyu benim sırtımdan geçinmeyi garantiledi. Tek başına temizleyemeyeceğin kadar büyük bir pislik. İşin içine Mary'i sokmamanı söylemiştim. O kızdan boşanmanı istememin sebebi buydu Orlando. Ondan uzak duracağına dair söz vermiştin! Sen ne yaptın! Bir şeytan gibi onun peşine düştün."

Bay MacFadyen'in bağırması Adaline'ı yerinden sıçrattı. Fakat duyduğu şeylerin yarattığı şok bedeninde gezinmeye devam etti. Bu lanet olası sır neydi? Adaline'ı nasıl bir pisliğe çekiyordu? Orlando'nun kendisinden boşanmasını isteyen Bay MacFadyen miydi? Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Adamın öfkeli kahkahasını duyan Adaline sırtını duvara yasladı çünkü artık dizleri titremeye başlamıştı.

"Seviyor musun? Sen sevginin nasıl bir şey olduğunu sanıyorsun? Onu sevseydin Orlando, üzülmemesi için tavsiyelerime uyar kendinden uzaklaştırırdın. Sen ne yaptın? Üzüleceğini bile bile kendine aldın! Sen bencil bir âşık değilsin, kötü bir adamsın."

Adaline bunları daha fazla dinleyemeyeceğine karar verdi ve aynı anda dizleri gücünü kaybederek yere yığılmasına neden oldu. Kendini yere bırakırken çıkan sesi dahi umursamadı, kulakları emsalsiz bir uğuldamayla çınlıyor, kalbi delicesine çarpıyor ve nefes alamıyordu. Ciğerlerine batan o şeyi sökmek istercesine elini göğsüne götürdü. Başından beri Orlando'nun kendisine kötü davranma, onu uzaklaştırma çabaları babası yüzünden miydi? Orlando'nun sakladığı şey her neyse Adaline'ı yerle bir edecek kadar güçlüydü ve genç kız artık kulaklarını tıkayamazdı. Bay MacFadyen sessiz bir küfür savurdu. Tekerlekli sandalyesinin sesini çok yakından duyan genç kız kafasını kaldırdı.

Adam kapının diğer tarafındaydı ve doğruca Adaline'a bakıyordu. Telefondaki Orlando'ya, "Beni dinliyormuş, her şeyi duydu." diye mırıldandı.

Orlando'nun telefonun diğer ucundaki sesini duyamıyordu. Birkaç saniye sonra Bay MacFadyen telefonu Adaline'a uzattı. Adaline tereddüt etse de telefona uzandı. Titreyen ellerini görmek gözlerinin dolmasına neden oldu. Telefonu kulağına koyduğunda Orlando'nun üzgün sesi duyuldu.

"Della, özür dilerim."

Adaline tekdüze bir sesle "Ne için?" diye sordu.

"Seni üzmek zorunda olduğum için..."

"Söyle."

"Özür dilerim."

Adaline kendine daha fazla hâkim olamadı.

Bağırarak "Onu değil lanet olsun! Ne sakladığını söyle!" dedi.

Orlando içine derin bir nefes çekti.

"Georgia... o... hamile."

34. Bölüm

DENİZ FENERİNDE VEDA

Adaline ne kadar süredir sessiz ve tepkisiz olduğunu bilmiyordu ama telefonun diğer ucundan Orlando her ismini söylediğinde sesinin bir ton daha yükselmesinden uzun süredir olduğunu tahmin ediyordu.

"Della! Bir şey söyle!"

"Ne kadar zamandır benden saklıyorsun?"

Orlando genç kızın sorusunu yanıtsız bıraktı.

"Boşanmadan önce biliyordun değil mi? Bana duygularını söylerken, biliyordun! Bana söz verdin. Bir şey saklamayacağına dair söz verdin. Bana ihanet etmeyeceğine..."

Adaline konuşmasını tamamlayamadı. Boğazından çıkan bir hıçkırık sesini kesti. Bu sırada Jenn koridora çıkmış meraklı bakışlarla olanları anlamaya çalışıyordu.

"Ben sana ihanet etmedim."

"İhanet sadece kadınları gözümün önünde becermen anlamına gelmiyor. Benden bilmem gereken gerçekleri saklamanda bir ihanet ve ben bu sefer bağışlayıcı olmayacağım."

Telefonu kulağından çektiği anda yanında durduğunu

unuttuğu adam telefonu alarak kulağına götürdü. Bay MacFadyen'in sesi ciddiydi.

"Şimdi değil."

Telefonu kapattıktan sonra bakışlarını Adaline'a çevirdi.

"Mary?"

Adaline oturduğu yerden kalkarak kafasını iki yana salladı.

"Ben... ben..."

Sözünü tamamlayamadan gözyaşlarına boğulduğunda bir anda Jenn'in dokunuşunu hissetti. İşte o anda hıçkırıkları bütün evi sardı. Jenn onu odasına doğru yönlendirirken kendini tamamen bırakmıştı. Dakikalar boyunca Adaline, Jenn'in yatağında yattı. Kız ona bir sakinleştirici ve su getirdiğinde sesini çıkarmadan içti.

En sonunda nefes alışverişleri düzene girdiğinde hem kendine hem de Jenn'e, "Hamileymiş." diye mırıldandı.

Jenn'in dudakları gerginleşmiş, kaşları çatılmıştı. Onun da hâlâ şokta olduğu açıktı.

"Babam biliyor muymuş?"

Adaline başını sallayarak onu onaylarken, yaşadıklarına hâlâ inanamadığını hissediyordu. Bu kötü bir kâbus olabilir miydi?

"Biliyordu Jenn. Ondan uzak durmamı isterken ama yinede kendisi bunu yapamazken biliyordu. Duygularımı söylediğimde de biliyordu, benden boşanırken de... En acısı da sözler verirken biliyordu."

Adaline'ın omuzları sarsılırken Jenn sarılarak genç kızı teselli etmeye çalıştı. Parmaklarında gezinen saçları rahatlatıcı olmalıydı ama olmuyordu. Şu an hiçbir şey Adaline'ı rahatlatamaz, sakinleştiremezdi. Adaline dışarıda şiddetle yağmaya başlayan yağmurun sesini dinleyerek dilediğince ağladı. Jenn bütün bu süre boyunca ışıkları kapatıp genç kızın yanında oturdu. Bir ara nişanlısı Patrick ile yemek planını iptal etmek için dışarı çıktı daha sonra tekrar döndü.

Adaline kafasını yastıktan kaldırmadan "Bu geceyi mahvettiğim için üzgünüm." diye mırıldandı.

Jenn her zaman duyulması mümkün olmayan öfkeli sesiyle "Senin sorunun bu işte Della! Herkesi kendinden fazla önemsiyorsun. Bunu yapma. Sen her şeyden değerlisin. Seni teselli etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bile bilmiyorum." dedi.

Adaline burnunu çekti.

"Teselli edilecek bir şey yok. Bunu ben istedim. Ona inanan da bendim, beni kendine daha fazla âşık etmesine neden olanda. Biliyordum Jenn, bana böyle bir şey yapacağını biliyordum."

Jenn çalan telefonuna çatılan kaşlarıyla baktı.

"Yine arıyor."

"Umurumda değil."

Jenn onu meşgule attı.

"O senin abin Jenn, benim yüzümden aranı bozacak değilsin. Aç ve konuş sadece ben konuşmak istemiyorum."

Jenn omuzlarını silkti.

"O yanımda yokken sen vardın Della ve henüz onunla konuşabilecek kadar sakin değilim."

Adaline biraz olsun açıldığında yataktan kalkıp yüzünü yıkadı. Bu şekilde yatağında kıvrılıp ağlamak hiçbir şeyi çözmeyeceği gibi acısını da zerre olsun hafifletmiyordu.

Jenn endişeli bakışlarla Adaline'ı seyrederken, genç kız "Benim hava almam lazım." dedi.

Jenn başını salladı.

"Haklısın, bu sana iyi gelecektir. Nereye gitmek istersin?"

"Jenn..."

Adaline arkadaşına baktığında Jenn onun ne söylemek istediğini anladı.

"Yalnız kalman doğru olmayabilir."

"İyiyim, merak etme. Sadece... düşünmeliyim."

"En azından nerede olacağını söyle. Dışarıda yağmur yağıyor, hava kararadı, senin için endişelenmek istemiyorum."

Adaline içine derin bir nefes çekti.

"Eski deniz fenerinde olacağım. Telefonum yanımda ve biraz düşünüp geri döneceğim. Tamam mı?"

Jenn başını sallayarak genç kızı onayladı. Jenn'in dolabından ödünç aldığı yağmurluğu ve yağmur botlarını giydikten sonra dışarı çıktı. Jenn minik adımlarla Adaline'ı takip ederken onu evde kalmaya ikna etmeye çalışıyordu. Adaline sokak kapısına geldiğinde olduğu yerde durdu.

***

Annesi belirgin bir hoşnutsuzluk ile Adaline'ı süzerken babasının bakışları bir nebze daha iç açıcıydı. Derin bir nefes alarak olduğu yerde durdu. Kapıyı açan görevli ortamın gerildiğini hissederek Bay MacFadyen'i çağırmak hakkında bir şeyler mırıldanıp ortadan kaybolmuştu.

"Adaline Mary, ne büyük saygısızlık."

Annesinin küçümseyen ses tonu Adaline'ın dişlerini birbirine bastırmasına neden oldu.

"Saygısızlık olan nedir? Anne."

Son kelimeyi bastırışı ağzında sevimsiz bir tat bırakmıştı. Adaline böyle bir ruh halinde ve bu kadar soğuk karşılanmayı beklemezdi.

"Bizi görmeye dahi gelmemen. Bizi yok sayman!"

"Yanılmıyorsam beni yok sayan ve aylardır aramayan, görüşmeyi reddeden sizlerdiniz."

Babasına dönerek, "Öyle değil mi, baba?" diye sordu.

Dolly, kocasına sert bir bakış atarak adamın konuşmasını engelledi.

"Evlatlar, anne ve babalarına daima saygı göstermelidir. Onların yolu doğru yoldur. İsyankâr evlatlar cezalandırılır."

Adaline gözlerini devirmekte bir sakınca görmedi.

"Yeter artık. Tanrı'nın arkasına sığınıp beni daha fazla baskılayamazsınız. Bunu anlayın ben büyüdüm! Kendi kararlarım var."

"Kendi kararların! Günah içinde yüzdüğün kararlar. Söyle ona Ramsey! Bizi nasıl küçük düşürdüğünü söyle. Kocandan boşandın ve şimdi onunla nikâhsız yaşıyorsun. Bu kabul edilemez."

Dolly'nın bağırışı üzerine sert bir sesle olaya dâhil olan Bay MacFadyen, "Neler oluyor burada?" diye gürledi.

Dolly yaşaran gözlerini kullanarak "Tanrı bize isyankâr bir çocuk verdi Bay MacFadyen, olan bu." diyerek mızıldandı.

Adaline buna daha fazla dayanamayacaktı. Bay MacFadyen kati bir şekilde konuştu.

"Şimdi bunları konuşmanın ne yeri ne zamanı Dolly. Ramsey karını sakinleştirecek misin? Yoksa size iyi akşamlar mı dileyeceğiz?"

Ramsey, karısının omzuna ellerini koyarak onu sakinleştirdi.

"Dolly, daha uygun bir zamanda kızımızla konuşacağız."

Dolly dişlerini sıktı.

"Üzgünüm. Evet, elbette daha uygun bir zamanda bu konuşmayı yapabiliriz."

Bay MacFadyen gözlerini Adaline'a çevirerek, "Mary, bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

Adaline saçını kulağının arkasına sıkıştırarak "Biraz yürümek istedim." dedi.

Bay MacFadyen itiraz etmedi.

"Ben, anne ve babanı ağırlarken biraz yürümek iyi fikir. Jenn, sen de Mary ile gider misin?"

Jenn başını salladı ama babası peşinde Adaline'ın annesi ve

babasıyla ortadan kaybolduğunda Adaline'ı yalnız başına gönderdi.

***

Adaline yağmurluğun kapüşonunu takmış kafası önünde artık ezbere bildiği yolu öfkeli, kararlı ve sert adımlarla yürüyordu. Tepeden aşağıya inerken gözyaşları akmaya başlamıştı. Kumsala kadar yürüdüğü uzun yol her adımda düşüncelerine yenisini eklemişti. Onu bu kadar yıpratan şey hangisiydi? Orlando'nun ihaneti mi? Ona bir daha güvenemeyecek olması mı? Yoksa onu bir daha affedemeyecek olması mı? Son düşüncesi hıçkırıklarının boğazına düğümlenmesine neden oldu. Çamura saplanan ayakları yürümesini zorlaştırıyordu. Adaline kafasını gökyüzüne kaldırdı. Yağmur yüzünü yıkıyor, gözyaşlarının tuzunu silip götürüyordu.

"Neden?" diye yakardı.

Bunu ilk defa yapıyordu, işte bu kadar acıtıyordu. Her şeyin Orlando'yu son gördüğü günkü gibi kalmasını istiyordu. Orlando'yu on bir sene önce bu deniz fenerinde gördüğü gibi hatırlamak istiyordu. Asi, öfkeli, kararlı ve ulaşılmaz olarak... canını yakmış adam olarak değil... Çamura dönmüş karanlık kumsalı ezbere adımlarla aşarak deniz fenerinin olduğu tepeye tırmandı. Tepeyi sadece dolunayın ışığı aydınlatıyordu. Pantolonu ıslanarak bacaklarına yapışmış, Kapüşonunun altından çıkan saçlarından sular damlıyordu. İngiltere'nin yaz yağmuru bile insanı üşütebilirdi ama Adaline'ın içinde öyle bir yangın vardı ki üşümesi mümkün dahi değildi. Fenerin altındaki korunaklı bölüme girerek oturdu. Dizlerini göğsüne kadar çekip sırtını fenerin taş gövdesine yasladı. Kollarını bacaklarına sardıktan sonra ufak bir top haline gelmişti. Büyükannesinin sözleri aklına geldi.

'İnsan en büyük kötülük kaynağıdır, insan en çok kendine kötüdür.' Adaline bunu şimdi daha iyi anlıyordu. Bu kötülüğü kendi kendine yapmıştı. Başından beri biliyordu. Üç ay önce Orlando ile burada karşılaştığı gün gözlerine bakmış ve anlamıştı. Kırıla-

cağını, bin bir parçaya bölüneceğini gözlerinde görmüştü. Kalbi aşkla çarparken, aklı kaçmasını söylerken bunu anlamıştı. Orlando'nun âşık olduğu asi çocuktan çok daha farklı olduğunu görmüştü. Tehlikeli, dayanılmaz ve şehvet dolu olduğunu fark etmişti. Uzak durması gerekirdi... uzak durmalıydı. Fakat her günah gibi çekiciydi.

Orada uzun süre oturdu. Kayan yıldızları, ayın daha da belirginleşmesini ve geceye gömülürken etrafın zifiri karanlığa dönüşünü seyretti. Cebindeki telefon ısrarla çalıyordu ama Adaline kimseyle konuşmak istemiyordu. Gözyaşları saatler önce dinmiş ya da göz pınarları kurumuştu ama canı hâlâ acıyordu. Tam artık malikâneye dönmeyi düşündüğü sırada bedeni ürperdi. Bu ürpermeyi tanıyordu. Onun varlığı... Böyle bir farkındalığı ancak Orlando yaratabilirdi. Gözlerini kapattı ve nefes dahi almadan bekledi.

Gitmesini diledi. Gitmeliydi. Yağmur birkaç dakika önce şiddetini azaltmıştı. Bundan dolayı Orlando'nun çakıllara basan ayaklarının yarattığı gürültüyü netçe duydu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Sanki ona bakarsa dayanamayacakmış gibiydi. Orlando'nun önünde durduğunu hissediyordu. Daha sonra genç adamın önünde eğildiğini hissetti. Ona dokunmuyordu ama Adaline tıraş losyonunun keskin ve erkeksi kokusunu alabiliyordu. Tanrım yardım et, kokusu bile içimi yakıyor! Tam artık daha fazla hissetmem mümkün değil dediği anda sesini duydu.

"Della!

Adaline sessiz kaldı, boğazında takılan hıçkırığı yuttu ve yanan gözlerine engel olmaya çabaladı.

"Bak bana, yalvarırım."

"Git."

Elleri Adaline'ın ellerini sardı. Genç kız sanki elektrik çarpmış gibi dokunuşundan kurtuldu ve gözlerini açarak karşısındaki adama baktı. Yorgun görünüyordu. Adaline konserin hemen ardından Dover'a geldiğinden emindi. Orlando ellerini geri çekerek Adaline'ın gözlerine baktı. Gözleri kıpkırmızıydı.

"Gidemem. Sende gidemezsin, söz verdin."

Sesi yumuşaktı... sanki aşkını fısıldarmış gibi söylemişti. Adaline dişlerinin arasından, "Sende sözler verdin ama tutmadın, ben bunu neden yapacağım?" dedi.

Orlando genç kıza dokunmadan yanına, çok yakına oturdu. Bakışlarını denize çevirmişti.

"Özür dilerim, ben sana söyleyecektim. Sadece zamanı-"

Adaline öfkeyle Orlando'nun sözünü kesti.

"Zamanı mı? Zamanını mı bekliyordun? Söylesene Orlando! Ne zaman söyleyemeye karar verecektin? Ben seninle yeniden evlendikten, dahası mümkünmüş gibi çok daha fazla âşık olduktan, koparsam ölecekmişim gibi bağlandıktan ve çocuğun doğduktan sonra mı?"

Orlando çatık kaşlarıyla Adaline'ın yüzüne baktı. Ona dokunmak ister gibi elini kaldırdı ama Adaline'ın öfkesinin gerçekliğinin farkında olarak bundan hemen vazgeçti.

"Turne dönüşünde sana her şeyi anlatacaktım Della, anlasana seni kaybetmeye hazır değildim. Bir şekilde her şeyin çözülmesini bekliyordum."

"Beni bundan daha fazla kaybedemezsin."

Adaline kendisinden bağımsız bir şekilde yanaklarını ıslatan yaşları elleriyle kurulayıp burnunu çekti.

"Keşke... Keşke, seni burada son gördüğüm halinle hatırlasaydım. Bazen uzaktan sevmek en güzelidir... ne yaralar ne acıtır ne de incitir."

Genç kız ayağa kalktığı anda Orlando kolunu kavrayarak onu durdurdu. Adaline ayaklarını yere basamadan Orlando'nun dizinin üzerine oturmuştu. Hızla ondan kurtulmaya çalıştı, çırpındı ama Orlando'nun tutuşu daha da sıkılaştı.

"Bırak beni!"

"Bırakamam... bırakırsam kaybederim."

Orlando'nun tutuşu gevşedi ve nihayet Adaline kucağından indi fakat dizleri ayağa kalkacak kadar güçlü değildi.

"Bırakırsam gidersin, ben... Ben bunu yapamam. Gidemezsin Della. Bırakırsam bana lanet olsun! Seni tanıdığımda kalbimi buldum, şimdi kaybedemem."

"Hadi anlat o zaman bana. Neden kalmam gerektiğini anlat. Bana yalan söylemenin ve sırlarını saklamanın nedenini anlat."

Adaline'ın sesi öfkeliydi. Çığlıkları hafif hafif esen rüzgâra karışıyordu.

"Ben... Ben seni üzmek istemezdim, yemin ederim." diye sözlerine başladı.

Bu Adaline'ı çıldırtıyordu. Ona o kadar öfkeliydiki bağırmak, konuşmasına izin vermemek, hatta canını acıtmak istiyordu. Bir şekilde içindeki bu acıdan kurtulmak için onu acıtmak ve intikam almak istiyordu.

"Georgia ile çok kötü ve yalnız hissettiğim bir dönemde tanıştım. Tanıştığım gece onunla yattım ve birkaç saat sonra evli olduğunu öğrendim. Ben berbat bir herifim, bunu umursamadım. O bana geldikçe ben onunla oldum. Aşk, sevgi ya da en basit bir hoşlanma bile hissetmiyordum ona karşı. Sürekli sarhoştum ve duyularım körelmiş durumdaydı. Kocasıyla açık bir ilişki yaşadığını, birbirileri ile evli kaldıkları sürece başkalarıylada olabileceklerini söylüyordu ve hakkımızda çıkan hiçbir haberi önemsemiyordu. Kocasınında puştun teki olduğunu bildiğim için kendimi daha rahat hissetmeye başlamıştım."

Adaline dişlerini birbirine bastırmış anlattığı iğrenç şeyleri dinliyordu, bunu neden yaptığını bile bilmiyordu. Şimdi çekip gitmeli ve onu boktan yaşantısıyla baş başa bırakmalıydı ama bunu yapmak zordu.

"Kaza yaptığım gece Georgia yanımdaydı. Onun da hayatını tehlikeye atmış, genç bir çocuğun ölümüne neden olmuştum."

Genç kız her zaman yaptığı gibi senin suçun değil demek istedi ama yapmadı. Göğsünde biriken öfke topu iyi olan her şeyi içine alarak büyüyordu.

"O benim arabamda, benim neden olduğum bir kazada ölmüş olsaydı... Bunu nasıl açıklayacağımı bilemedim. Georgia'ya

karşı kendimi suçlu hissediyordum ama bu suçluluk beni ondan uzaklaştırmıyordu. Georgia ne istediğini iyi biliyordu, benimle yatmak. Bende ona bunu veriyordum. Nişan yemeğinin olduğu gece otelime geldi. İlişkimizi o gece bir daha yaşanmamak üzere bitirdim."

Yalan söylüyordu. Adaline bunu hissediyordu. O geceden sonra da Georgia ile görülmüş hatta Orlando'nun evine gelecek kadar küstahça davranmıştı. Adaline'ın onu çırılçıplak genç adamın yatak odasına bulduğu görüntü zihninde canlandı ve tüm bedeni ürperdi. Orlando, Adaline'ın yüzüne dokundu ama genç kız, Orlando'nun elini iterek ondan uzaklaştı. Orlando pes etmiş gibi elini indirdi, parmakları bir yumruğu oluşturacak şekilde kıvrılmıştı.

"Ne düşündüğünü biliyorum."

Aldığı derin bir nefesle omuzları kasılıp gevşedi.

"O gün bana haberi vermek için gelmiş."

Orlando alaycı ve öfkeli bir şekilde güldü.

"Az daha sana da bunu söyleyeceği sırada içeri girdim. Bizim için her şeyi başlamadan bitirmek üzereyken... Korunduğunu ve kocasıyla yatmadığını söylemişti, benim ona inanmam ise büyük bir aptallıktı. Nasıl bu kadar düşüncesizce hareket ettim bilmiyorum. Ben... her zaman dikkat ederdim."

Başını büyük elleri arasına alarak birkaç saniye o şekilde durdu. Üzgün olması Adaline'ın umurunda değildi, artık değildi.

"O gün bana hamile olduğunu söylediğinde ve saçma bir ultrason görüntüsü getirdiğinde ona inanmadım. Daha doğrusu inanmak istemedim. Onu kovdum."

Bakışlarını Adaline'a çevirdi. Gözlerinde derin bir şey vardı. Bir his... bir duygu...

"Fakat içimde şüphe olmasından da nefret etmiştim. Seni bulmam gerektiğini hissederek peşinden geldim, seni görmeliydim. O zaman bile sana ihtiyacım vardı. Daha sonra senin ve

Jenn'in konuşmalarını duydum. Bana olan aşkından bahsedişini... Hoşlandığını düşünüyordum elbette ama aşk... Bu çok büyük ve nadir bir şeydi. O an kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissettim. Hak etmesemde seni istediğimi fark ettim. Sonra her şey tepe taklak oldu. Calvin öldü, Georgia bebek konusunda ısrarcıydı ve sen dayanılmazdın. Ben bir çıkmazdaydım. Seni kafamdan atmam gerektiğini hissediyordum sonra o kadınları becerdim. Hayatımda yaptığım en iğrenç şeylere birini daha eklemiş oldum."

Adaline yutkundu. Fakat hiçbir şey Orlando'yu başka kadınlarla yakalaması, Monica ile olanlar... hiçbiri onu bu kadar yıkmamıştı. Orlando'ya kendini açtıktan, ona teslim olduktan sonra kandırıldığını öğrenmek hepsinden daha beterdi. Şimdi karşısında üzgün ve derbeder halde gerçekleri anlatan bu adam, onun gözlerine bakarak sevdiğini söylerken kalbine bir bıçak saplamaktan çekinmemişti.

"Ben Georgia ile konuşmayı reddedince Jesse babamı aramış. Georgia benden hamile olduğu için öfkeden deliriyormuş. Babam bunun gizli kalması karşılığında ortaklığa devam edeceğini ve Jesse'ye maddi olarak yardımcı olacağını söylemiş. Daha sonra da bağırmak için beni arama fırsatını kaçırmadı. Senden derhal boşanmamı ve İngiltere'ye göndermemi istedi bunu yapmayacağını söyledim. Hem benden uzaklaşmanı istemiyordum hem de... senin hayallerine engel olamazdım. Eğer senden boşanmazsam her şeyi sana anlatmakla tehdit edince. Başka çarem kalmadı. Babam senden uzak durmamı istedi. Bende bunu yapmaya çalıştım. İnan çalıştım Della. Her hücremle senden uzak durmak için uğraştım. Ama kıskançlığım, bencilliğim ve aşkım buna engel oldu."

Adaline kafasını iki yana salladı.

"Bana sakın aşktan bahsetme."

"Sana gerçekleri söylüyorum."

"İngiltere'ye onun için geldin?" diye mırıldanan genç kız Orlando'nun çenesinin kasılmasına neden oldu.

"Evet, doktorla görüşmek istedim. Onu bir hastaneye götürdüm ve bebeğin ne zaman olduğunu öğrendim. O ana kadar inanmıyordum. Beş ay önce, onunla birlikte olduğum haftaya denk gelen bir zamandı... Yinede doğduğunda DNA testi yaptıracağım, emin olmam gerek."

Adaline nefesini tutmuştu.

"Beş ay mı? Tanrım!"

"Yakında bütün basın peşine düşecek. İtalya'da ve İngiltere'de birlikte görüldüğümüz dönemde hamile olduğunu fark etmeleri için üstün zekâya gerek yok."

Öfkesi ve üzüntüsü gözlerinden okunuyordu. Adaline'a bakarak "Bütün bunların içinde olduğun için özür dilerim." dedi.

Adaline bu sefer uzaklaşmak amacıyla ayağa kalktı.

"Bunların içinde olduğum için değil, benden sırlar sakladığın ve yalanlar söylediğin için özür dilemeliydin. Ben buna devam edemem."

Adaline kayalıklara doğru ilerlerken Orlando arkasından bağırdı.

"Bunu yapma Della, bana arkanı dönüp gitme."

Adaline onu duymuyormuş gibi yaparak yoluna devam etti.

35. Bölüm

HER SAVAŞA DEĞER

Adaline gün doğumuna kadar pencere kenarında oturmuştu. Bedeni kaskatı kesilmiş olsada, gözleri yansada ve başı dayanılmaz şekilde ağrısada içinde bir yerlerdeki o acıyı unutturacak kadar yoğun değildi. O gece Orlando peşinden gelmişti ama malikâneden içeri alınmamıştı. Adaline telefonlarına bakmıyor ve onu görmek istemiyordu. Nereye kadar kaçıp saklanacağını düşünürken telefona bir mesaj daha geldi. Geceden beri gelen sürekli özür dileyen mesajlardan farklıydı.

Orlando: Savaşmadan pes etmeyeceğim,
Della. Sen içine gireceğim her savaşa değersin.
Gittiğim her sefer geri geleceğim. Zamana
ihtiyacın var biliyorum, o zamanı sana veriyorum.
Ben tekrar peşine düşene kadar...

Adaline bir an bile düşünmeden mesajı sildi. Bu mesaj gittiği anlamına mı geliyordu? Turneyi tamamlamaları gerekiyordu bu yüzden gitmesi zorunluydu.

Jenn bir şeyler yemesi için ısrar etmiş, sonunda zorlukla birkaç lokma yiyebilmişti. Ailesinin uzak duruyor olmasından dolayı da mutluydu. Onlara açıklama yapamayacak ya da kendini

savunamayacak kadar güçsüzdü. Sanırım bu rahatlığı Bay MacFadyen'e borçluydu. Adamı dün akşamdan beri görmemişti. Bu da iyiydi, konuşmak isteyecek herkesten kaçmak istiyordu. Jenn bugün için Patrick ile yaptıkları planı *"Bilinmeyen bir zamana."* erteledikten sonra telefonu kapattı.

"Üzgünüm Jenn, buraya sana yardımcı olmak ve vakit geçirmek için gelmiştim ama yapamıyorum."

Jenn, yatağa Adaline'ın yanına oturdu.

"Sorun değil. Zaten her şeyi organizatörler yapıyor. ne isterlerse onu yapsınlar. Her şekilde büyük, şaşalı ve peri masalı gibi olacak."

"İstediğin bu değilmiş gibi konuşuyorsun."

Jenn gülümsemeye çalıştı.

"Ben Patrick'i seviyorum. Fakat istediğim öylece gidip evlenmek, hiçbir şey olmadan. Sadece onu sevdiğim ve onun da beni sevdiği için..."

Adaline başını salladı.

"Benim de istediğim gibi."

Vegas hayali aklına geldiğinde zorlukla gülümsedi. Orlando ile Vegas'ta evlendiğini kaç sefer hayal ettiğini bilmiyordu.

"Orlando bana hemen Vegas'a gidip evlenmemizi söylemişti... Beni garantilemek için..."

Öfkeyle çatılan kaşlarına bakan Jenn arkadaşının elini tuttu.

"Yaptığı affedilebilir değil Della ama bu yüzden yaptığını sanmıyorum. Her şeye rağmen seni seviyor. Bütün gece malikânenin dışındaydı."

Adaline bunu umursamıyormuş gibi omuzlarını silkti. Bütün gece pencere kenarında oturmamış, cama vuran her yağmurda dışarı koşmak istememiş gibi...

***

O günün akşamında grup üyeleri *'Tüm gerçeği!'* öğrenmişti.

Orlando'nun bu kadar zamandır her şeyi ustalıkla sakladığını düşünen genç kız, aynı akşam Bay MacFadyen ile konuşana kadar adamın bu işte ne kadar büyük bir rol oynadığından habersizdi. Akşam ilk olarak Monica'nın telefonunu cevapladı. Onun dışındaki hiçbir aramaya bakmamıştı. Monica öfkeden deliriyordu.

"Lanet olası! Bunu nasıl yapar, onun o... o sikini koparmak istiyorum."

Adaline eğer fazlasıyla üzgün olmasa buna kahkahalar ile gülerdi.

"Georgia'nın hamile olduğu duyulduğu anda çıkacak rezilliği düşünmek bile istemiyorum. Bütün bunlarla benim uğraşacak olmam, onun kendi kariyeriyle birlikte çocuklarınkini de berbat ediyor olmasından bahsetmiyorum bile."

Monica bağırışlarını çektiği derin bir nefesle yatıştırdı.

"Sen... nasıl hissediyorsun?"

"Doğruyu mu duymak istiyorsun?"

Monica ses çıkarmayınca Adaline doğruyu söylemeye karar verdi.

"Hangi acının daha yoğun olduğuna karar vermeye çalışıyorum. Aşk acısının mı yoksa ihanet acısının mı?"

Genç kadın anlayışlı bir şekilde "Sana güçlü olman gerektiğini söylemek isterdim ama bunu en dayanıklı insanlar bile başaramaz. Gerçek aşk her zaman acıtır." diye mırıldandı.

Adaline burnunu çekerek "Rich'in de senin canını yaktığından mı ima ediyorsun yoksa?" diye sordu.

Adaline buna pek ihtimal vermiyordu. Rich her zaman düşünceli ve aşk doluydu. Monica ne derse yapmaya hazır bir hali vardı. Genç kadın öksürdü.

"Sanırım bunu yapan bendim."

"Sevdiğin birini isteyerek nasıl kırabilirsin? Bu çok acımasızca..."

"Aşk sırasında o şekilde düşünmüyorsun. Duyguların o

kadar yoğun oluyor ki kendini bir kenara bırakıyor ve karşındaki kişiyi düşünüyorsun. Hayat ondan ibaret oluyor ve her şey ondan daha değerli oluyor. Bazen de tam tersi, duygular o kadar yoğun oluyor ki insan kaçmak istiyor, sadece kaçmak... Ben kaçan taraftım. Aptalca biliyorum ama aşk böyle aptal bir şey zaten."

Genç kızın gözü dalmıştı. Bütün gün bir hayaletten farksızdı.

"Ben onu affedemem."

"Anlıyorum."

Adaline kendini açıklamak ister gibi "Beni rahatsız eden bebek değil. Yemin ederim değil. Geçmişte olan hiçbir şeyin hesabını sormaya hakkım yok. Beni rahatsız eden... saklamış olması, yalan söylemiş olması." dedi.

"Anlıyorum tatlım. İnan bana anlıyorum ve haklısın."

***

Orlando iki gün boyunca Dover'da kalmıştı. Adaline bunu biliyordu ama bilmesinin nedeni onunla görüşüyor olması değildi. Aksine Orlando'yu hiç görmemişti. Kendini odaya kapatmış olanları kabullenmeye çalışırken kimseyi görmek istememişti. Orlando'nun Dover'da olduğunu Jenn söylemişti. Jenn'de abisine kızgın olsada Adaline'ın ısrarıyla onunla görüşmüş her şeyi dinlemişti. Adaline'a bir şey söylemesede Orlando ile buluşmadan geldiğinden beri yüzü ifadesiz, bakışları dalgındı. Orlando'nun konser için ayrıldığı akşam balkonda oturuyorlardı.

"Jenn?"

Jenn gözlerini daldığı boşluktan kaldırıp Adaline'ın yüzüne gülümsedi.

"Bir şey mi var?"

"Hayır Della, bir şey yok. Sadece dalmışım."

Buna inanmayan Adaline üsteleyerek "Sürekli dalıp giden biri değilsin Jenn. Sorun nedir? Dünden beri garipsin." dedi.

"Sadece... ben... düşünüyordum."

Adaline kaşlarını çatarak "Düşünmesi gereken benim Jenn. Sen ne düşünüyorsun söyler misin?" diye arkadaşına takıldı.

Jenn'in dalgın ifadesini hiç bozmaması Adaline'ı daha da meraklandırdı.

"Şimdi ne olduğunu bana söylemen gerek. Orlando mu bir şey söyledi?"

Jenn kafasını iki yana salladı.

"Bana olan her şeyi anlattı. Ama..."

"Ama ne?"

"Duyduğum bir şeyi hatırladım. Önemsiz olduğunu düşünmüştüm."

Meraklanan genç kız oturuşunu dikleştirip arkadaşına odaklandı. Orlando'dan duyduklarından sonra hiçbir şeyin onu şaşırtamayacağından emindi.

"İki ay kadar önce şirketin kuruluş yemeği vardı. Biliyorsun sana bahsetmiştim."

Adaline başını salladı.

"Babam, Patrick ve ben katıldık. Jesse ile Georgia'da oradaydı.

Jenn uzun süre sessiz kalınca Adaline onu konuşmaya teşvik etti.

"Evet?"

"Makyajımı tazelemek için tuvalete gittiğim sırada koridorda onlara rastladım. Georgia ve kocası bir şey hakkında tartışıyorlardı. Lanet olsun, gizlice dinlemem gerekirdi. Detayları anlamadım fakat Georgia gerçeği bilmediğini söylüyordu. Jesse ise öfkeliydi. Georgia'yı azarlıyor, beceriksiz olduğundan bahsediyordu. Şimdi düşündüm de... Acaba bahsettikleri şey Georgia'nın hamileliği olabilir mi?"

Adaline kafasını iki yana salladı.

"Hamilelik ile bağdaştırılacak bir şey var mıydı? Başka bir şey hakkında da tartışıyor olabilirler."

Jenn gözlerini kıstı.

"Zamanını bilmediğini söyledi. Jesse ise bunu bir gerizekâlının bile hesaplayacağını söyledi. Kesinlikle hamilelikten bahsediyordu Della. Orlando olanları anlattığından beri o tartışma kafamın içinde dönüp duruyor. Bence Georgia ve kocası bebeğin kimden olduğundan emin değiller. Babamı tehdit ederek gücünden faydalanıyor, Orlando'yu tehdit ederek ellerinde tutuyorlar."

Adaline yutkundu.

"Yani bebek kocasından da olabilir?"

Jenn başını salladı.

"Ya da başka birinden. Georgia hamile ama bence kimse bebeğin babasını bilmiyor."

"İyi ama ne zamana kadar devam edecek? Gerçek sonunda açığa çıkacak."

Jenn arkadaşını onayladı.

"O zamana kadar da alabilecekleri her şeyi elde etmek isteyecekler. Eğer bebeğin babası Orlando ise... çok daha fazlasına sahip olacaklar. Babam bu rezilliği kapatmak için her şeyi yapmaya hazır. Tek şartı duyulmaması. Zaten Jesse ve Georgia'nın bu kadar zamandır susuyor olmasının sebebi de bu bence."

Adaline kaşlarını çatarak olanları düşündü. Böyle söyleyince oldukça mantıklıydı ama eğer çocuk Orlando'dan değilse... Adaline, Orlando'nun öfkesini düşünmek bile istemiyordu. Bu kadar zamandır kandırılmış olacaktı. Georgia ve kocası öylece ortaya bir yalan atacak kadar çaresiz durumda olamazlardı. Georgia bebeğinin babasının kim olduğunu kesinlikle bilmiyor olmalıydı. Bu durumda beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Adaline bunları düşünürken kendini dışarıda tutmadığını fark etti fakat tutması gerekirdi. Orlando ile bir şansları daha olmamalıydı, olamazdı...

"Sanırım bu artık Orlando'yu ilgilendiriyor."

Jenn üzgün bir tonda "Della..." diye mırıldandı.

"Hayır, Jenn. Bir kere daha deneyemem. Bunu yapamam. Beni tüketiyor. Ona bu kadar ihtiyacım olmasından, bu kadar çaresiz olmaktan, onu bu kadar sevmekten nefret ediyorum. Eğer şimdi kurtulmazsam her seferinde daha çok acı çekeceğim."

"Orlando artık eskisi gibi değil."

Adaline bakışlarını kaçırdı.

"Yaptıkları daha fazla acıtıyor. Çünkü onu yaşadım, nasıl hissettirdiğini biliyorum. Onu sevmenin ne harika bir şey olduğunu biliyorum ve beni kırdığında ne kadar üzüldüğümü de biliyorum."

***

Orlando, kardeşiyle yaptığı telefon görüşmesinden beri kendini toparlayamıyordu. Günlerdir aklı, zihni, kalbi Adaline ile meşguldü, fakat şimdi Oslo konseri öncesi zihnini kemiren başka ayrıntılar da ortaya çıkmıştı. Lanet olsun! Georgia hamile olduğunu söylediğinde ödü patlamıştı. İçinde biriken öfke ve şaşkınlık hâlâ aynı yerde duruyordu. Fakat o günden beri hep bu işten sıyrılacağını düşünmüştü. Bir bebek... bir bebek istemiyordu ki! Buna hazır değildi. Baba olmaya hazır değildi. Uzun yıllar böyle bir düşüncesi yoktu. Şimdi ise istemediği bir bebeğin babası olma ihtimali içinde kavrulurken sevdiği kadını kaybetmek üzereydi.

Bunun olmasına izin vermeyecekti! Jennie haklıysa bu bebek herhangi birinden olabilirdi. Tabii kendisinin de dâhil olduğu *'Herhangi birinden.'* bundan nefret ediyordu. Bu işten nefret ediyordu, yaptığı tüm lanet olasıca aptal hatalardan, sikini içine soktuğu tüm kadınlardan nefret ediyordu. Adaline'ı kaybetmek nefret ediyordu. Kuliste öfkeli adımlarla yürürken sandalyelerden birini kaldırıp duvara fırlattı. Parçalara ayrılan tahta sandalyeden kalanlar yere düşerken ortaya çıkan gürültü kapının aniden açılmasına neden oldu. Luke bir küfür savurarak içeri

daldığında Orlando ellerini yumruk yapmış kendini koltuğa bırakmıştı.

"Lanet olsun! Yine sinir krizi mi geçiriyorsun?"

Orlando cevap olarak dişlerini gıcırdattı.

Luke sandalye parçalarını ayağıyla kenara iterken, "Demek bir süredir sakin kalmanı sağlayan şey psikoloğun ya da kullandığın ilaçlar değildi..." dedi. "...Adaline'ın akıllıca davranması bizim açımızdan kötü oldu."

Luke'un kaba sözleri Orlando'nun yerinden kalkıp genç adamı yakasından kavramasına neden oldu.

"Şimdi o lanet çeneni kapatacak mısın? Yoksa ben onu dağıtarak ikimizi de rahatlatayım mı?"

Luke kendini kurtarmak için çabalamadı. Orada öylece durup Orlando'nun gözlerinin içine bakarak "Durma yap! Hatalarına bir yenisini daha ekle, nasıl olsa kimse saymıyor." diye fısıldadı.

Orlando öfkesine hâkim olamayacağından korkarak bir adım geriledi. Boynundaki damarın atışını ve vücuduna yayılan kanın sıcaklığını hissediyordu.

"Aynen böyle Luke! Yüzüme vurmaktan çekinme. Zaten hiç acı çekmiyorum ve pişman değilim, dost darbesine de ihtiyacım var."

Luke'un köşeli çenesi belirgin bir şekilde kasılıp gevşedi.

"Dost darbesine değil, dostlarınla paylaşmaya ihtiyacın vardı ama yapmadın. Her şeyi kendi başına halledebileceğini, kendi başına çözebileceğini düşündün Orlando. Başından beri herkes senin için çırpınırken sen bizi kendinden uzaklaştırdın."

Luke, Orlando'ya doğru adımladı ve tam önünde durdu. Kafasını kaldırmış doğruca genç adama bakıyordu.

"On bir yıl önce o metro istasyonunda tanıştığım genç adamın yıllar içinde bu hale gelmesi çok üzücü. Oysa birkaç hafta önce o adamın aramıza geri döndüğünden emindim. Adaline bize o adamı geri getirmişti."

Orlando burnundan verdiği güçlü nefeslerle odayı gürültüye boğuyordu.

"Ne yapmalıyım? Adaline benim aptallığım sonucu olan bir çocuğu kabullenmek zorunda değil."

Luke gülerken kafasını iki yana salladı. Yüzündeki o öfkeli, ukala sırıtıştan nefret ediyordu.

"Adaline senin aptal olduğunu zaten biliyor. Sence neden yanında değil? İstemediğin bir bebeğin babası olacağın için mi? Yoksa aynı bize yaptığın gibi ondan da her şeyi son ana kadar sakladığın için mi?"

Orlando olduğu yerde dondu. Luke kaşlarını havaya kaldırıp abartılı bir mimikle ağzını açtı.

"Dur, tahmin edeyim. İkinci boktan sebep... insanları korumaya çalışmayı bırak ve değer vermeye bak. Bok herif!"

Tam kapıdan çıkmak üzereyken "Aptal gururuna yenik düşüp peşinden koşmayı sakın bırakma." dedi ve gitti.

Orlando bir şeyleri yumruklamak ile akıllı bir çözüm bulmak için düşünmek arasında kalmıştı.

***

Oslo konserinin coşkusuna kendini kaptıran Orlando sahnede sakin kalmış, sadece yaptıkları müziği düşünmüş ve hissetmişti. Kalabalık çılgınca isimlerini haykırıyor sahneye çıktığı her an, her şeyden vazgeçmesinin nedenini ona hatırlatıyordu. İyi ki bunu yapmıştı. Kendisi için yapması gereken son bir şey vardı o da Adaline'ı geri kazanmak... Hayatının tamamlandığını o zaman hissedecekti. Konserin ardından ufak bir kutlama yapılmıştı. Grup üyelerinin hepsi farklı yerlere dağılırken Orlando otele geçmek üzere konser alanından ayrılırken bir basın ordusu tarafından önü kesildi. Uzatılan mikrofonlar ve patlayan flaşların arasından sorulan soru hep aynıydı. Eski eşiniz ile barıştınız mı? Orlando gelen birkaç soruyu dinledikten sonra sanki hiçbir problem yokmuş gibi güldü.

"Boşanmamız, verilmiş yanlış bir karardı. İkimizde bu yanlıştan erken döndük. Benim kalbim her zaman ona ait ve o istediği anda bir kez daha ve son kez onunla evlenirim. Şimdi izin verirseniz dinlenmek istiyorum. Yoğun bir turne geçiriyoruz."

Arkasından gelen soruları duymazdan gelerek araca doğru ilerledi. Korumalar gazetecileri araçtan uzaklaştırırken Orlando patlayan flaşların arasında otele doğru yola çıktı.

Çocukların hepsi geceyi değerlendiriyorlardı Orlando ise kendisini odaya kapatmış bir çıkar yol arıyordu. Corbin ile konuşarak sabah ilk uçağa Londra'ya yer ayırtmasını istemişti. Almanya turnesinden önceki kısa zamanı değerlendirip Georgia'nın ağzından laf almaya çalışacaktı. Çocuğun kendisinden olmama ihtimali bile içinde bir umut filizlendirmişti. Bir yandan da Luke'un söylediklerini düşünüyordu. Adaline konusunda haklı olabilirdi. Ona söz verdikten sonra sır saklamaya devam etmişti. Ne bekliyordu ki? Ne zamana kadar saklayacaktı? Onunla evlense bile yine onu kaybederdi. Adaline evlilik bağını içinde güven ve sevgi olmadan sürdürecek biri değildi. Orlando içini açıp ona sevgisini göstermek için her şeyi verirdi. Bir kez görse... Bir kere kendisini genç adamın gözünden görse asla gitmezdi. Dayanamayarak şansını bir kez daha denedi. Ve çalan telefonu bir kez daha cevapsız kaldı.

Sabah gün yeni ağarırken odasından çıkan genç adam aceleciydi. Tam asansöre bineceği sırada bir öksürük sesi duyarak kafasını çevirdi. Monica üzerinde siyah bir sabahlık ile ortak salonun kapısına dayanmış onu bekliyormuş gibi dikiliyordu. Aldığı derin nefesle omuzları hareketlendi.

"Londra'ya gidiyormuşsun?"

"Anlaşılan Corbin'i erken emekli etmemiz gerekecek."

"Anlaşılan seni ev hapsine almamız gerekecek. Londra'ya giderek her şeyi daha içinden çıkılmaz bir hale soktuğunun farkında değil misin? Tek bir kare fotoğraf ortalığı cehenneme çevirir."

Orlando sıkıntılı bir nefesle birlikte elinde tuttuğu şapkayı kafasına geçirdi.

"Londra'ya giderek lanet sorunuma çözüm bulmaya çalışıyorum ve lanet olası gazeteciler sikimde değiller!"

Monica dudaklarını büzerek "Peki ya Della?" diye sordu.

Orlando bakışlarını kaçırdı.

"Onu seviyorum ve kaybetmeyeceğim. Ne olursa olsun Della'yı kazanacağım kaç gün, kaç hafta, kaç ay, kaç yıl sürerse sürsün."

"Çocuğun senden olmadığını mı düşünüyorsun?"

Monica'nın şüpheli ses tonuyla sorduğu soru üzerine Orlando omuzlarını silkti.

"Bunu bilemiyorum. Onu tarafsız bir doktora götürdüm. Benimle birlikte olduğu hafta... kocası iş seyahatindeydi."

"Erken DNA testi yaptırabilirsin."

"Bunu söyledim, ilk duyduğumda bebeği aldırmasını söyledim ama bunu yapamayacağını bebeği istediğini söyledi. Daha sonra DNA testi istedim ama düşük riskini arttırdığı için bunu yaptırmak için doğuma kadar beklemek istedi. Lanet olası! Beklemek beni öldürüyor."

Monica kaşlarını çatmış Orlando'yu inceliyordu.

"Bebek sendense tehlikeye atmak istemez elbette. Bir MacFadyen doğuracak. Kocasının da sessiz kalma nedeni bu değil mi?"

Orlando dişlerini sıktı.

"Ben Hard'ım."

"Onların gözünde bir MacFadyen'sin Orlando. Reddedilmiş olsan da... babanın tek erkek çocuğu olmanın yanında ailenin son üyeleri sen ve Jennie'siniz. Jesse ve Georgia bunun farkındalar."

Monica adımlarını Orlando'ya doğru yaklaştırdı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence seni bir tuzağa çektiler."

Orlando kaşlarını çatarak "Tuzak mı?" diye sordu.

"Aynen öyle. Jesse ve babanın sekiz yıldır ortak olduğunu biliyor muydun?"

Orlando bunu hiç merak etmemişti cevap vermeyince Monica ellerini beline koydu.

"Sekiz yıl... Jesse siyasi olarak önemli insanlarla akraba ve bu az da olsa ona ayrıcalık sağlıyor."

Orlando onu onayladı.

"Biliyorum, babam bir liman ihalesi için onunla ortaklık imzalamış. Jesse bunu yakınları sayesinde halletmiş."

Fakat genç adam daha ayrıntılı araştırma yapma gereği duymamıştı.

"Georgia ile dört yıldır evli. Mutlu bir evlilikleri olduğunu sanmıyorum ikisi de birbirlerini aldatıyor."

"Açık bir ilişki yaşıyorlarmış."

"Sebebi açık. Jesse karısını zengin adamlara peşkeş çekiyor."

Orlando'nun ağzı açıldı.

"Ne?"

36. Bölüm

GERÇEKLERLE YÜZLEŞME

Orlando, Georgia'nın önceden de ilişkiler yaşadığını biliyordu. Fakat bu yönden hiç düşünmemişti. Genç adam saatine bakarak Monica'ya döndü.

"Biraz daha zamanım var. Bildiğin her şeyi hemen anlat Monica."

Monica salona doğru yürüyünce Orlando'da peşinden gitti.

"Hamilelik olayını söylediğinde biraz araştırma yaptırdım ki böyle konularda hassas olan sendin bunu nasıl atlarsın!" diyerek Orlando'yu azarladı.

"Hassas olduğum şey iş. Özel hayatımda becerdiğim kadınları araştırmıyorum."

"Ya öyle mi? Peki prezervatif diye bir şeyden haberin var mı?"

"Elbette var Monica ama... Lanet olsun birkaç sefer bunu atladım. Georgia ile bir süredir ilişkim vardı ve kocasıyla yatmadığını söylüyordu. Sorun olmadığını korunduğunu da... Düşünmediğim sadece boktan davrandığım bir dönemdi."

Orlando elini yüzünde gezdirdi. Monica daha fazla üstüne gitmemeye karar vermiş olmalı ki konuşmasına devam etti.

"Dediğim gibi Georgia, sadece zengin adamlarla birlikte oluyor. Kocası da bu birlikteliklerin getirilerinden yararlanıyor. Ortaklıklar, projeler ve dahası elbette. İşleri yaptırmak için adamları tehdit ediyor olabilir tıpkı sana yaptığı gibi. Senin peşine düşme sebepleri de açık, gerçekten maddi olarak zor durumdalar. Babanın parası tek kurtuluşları olacak."

"Georgia böyle bir şeyi neden yapsın ki? Hangi kadın böyle bir durumda kalmak ister? İstese Jesse'den çok daha iyilerini bulabilir. Oldukça... güzel."

"O da tehdit ediliyor olabilir ya da Jesse'nin elinde başka kozlar vardır ya da kocasına saplantılı bir şekilde âşıktır Orlando. Her şey olabilir. Sadece bu bir tuzak olabilir. Bebek doğduktan sonra güvenilir bir yerde DNA testi yapılmalı o zamana kadar da Jesse ile herhangi bir anlaşma imzalanmamalı."

Orlando ciddi bir tavırla, "Babam çoktan ortaklığı uzattı." dedi.

Monica bundan hoşlanmadığını belli ederek dudaklarını büzdü.

"Neden bu kadar acele etti? Bu kadar mı torun meraklısı!"

"Torun mu? Piçimi asla kabul etmeyeceğini dile getirdi. Hatta çocuk dâhil kimsenin bunu bilmemesi karşılığında sözleşmeyi imzaladı. Jesse çocuğa babalık yapacağını ve asla kimsenin bundan haberi olmayacağına dair bir sözleşmeye imza attı. Babam sadece itibarını koruyor. Her zaman yaptığı gibi!"

Orlando bir kez daha saatine baktı.

"Gitmem gerekiyor Monica. Georgia biraz melankolik bir tip. Eğer onu yeterince köşeye sıkıştırırsam ağzından laf alabilirim."

"Dikkat et, şu dönemde onun etrafında görünmen doğru değil."

"Biliyorum."

Orlando yerinden kalkıp asansöre doğru yürürken bir anda arkasına döndü.

"Della, Los Angeles'a ne zaman dönecek?"

"Bunu sana söyleyemem."

"Lütfen, tüm uçuşları takip ettirebilirim."

Monica derin bir soluk aldı.

"Okulu tatil olduğu için düğüne kadar Jennie'nin yanında kalacağını söyledi. Sen malikâneye giremediğin içinde güvende olduğunu düşünüyor."

"Beni tanıdığını sanırdım. O malikâneye istediğim zaman girerim."

Monica gözlerini devirdi.

"Önümüzdeki hafta eşyalarını toplamak için Los Angeles'a gidecek."

Orlando gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

***

Orlando havalimanından bindiği taksiyi *Kensington* civarında durdurdu. Başında şapkası, gözünde gözlüğü olsada tanınmaktan çekiniyordu. Taksiye ücretini ödedikten sonra Georgia'yı bir kez daha aradı.

"Kensington caddesindeyim."

Georgia neşeli bir tavırla, "Tamam, Nate seni almaya geliyor." diye mırıldandı.

Orlando, İngiltere'ye gelmek üzere yola çıktığını söylediğinde Georgia heyecanlanmıştı. Anlaşmaları gereği Orlando'yu araması ya da görmesi yasaktı bu yüzden çaresiz Orlando'dan haber beklemek zorundaydı. Orlando, cadde üzerinde dikkat çekmemek için başı önünde dikilirken eski model bir *Rolls-Royce* caddede duraksadı. Açılan pencereden Georgia'nın koruması Nate'in tanıdık yüzünü gördü. Georgia nereye giderse gitsin Nate her zaman yanında olurdu. Orlando başta Jesse'nin emriyle çalışan bir korumanın pek güvenilir olmadığını düşünüyor olsada, artık Jesse'nin amacını öğrendiği için Nate'in ne-

den bu kadar rahat olabildiğini anlıyordu, tabii Georgia'nın da. Orlando arka kapıyı açıp araca bindiğinde Nate aracı çalıştırıp yola koyuldu. Georgia buluşmak için en güvenli yerin kendi evleri olacağını söylemişti. Jesse bir seyahatteydi ve Georgia çalışanları gönderecekti. Nate arabayı kapalı otoparka soktuktan sonra genç adamı salona kadar geçirdi. Georgia salonun ortasında dikiliyordu. Omuzları ve bedeni gergindi. Yavaşça Orlando'ya doğru dönerken yüzüne bir gülümseme oturttu. Orlando bu gülümsemenin yapmacıklığını daha önce hiç fark etmemişti. Adaline'in kahkahalarını duyana kadar hiçbir şeyin sahteliğinin farkında değildi. Georgia sarı saçlarını topuz yapmıştı, üzerinde pembe bir elbise vardı. Belirgin karnı elbiseden neyse görünüyordu. Orlando bir anda irkilip gerildi.

"Hoş geldin. Geleceğini söylediğinde ben... ben şey, heyecanlandım."

Adımlarını Orlando'ya yönlendirdi. Kollarını genç adama dolamak için hareketlendiği sırada Orlando elini kaldırıp onu durdurdu.

"Yaklaşma."

Orlando bakışlarını arkasında dikilen adama çevirdi. Nate gözlerini Orlando'ya dikmiş sert bir ifade ile duruyordu.

"Konuşmaya geldim, baş başa."

Georgia başını salladı.

"Geçsene tüm çalışanları gönderdim."

Orlando koltuklara doğru ilerlerken Georgia, Nate'e yaklaştı.

"Bize izin verebilirsin, sorun yok."

Nate bundan memnun olmamış gibi kaşlarını çattı ama itiraz etmedi sessiz adımlarla salondan çıkıp gözden kayboldu.

Georgia, Orlando'ya yaklaşıp "Sana ne ikram edebilirim?" diye sordu.

"Bir şey istemez. Otur."

Genç kadın, Orlando'nun hemen yanına oturdu. Elini karnına koyarak sırtını koltuğa yasladı.

"Dokunmak ister misin? Oğlumuz çok hareketli."

Orlando sert bir ses tonuyla, "Oğlumuz?" diye sordu.

Genç kadın gülümsedi.

"Jesse, babana haber verdi ama sen arama deyince... sana söyleyemedim. Geçen hafta cinsiyetini öğrendik bir oğlan. Jesse ona babasının adını vermek istiyor ama sen istemezsen..."

Orlando hızla lafını kesti.

"Beni ilgilendirmez, ne istersen koy."

Georgia yutkunup sözlerini sürdürdü.

"Adı Evan Jesse Cox olacak."

Orlando kafasını genç kadına doğru çevirdi. Doğruca gözlerinin içine bakarak, "Sana umurumda olmadığını söyledim!" diye gürledi.

Georgia başını salladı.

"Ben sadece... Orlando o senin de çocuğun. En ufak bir merakın yok mu?"

"Yok. Olması mı gerekiyor?"

"Bu biyolojik bir şey. Yani ne biliyim... onu korumak için her şeyi yapıyorum. İçki içmiyorum, keyif verici hiçbir madde kullanmıyorum. Farkında olmadan ellerimi üzerine koyuyor ve onunla konuşuyorum. İçim şimdiden öylesine dolu ki... sürekli kime benzeyeceğini merak ediyorum. Bana mı yoksa sana mı? Jesse bile heyecanlı."

"Jesse sadece paranın peşinde."

Georgia gözlerini kaçırdı.

"Hayır, gerçekten. Başta kızgındı ama şimdi heyecanlı. Benimle kontrollere geliyor, bebeğin odasını hazırlıyor ve bazen karnıma dokunuyor."

Orlando oksijensiz kalmışçasına derin bir nefes aldı. Lafı dolandırmayacak ya da uzatmayacaktı. Burada bulunmak bile öfkeden kudurmasına, hatalarının farkına varmasına ve kendinden nefret etmesine neden oluyordu.

"Çocuğun benden olduğuna emin misin?"

Georgia'nın gözleri büyüdü.

"Bunu daha önce konuştuk. Doktor söyledi, hangi hafta olduğunu iyi biliyorsun Orlando. O hafta Jesse Japonya'daydı. Sen ve ben... uzun bir hafta geçirdik. Hatırlıyor musun?"

Orlando başını salladı. Elbette o kahrolasıca haftayı hatırlıyordu.

"O hafta içine sadece bir, iki sefer geldim. Çok sarhoştum."

Karnını işaret ederek "Bir-iki seferde bunun için yeterli görünüyor." diye mırıldandı.

"Jesse ile plan yaptınız değil mi? Zengin adamları avlıyorsunuz ve sen adamları tavlayıp onlardan şantajla para koparıyorsun."

Georgia'nın kaşları çatıldı. Anında üzerine bulaşan panik hali gözle görülüyordu.

"Hayır."

"Yalan söyleme bana."

Orlando yumruklarını sıktı. Ayağa kalkarak kendini ondan uzaklaştırdı.

"Bunu biliyorum tamam mı? Peşime düştün çünkü babamın parasına ihtiyacınız vardı. Hamile kalmak için uğraştın!"

Orlando elini alnına götürüp sertçe vurdu.

"Lanet olsun! Korunuyorum, Jesse ve ben çocuk düşünmüyoruz dediğinde sana inanacak kadar aptaldım. Bunu planladınız ve şimdi..."

"Şimdi ne? Her dediğini yapmıyor muyum? Uzak dur dedin duruyorum. Konuşmuyorum. Senin küçük karınla mutlu olmana izin veriyorum ve karşılığında..."

"Karşılığında da babamın parasını istiyorsun?"

Georgia'nın gözleri yaşlarla doldu.

"Parayı isteyen Jesse, ben değilim."

"Peki sen? Kazancın ne olacak Georgia? Karnındaki bebekten başka ne alacaksın? O bebek sana sadece ayak bağı olacak."

Georgia kollarını karnının etrafına doladı.

"Ben öyle düşünmüyorum."

Bunu söylüyor olsada genç kadının belirgin bir şekilde yutkunduğunu duymuştu. Onun da bunu düşündüğünden emindi. Georgia bir bebekle birlikte kendini eve kapatacak bir kadın değildi. Başka bir şeyler olmalıydı. Orlando, koltukta oturan genç kadının önünde dizlerinin üzerine çökerek onunla aynı hizaya geldi. Doğruca gözlerinin içine bakıyor, omuzlarını mümkün olduğunca gergin tutarak ona gözdağı verirken aynı zaman da yakın görünmeye çalışıyordu.

"Seni kurtarırım. Jesse'en... Çocuk benim veya değil her şekilde seni korurum. Tek yapman gereken bana gerçekleri anlatmak."

Georgia kafasını iki yana sallarken hipnoz olmuş gibi yoğun bir dalgınlıkla Orlando'nun gözlerinin içine bakıyordu. Nihayet yüzüne sahte bir gülümseme oturtmayı başardı. Bu onun maskesiydi.

"Sakladığım bir şey yok Orlando ve kurtarılmaya da ihtiyacım yok. Bebek senin. Jesse ve ben uzun zamandır yatmıyoruz bunu sana söyledim ve o hafta birlikte bile değildik."

"Belki de başkasındandır?"

Georgia sahte bir kahkaha attı. Oturduğu yerden kalkıp Orlando'dan uzaklaşırken sesini yükseltti.

"Bana ne söyleme çalışıyorsun? Ben bir fahişe değilim. Jesse ve ben açık bir ilişki yaşıyor olabiliriz ama bu aynı anda bir sürü adamla yatıyorum demek değil. Seninle olduğum süre içinde başkası olmadı. Bunu sana o zaman da söyledim."

Orlando ayağa kalkarak ellerini ceplerine soktu. Sakin olmaya çalışıyordu bir kez sinirlenirse bir sinir krizinin eşiğine gelirdi ki karşısında nefret ettiği hamile bir kadın varken bunun olmasını asla ama asla istemezdi.

"Şirket yemeğinde Jesse ile koridorda bebek hakkında tartıştığını biliyorum. Neden?"

Georgia kaşlarını çattı. Orlando onun gerildiğinin farkın-

daydı. Koltuğa oturarak bacak bacak üzerine atıp yayıldı. Ne kadar rahat ve her şeyden haberdar davranırsa Georgia o kadar paniğe kapılacak ve gerçekleri o kadar çabuk anlatacaktı. Tabii bu yaptığı tamamen boşa sıkmakta olabilirdi ama yinede denemekten başka şansı yoktu.

"Öfkelenmesi doğal değil mi? Sonuçta karısı bir başka adamdan hamile kaldı."

Orlando kahkaha attı.

"İşte şimdi saçmaladın Georgia. Amacınız zaten bu değil miydi? Başından beri hamile kalmaya çalışıyordun. Yani sana kızması için bir neden yoktu. Aksine sevinmeliydi. Planınız tıkır tıkır işliyordu."

Georgia ellerini beline koyarak pencere kenarına doğru yürüdü. Orlando'nun alanından uzaklaştı ve bu genç adamın hoşuna gitmedi. Ayağa kalkarak Georgia'nın tam arkasında dikildi.

"Söyle bana. Gerçekleri anlat. Yoksa hayatını cehenneme çeviririm."

Orlando'nun fısıltısı Georgia'nın ensesindeki tüyleri diken diken etti.

"Hayatım zaten bir cehennem."

Orlando, genç kadının bileğini kavrayarak onu kendisine çevirdi.

"Yardım ederim Georgia, tek yapman gereken bana gerçeği söylemek. Bebek benden mi?"

Georgia, Orlando'nun ellerini tutarak karnına götürdü. Orlando bir anda kaskatı kesildi.

"Bu çocuk senin."

Genç adam sanki ateşe dokunmuş gibi ellerini genç kadının karnından çekti. Öyle hissetmiyordu. Kendisininmiş gibi hissettirmiyordu, en ufak bir sıcaklık yoktu. Bunun nedeni karşısındaki kadın mıydı?

"Tamam, zaten doğuma az kaldı. Bunu yakında öğreneceğiz."

Georgia'nın gözlerinin içine bakarak "Ama o zaman çok geç olabilir. Her şey için..." diye mırıldandı.

Orlando arkasını dönüp çıkışa doğru ilerledi. Georgia bir anda konuştu.

"Bebeğin hangi hafta olduğunu bilmediğimi söyledim ve Jesse buna sinirlendi. Biliyorsun seninle geçirdiğim o haftadan sonra Londra'ya döndüm ve Jesse sarhoş olduğu bir akşam benimle yattı. Biz normalde bunu yapmayız... Sık değil. Daha sonra haftasını öğrendik ve rahatladı. Tamam mı? Hepsi bu!"

Orlando öfkesini kusmak istemediği için adımlarını hızlandırdı kapıdan çıkana kadar Georgia peşinden gelmemişti ama Orlando tam kapıyı kapatmak üzereyken genç kadının adımlarını duyarak arkasını döndü.

"Böyle olması beni çok üzüyor."

"Nasıl olması?"

"Senin böyle uzak durman... Biz iyiydik Orlando, bu şekilde olmasına gerek yoktu."

Orlando güldü.

"Sen bir hataydın Georgia. Ben ise bir ahmak. İyi olan hiçbir şey yoktu."

***

Orlando gece yarısı yapacağı uçuştan önce defalarca Dover'a gitmeyi düşündü. Gidip bir kez daha onu görmemek için bütün kontrolünü kullanmak zorunda kalmıştı. Fakat yapmayacaktı... Şimdi onu kendi haline bırakacak ve Los Angeles'a gittiğinde peşine düşecekti. Kendi evlerindeyken Della savunmasız olacaktı ve Orlando ısrar edecekti. Lanet olası ne kadar ısrar etmesi gerekirse edecekti. Telefonu çalmaya başladığında otel odasında oturmuş düşünüyordu. Daha doğrusu kendini Dover'dan uzak tutmaya çalışıyordu. Cep telefonunun ekranında yanıp sönen isim hiç ama hiç hoşuna gitmemişti. Özellikle bugünkü konuşmadan sonra...

"Sana beni hiçbir koşulda aramamanı söylemiştim."

Georgia'nın sesi gergin bir fısıltıyla çıktı.

"Biliyorum ama bugünden sonra..."

"Bugünden sonra bir şey değişmedi. Seni merak ettiğim için görmeye gelmedim. Bana doğruyu söylemeni sağlamak ve içimi rahatlatmak için geldim."

Genç kadın sanki Orlando'nun söylediklerini duymamış gibi "Onu seviyorsun." dedi.

Orlando bir an bile düşünmedi. Bunu kendine o kadar çok söylemişti ki bir reflekse dönüşmüştü.

"Evet. Ve yaptığım hatalar yüzünden onu kaybetmeyeceğim."

"Seninle konuşmam gerek."

"Ne konuşacaksan telefonda söyle."

"Olmaz. Seni görmeliyim."

"Georgia, bunu yapamam. Beni görmek için bahane aramaktan vazgeç. Bugün konuşmak için geldim ve sen konuşmadın. Şimdi konuşmak istemenin nedeni ne?"

Georgia'nın sesi her zamankinden daha ince, savunmasız ve güçsüz çıktı.

"Önemli. Lütfen."

Orlando içine derin bir nefes çekti.

"Otelin adresini mesaj atarım. Oda numarasını da. Doğruca yukarı çık, kimseye görünme."

Bir saat sonra odasının kapısı çalındı. Orlando yerinden kalkarak kapıyı açtı. Georgia uzun yazlık bir trenchcot ve kocaman güneş gözlüklerinin ardına saklanmıştı. Orlando kenara çekilerek ona içeri girmesini işaret etti. Georgia doğruca salon kısmına geçerek onu saklayan fazlalıklardan kurtulup koltuğun ucuna oturdu. Orlando onu daha önce hiç böyle görmemişti. Georgia daima kendine aşırı güvenen bir kadındı. Hiçbir hareketi çekingen ya da ürkek değildi. O tam anlamıyla bir dişiydi zaten

erkeklerin başını döndüren de buydu ama şimdi kendi kişiliğine hiç uymayan bir şekilde karşısındaydı.

"Şey... ben su alabilir miyim?"

Orlando bara giderek bir şişe su aldı ve Georgia'ya uzattı. Genç kadın sudan birkaç yudum içti.

"Oturur musun?"

İtiraz etmeden karşıdaki televizyon koltuğuna yerleşti.

"Sana güvenebilir miyim?"

Orlando, kadının karnını işaret etti.

"Yeterince güvenmişsin."

Georgia kaşlarını çattı.

"Onun güvenle bir ilgisi yoktu. Sana anlatmam gereken şeyler var ama sana güvenmem lazım."

Gözleri yaşlarla doldu ama ağlamadı.

"Güvenmeye ihtiyacım var."

Orlando söyleyeceklerinden hoşlanmayacağını hissetsede artık onu dinlemek zorundaydı. Söyleyeceği her kelime önemliydi.

"Bana güvenebileceğini biliyorsun. Güvenilmeyecek bir adam değilim."

Georgia başını sallayarak Orlando'yu onayladı ve burnunu çekerek suyundan bir yudum daha aldı.

"Jesse'den kurtulmam lazım."

Orlando'nun kaşları çatıldı.

"Evet, doğru duydun. Ondan kurtulmalıyım. Hiçbir şey kazanmıyorum asla da kazanmayacağım. Ben... o, beni tüketiyor. Daha fazla yapamam, buna daha fazla devam edemem."

Georgia ağlamaya başladı. Orlando'dan teselli bekliyorsa bu asla olmayacaktı. Nihayet kendini toparladı ve konuşmaya devam etti.

"Haklıydın. O bir avcı... ben ise yemim. Beni öylece önlerine atıyor. Onların benden istediklerini almalarına izin veriyor ve

sonra kurtulmamı istiyor. Asla sevgi yok, sadakat yok, bağlılık yok ve tabii aşkta yok. Dört yıl önce evlendiğimizde aşk evliliği olduğunu düşünmüştüm. Bir süre bağımlılık tedavisi görmüş o sürede büyük bir ekonomik kayıp yaşamıştım. Jesse zengindi, kibardı, komikti ve romantikti. Hemen evlenmek istedi pek şansım yoktu. Birkaç ay her şey güzeldi sonra öğrendim ki... O batmak üzereymiş, her şeyini kaybetmiş. Benden bir iyilik istedi. Bir işi alması için birkaç ay sürecek küçük bir iyilik ve bende yaptım. Başka şansım yoktu. Sonra daha fazla iyilik istedi ve daha fazla."

Georgia hıçkırığını bastırdı.

"Ben artık daha fazla iyilik yapamayacağımı söylediğimde beni tehdit etti. O çok güçlü. Bir daha asla iş bulamazdım, kimse beni istemezdi. Her dediğini yapmak zorunda kaldım ve karşılığında rahat bir hayat yaşadım. Gittiğim adamların bedenimle ilgilenmesine alışmıştım. Sevildiğimi sanmayada alışmıştım. Sonra baban onu ortaklıktan çıkarmak istedi ve Jesse durumun farkına varınca da..."

"Beni buldu."

Georgia onu onayladı.

"Baban çok yaşlıydı."

Georgia ellerini karnına koydu.

"Seni kolayca kandıramayacağımızı ya da âşık edemeyeceğimizi biliyorduk. Hamile kalmamı istedi. Bunu yaparsam hayatımın tamamen onun elinde olacağını bildiğimden yapmak istemedim ama beni zorladı. Eğer yaparsam... Çocuk doğduktan sonra boşanacağımızı söyledi. Çocuk onda kalacaktı, Jesse onu göstermelik olarak nüfusuna alacak, babanın üzerinden geçinmeyi garantileyecek ve bir daha maddi sıkıntı çekmeyecekti ben ise özgür ve dul bir anne olacaktım. İstersem çocuğu görmeme izin verecekti istemezsem görmek zorunda bile değildim. Hepsi buydu. Bu kadar kolaydı."

37. Bölüm

YAKARIŞ

Orlando beyninin uğuldadığını hissediyordu. Öfke derin ve güçlü bir duyguydu. Orlando'nun öfkesi çok daha derin, çok daha güçlüydü. Böylesine çirkin bir planın parçası olduğunu anlaması gerekirdi her zaman böyle durumlara karşı tetikte olmuştu ama hayatının öylesine berbat bir dönemine denk gelmişti ki Orlando o dönem kendisinin bile farkında değildi.

"İstediğini aldın ve her şeyi garantiledin Georgia, tebrik ederim. Fakat bundan sonra huzurlu olacağını düşünüyorsan yanılıyorsun."

Orlando kendi ses tonunun sakinliğinden dolayı ürkmüştü. Georgia elinin tersiyle gözyaşlarını kuruladı.

"Özür dilerim tamam mı? Özür dilerim. Böyle olsun istemedim ama mecburdum."

Orlando hızla ayağa fırladı. Koltuğun yanında duran abajuru devirdi.

"Lanet olası özür dilemen her şeyi çözüp sana yardımcı olmamı sağlayacak mı sanıyorsun!" diyerek gürledi.

Georgia şoka uğramış gibi donup kaldı. Orlando içten içe karşısındaki kadından çok kendinden nefret ettiğini biliyordu.

öfkesinin ana kaynağı da buydu. Kendine duyduğu nefret... bu kadar dikkatsiz ve aptalca davranması tamamen kendi suçuydu.

"Sana anlatacaklarımdan sonra belki... ne düşüneceğini bilemiyorum Orlando ama ne olursa olsun yardımına ihtiyacım var. Senden başka yardım edecek kimsem yok. Ben... korkuyorum."

Georgia'nın çaresiz ses tonu Orlando'yu bir nebze olsun sakinleştirdi. Derin derin aldığı soluklarla kadının karşısında dikilmiş ona anlatacağı şeyleri duymayı bekliyordu.

"Bebek senden olmayabilir."

Orlando sahte bir kahkaha attı.

"Onu zaten biliyorum başka bir şey söyle."

Georgia sessiz kaldı. Orlando'nun öfkesinden çekiniyor gibi görünüyordu.

"Çocuk Jesse'dense ve seni ondan kurtarmamı isteyeceksen çok beklersin Georgia."

"Bebek Jesse'den değil. Orası kesin."

Orlando kaşlarını çattı.

"Anlamadım?"

"Nate'i tanıyorsun."

"Koruman mı?"

Georgia başını salladı.

"Jesse onu, beni takip etmesi ve raporlaması için evliliğimizin ilk yıllarında işe aldı."

Orlando duyacaklarını merakla beklediğinden dolayı tekrar yerine oturmayı tercih etmişti.

"Jesse ile işler kötüleştiğinde Nate yanımdaydı. Her zaman bana destek oldu ama ben onu görmezden geldim. Ta ki artık daha fazla dayanamayacağımı fark edene kadar. Onun yanındayken sevildiğimi hissettim, mutlu hissettim. Biri ilk defa bedenim dışında bir şeyleri beğeniyor beni merak edip sorular soruyordu."

Orlando dişlerini birbirine bastırdı.

"Senin romantik masalını dinlemeyeceğim. Bana bebeğin Nate'den olduğunu söyle!"

Georgia oturduğu koltuktan kalkıp cam kenarına yürüdü. Perdeleri hafifçe aralayıp gözlerini caddeye doğru dikti. Orlando orada ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Muhtemelen Nate her zaman yaptığı gibi aracın kaputuna yaslanmış dikiliyordu. Orlando hiçbir zaman Georgia'yı aşk kadını olarak düşünmemişti. O, daha çok istediğini alma peşindeydi. Demek bu aralar sıklıkla olduğu gibi yine yanılmıştı. Georgia tekrar konuşmaya başladığında gözleri dışarıdaydı.

"Bilmiyorum. Bebeğin kimden olduğunu bilmiyorum. O hafta Nate'de benimle Los Angeles'taydı."

"Ne yani benim koynumdan çıkıp onunkine mi girdin? Ve bu sence aşk öyle mi?"

Genç kadın yavaşça Orlando'ya doğru dönerken kolları göğsünde bağlıydı.

"Biliyorum bu çok aşağılık. Eğer kendi seçimim olsa bunu asla yapmazdım."

Uzun süren sessizlik aralarında gezinirken Georgia, Orlando'nun korktuğu o soruyu sordu.

"Bebek seninse... yinede onu istemiyor musun?"

Orlando bu soruya nasıl bir cevap vereceğini bilmiyordu ama içten içe tek dileği o bebeğin kendisinin olmamasıydı.

"Ben baba olmaya hazır değilim. Şimdi değil, böyle değil."

Georgia ondan beklenmeyecek bir anlayışla başını salladı.

"İnan bana bebeğin senden olmasını istemiyorum ama korkuyorum. Eğer o DNA sonucunda bebek senden ve Jesse'den çıkmazsa..."

Orlando olacakları az çok tahmin edebiliyordu. Jesse'nin ne tür bir pislik olduğu düşünülürse... Bunu tahmin etmek zor değildi. Georgia'nın hayatı cehenneme dönerdi ve Nate... o tam bir muammaydı.

"Yani bebek doğana kadar bekleyeceğiz öyle mi?"

"Risk alamam. Buna Jesse'de karşı. Bebeğin senden olduğuna neredeyse emin o yüzden onun için çok değerli. Benim içinde öyle... Her şekilde."

"Peki, benden ne istiyorsun Georgia."

"Yardım. Eğer bebek Nate'inse... başım belada."

Orlando kaşlarını kaldırıp "Bunu tahmin etmek zor değil." diye mırıldandı.

"Bu dalga geçilecek bir durum değil. Sana güvendiğim için bunları anlattım Orlando. Öylece arkanı mı döneceksin?"

Orlando kafasını iki yana salladı.

"Neyse ki ben sizin kadar taş kalpli değilim. Hayır, arkamı dönmeyeceğim ama seni sadece Tanrı için koruyacak falan da değilim. İsteklerim olacak. Öncelikle Jesse'nin iş ile ilgili tüm kayıtlarına ihtiyacım var ve tabii sizin ufak av, yem, avcı oyununuzun kanıtlarına da."

Georgia itiraz etmek için hazırlandığında Orlando onun sözünü kesti.

"Hayır, dediklerimi yapacaksın. Bir seçenek sunmuyorum."

Georgia gittikten sonra Orlando, Monica'yı ve avukatı Zack'i arayarak son durumları bildirdi. Zack kesin sonuç için DNA testinin şart olduğu ve yapacak bir şey olmadığını söylüyordu ama Orlando'nun yapacak bir şeyi vardı. Madem Jesse tehdit, şantaj ve kirli planlardan hoşlanıyordu Orlando'da oyuna katılıp tüm kirli çamaşırları ortalığa dökecekti. Bu durum Georgia'nın başını biraz ağrıtacak olsada sonuçta Jesse'den kurtulacak ve istediği hayata kavuşacaktı. Bebeğin babası olsada, olmasada Georgia'ya destek olmaya söz vermişti. Babasına bu durumdan bahsetmemeyi uygun görmüştü. Eğer şimdi ona olanları anlatırsa ortalığı birbirine katardı. Yapması gereken tek şey lanet olası DNA sonucu beklemekti. Beklemek ve hatalarının sonuçlarını kabullenmek...

***

Adaline ufak bir seyahat çantası hazırlamış bir zamanlar mutlu olduğu anların kırık parçalarını toplamak üzere geri dönüyordu. Tamamen iyileşemeyeceğini biliyordu ama biraz zaman her şeye iyi gelecekti. En azından okullar açılana kadar gücünü toplayacak ayaklarının üzerinde duracak ve hayatından Orlando Hard'ı ebediyen silmeye çalışacaktı. Jenn kollarını bir kez daha Adaline'ın boynuna doladı.

"Seninle gelmeme izin vermeliydin."

"Buna gerek yok Jenn. İki gün içinde gidip geleceğim. Monica ile konuştum hâlâ turne için yollardalar. Yani Orlando orada olmayacak."

Adaline hâlâ içten içe Orlando'yu görüp pes edeceğinden korkuyordu. Bu yüzden kaçmaya devam edecekti.

"Orlando'nun evinde mi kalacaksın?"

Adaline yüzünü buruşturdu.

"Tabii ki hayır! Eski dairem hâlâ duruyor, orada kalacağım."

Jenn başını salladı. Adaline kısa bir an o daireyi boşaltmamakta diretmesini düşündü. O zaman bile Orlando'a tamamen güvenememişti. Hep biliyordu, bir şeyler olacağının hep farkındaydı. Hiçbir şey o kadar mükemmel olamaz, o kadar doğru ve o kadar inanılmaz hissettiremezdi ve hiçbir şey sonsuza kadar saklı kalmazdı. Orlando'nun yalanları güzel olan her şeyi beraberinde götürmüştü. Şimdi geriye sadece kırıklar ve kırgınlıklar vardı.

Uçak Los Angeles'a inerken Adaline bu ülkeye, bu şehre geldiği ilk günü düşündü. Orlando yanında oturuyor kaba tavırlarıyla Adaline'ın canını yakıyor ama bakışlarıyla bedenini kavuruyordu, şimdi ise kavrulan şey kalbiydi. Hangisi daha kötüydü? Birini karşılıksız sevmek mi? Yoksa bir zamanlar delicesine sevdiğiniz bir adamdan nefret ederken hâlâ aşkını kalbinizde taşıyor olmak mı? Adaline ikincisinin daha zor, daha yakıcı ve daha küçük düşürücü olduğunu düşünüyordu. Bir insan kimseyi bu kadar sevmemeliydi.

Onu karşılayan Scott bütün olanlardan haberdardı. Adaline'ı içindeki tüm neşeyle kucaklayıp çevresinde döndürdü.

"L.A.'ya hoş geldin bebeğim!"

Adaline günler sonra ilk defa içten bir şekilde güldü ama saniyeler sonra gözyaşlarına boğuldu.

Scott ona sarılırken "Hişşttt!" diye fısıldadı. "Güçlü kadınlar gözyaşlarının ardından kahkahalara boğulur hayatım, sen tam tersini yapıyorsun."

Adaline kafasını Scott'ın omzundan kaldırmadan "Belki de sandığım kadar güçlü değilimdir." diye mırıldandı.

Scott onu kollarından tutup sarstı.

"Kendine gel! Bunu söylüyor olamazsın. O piç kurusunu dizleri üzerine çöktüren kasaba kızı bunları söylüyor olamaz."

Adaline bir kez daha güldü.

"Kasaba kızı mı? Sen Dover'ı ne sanıyorsun?"

İkisi de kıkırdarken bir taksi bulup bindiler. Adaline ertelemeden o evden eşyalarını alıp en zor kısmı halletmek istiyordu. Yarabandını çekmek gibi ne kadar hızlı o kadar acısız ya da tam tersi... Taksi evin önünde durdu. Orlando turnede olduğu için Adaline evde kimsenin olmadığını düşünüyordu. Ama evi görmek bile onun varlığını derinlerinde hissetmeye yetmişti. Taksiden inerek hayalet adımlarıyla eve yaklaştı. Scott geride kalmıştı. Adaline verandaya çıktığı sırada derin bir nefes aldı. Birkaç saniye çantasında anahtarını aradı ve bulduğu anda elinden düşürdü. Ahşap zemine düşen anahtarları Scott alıp ona uzattı.

"Belki de ben burada beklemeliyim. Kendini rahat hissetmen için."

Adaline başını sallayarak onu onaylamakla yetindi. Scott verandada otururken Adaline titreyen elleriyle kapıyı açıp içeri girdi. Her şey bıraktığı gibiydi sanki hiç gidilmemiş hiçbir şey değişmemiş gibi... Anlık çaresizlik ile kafasını önüne eğip hiçbir yöne bakmadan doğruca merdivenlerden çıktı. İşin en zor kısmı Orlando'nun yatak odasına girip dolaplardan eşyalarını topla-

mak olacaktı. Onun kokusunu alırken, onun eşyalarına bu kadar yakınken... Kendini kontrol altına almak adına derin bir nefes çekip odanın kapısını açtı. Orlando'nun az mobilyalı, erkeksi ve ferah odası önündeydi. Onun sert kokusu burun deliklerinden içeri dolarken gözyaşlarıyla yanan gözlerini kırpıştırdı. Eğer bir damla dahi yaşın düşmesine izin verirse büyük bir ağlama krizine gireceğini biliyordu. Gözlerini yataktan ayırıp giyinme bölümüne ilerledi. Büyük valizlerden birini alıp yere attı ve fermuarını açıp içine rastgele kıyafetleri atmaya başladı. Bedeninde gezinen ürpertiyi hissedemeyecek kadar acı doluydu.

"Bu acelen öfkeden mi, aşktan mı?"

Adaline elindeki kıyafetleri yere düşürdü arkasını dönmemişti henüz kendini toplayabilmiş değildi. Orlando'nun sert adımlarını duydu.

"Lütfen yaklaşma."

Adaline kendi fısıltısını zorlukla işitti. Fakat bu fısıltı Orlando'nun ilerlemesini durdurdu.

"Neden?"

Genç kız sessiz kalmak için dudaklarını ısırdı, hâlâ arkası ona dönüktü ama yinede yoğun varlığı çoktan benliğini sarmalamıştı.

"Karşı koyamayacağından korktuğun için mi?"

Orlando güçlü bir tonda "Bana bak Della!" dedi.

İsmini ondan duymayı özleyen kalbi çılgınca atmaya başladı.

"Git Orlando."

Ona doğru dönerek gözlerinin içine bakmak için kafasını kaldırdı. Hatırladığı gibiydi ama bir o kadar da farklıydı. Üzgün görüntüsü ona birkaç yaş daha eklemiş, uzayan sakallarının çevrelediği çehresi ifadesini sertleştirmişti.

"Ne kadar yara aldığımı ve acı çektiğimi görmüyor musun? Uzak dur benden... İyi olmam için sadece uzak dur."

"Uzak durursam iyi mi olacaksın? Peki ya ben, iyi mi olacağım?"

Adaline bir an bile düşünmeden "Evet." dedi.

"Yanılıyorsun ufaklık, asla iyi olmayacak. Çünkü yaşadık. Şimdi bile bedenin kendini benim kollarıma atmak istiyor. Bunu inkâr mı edeceksin? Biz nadir bir şey keşfettik Della."

"Çok geç kaldın."

Orlando kafasını iki yana salladı.

"Aşk için hiçbir zaman geç değildir. Sen bana on bir sene sonra geldin Della. On bir sene beni sevdin ve bekledin. Hem de bir çocukluk hayali olmama rağmen. Şimdi ben seni yaşadıktan sonra, aşkı tattıktan sonra nasıl olurda geç olduğunu söylersin?"

Adaline ellerini yüzüne kapattı.

"Sus. Daha fazla devam etme Orlando bırak beni."

"Asla!"

Orlando, Adaline'ın ellerini yüzünden çekerek kendi ellerinin içine aldı. Adaline kurtulmayı denese de gücü yetmiyordu. Gözyaşlarının ardından Orlando'nun kendisine aşkla bakan yüzünü görüyordu. Tıpkı hayal ettiği gibi... Ona dünyanın en çok sevilen kadınına bakarmış gibi bakıyordu ama artık Adaline ona eskisi gibi bakamayacağını biliyordu. Bir kez kırılan güvenini bir daha inşa etmek imkânsızdı.

"Bana aşktan bahsediyorsun. Yalan, sırlar ve güvensizliğin olduğu yerde aşktan bahsedilmez sen bunları bizim içimize sokarak kaybetmemize neden oldun."

Orlando'nun çaresizliği yüzünden okuyordu ama Adaline yumuşamamaya kararlıydı başını dik tutuyor olsada gözlerinden akan yaşlara engel olamıyordu. Onun dokunuşundan kurtulup bir adım geriledi.

"Umurumda olmazdı. O kadından bir çocuğun olacağını başında söylemiş olsaydın... böyle olmazdı. Yanında olurdum. Sana daha önce de söyledim değil mi? Sana geçmişi önemseme-

diğimi söyledim. Seviyordum ve bunun için baş edebilirdim. İnsanlar böyle yaparlar konuşurlar ve çözüm bulurlar."

"Biliyorum. Lanet olsun ki biliyorum! Benim aptallığım yüzünden bu halde olduğumuzun farkındayım. Seni korumaya çalıştım, üzülme, beni bırakıp gitme diye ama unuttuğum bir şey vardı sen çok cesursun. Korunmaya ihtiyacın yok."

Orlando, Adaline'a doğru bir adım attı, genç kız gerilemedi. Orlando'nun bedeninden yükselen sıcaklık genç kızın bedenine temas ediyordu. Genç adam dokunmak ister gibi elini kaldırdı ama hemen bundan vazgeçti.

"Çok eskiden dinlediğim bir şarkı gibisin. Tekrar duyana kadar dinlediğimi unuttuğum bir şarkı... benim içimde nasıl bir yerde olduğun hakkında en ufak bir fikrin yok." Duraksayıp derin bir nefes aldı. "Özür dilerim. Özür dilerim ufaklık. Özür dilerim."

Adaline tepkisiz kalıp sadece ağlarken Orlando dizlerinin üzerine çöktü. Gri gözleri ıslaklıkla parıldadığında genç kız hıçkırdı. Gözyaşları sicim gibi gözlerinden boşalmaya başlamıştı.

"Sana yemin ediyorum bunu kaybetmeyeceğim."

Kafasını kaldırıp Adaline'ın yüzüne bakarken hâlâ dizleri üzerindeydi.

"Seni kaybetmenin en çok acıtan kısmı ne biliyor musun?"

Adaline cevap vermeyince Orlando kendi sorusunu cevapladı.

"Seninde, benim kadar acı çektiğini biliyor olmak. Bu beni tüketiyor. Bana bak Della, beni gör, bana dokun."

Genç kız elini uzatıp Orlando'nun yüzüne dokundu. Sakallarını avucunun içinde hissetti ve gözyaşlarının ıslaklığı parmaklarına damladı.

"Bakıyorum, görüyorum, dokunuyorum Orlando ama bu öfkemi dindirmiyor, acılarını geçirmiyor ve sana tekrar güvenmemi sağlamıyor."

Genç kız ellerini adamın yüzünden çekti. Valizini kapatıp

[illegible] sürüklerken, "Bu ikimiz içinde yanlıştı." diye mırıl-[illegible]

***

Daha yatak odasından çıkamamıştı ki Orlando'nun kolları [illegible]ne dolandı. Adaline valizi bırakırken Orlando onu belin-[illegible] kavramış sırtını duvara yaslamıştı. Dudaklarını genç kızın [illegible]daklarının üzerine kapattı. Adaline'ın elleri iki yanında duru-[illegible]r beyni adama karşı koymasını söylerken kalbi bekle diyerek [illegible]yordu. Adamın öpüşündeki aşk kanını kaynatıyor, bedeninde karıncalanma yaratırken, başını döndürüyordu. Birkaç saniye süren öpücüğün ardından Adaline ona karşılık veremeden Orlando durdu.

Dudaklarını genç kızın dudaklarının üzerinden çekmeden, "Şimdi de bana yanlış olduğunu söyle." diyerek hırladı.

Fakat Adaline'ın buna cevap vermesine engel olurcasına bir kez daha öpmeye başladı. Elleri belini ve sırtını kavramış genç kızı kendine bastırıyordu. Adaline ona karşılık vermeye başladığını fark ettiğinde göğsünden kopan bir parça, boğazındaki düğüme karıştı ve gözyaşları gözlerinden akarken boğazından kurtulan düğüm bir hıçkırıkla dışarı çıktı. Orlando geri çekildi Adaline'ın yanaklarından süzülen gözyaşlarını elleriyle sildi.

"Lütfen, ağlama."

Adaline konuşmadan önce kendine gelmek için birkaç saniye bekledi.

"Beni tuzağa düşürünce, aşkını itiraf edince, böyle öpünce her şey düzelecek yani, öyle mi? Tüm yanlışlar bir anda gözüme doğru gibi görünecek ve ben senin kollarına koşacağım?"

"İyi o halde söyle bana, ne yapmam gerektiğini söyle. Çünkü vazgeçmeyeceğimi biliyorsun."

Adaline kendisine dokunan Orlando'nun ellerini ittirdi.

"Öncelikle bana dokunmadan konuş."

Orlando ellerini havaya kaldırdı.

"Tamam, sana dokunmuyorum. Başka... başka ne yapmalıyım?"

"Benden uzak dur."

Kaşları çatılan Orlando "Bunu yapmayacağımı bilecek kadar beni tanıyorsun." dedi.

Adaline ise sessiz kalmakla yetindi.

"Bak... biliyorum, başta koyduğun açıklık şartını, bana defalarca sormana rağmen gerçekleri senden sakladığımı, her şeyi kabul ediyorum ama ben bile bu olanları kabullenebilmiş değildim. Bir yanlışlık olduğunu ortada dönen başka şeyler olduğunu düşünüyordum. Kendim bile böyle bir gerçeği kabullenememişken sana nasıl açıklardım? Hem de ilişkimizin hassas olduğu bir dönemde."

"Benimle o yüzden mi hemen evlenmek istedin? Elinden kaçırmamak için mi?"

Orlando hızla kafasını iki yana salladı.

"Hayır, hayır. Öyle bir şey yok. Asla! Seninle hemen evlenmek istedim çünkü boşanmam hayatımda aldığım en ama en kötü karardı 'Ki ne kadar kötü kararlar aldığımı tahmin edersin.' Seninle hemen evlenmek istedim çünkü her zaman yanımda olmana ihtiyacım vardı. Seninle evlenmek istedim çünkü seni seviyorum."

"Adaline Mary Harrison, senden tüm kalbimle özür dilerim. Daha önce söylediğim gibi senin için savaşacağım. Çünkü seninle geçirdiğim her dakika asla inanmadığım o aşkı hissettim. Sen benim deniz fenerimsin. Benim hayatımın en boktan, en karanlık döneminde karşıma çıkmanı sadece böyle açıklayabilirim. Şimdi benim yolunu kaybetmiş bir gemi olduğumu düşünerek konuşmam için şans verir misin? Yaydığın ışığa ihtiyacım olacak ve seninle paylaşmak istediğim şeyler var. Geç olduğunu, anlamsız olduğunu sakın söyleme. Benim için anlamlı. Lütfen, arkadaşına evine gitmesini söyle banada sadece bir saat ver. Söz veriyorum sonra seni istediğin yere bırakacağım."

Adaline uzun süre yere bakarak ayaklarını izledi. Orlan-

do'nun içten olduğunu biliyordu. Onu seviyordu ama yinede bu affetmek için yeterli değildi. İçine derin bir nefes çekip kafasını yerden kaldırdı.

"Tamam, sana bir saat vereceğim. Fakat bu seni affediyorum ya da hak veriyorum demek olmayacak."

38. Bölüm

DÖRDÜNCÜ ŞARKI

Adaline aşağıya inerek Scott'dan biraz zaman istedi. Scott hiç zorluk çıkarmadan bunu kabul etti.

Adaline'a sıkıca sarılıp kulağına "Kalbini dinle." diye fısıldadı.

Adaline kalbini dinlerse üzüleceğini bildiğinden bu tavsiyeyi tepkisizlik ile karşıladı. Scott taksiye binip uzaklaşırken genç kız içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. Salona geçtiği sırada Orlando'yu koltukta otururken buldu. Kollarını bacaklarına dayamış ellerinide önünde birleştirmişti. Kafasını hafifçe kaldırarak Adaline'a baktı. Çökük omuzlarına pişmanlığın yükü binmişti. Adaline'ın günlerdir olduğu haldeydi.

Genç kız kollarını göğsünde bağlayarak "Neden burada kaldığımı bile bilmiyorum." dedi.

Orlando gözlerini Adaline'ın gözlerinden ayırmadan konuştu. "Benim sana anlatmaya ihtiyacım var senin de beni dinlemeye." Orlando sözlerini, "Konuşmak için geç kaldım biliyorum ama seni kazanmak için hâlâ bir şansım var." diye tamamladı.

"Bunu da nereden çıkardın?"

Orlando'nun dudağının kenarı hafifçe kıvrıldı.

"Çünkü buradasın."

Adaline, Orlando'dan en uzak koltuğa oturdu.

"Beni kazanman için sana fırsat veriyor değilim. Sadece konuşmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm ve bunu kabul ettim."

"Bana acıdığın için yani?"

"Hayır, öyle bir şey söylemedim."

"Beni sevdiğin için mi?"

Adaline derin bir soluk aldı.

"Konuşacak mısın?"

"Bilmeni istediğim şeyler var. Dinlemek için hazır mısın?"

Adaline başını sallayarak Orlando'yu konuşması için teşvik edince genç adam her şeyi anlatmaya başladı.

***

Orlando'nun konuşmasıyla geçen bir saatin ardından Adaline hâlâ sükûnetini koruyordu. Genç adamın söyleyecekleri son bulduğunda Adaline tuttuğu nefesini bırakmıştı. Orlando için üzülüyordu. Böylesine iğrenç bir oyunun içine çekilmiş olması çok üzücüydü. Bundan sonraki süreç çok daha zor olacaktı. Adaline duyduklarını sindirmek için birkaç dakika boyunca boşluğa bakarak sadece düşündü.

"Sence Georgia neden bir anda iyi biri olmaya karar verdi?"

Orlando'nun gözlerinden bir karaltı geçti anlaşılan o da bu sorunun cevabını düşünüyordu.

"Bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun ufaklık?"

"Neden olmasın? Bunu daha önce yapmışlar."

Orlando kafasını iki yana salladı.

"Sanmıyorum. Çok çaresizdi. Anlaşılan Jesse'den kurtulamayacağının farkına vardı ve bebeğe bağlandı."

Adaline dudaklarını dişledi. Aklındaki şeyleri söylemek istemesede çenesini kapalı tutamadı.

"Bebeğin senden olduğunu düşünüyor musun?"

Orlando bakışlarını kaçırdı.

"Bunu bilmiyoruz ve bebek doğana kadar da bilemeyeceğiz. Benden olmamasını umut ediyorum."

Uzun süren sessizlik ikisinin arasında dalga dalga büyüyordu.

Orlando hafifçe öksürüp "Bebek bendense..." diye söze başladı ama Adaline hemen araya girerek devam etmesine engel oldu.

"Daha önce de söyledim. Seninle eski kız arkadaşın hamile kaldı diye ayrılmadım Orlando. Bana yalan söylediğin, sırlar sakladığın ve sana güvenemeyeceğimi hissettiğim için ayrıldım. Bebeğin senden olmasının bir önemi yoktu."

Genç adam dişlerini birbirine bastırdı.

"Geçmiş zamanda konuşuyorsun."

"Çünkü geçmiş zamanda kaldı."

"Hayır, bunu kabul etmiyorum. Sana ihtiyacım var. Şimdi ışığını kesemezsin Della. Kaybolurum..."

Adaline çoktan kaybolduğunu hissediyordu.

"Şimdi ben o eski deniz feneriyim..." Orlando kaşlarını çatarken Adaline sözlerine devam etti. "...kırık dökük, ışığı yok olmuş, amacını unutmuş ve yalnız kalmış."

"Seni bu hale getirdiğim için özür dilerim. Özellikle benim parçalarımı birleştirmiş, ışığım olmuş ve amacımı hatırlatmışken... Benim her şeyim olmuşken... Özür dilerim Della."

Adaline omuzlarını silkti.

"Ne söylememi bekliyorsun? Önemli değil dememi mi?"

"Sadece hâlâ beni sevdiğini söyle."

Genç kız saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken gözlerini yere dikmişti.

"Silip atmanın kolay olmasını isterdim."

"Della..."

Orlando'nun ses tonu özlem doluydu. Adaline burnunu çekerek aklındakileri savuşturdu. Teslim olmak istemiyordu. Teslimiyetinin sonu yenilgi olmayacaktı bu ona çok daha fazlasına mal olacaktı. Genç kız oturduğu koltuktan kalktı.

"Şey... Valizim, valizimi getirir misin?"

İşaret parmağıyla yukarıyı işaret etti.

"Gitme. Burada kal. Seni havalimanına bırakırım."

"Sadece konuşacağız ve sonra gidersin demiştin. Konuştuk ve ben gitmek istiyorum."

Orlando itiraz etmeden merdivenlerden çıktı. Döndüğünde Adaline'ın valizi elinde duruyordu.

"Bundan nefret ettim."

Genç kız dalgınlıkla "Neyden?" diye sordu.

"Valizini taşımaktan... tamamen gidiyormuşsun gibi. Ne kadar acı bir his olduğunu sana anlatamam."

Adaline yerinden kalkarak ona doğru yaklaştı. Valizini almasının başka yolu yok gibi görünüyordu Orlando onu göndermemeye kararlı gibiydi ve Adaline biliyordu ki ona uzun süre karşı koyması oldukça zordu. Uzak durması şarttı, eğer kalbini korumak istiyorsa uzak durmalıydı.

"Los Angeles'a bir daha ne zaman döneceksin?"

Orlando'nun çaresizce sorduğu sorunun cevabını henüz Adaline'da bilmiyordu. Tek bildiği dönmek zorunda olduğuydu. Aklındaki plana uygun bir cevap vererek

"Jenn'in düğününden sonra dönmem gerek. Okul için..." dedi.

Sonda amacını vurguladığında Orlando'nun yüzüne derin bir çaresizlik çöktü.

"İki ay..."

Adaline başını sallayarak onu onayladı.

"Bana bir şans ver. İki ay seni görmeden duramam."

"Orlando, bu durumu benim için daha da zorlaştırıyorsun.

İyiliğimiz için... iyiliğim için ayrı kalmak en iyisi. Birini kaybettikten sonra geri kazandığın kişi asla aynı kişi olmaz. Burada kalırsam o sevdiğini söylediğin kadın olamam."

Orlando uzanıp Adaline'ın yanağına dokundu. Genç kız onun sert elinin hissiyle ürperdi ve kısa bir an için gözlerini kapattı. Açtığında ise bir adım gerileyerek dokunuşunun kayıp gidişini seyretti. Orlando başka bir şey söylemedi. Valiz elinde kapıya doğru yürürken Adaline'da peşinden ilerledi. Genç adam görmekten bile nefret ettiği o valizi bagaja yerleştirip yola koyuldu.

***

Henüz sahil bölgesinden çıkmamışlardı ki Orlando sessizliği kırdı.

"Nerede kalacaksın?"

Adaline pencereden durgun denizi seyrederken "Evimde." diye mırıldandı.

Orlando'nun bu cevaptan hoşlanmadığını tahmin etmesi için ona bakmasına gerek kalmamıştı. Sıkılı dişlerinin sesini duymuş, direksiyona ufak bir yumruk atarken ağzında geveledeği küfrü işitmişti. Adaline'ın kendi evinden başka bir yere evim demesinden hoşlanmadığı açıktı. Bir anda çalan telefon ikisini de daldıkları yerden çıkardı. Orlando telefona cevap verdi.

"Efendim Monica?"

"Della ile karşılaştın mı?"

Adaline gözlerini devirdi. Orlando'nun burada olmasının sorumlusu belli olmuştu.

"Hıhı... Şimdi yanımda ve seni duyuyor."

Monica son derece masum bir tavır takındı.

"Della! Tatlım umarım bana fazla kızmamışsındır. O kadar çaresizce yalvardı ki dayanamadım."

Adaline her şeye rağmen kendini gülümserken buldu. Orlando ise kaşlarını çatmış dudağının içini ısırıyordu. Orlan-

do'nun ne olursa olsun Monica'ya yalvarmayacağını biliyordu. İçinden bir ses *'Sana yalvardı ama!'* diye fısıldadı genç kız o sesi duymazdan geldi.

"Sana kızdım ama insanlara çok uzun süre kızgın kalamadığım için yakında unuturum."

Monica'nın gülümsemesini duydu.

"Şey, güzel. O halde siz... Devam edin."

Hafifçe öksürdü.

"Orlando daha sonra beni arar mısın?"

Sesine ani bir ciddiyet oturmuştu anlaşılan bir sorun vardı. Orlando onu onayladığında Adaline kendini sorunu merak ederken buldu. Ama Orlando'nun konuşması ile hızla kendine geldi.

"İnsanlara uzun süre kızgın kalamaman... Peki bu benide kapsıyor mu?"

Adaline ellerini kucağında birleştirmiş otururken ellerini seyrederek Orlando'nun bakışlarına karşılık vermekten kaçınıyordu. Ona bakmak tahmin ettiğinden çok daha zordu. Neden öfke tüm diğer hisleri de alıp götürmüyordu? Neden hâlâ umutsuzca âşık ve özlem doluydu? Öfke dünya üzerindeki en güçlü duygu değil miydi? Kendi kendine yinede bir duygu diye düşündü.

"Daha önce hiç kimse beni bu kadar yaralamadı. O yüzden cevabı bilmiyorum."

Adaline'ın bu sözleri ile Orlando derin bir sessizliğe gömüldü. Nihayet uzun yolculuk son bulmuştu. Adaline evin önünde indi ve Orlando'nun içeri kadar valizini taşımasına izin verdi.

Genç adam kapının önünde dikilmiş boş ve ıssız evi incelerkenm "Yalnız mı kalacaksın?" diye sordu.

Adaline kapının önünde Orlando'ya bakarak dikiliyordu.

"Hayır, Scott birazdan gelir."

Orlando sadece başını sallamakla yetindi.

"Ne zaman dönüyorsun?"

"Cumartesi."

Genç adam bir kez daha amaçsızca başını salladı.

"Benim yarın sabah dönmem gerekiyor... konser için."

"Tamam."

Orlando arkasını dönerek kapının eşiğinden geçti. Adaline kapıya tutunmuş destek alırken ifadesiz durmaya çalışıyordu. Kapıyı hafifçe kapattığı sırada Orlando genç kıza doğru dönüp hızla yaklaştı ve Adaline'ın anlayamadığı bir çeviklikle elleriyle yüzünü kavradı. Dudakları genç kızın dudaklarıyla buluştuğunda ikisinin de boğazından keskin bir ses duyuldu. Birininki özlemden, diğerininki acıdandı. Adaline düşünme yetisinden yoksun kaldığını hissederken Orlando kapıyı kapatarak Adaline'ı içeri çekti. Adaline'ın karşılık verirken kendini durdurmaya çalıştığını ve ona dokunmadığını fark eden genç adam dudaklarına doğru fısıldadı.

"Savaşma... Aşkla savaşılmaz."

Adaline, "Teslim olamam." diye mırıldandı.

"Neden? Neden ufaklık?"

Genç adamın elleri Adaline'ın kalçalarında geziniyordu. Adaline cevap vermedi. Belki nedeninden emin değildi, belki de artık umurunda değildi. Ya da sadece... istiyordu. Kollarını Orlando'nun boynuna doladığında boğazından gelen kükreme Adaline'ı tamamen savunmasız bırakmıştı. Genç adamın tecrübeli elleri Adaline'ı çıplak bırakırken, genç kız titreyen elleriyle Orlando'nun tişörtünü çıkarıp kemerini çözdü. Orlando ona yardımcı olarak kendi kıyafetlerinden de kurtuldu. Genç kız kucaklandığını ve yatak odasına götürüldüğünü fark etti. Sırtı yumuşak bir şekilde yatakla buluştu Orlando üzerine düştü fakat ağırlığını kollarıyla desteklemişti. Adaline onun erkekliğinin saf sertlik ve sıcaklığını bacaklarının arasındaki ıslak ve istekli noktada hissediyordu. Şimdi onu durdurması gerekirdi hatta dakikalar önce durdurmuş olması gerekirdi ama yapmadı... ya-

pamadı. Orlando gözlerinin içine bakarken elleri yüzünün iki yanını kavramıştı. Ona zaman tanıyordu.

"Della..."

İsmini bir dua gibi fısıldaması Adaline'ın gözlerinin dolmasına neden oldu. Adaline'ın sessizliğinden daha olumlu bir şey duyamayacağını fark eden Orlando elini aralarına götürerek Adaline'ın girişini buldu. Asla bu kadar çabuk olmazdı Orlando'nun genç kızın vazgeçmesinden korktuğu açıktı. Bu çabuk ve tutku dolu bir birleşme olacaktı. Muhtemelen sonunda Adaline'ın pişmanlığı ile sonuçlanacaktı ama genç kızın umurunda değildi. Sadece şu anı istiyordu. Şu an Orlando'yu istiyordu. Genç adamın sertliğinin yavaş yavaş içine yerleştiğini hissettiğinde dudaklarını ısırıp Orlando'nun omuzlarına tutundu. Orlando'nun alnında biriken ter damlacıklarından biri genç kızın göğsüne düştü.

"Ah... Ufaklık."

Tamamen içine yerleşen sertliği Adaline'ın bütün duvarlarını zorluyordu. Yıkılması uzun sürmeyecekti, her anlamda...

"O kadar güzelsin ve o kadar harika hissettiriyorsun ki... Bana bunun yanlış olduğunu nasıl söylersin?"

Adaline yüzünü Orlando'nun boynuna gömdü.

"Şimdi söyle, hâlâ yanlış mı?"

Adaline inleyerek karşılık verirken genç adamın boynuna doğru ağlıyordu.

"Ağlama ufaklık, söz veriyorum daha fazla sır yok, yalan yok, üzüntü ve acı yok. Sadece bu var. Aşk..."

Darbelerini derinleştirirken Adaline saklandığı yerden çıkarak adamın adını fısıldadı.

"Orlando..."

"Buradayım, Della. Beni hissediyor musun?"

'Genç kız içinden nasıl hissetmem?' diye düşünüyordu. Onun varlığıyla olabilecek en yoğun şekilde sarmalanmıştı.

"Evet, buradasın..."

"Buradayım."

Ritimleri doyurucu bir hal almıştı. Adaline saniyeler içinde nefesinin kesildiğini hissetti. Tırnaklarını Orlando'nun dövmeler ile kaplı pazularına geçirirken defalarca genç adamın ismini haykırdı. Orlando kendi doyumuna ulaşırken Adaline'a sevgi sözcükleri fısıldıyordu. Nefesleri düzene girerken Orlando hâlâ içindeydi. Adaline'ın sıcak gözyaşları yanaklarından süzüldükçe Orlando elleriyle onları siliyordu.

"Sen benim deniz fenerimsin."

Adaline, Orlando'nun gözlerine bakarak konuştu.

"Ama sen bir gemi değilsin..."

Orlando, genç kızın gözlerinde öfkeden ve acıdan başka bir şey görüyor olmaktan dolayı mutluydu. Hafif bir alay, çokça sevgi ve biraz kırgınlık...

"Öyle mi? Hâlâ deniz feneri miyim yoksa?"

Adaline kafasını iki yana sallarken Orlando'nun sakallarına dokunuyordu.

"Seni denize benzetiyorum. Beni sahiplenecek kadar derin, sarıp sarmalayacak kadar yumuşak, aynı zamanda boğacak kadar güçlü."

Orlando bu söylediklerine sevinse mi yoksa üzülse mi bilemiyordu. Adaline'ın parmakları çatılan kaşlarında gezinirken rahatladı ve genç kız sözlerine devam etti.

"Kendimi öylece bırakmaktan korkuyorum. Sanki sana muhtaçmışım gibi tek istediğim dalgalarına karışmak. Sonunda boğulacağımı bilsemde buna engel olamıyorum."

Orlando genç kızın dudaklarını yumuşakça öptü.

"Boğulacağın tek bir yer var Della. O da aşkım."

Adaline'ın dudakları istemsizce kıvrıldı ve Orlando içinden çıkmadan önce onu bir kez daha öptü.

***

Eğer aranızda çözülmemiş ciddi sorunlar varsa, ona hâlâ

güvenemiyor ve teslim olmaktan korkuyorsanız seks yapmak çok garipti. Adaline ne yapacağını bilemeyerek yatakta uzanıyor Orlando ise genç kızın saçlarını okşarken yüzünü seyrediyordu. Adaline biraz mesafe koymaya karar vererek yattığı yerden doğruldu ama Orlando'nun güçlü kolu belini kavrayarak onu durdurdu.

"Della, kaçma."

Adaline ona doğru dönmeden "Kaçmıyorum." dedi.

Gözlerini kısa bir an kapatıp açtı. Her şeyi batırmış mıydı? Şimdi ne yapması gerekiyordu?

"Ben, sadece..."

Bir anda çalan kapı ikisinin de donup kalmasına neden oldu.

"Bu da kim?"

Adaline hızla yerinden fırladı.

"Scott!"

Orlando ağzının içinde bir küfür geveledi.

"Tamam, sen giyin ben kapıya bakarım."

Çıplak bir şekilde yataktan kalktığında Adaline öksürdü.

"Orlando? Kapıya çıplak bakma olur mu? Şey..."

Orlando başını geriye atarak kahkaha attı.

"Muhteşem vücudumu ondan saklayacağım, söz."

Adaline gözlerini devirdiğinde Orlando kapıya doğru bir adım atmıştı.

"Orlando?"

Orlando bir kez daha genç kıza baktı.

"Şey... salondaki kıyafetleri de toplar mısın?"

Genç adam sessizce onu onayladığında zil bir kez daha çaldı. Adaline dolaptan bulduğu kıyafetleri üzerine geçirdi. Nedense Orlando ile yatmış olduğunu kimsenin öğrenmesini istemiyordu. Bu sanki yenilmiş ve küçük düşmüş hissettiriyordu. Sanki insanlar bunu öğrendiğinde onun ne kadar zayıf olduğunu söyleyeceklermiş gibi hissediyordu. Saçlarını parmaklarıyla

tararken insanlar bilemez diye düşündü. İnsanlar Orlando'yu sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilemez... Adaline salona girdiğinde Scott yüzünde *'Her şeyin farkındayım!'* gülümsemesiyle dikiliyordu. Tam karşısında ise Orlando vardı. Altında kotu ve elindeki kıyafet yığınıyla... Her şeyin farkında olması normaldi. Bir geri zekâlı bile bunu anlardı. Adaline adımlarını sertleştirerek içeri girdi. Scott elini dalgalı saçlarının arasında gezdirdi.

"Bende Orlando'ya gidip kendi işime bakabileceğimi söylüyordum. Gördüğüm kadarıyla yalnız değilsin?"

Adaline, Scott'un omzunu dürttü.

"Orlando'da gidiyordu, yarın sabah erken saatte uçağı var. Öyle değil mi Orlando?"

Orlando'nun gülümsemesi tüm yüzündeydi ve Adaline bunu ne kadar sevimli buluyorsa o kadar nefret etmişti. Orlando intikam almak istercesine elindeki kıyafetleri havaya kaldırdı.

"Bu kıyafetleri ne yapmalıyım, ufaklık?"

Adaline ona banyoyu işaret etti.

"Ah, gitmeden önce kirli sepetine atar mısın?"

Orlando başını salladı. Gamzesini görmek Adaline'ın kalp ritmini bozuyordu. Scott genç kıza bakıp bakıp gülerken Orlando kirlileri sepete atıp dönmüştü. Şükürler olsun tişörtü üzerindeydi. Adaline kapıya doğru ilerleyip onu geçirmek üzere hareketlendi. Genç kız kapıyı açmak üzereyken Orlando elini, elinin üzerine koyarak onu durdurdu.

"Gerçekten gitmemi istiyor musun?"

"Aklıma mı soruyorsun, kalbime mi?"

"Hangisi benim tarafımda?"

Adaline içine derin bir nefes çekti ama aldığı tek şey Orlando'nun ateşli sekse karışmış kokusuydu.

"Bunu biliyorsun ama ben artık ona güvenmeli miyim bilmiyorum?"

Orlando elini genç kızın kalbinin üzerine götürdü.

"Güven."

"Artık gitsen iyi olacak."

"Gerçekten iyi mi olacak?"

"Ne istiyorsun Orlando? Ne söylemeliyim? Evet, seninle seviştim şimdi hiçbir şey olmamış gibi devam mı etmeliyim?"

Orlando genç kızın yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına ittirdi.

"Sadece deneyeceğini söyle. Konuşacağımızı ve çözmeye çalışacağımızı. Bak, önümüzdeki ay boyunca turnede olacağım. En azından turne aralarında seni Dover'da ziyaret etmeme izin ver."

Adaline kafasını iki yana salladı.

"Hayır, bunu yapmayacağım. Jenn'in düğününe kadar görüşmeyeceğiz."

Orlando kaşlarını çattı.

"Ne, lanet olası iki ay seni görmeyecek miyim? Bu saçmalık!"

Adaline, genç adamı sakinleştirmek için ellerini göğsüne koydu. Orlando'nun nefesleri anında düzene girdi ve yüzündeki o kızgın ifade yumuşadı.

"Bana telefon edebilir, mesaj atabilirsin ama görmeyeceksin."

"Peki, bu saçmalığı neden yapmalıyım?"

"Yaptığın hatanın karşılığı olarak bir bedel ödemen gerekli. Bir daha yapmaman için... seni bedelsiz bir şekilde affedersem bunu tekrarlayabilirsin."

Orlando dişlerinin arasından tıslar gibi konuştu.

"Bu saçmalığı kafana kim soktu?"

Adaline kapıyı açarak Orlando'ya dışarıyı işaret etti.

"Bir dergide okudum bence mantıklı. Bedel ödemeden seni affetmeyeceğim ve ödeyeceğin bedel de sevdiğin kadını iki ay görmemek olacak."

Orlando şaşkın şaşkın Adaline'ın yüzüne bakarken "İlişkimizi sikik bir dergiye göre yaşamayacağım." dedi.

Adaline omuzlarını silkti.

"Sen bilirsin."

Orlando'nun omuzları yükselip alçalıyordu saniyeler sonra bir teslimiyetle hareket etmeyi kestiler.

"Kahretsin! Tamam... tamam, dediğin gibi olsun."

Uzanıp Adaline'ın dudaklarını öptü ve geri çekildi.

"Senin için her şeyi yapacağımı göreceksin."

Kapıdan dışarı çıktığında Adaline'a doğru döndü.

"Dördüncü şarkı.

Adaline anlamsızca ona baktı.

"Ne?"

"Konserlerdeki dördüncü şarkı her zaman senin için olacak. Dinle."

39. Bölüm

SENİN GİBİ BİR KIZ

Orlando onun bu şartını kabul ettiği için kendine bir kez daha küfretti. Karşı çıkmalı ve onu ne pahasına olursa olsun yanında kalması için ikna etmeliydi.

"Lanet olsun!"

Arabasına bindi ve Monica'yı aradı. Genç kadın çok geçmeden telefonu cevaplamıştı. Sesinde oldukça ciddi bir ton vardı.

"Yalnız mısın?"

Orlando aynı ciddiyetle "Evet." diye cevap verdi.

"Haberlere bakmaya zamanın olmadı sanırım."

Orlando düşünmeden "Hayır." derken bir yandanmyine ne oldu diye düşünüyordu.

Monica ritmik bir hım sesi çıkardı.

"Georgia'nın fotoğraflarını çekmişler. Dün gece bir davette, Jesse'nin kolunda ve hamileliği oldukça belli."

Orlando sessiz bir küfür mırıldandı. Bunun açığa çıkacağını elbette biliyordu ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu.

"Doğrulamamışlarda, yalanlamamışlarda ama magazin sayfaları teoriler ile çalkalanıyor." Orlando direksiyona vurdu.

"Dur tahmin edeyim. Teorilerin çoğu benim üzerimde yoğunlaşıyor."

Monica onu onaylamakta gecikmedi. Orlando bir küfür savurdu.

"Her şeyi yoluna koymak üzereyken! Lanet olsun!"

"Sakin ol. Clementine bir basın açıklaması ile çıkan haberleri yalanlayacak."

"Peki ya DNA sonucunda çocuk benden çıkarsa ne olacak Monica? Bunu yapmayın. Şimdilik sessiz kalalım."

Eve döner dönmez hızlıca habere göz atan genç adam Adaline ile konuşma ihtiyacı duyuyordu. Birkaç defa telefonu eline alıp bıraktı ve en sonunda kafasını dağıtmak için spor salonunu kullandı. Duştan çıktığında bunu daha fazla ertelememeye karar verdi. Bugün değilse yarın haberleri görecekti en azından onu uyarmalı ve sakinleştirmeliydi. Böylesine hassas dönemlerinde, onu geri kazanma şansı varken hiçbir şeyi riske atamazdı. Bomboş ve hissiz evinde hiçbir şey eskisi gibi değildi. Önceden burada huzurlu olduğunu düşünürdü ama o zaman bile yanılıyordu. Burada hiçbir zaman yeterince huzurlu ya da mutlu olmamıştı. Della bu evden içeri adım atana kadar... Kendini yeterince oyaladıktan ve Della'yı aramayı erteledikten sonra daha fazla dayanamadı. Ayaklarını uzatmış verandada otururken genç kızı aradı. Uzun çalışlar sonucu cevap alamayınca Orlando onun uyuduğunu düşündü tam kapatmaya hazırlanırken telefon cevaplandı. Tahmin ettiği gibi Della'nın sesi uyku etkisinde gibi geliyordu.

"Uyandırdım mı?"

"Hı hı."

"Kapatmamı ister misin?"

"Artık uyandım öyle değil mi?"

Böyle bir durumu ilişkilerine soktuğu için üzgün olan Orlando hafifçe öksürüp kendini toparladı.

"Şey... Bazı haberler çıkmış. Georgia'nın hamileliğinden artık herkes haberdar."

Della bir süre sessiz kalınca telaşlanan Orlando "Hâlâ orada mısın?" diye sordu.

"Evet, buradayım. Ben... ne demeliyim bilemedim. Monica o yüzden mi aramış?"

"Evet, bazı yerlerde bebeğin benden olabileceği yazıyor. Sessiz kalmaya karar verdik en azından her şey açığa çıkana kadar."

"Sanırım uygun olan bu olur."

Della'nın tedirgin cevaplarından hoşlanmayan Orlando konuyu kapatmaya karar verdi.

"Her neyse ben sadece bunları benden duymanı istedim." Genç kız sessiz kalınca Orlando içinden geçeni söyleyerek "Ve böyle çok daha hafif hissettim." diye mırıldandı.

"En acı gerçekler bile sırlar ve yalanlar kadar yük olmaz."

"Haklısın ufaklık... ve iyi uykular."

"İyi geceler Orlando, iyi yolculuklar."

Orlando telefonu kapattığında birkaç saat uyuyabilecek kadar hafiflemişti

***

Orlando ertesi sabah uçağına binmeden önce Della ile konuştu. Her şey yolundaydı artık genç kızın sesi çok daha az öfkeli geliyordu ve bu iyi bir şeydi. Genç adam hafta sonu konser verecekleri Amsterdam'a yaptığı yaklaşık on iki saatlik yolculuğun ardından otele varmıştı. Sam'in eşliğinde gizlice otele girdikten sonra ilk olarak Monica ile görüşmüş durum değerlendirmesi yaparken grup üyeleride onlara katılmıştı. Herkesin ortak fikri şimdilik sessiz kalmaktı ve öyle yapmaya karar verdiler. Orlando saat farkı yüzünden uykusuz bir gece geçirirken süitin ortak salonunda oturuyordu. Aklındaki düşünceleri bölen kendisi gibi uyuyamayan birisiydi.

"Uyanık olmak için geç bir saat değil mi?"

Orlando hâlâ arkası dönükken Luke'u yanıtladı.

"Uyanmak için erken bir saat değil mi?"

Luke'un ukala sırıtışının yüzüne yayıldığını hissedebiliyordu. Genç adam hemen yanına oturdu. Bir eşofman altı dışında çıplaktı ve karmakarışık olmuş siyah saçları henüz uyandığının işaretiydi.

"Monica ve Rich'in bebekleri, bir canavar. Tam artık sustu derken tekrar ağlamaya ve bağırmaya başlıyor."

Orlando kahkaha attı. O ikisinin odaları yan yana olmalıydı.

"Monica bahsetmişti. Alexis diş çıkarıyormuş ve o yüzden biraz huysuzmuş. Amsterdam konserinden sonra L.A.'ya dönecek."

Luke yüzünü komik bir şekilde buruşturdu.

"Tanrım! Bir bebek bu kadar ses çıkarabiliyorsa yakında JJ'in bebeği doğduğunda boku yedik demektir. Luz önümüzdeki on sene boyunca çocuk istemediği için ne kadar şanslı olduğumu bu gece anladım."

Ortama çöken derin sessizlikten sonra Luke hafifçe öksürdü.

"Bebeğin babası sensen, çocuğu kabul edecek misin? Yani..."

Luke'un ne sormaya çalıştığını anlayan Orlando başını salladı.

"Başta buna pek niyetim yoktu ama yapmak zorundayım. Eğer çocuk benimse onu kabul edeceğim elbette."

Luke, Orlando'nun omzuna elini koydu.

"İşte şimdi tanıdığım Orlando gibi davranmaya başladın."

Luke gözlerini şüpheyle kısarak "Peki, ya Adaline?" diye sordu.

Orlando'nun dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Haklıydın, tek istediği dürüstlük ve beni affedecek. Affetmesi için her şeyi yapacağım."

Luke, arkadaşının gülümsemesine karşılık verirken esnedi.

"Ben biraz daha uyusam iyi olacak, yarın konserde sesimin boğazlanmış bir horoz gibi çıkmasını istemiyorum."

Orlando başını sallarken Luke yerinden kalktı.

"Luke?"

Orlando'nun, aklındaki şey yüzünü güldürüyordu.

"Turne boyunca söyleyeceğiniz dördüncü şarkıyı ben seçebilirim değil mi?"

Luke kaşlarını çatarak "Elbette dostum." dedi.

Fakat yüzünde nedenini sorar bir ifade vardı.

"Della'ya bazı mesajlar göndermek istiyorum."

Luke gülerken onu onayladı.

"Şuna da bir bakın, aşk adamının bu romantikliğinden JJ'e bahsedene kadar bekle. Dilinden kurtulamazsın."

Orlando yüzünü buruşturarak "Siktir!" diye mırıldandı.

***

Akşam için konser hazırlıkları devam ederken Orlando, Avukatı Zack ile görüştü. Georgia'ya istediği kanıtları ve belgeleri ona iletmesini söylemişti. Zack sabah saatlerinde Orlando'yu arayarak bazı evrakların eline geçtiğinden haberdar etmişti. Şu anda Orlando'nun eli oldukça güçlüydü ama yinede istediği başka şeyler vardı. Elindeki belgeler sadece karısını pazarlayan bir piç kurusunu ortaya çıkarırdı bu yeterli değildi. Hem Georgia'nın yakında bir çocuğu olacaktı, babası kim olursa olsun Orlando o çocuğun bu durumu öğrenmesini istemiyordu. O yüzden elindeki şeyler şimdilik işe yaramazdı. Orlando soyunma odasında düşüncelerle dolu bir şekilde otururken Los Angeles'ta henüz sabah olduğunu hatırladı. Belki de uçağa binmeden önce Della'yı arayabilirdi. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılırken canını sıkan her şeyi unutmuştu ve bu sadece onu aramayı düşünerek oluyordu.

***

Adaline, sabah uçağıyla Dover'a dönmüştü. Eşyalarını misafir odasına yerleştirirken Jenn'e olanları anlattı. Genç kız bu duruma çılgınlar gibi sevindi ve küçük bir casusluk yaparak Orlando'yu aradığından bahsetti. Yani Orlando'nun orada olacağını biliyordu. Adaline, Georgia hakkındaki gelişmelerden Jenn'e bahsederken bundan babasına bahsetmemesi gerektiğini sıkıca tembihlemişti. Genç kız öfkeyle küfürler edip evin içinde dolaşırken Adaline sakince oturup onun sinirinin dinmesini bekledi.

"Peki, şimdi ne olacak? O cadı ders almayacak yani öyle mi?"

Adaline omuzlarını silkti.

"Çocuk Orlando'dan da olabilir Jenn, bunu bilemeyiz."

Jenn yüzünü buruşturdu.

"Hiç sanmıyorum! Yinede o cadı bir ders almalı."

Adaline dudağının içini dişleyerek "Eminim bunca senedir kullanılmak ona ders vermiştir. Bir derse değil de daha iyi bir insan olmak için şansa ihtiyacı var." dedi.

Jenn kollarını genç kızın boynuna dolarken "Hayatımda tanıdığım en iyi kalpli kızsın." diye mırıldandı.

Adaline, Jenn'in zorlamalarıyla *'Kendisinin bunu istediğini henüz itiraf edemiyordu.'* gruba özel internet sitesinden Amsterdam konserini seyrediyordu. Öncü grubun ardından sahneye çıkan Araf yine çığlıklar ile karşılandı. Adaline kameralara yansıyan kalabalığı hayretle izledi.

Jenn, "Aman Tanrım! Neredeyse tüm dünyanın önünde sana özel şarkı söyleyecek." diye haykırdı.

Jenn'in nişanlısı Patrick'te onlara katılmıştı. Genç kızın kulağına doğru eğilip bir şey fısıldadı ve Jenn ona göz kırparak gülümsedi. Adaline onların siyah ve beyaz kadar uyumlu olduğunu düşünüyordu. Patrick ciddi ve sorumluluk sahibiydi ama yinede Jenn'in neşe dolu karakteri tarafından baştan çıkarılmaya müsaitti. Araf grubu konserin açılışını yaparken Adaline'da geç-

mişi düşündü. Yıllarca televizyon, bilgisayar başında grubun sayısız konserini izlemişlerdi. Her zaman bu şekilde heyecan dolu olurdu. Kamera kadrajına giren Orlando her zaman midesinde kelebeklerin uçuşmasına neden olurdu yine aynı şey oluyordu. Kamera Orlando'yu gösterdiğinde Adaline kelebeklerden çok daha fazlasını hissetti. Orlando onun nefesini kesiyordu. İlk üç şarkı geçti. Hepsi grubun yeni albümünden şarkılardı ve dördüncü şarkıya sıra geldiğinde Adaline nefesini tutmuş bekliyordu. Kamera Orlando'yu görüntüledi, uzun bir süre onun yüzüne odaklandı. Alnında ter damlaları birikmiş şakaklarından yanaklarına doğru kayıyordu. Gözleri gri-maviden çok lacivert görünüyordu ama yinede yumuşak bir şekilde bakıyordu. Ritmik gitar sesleri sahneyi doldurdu, elektrogitarın sesi daha baskındı. Luz bir iki adım geride duruyordu bu demek oluyordu ki şarkı girişini Luke yapacaktı ve çok geçmeden Luke'un o insanı rahatlatan sesi duyuldu.

Hayatta bir defa, aptalların acı çekmesi

Hayatta bir defa, aptalların acı çekmesi

Evin yolunu bulmak için, bu kemikleri alıştırmak için

Hayatta bir defa (hayatta bir defa)

Bana bir şans ver gece vakti

Bu sözlerden sonra kamera bir kez daha Orlando'yu gösterdi ve genç adam baterisinin zillerine yumuşakça vurmaya başladı. Şarkının melodisinin hipnoz edici bir etkisi vardı. Baterinin sesi baskın bir hal aldı ve Luke şarkıyı söylemeye devam ederken Luz'un ince sesi de ona eşlik etmeye başladı.

Hayatta bir defa, çatının parçalanması

Evimizin uzun zamandır küçük geldiğini anlamak için

Bana bir hayat çizgisi çiz, çünkü tatlım kaybedecek hiçbir şeyim yok

Hayatta bir defa (hayatta bir defa)

Şarkı sona erdiğinde Adaline hâlâ nefesini tutuyordu. Gözleri dolmuş kalbi çılgın gibi çarpmaya başlamıştı.

Jenn çığlık çığlığa bağırdı.

"Aman Tanrım! *The Killers – Shot at the night*... Sana bu şarkıyı söylediklerine inanamıyorum!"

Adaline şarkıyı daha önce de duymuştu. Zaten Orlando sayesinde küçük bir kızken bile rock müzik dinliyordu. İster Amerikalı olsunlar ister İngiliz bütün rock grupları ve onların şarkılarına aşinaydı. Ve evet! Adaline'da kendisine armağan edilen bu şarkıya inanamıyordu.

Patrick takdir eden bir tonda "Gerçekten harika söylediler. Ve çaldılar tabii... Yeni dönemin en iyi rock grubu oldukları şüphe götürmez. Queen'den sonra onlar bir efsane." diye açıklamada bulundu.

Adaline'da kesinlikle ona katılıyordu ama bunu ifade edemiyordu çünkü tam anlamıyla nefesi kesilmişti. Özellikle bu şarkının kendisine turne boyunca armağan edilecek şarkıların ilki olduğunu düşündükçe... Tanrım!

***

Adaline yatağın içinde kıvrılmış yatıyordu. Orlando'yu düşündüğü için uyumasının pek imkânı yoktu ama yinede gözleri kapalıydı. Çalmaya başlayan telefonu bir anda yataktan fırlamasına neden oldu. Kendi kendine sakin kalmasını fısıldarken telefonu açtı.

"Ufaklık?"

Adaline'ın dudak kenarları kıvrıldı ama bunu Orlando'ya belli etmemek adına dudaklarını ısırıp yola gelmelerini sağladı.

"Orlando."

"Konser ve sonrasındaki saçmalıklar daha yeni son buldu ve ben sesini duymak istedim."

"Şey, bende yatıyordum."

"Hım... Şarkımı dinledin mi?"

Arkasından bağıran JJ'in sesini duydu.

"Aşk adamı! Şarkıyı Luke'a söyletmen adil değil, sen söylemeliydin. Müthiş İngiliz aksanın ile İngiliz aşkına haykırmalıydın!"

Orlando telefonu uzaklaştırmış olmalıydı çünkü ettiği küfür boğuk bir şekilde duyulmuştu. Orlando tekrar telefona döndüğünde sorusunun cevabını bekliyordu. Adaline yalan söylemeyecekti. Genç adamı, çok çıldırmış görünmemeye çalışarak ya da en azından bunu yapmaya gayret ederek cevapladı.

"Evet, dinledik."

"Dinlediniz mi?"

"Jenn ve Patrick'le birlikte."

"Ve?"

"İkisi de grubun *Shot At The Night* performansını beğendi."

Orlando sessiz kalınca Adaline gülmeye başladı kendini daha fazla tutamamıştı.

"Lanet olsun! Bir an beni gerçekten umursamadığını düşündüm Della. Bunu yapma."

Sesinde hafif bir sitem vardı. Adaline onun korkusunu hissediyordu. Kaybetme korkusu... Belki de bu korku Orlando'nun tamamen yola gelmesini sağlardı.

"Orlando, seni umursamıyor olsam şu an beni arayamazdın."

"Ve seninle sevişemezdim de sanırım?"

Adaline gülmemek için dudaklarını dişledi.

"Onu hatırlamak istemiyorum."

"Ah, ufaklık ama ben hatırlatmak istiyorum. Üstünde ne var?"

Adaline gülerken genç adama bağırdı.

"Orlando!"

"Tamam, tamam yapmıyorum. Sadece iyi geceler Della."

"İyi geceler Orlando..."

Adaline telefonu kapatmak üzereyken Orlando'nun hafif pürüzlü sesini duydu.

"Ve bir sonraki konser de dördüncü şarkı yine senin olacak."

"Şey, ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu çok romantik..."

"Sadece dinle. Şarkılar benim söylemek istediğim her şeyi söylüyor olacak."

Genç kız hafifçe içini çekti. Nefesi bile Orlando'nun karşısında titriyordu.

"Ve Della?"

"Efendim?"

"Seni seviyorum."

Adaline bu söz üzerine sessiz kaldı. Bunu anlayışla karşılayan Orlando tekrar iyi geceler dileyerek telefonu kapattı. Adaline'i uykusuz bir gece bekliyordu çünkü uykusuz düşler zamanıydı. Tıpkı çocukken ya da ergen bir kızken yaptığı gibi yorganı bacaklarının arasına sıkıştırıp elleriyle yastığını kavradı. Orlando'yu düşlerken dudakları ister istemez kıvrılmıştı.

***

Adaline ertesi gün ablasının ısrarlarına dayanamayarak annesi ve babasının evine gitti. Akşam yemeği için davet edilmişti ve kendisini kaplan kafesine girmiş bir tavşan gibi hissediyordu. Kapıyı açan ablası onu sıcak bir tavırla karşıladı. Babası genç kıza sarılırken annesi onaylamaz bir şekilde hoş geldin diye mırıldandı. Yemek ablasının ortamı yumuşatma çabaları ile geçerken annesi laf sokmak için hiçbir fırsatı kaçırmadı. Sonuç olarak Adaline tatlıyı beklemeden kalkması gerektiğini söyledi.

"Della biraz daha kalmalısın."

"Bence bu kadar yeterli Margaret, ahlaksızlığımı daha fazla dinlemeyeceğim."

Kapıya gelen babasının omuzları düşüktü.

Genç kızdan birkaç adım uzakta durarak "Gitmek zorunda değilsin Adaline, burası senin evin." diye mırıldandı.

Babası her zaman pasif bir karakterdi ve annesinin etkisi altında kalırdı.

"Hayır, burası benim evim değil."

"Sen bizim kızımızsın."

Adaline dik başlılığını bozmadan "Bana, düşüncelerime ve yaşamak istediğim hayata saygı duymadığınız sürece hayır, sizin kızınız değilim. Unuttun mu? Beni reddettiniz." dedi.

Babası kaşlarını çatmıştı.

"Annen onları sinirle söyledi. Biz sadece seni düzgün yetiştirmeye çalıştık. Ablan gibi olmanı istedik. Margaret evli ve bir ailesi var sen ise... hep hayalperest oldun."

"İnsanların karakterleri farklıdır baba. Kardeş bile olsalar..."

Margaret araya girme ihtiyacı hissederek "Ve baba ben Adaline'in aksine yalan söyleme ve kendimi başkası gibi gösterme konusunda uzmandım. Adalin'ı okumak istiyor, başka bir ülkede yaşamak istiyor ya da hayalleri var diye cezalandırmaya hakkınız yoktu." dedi.

Gözlerini salonun kapısında dikilen annesine çevirdi.

"Ve unutma anne, şimdi Orlando konusunda Adaline'a laf söylemeye hakkın yok. İkimizden birini onun karısı olarak görmek istedin. İstediğin tek şey buydu çünkü insanların ne düşündüğü senin için her şeyden önemli oldu. Kızlarından birinin MacFadyen gelini olması doğduğumuzdan beri hayalindi. Sosyal statü ve para istedin. Bu sanki Tanrıdan sana gelen bir emirmiş gibi hareket ettin.

Adaline annesinin yüzünün öfkeden morarmaya başladığını fark ettiğinde ablasının koluna dokunarak onu susturdu.

"Her neyse... ben hayallerimin peşinden gideceğim ve artık kimsenin beni onaylamasına ihtiyacım yok."

Dolly uzun süren sessizliğini bozarak bakışlarını kızlarına çevirdi.

"Ben sadece sizin iyi ve doğru bir yaşam sürmenizi istedim. Tek suçum bu mu yani? Kızlarımın düzgün yaşamasını istemem mi?"

Adaline onu onayladı.

"Belki de sadece mutlu olmamızı istemeliydin."

Genç kız kapıdan dışarı çıkıp bahçe içinde ilerledi. Bahçe kapısına ulaştığı sırada babasının peşinden geldiğini fark etti.

"Adaline, annen ne derse desin boş ver. Biliyorsun... O biraz, çılgınca davranabiliyor."

Adaline başını salladı. Babası her zaman annesinden daha sessiz ve sakin olan taraftı. Arabulucu ya da ortam yumuşatıcı değildi ama en azından üstlerine fazla gelmezdi.

"Sorun değil. Ben sadece biraz saygı istiyorum."

Adam ellerini genç kızın omuzlarına koydu.

"Sen benim kızımsın Adaline Mary Harrison ve baban sana her zaman saygı duyacak."

Adaline'ın alnına kondurduğu öpücük belki de genç kızın babasından şu ana kadar aldığı tek öpücüktü.

Kollarını gevşekçe babasının boynuna sardı ve "Teşekkür ederim." diye mırıldandı.

Annesi hâlâ nefret dolu olsada en azından güvenebileceği biri vardı. Tamamen yalnız sayılmazdı.

***

Adaline bir ay boyunca Orlando ile telefonda sık sık konuşmuş ve mesajlaşmıştı. Orlando her konuşmayı onu ikna etmeye çalışarak noktalasada ilerleme kaydediyorlardı. En azından Adaline onu hâlâ aynı şekilde sevdiğinden emin oluyordu. Orlando ise Adaline'ı kaybetmenin ne demek olacağını artık daha iyi biliyordu. Orlando bir ay boyunca farklı farklı şehir ve ülkelerde gerçekleşen altı konserde dördüncü şarkıyı her zaman Adaline'a armağan etmişti. Şarkılar grubun şarkılarından olmasada sözleri

her zaman anlamlı oluyordu. Adaline her şarkıdan sonra aptal gülüşüne eşlik eden gözyaşlarına engel olamıyordu.

Grubun son konseri İrlanda'da olacaktı ve Adaline ister istemez bu konser için ve tabii sonrası için heyecanlıydı. Orlando bütün ay turne için başka başka yerlerde olduğundan iki aylık ayrılığın bir ayını atlatmış olsalar da genç adam artık eve L.A.'ya dönecekti. Bu demek oluyordu ki çok fazla boş vakti ve gelip Adaline'ı almak için fazlaca imkânı olacaktı. Adaline kendisi için endişeliydi bir şekilde ona karşı koymak zorundaydı. Ona karşı koymalıydı ki iradesini test edebilsin, ona karşı koymalıydı ki yerlerde sürünen gururunu biraz toplayabilsin, ona karşı koymalıydı ki Orlando vazgeçilmez olmadığını anlayabilsin...

Hafta sonu Grubun Dublin konseri öncesi Adaline, Jenn'le birlikte konserin canlı yayınlanacağı televizyon kanalını seyrediyordu. Orlando, Adaline'a konseri canlı izlemek için Dublin'e çağırsa da genç kız bunu reddetmişti *'Çok istemesine rağmen.'* Jenn'in düğününe kadar Orlando'yu görmeyecekti ve verdiği kararın arkasında durmaya kararlıydı. Sadece lanet olası bir ay daha kalmıştı. Salondaki dev televizyon konser atmosferini hissetmelerini sağlıyordu. Adaline ve Jenn geçmişte konserleri gizli gizli takip ederlerdi çünkü Bay MacFadyen, Orlando'nun adının bile anılmasını yasaklamıştı. Adaline geçmişten kalma bir tedirginlikle etrafına bakındığında Jenn durumu anladı.

"Babam çoktan yattı ve artık onu dinlememeye karar verdim. Bu onu çıldırtıyor."

Jenn gülümsüyor olsada aslında babası için üzüldüğünü biliyordu. Onu bunca yıldır dinlemesinin ve yanından ayrılmamasının tek sebebi de bu sevgiydi.

"Bence yıllardır Orlando ile ilgili her şeyi yasaklamasının sebebi onu özlüyor olmasıydı. Özlüyordu ve onu geri döndüremeyeceğini biliyordu. Çünkü ikisi de kabul etmeseler de birbirlerine benziyorlar."

Jenn başını sallayarak onu onayladı.

"Sanırım haklısın."

Dublin konseri inanılmaz bir kalabalığın çığlıkları eşliğinde başladığında Adaline heyecandan titriyordu. İlk üç şarkının geçmesini beklerken tırnaklarının bir kısmını kemirmiş ve beklediği ana gelmişti fakat beklemediği bir şey oldu. Luke mikrofonu eline alarak konuştu.

"Evet, Dublin! Araf grubu kurulduğundan beri kimsenin şahitlik etmediği bir ana şahitlik etmeye hazır mısınız?"

Kalabalığın ne dediği anlaşılmıyordu ama çığlıklar son derece coşku doluydu.

"Orlando Hard. Sizlerin huzurunda bu gece şarkı söyleyecek."

Gözlerini devirerek bir kahkaha attığında kalabalık çığlık çığlığa Orlando'nun adını haykırmaya başlamıştı.

"Hepimizin şarkı söyleyebiliyor olması ne harika değil mi?"

Sanki bir sır verirmiş gibi seyircilere doğru eğilip mikrofona fısıldadı.

"Koca adamın sesini daha duymadık tabii konserden önce dağıtılan kulak tıkaçları yanınızda mı? Gerekirse onları kullanın."

Hafifçe öksürdü ve doğrulduğunda kalabalık gülmeye başlamıştı. Adaline ise şaşkınlık içinde Orlando'nun baterisi başından kalkıp Luke'a sağlam bir omuz atmasını seyrediyordu. Jenn genelde yapmadığı bir şey yaparak küfretti.

"Siktir! Senin için şarkı söyleyecek! Kahretsin hemen kayda almalıyım."

Televizyonun kumandasından bir şeylere bastı ve arkasına yaslanmak yerine koltuğun ucuna oturup o anı beklemeye başladı. Adaline nefesini tutmuş Orlando'nun ne yapacağını bekliyordu. Orlando mikrofonu Luke'tan aldı ve konuşmaya başladı.

"İyi akşamlar Dublin. Bu senenin son konserinde daha önce yapmadığım bir şey yaparak şarkı söyleyeceğim. Eminim herkes bunun nedenini merak edecek ve yarın bir sürü yalan haber dolaşıp duracak. Kimse kendini yormadan söylemek istiyorum ki

bu şarkı özel bir kadın için... Della, sen bana yolumu göstermiyorsun, sen benim yolumsun."

Kalabalık o kadar çok alkışladı ve çığlık attı ki Adaline'ın bile kulakları uğuldadı. Orlando, Luz'a bateriyi işaret etti. Luz bateriye yöneldiğinde kalabalıktan güçlü bir çığlık yükseldi. Luz bateri çubuklarını elinde salladı ve mikrofona doğru konuştu.

"Şimdiden söylemem gerekir ki bateri konusunda henüz acemiyim. O yüzden kusura bakmayın!

Bu sözleri çubukları davulların üzerinde gezdirip oldukça müzikal bir ses çıkararak vurguladı. Kalabalık bir kez daha alkışlamaya başladı. Orlando hazır olduğunu işaret ettiğinde sahne ışıkları alındı ve karanlık her şeyi ele geçirdi. Grup üyelerinin üzerinde parıldayan loş yeşil ışıklar haricinde başka ışık yoktu. Şarkı Luz'un bateri vuruşları ile başladı. Adaline şarkıyı daha girişinden tanıdı ve gözleri mutlulukla doldu. Luz, Orlando'nun aksine bateriden çok daha yumuşak sesler çıkarıyordu. Hemen arkasından JJ elektrogitar ile giriş yaptı ama baterinin arkasında kalmaya özen göstererek çalışılmış bir ahenk yakalıyordu. Orlando'nun hırıltılı ses tonu duyulduğunda Adaline kulaklarına inanamadı. Evet, çok güzel değildi belki, melodik bile değildi ama insanın tüylerini diken diken eden havasına kapılmamak zordu. Söylediği şarkı *Edwyn Collins'in A Girl Like You* şarkısıydı. Muhtemelen Adaline yemek yaparken dinlediği sırada duymuştu. Adaline bu şarkıyı mırıldanmaktan hoşlanır bazen farkında olmadan söylediği olurdu. Pek çok defa Orlando onu yakalamış gülümserken onunla dalga geçmişti. Ve sözleri ikisi için gerçekten anlamlıydı.

Daha önce hiç senin gibi bir kız tanımadım.

Şimdi, yalnızca eski zamanlardan bir şarkı gibi.

İşte kapıma tıklamaya, tıklamaya geliyorsun.

Ve daha önce hiç senin gibi bir kızla tanışmadım.

Bana sadece bir tat verdin, daha fazlasını istiyorum.

Şimdi ellerim kanıyor ve dizlerim ham.

Çünkü beni yerde emeklettirdiğini, emeklettirdiğini biliyorsun.

Ve daha önce hiç senin gibi bir kız tanımadım.

İçimdeki şeytanı itiraf ettirdin bana.

Metaforik konuştuğumu umuyorum Tanrı'dan.

Alegorik konuştuğumu umuyorum.

Nasıl hissettiğim hakkında konuştuğumu biliyorum.

Ve daha önce hiç senin gibi bir kız tanımadım.

Hiç... hiç... hiç

Hiç senin gibi bir kız tanımadım.

Bu eski kasaba çok değişti.

Buraya ait hissetmiyorum.

Çok fazla isyankâr şarkıcı,

Ama yeteri kadar isyan şarkısı yok.

Ve şimdi yanıma geldin.

Evet, yanıma geldin.

Ve daha önce hiç senin gibi bir kızla tanışmadım.

Şarkı son bulduğunda Orlando doğruca kameraya baktı ve göz kırptı. Kalabalık çılgına dönmüştü ama Adaline hiçbir şey duyamıyordu. Kulaklarında Orlando'nun yarı detone, pürüzlü sesi geziniyordu. Jennie sevinçten deliye dönmüş koltuğun tepesinde zıplıyordu. Arkalarında Bay MacFadyen'in oksijen makinesinin sesi duyulduğunda Adaline kumandayı aramaya başlamıştı. Bay MacFadyen onu hâlâ ürkütüyordu fakat ikisinin de hiç beklemediği bir şey oldu.

Bay MacFadyen oksijen maskesini yüzünden çekerek kısık sesiyle "Sesi annesine benzememiş. Jennifer güzel şarkı söylerdi." diye mırıldandı.

O an Jenn ve Adaline kahkahalara boğuldu. Bay MacFadyen ise gülümsemeye benzer bir mimik yaptıktan sonra kızları yalnız bıraktı.

***

Orlando, Los Angeles'a döndükten sonra her şey daha da zorlaşmıştı. Adaline'ı defalarca ikna etmeye çabalasada genç kız direnmekte kararlıydı. Günler son derece zorlu geçerken bir yandan da Jesse Cox ile uğraşıyor adamın açıklarını bir bir topluyordu. Artık elinde daha somut şeyler vardı. Vergi kaçırdığının kesin kanıtları, yasa dışı ihaleler ve kara para aklama gibi... Elindeki belgeler Jesse'yi ömrünün kalanı boyunca içeride tutardı. Telefonun diğer ucundaki Georgia konuştu.

"Bu belgeler yeterli mi? Daha fazlasına ulaşamam. Bu Jesse'ye şüphelendirecektir."

"Yeterli olacak."

"Şey, onları ne zaman kullanacaksın?"

Orlando sert sesiyle "Neyi bilmek istiyorsun? Bebek benden çıkarsa bunları kullanmamı mı isteyeceksin yoksa?" diye sordu Georgia birden paniklemişti.

"Hayır, hayır. Sadece ben... korkuyorum ve senin de benden nefret ettiğin düşünülürse..."

Orlando onun sözünü kesti.

"Bir söz verdim değil mi? Sen beni oyuna getirmeye kalkmadığın sürece seni koruyacağım. Şimdi bu belgeler bende, bu konuşmalar da aramızda kalacak. Zamanı geldiğinde herkes hak ettiğini alacak."

Orlando onun konuşmasını beklemeden telefonu yüzüne kapattı ve iki haftadır her gün yaptığı gibi Adaline'ı aradı. Genç kız telefonu ilk çalışta açmıştı.

"Orlando?"

"Hım, evet benim."

"Bunu biliyorum."

Gülüşü yüzüne vuran sıcak güneş kadar rahatlatıcıydı.

"Bana gel de."

"Bunu her gün söylüyorsun ve cevabım değişmiyor, değil mi?"

"Ama istiyorsun. Benim kollarımda olmak."

"Bunu elbette istiyorum fakat senin bazı şeylerin değerini anlaman gerekiyor."

Orlando içini çekti. Anlamadığını mı düşünüyordu? Haftalardır onu kıvrandıran bir özlemin altında eziliyordu.

"Tamam, beni istediğin kadar hırpala. Senden vazgeçmeme neden olamayacaksın ufaklık."

"Benim de istediğim bu, benden vazgeçememen."

Orlando'nun dudakları çocuksu bir gülümsemeyle kıvrıldı. Adaline aşkın varlığına bile inanmayan bir adamı âşık bir çocuğa dönüştürmüştü ve Orlando buna kızamıyordu bile. Onun için asla yapmam dediği her şeyi yapmıştı, yapmaya devam edeceğine de emindi. Büyük aşkına yaptığı serenat hâlâ internette geziyordu ve Orlando bundan asla utanmıyordu. Adaline ile o gece telefonda yaptığı konuşma ve genç kızın mutluluktan ağlamaklı sesiyle ona ettiği teşekkür her şeye değerdi. Varlığı... lanet olası her şeye değerdi.

"Della..."

Adaline, Orlando'nun sözünü kesti.

"İki hafta Orlando, sadece iki hafta daha kaldı."

"Lanet olası bir sonsuzluk... Ölüyorum."

Genç kızın kahkahası kulaklarında çınladı.

"Sonra konuşuruz, Jenn'in gelinlik provasına gitmeliyim."

"İki hafta sonra bana karşı koymayacaksın."

Adaline şaşkınlıkla "Ne konuda?" diye sordu.

Orlando'nun sesi katiydi.

"Her konuda. İki ay dayanmamın mükâfatı olarak bir günlük teslimiyet istiyorum, sence bu fazla mı?"

"Orlando, Jenn'in düğünü gününü seninle yatakta geçirmeyeceğim."

Bu Orlando'yu gülümsetti. Yataktan bahsettiğini mi düşü-

nüyordu? Aslında genç adam onu da düşünüyordu ama ikinci planda...

"Jenn'in düğününden sonra... Teslim olacak mısın?

Adaline bıkkın bir nefes verdi. Anlaşılan acelesi vardı. Çantasını toplarken dağılan dalgalı saçlarını hayal etti.

"Tamam, tamam. Oldu mu? Düğünden sonra ne istersen..."

"Söz mü?"

"Orlando!"

"Söz ver sadece söz ufaklık, en kötü ne olabilir?"

"Söz."

İşte bu kadar... Orlando istediğini almıştı.

40. Bölüm

HER AŞK HİKÂYESİ MUTLU SONU HAK EDER

Adaline arkadaşının gelinlikli görüntüsü karşısında ağlamamak için mücadele veriyordu. Kuaför ordusu son düzeltmeleri yaparken Jenn sıkıldığını belli edercesine ofladı. Tüm bu detayların onu boğduğunu biliyordu. Şu an tek istediğinin Patrick ile çıplak ayaklarıyla bir kumsalda evlenmek olduğundan emindi. Kuaförler nihayet odadan çıkıp Jenn ve Adaline'ı yalnız bıraktığında genç kız, arkadaşının bembeyaz duvağını düzeltti.

"Harika görünüyorsun."

Burnunu çekmesinin ardından gözleri doldu fakat Jenn yüzünü buruşturdu.

"Ağlamak yok! Bugün kavuşma günü, akan gözyaşlarını Orlando'ya nasıl açıklarım?"

Adaline omuz silkti.

"Hâlâ gelmedi."

Orlando ile en son dün akşam konuşmuştu ve genç adam ne zaman geleceğini söylememişti. Şimdi de ona ulaşamıyordu. Jenn pencere kenarına doğru ilerlerken Adaline'da eteğini toplayarak geçmesine yardımcı oldu.

"Senden intikam almaya çalıştığından eminim. Açıkçası malikâneyi basmamasına şaşırdım."

Jenn'in şakacı tavrı Adaline'ın üstündeki gerginliği almıyordu. Orlando'nun sabahın en erken saatlerinde kendisine geleceğinden emindi ama şimdi... Bir çeşit umutsuzluğa kapılıyordu hem de onu uzaklaştıran kendisiyken. Jenn şeytani bir sırıtışla arkasını döndü. İşaret parmağıyla genç kıza yaklaşmasını işaret etti.

"Sanırım görmek isteyeceğin bir şey buldum."

Adaline düşündüğü şeyle birlikte hızla pencereye yürüdü. Siyah bir otobüs malikâneden içeri giriyordu. Kimse bir sosyete düğününe siyah otobüs ile gelmezdi. Araf'tan başka. Genç kız çarpan kalbi kulaklarında çınlarken kapıya doğru koşturdu. Jenn arkasından kahkaha atıp düşmemesiyle ilgili bir şeyler mırıldanırken Adaline onu duymuyordu. Kobalt mavisi nedime elbisesinin uzun eteklerini tek eliyle toplamış topuklu ayakkabılarına lanet okuyarak merdivenlerden indi. İnsanlar henüz gelmemiş olsada ev yinede uzak akrabalar ve çalışanlarla doluydu. Genç kız pek kibar olmayan bir tavırla onları iterek kapıya doğru ilerliyordu. Tek istediği bir an önce Orlando'nun yakınlığına kavuşmaktı. Ne olursa olsun, ona ihtiyacı vardı. Nihayet kapıya ulaştığında nefesini tutarak kendini dışarı attı. Hava oldukça sıcaktı ve içerinin klima ile sağlanmış serinliğinden sonra nefesini kesmişti. Gözleri güneşe alışır alışmaz Orlando'yu gördü. Tam karşısında, hızlı adımlarıyla genç kıza doğru yürüyordu. Siyah takım elbise içindeydi ve bu *'Düzenli.'* görüntüsünü bozan birkaç dövmesiyle ayağındaki botlarıydı. Adaline kendini daha fazla tutamadı ona doğru koştu. Orlando sol yanağındaki gamzesini göstererek gülümsedi ve tek yaptığı kollarını açarak genç kızı karşılamak oldu. Adaline onun güçlü kollarıyla sarmalandı. O hoş, erkeksi kokusuyla doldu ve adamın sıcaklığıyla eridi. Sadece sarılmak bile aşkı hissetmenin bir yoluydu. Başka bir yol ya da yöntem aramaya gerek yoktu. Kafasını kaldırıp genç adamın yüzüne baktı. Orlando'nun gözlerinde sevimli pırıltılar dolaşıyordu.

"Merhaba ufaklık."

Adaline şapşal bir ses tonuyla "Merhaba." diye mırıldandı.

Hemen şimdi neden onu öpmüyordu? Ne bekliyordu? Orlando bir eliyle genç kızın yanağına dokunurken diğer eli hâlâ belini sarıyordu.

"Tanrım, çok özledim."

Adaline'ın nefesi tekledi ve ağzından derin bir nefes kaçtı.

Genç kızın kulağına doğru eğilen Orlando "Şimdi seni öpmek istiyorum, ufaklık." diye mırıldandı.

Adaline daha fazla naz yapmayacaktı. Onu seviyordu işte. Neyi diretecek ya da zorlayacaktı? Kalbi bugüne kadar olanları affetmişken beynini başka türlü şartlamasına gerek var mıydı?

"Neden yapmıyorsun?"

"Çünkü başlarsam duramam ve burası şimdiden çok kalabalık."

Orlando gözüyle etrafı tarafı. Adaline ise gülümsedi.

"Öp beni."

Orlando elleriyle genç kızın yanaklarını kavradı ve yüzünü kendine yaklaştırıp dudaklarını öperken eğildi. Adaline ise parmak uçlarında yükselmişti. Aşka doğru yükselmek... Kollarını Orlando'nun boynuna sardı ve bu genç adamı dilini kullanması için harekete geçirdi. Tadı hatırladığı gibiydi. Lezzetli olan her şeyin birleşimi... Adaline cılız inlemesini kontrol altına alamayınca Orlando gerilemek zorunda kaldı.

"Lanet olsun! Seni şimdi yere yatırabilirim Della."

Adaline tam ağzını açmak üzereyken Orlando işaret parmağını genç kızın dudaklarında gezdirdi.

"Sakın, neden yapmıyorsun deme. Bunu yaparım ve ciddiyim."

Genç kızın dudaklarına bir öpücük daha bıraktı.

"Seni çok özledim ufaklık. Ne kadar özlediğimi kelimelerle anlatamam."

Anlatmasına gerek yoktu, Adaline bunu ona bakarak anlayabiliyordu.

Bir anda kalabalık etraflarını sardı. Tüm grup üyeleri gelmişti. Adaline hepsine sarılarak selamladı ve hepsi ona Orlando'yu yola getirdiği için saygılarını sundu. Orlando'yu kızdırmak için kurulan tüm cümleler havada kalıyordu. Orlando her şey olabilirdi ama şu anda sinirli asla değildi. Âşık bakışları genç kızın üzerindeyken Adaline'ın tek yaptığı ona bakarak kızarmaktı.

***

Orlando yukarı Jenn'i görmek için çıktığı sırada Adaline grup üyelerini nikâhın yapılacağı arka bahçeye götürdü. Bir haftadır süren dekorasyon çalışmaları meyvesini vermiş bahçe peri masalından fırlamış gibi görünüyordu. Beyaz, yeşil ve her tonda mavinin eşsiz karışımı... Clementine ve Monica mekâna olan hayranlıklarını dile getirirken rock çocukları pek ilgilenmeden sessizce yürüyorlardı. Adaline onlarla havadan sudan sohbet ederken insanlar gelmeye başlamıştı. Gelenler tanınmış iş adamlarından, sosyeteden ve önemli siyasilerden oluşuyordu. Herkesin bakışları Luke, Luz, JJ ve Rich'in üstünde dolaşıyordu fakat onlar bu durumdan rahatsız görünmüyorlardı. Hepsi dövmelerini, aykırı kılık kıyafetlerini ve özgün tavırlarını açıkça sergiliyordu. Adaline çocukların turne maceralarını dinlerken aklı Orlando'daydı. Dakikalardır ortalıkta yoktu ve Adaline bir aile buluşmasını bölmemek için onu aramaya çıkmıyordu, yinede sürekli aklındaydı. Sağa sola bakınma kabalığını yapamıyor oluşu aklının Orlando'ya kaymasını engellemiyordu. Tam çocuklardan izin istemek üzereyken sandalyesinin arkasından ona sarılan kolları hissetti. Bedeni Orlando'nun kolları arasında narinleşmişti. Kafasını kaldırıp genç adama baktı. Arkadan vuran güneş ilahi bir parlaklıkla üzerine ışıyordu. Orlando boynuna bir öpücük kondurdu ve Adaline'ın bütün duyuları harekete geçti. Onu arzuluyordu. Bu arzu canını yakacak kadar şiddetliydi.

"Neredeydin? Seni merak ettim."

Orlando genç kızın kulağına fısıldadı.

"Jenn ve Patrick'i tebrik ediyordum."

"Çok güzel değil mi?"

Orlando dalga geçercesine "Patrick mi?" diye sordu. Ardından "Pek tipim değil, ufaklık." dedi.

Adaline gülerken onun koluna vurdu.

"Jenn'den bahsediyorum."

Genç adamın bakışları yumuşadı.

"Çok güzel..."

Orlando sözlerini sürdürürken Adaline'ın yanındaki boş sandalyeye oturdu. Çocuklar onlarla ilgilenmiyormuş gibi yaparak başka konulardan bahsetmeye başlamıştı. Orlando bir şeyden bahsedeceği zamanlarda yaptığı gibi elini kısa saçlarının içinde gezdirdi.

"Sonra babamla karşılaştım."

Adaline ne konuştuklarını merak etsede Orlando'nun anlatmasını bekledi.

Birkaç dakika sonra dayanamayarak "Anlatmak ister misin?" diye sordu.

Orlando genç kızın elini elinin içine aldı. Parmak uçlarına sevgi dolu öpücükler kondurdu.

"Bağırmalar, evden kovmalar ya da reddetmeler yoktu. Beklediğimden iyi.'"

Adaline gülümsemesini gizleyemedi.

"Biraz konuştuk, olası durum hakkında..."

"Ona gerçekleri söyledin mi?"

"Evet, ona bundan bahsettim. Ulaştığım bilgiler bir süredir onu da şüphelendiriyormuş ama kanıt bulamamış. Bebeğin kimden olduğu ortaya çıkar çıkmaz Jesse'nin tüm pisliğini ortaya dökeceğiz."

Adaline anlayışla başını salladı ve kafasını Orlando'nun omzuna yasladı.

"Babam senden uzak durmamı istedi. Durumlar açıklığa kavuşana kadar..."

Adaline kafasını kaldırıp Orlando'ya baktı.

"Merak etme, bunun olmayacağını söyledim. Sen beni istediğin sürece karşı gelmeyecek."

Bu Adaline'ı biraz olsun rahatlatmıştı.

"Seni istiyorum.

"Tek duymak istediğim bu."

"Bebek ile ilgili çıkacak sonuçta umurumda değil. Bu seni sevmemi engellemeyecek yani başkasından çocuğun olması... Çünkü biliyorum. Ben olsamda olmasamda Georgia ve sen..."

Orlando hızla genç kızın lafını kesti.

"Asla... asla öyle bir şey olmaz."

"Biliyorum."

***

Nikâh başlamak üzereydi ve herkes yerini almıştı. Bahçe saygın konuklarla doluydu. Jenn heyecandan ölüyordu Patrick ise bahçede gelinin gelmesini bekliyordu. Jenn'e yürürken Orlando eşlik edecekti. Başından beri planlandığı gibi... Her şey mükemmeldi. Adaline ise onun nedimesi olarak hemen arkasında yer alacaktı. Patrick'in kız kardeşi, Adaline'ın ablası, Jenn'in üniversiteden iki arkadaşı da onlara eşlik ediyordu. Beyaz taşlı zemin boyunca yürüyorlardı ve Adaline bu mesafeden bile rahibin yanında dikilen Patrick'in heyecanını hissedebiliyordu. Onlar için mutluydu, birbirlerini sevdiklerini biliyordu. Her ne kadar her şey hayal ettikleri ya da istedikleri gibi olmasada daha önemli bir şeye sahiplerdi. Birbirlerine... Tıpkı Adaline'ın, Orlando'ya sahip olduğu gibi. Daha fazlasını istemeye hakkı yoktu. Her şeyin mükemmel olmasını dileyemezdi. Ya da kusursuzluk için yalvaramazdı. Bunlar adil olmazdı. Aşkı bulduktan sonra gerisi

önemsizdi. Bunun bilincine bir kez daha varırken Orlando, kız kardeşini Patrick'e teslim ederek arkasını döndü. Gözleri kısacık bir an buluştu ve Adaline ona gülümsedi. Orlando'nun bakışları ısındı. Anlamıştı. Tamamen affedildiğini anlamıştı. Yeminler edildikten sonra ilk dans için herkes yerini aldı. Orlando, adımlarını Adaline'a yönlendirdi.

Ve bir beyefendi gibi elini ona uzatarak "Benimle dans eder misin, Della?" diye sordu.

Adaline hiç düşünmeden elini ona uzattı. Tıpkı ilk başladığı gibiydi.

"Beni yine sahnede bırakmayacaksın değil mi?"

Orlando kaşlarını çatarak onu pistin ortasında duraklattı.

"Onun için özür dilerim. Büyük bir ahmaklıktı."

Genç adam Adaline'ı kollarına alıp müziğe eşlik etti. Kısa sürede bedenleri birbirini tamamlamıştı. Orlando, Adaline'ın alnına sıcak bir öpücük bıraktı. Genç kız herkesin onlara baktığını hissederek ürperdi.

"Oysa hayatımda gördüğüm en güzel kızdan evlenme teklifi alıyordum. Seni sırtıma atıp götürmem gerekirken bir piç kurusu gibi davrandım"

Adaline yanaklarının kızardığını hissetti.

"Utanıyor musun ufaklık? O gün pek utangaç değildin."

"Keser misin şunu?"

"Sanmıyorum. Bu konuyu konuşmaktan delicesine zevk aldığımı keşfettim."

"Bu sefer seni sahnede bırakanın ben olmamı mı istiyorsun?"

Orlando kendinden emin bir şekilde "Sen beni bırakamazsın." diye fısıldadı.

Adaline gözlerini onun gözlerinden ayırmadan "O nedenmiş?" diye sordu.

"Çünkü ufaklık, ben seni çok sıkı tutuyorum."

***

Adaline iki şarkı boyunca Orlando ile dans ettikten sonra Patrick ve babasıyla da dans etmişti. Yorulmaya başladığını fark ettiğinde yerine geçip oturdu. Çok geçmeden Orlando yanına gelmişti.

"Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Yapamam. Düğün devam ediyor."

"Bugünlük itaat edeceğine söz vermemiş miydin? Yoksa unuttun mu?"

"Bu sözümü beni zor durumda bırakmak için mi kullanıyorsun?"

Orlando onun itirazına kulak asmadı. Genç kızın elini tutarak ayağa kaldırdı.

"Gel benimle, sorun olmayacak. Kimse gittiğimizi bile fark etmeyecek zaten düğün bitmek üzere."

Orlando mazeretleri sıralarken Adaline'ı peşinden sürüklemeye başlamıştı bile.

"Herkes gittiğimizi fark edecek."

Orlando birkaç saniye düşünürmüş gibi yaptıktan sonra gülümsedi.

"Haklısın, herkes fark edecek ama umurumda değil."

Adaline kıkırdarken onunla gitti. Evin önüne vardıklarında Orlando genç kızın ayakkabılarını fark etti.

"İstersen ayakkabılarını değiştir. Çünkü gideceğimiz yere kadar yürümen gerekecek."

Adaline omuzlarını silkerek ayakkabılarını çıkarıp boş olan eline aldı. Çıplak ayakları ile çok daha rahattı.

"Sorun çözüldü."

Malikâneden çıkıp sahil yoluna saptıklarında Adaline nereye gittiklerini anlamıştı. Ömrünün yarısını bu yolu yürüyerek geçirmişti.

"Deniz fenerine gidiyoruz..."

Orlando başını salladı.

"Orayı özledim. Seni buradan götürmeden önce oraya uğramamız gerektiğini düşündüm."

Adaline sessiz kaldı ama zaten onunla gidecekti. Bütün eşyalarını toplamıştı. Onunla olması gerekiyordu. Uzun yürüyüşün ardından fenere vardıklarında Adaline derin bir nefes aldı. Esen sıcak ve sert rüzgâr denizin o rahatlatıcı kokusunu taşıyordu. Adaline buraya ne zaman gelse rahatlıyordu.

"İki ay boyunca buraya geldin mi?"

Genç kız kafasını iki yana salladı.

"Neden?"

"Çünkü bana seni hatırlatıyor. Çünkü eğer gelseydim iki ay sözümü tutamayacaktım. Çünkü burası benim için her şeyin başladığı yer..."

Orlando, Adaline'ı kendine çekerek dudaklarını öptü. Genç adam geri çekilerek Adaline'ın yüzüne baktı.

"İki ay bir şeyi fark etmemi sağladı."

Adaline şaşkınlıka "Öyle mi, neyi?" diye sordu.

"Sensiz yaşayamayacağımı."

Adaline daha ne olduğunu anlamadan Orlando tek dizinin üzerine çökmüştü. Genç kız zorlukla yutkundu.

"Orlando?"

Orlando griden maviye dönen gözleriyle Adaline'a bakıyordu. Suratında şimdiye kadar görmediği bir ifade geziniyordu ki Adaline bu ifadeye o anda hayran olduğunu hissetti. Genç adam cebinden bir yüzük kutusu çıkardı. Kutu yeşim yeşili bir kadife ile kaplıydı ve üzerinde altın rengi M harfi işliydi. Kutu açıldığında içindeki yüzük Adaline'ın nefesini kesti. Prenses kesim pırlanta o kadar büyük ve görkemliydi ki ay ışığını renk cümbüşleri halinde yansıtıyordu. Fakat asla kaba değildi. Hatta görülebilecek en kibar yüzük olduğunu söyleyebilirdi. Çevresindeki altın rengi süslemeler onu bir antika gibi gösteriyordu.

"Aman Tanrım!"

Adaline şaşkınlığını gizleyemedi ve Orlando açıklama yapmak istercesine, "Yüzük annemindi." dedi.

"Bunun daha doğru olacağını düşündüm, baştan beri böyle yapmam gerekirdi. Bugün babamla bu konuyu konuştum, ondan yüzüğü istedim. Onu takacak kadını sonunda bulduğumu söyledi. Hayatımda yaptığım en doğru şey olduğunu da vurgulamayı ihmal etmedi. Ama bilirsin umurumda değil. Tek umurumda olan şey sensin. Della... Benimle tekrar evlen. Bu sefer gerçekten, kalbin, ruhun ve bedeninle... Beni sev ve seni sevmeme izin ver. Hayatımı paylaş... Beni bir arada tut, seni mutlu etmeme izin ver, gülüşünü seyretmeme izin ver, mutfağımda yemek yaparken rock şarkılarını mırıldanışını duymama izin ver. Beni doğru düzgün bir adam haline getir ki sana layık olabileyim."

Adaline gözlerinden akan yaşları eliyle kuruladı ve Orlando'nun önünde dizlerinin üzerine çöktü.

"Sen zaten harika bir adamsın Orlando. Yoksa sana âşık olmazdım."

Gülümsediğinde Orlando'da gülümsedi. Adaline'ın ellerini elleri arasına aldı.

"Bu evet demek mi? Çünkü bana evet demene ihtiyacım var. Bana evet de ufaklık..."

"Yavaş yavaş özüne döndün."

"Seni istiyorum."

"Bana sahipsin. Kalbime sahipsin, ruhuma ve bedenime de..."

"Evet de..."

Adaline "Evet!" dedikten sonra "EVET, EVET, EVET." diye bağırdı.

Orlando yüzüğü parmağına takarak genç kızı ayağa kaldırdı. Onu kollarının arasında sarmalarken kulağına dünyanın en güzel aşk sözlerini fısıldadı.

"Şimdi gidip evlenelim."

Adaline kafasını kaldırıp "Anlamadım?" diye mırıldandı.

"Jet havaalanında bekliyor. Şimdi Vegas'a gidip evlenelim."

Adaline şaşkınlıktan dilinin tutulduğunu hissediyordu.

Uzun süre bir şey söylemeyince Orlando gergin bir tavırla "İstediğinin bu olduğunu sanıyordum. Yani Vegas... Eğer bir düğün istersen bunu yaparım." dedi.

Adaline ise cevap olarak Orlando'nun dudaklarını öptü.

"İstediğim seninle olmak Orlando, Vegas ise hayalimdi. Evet, beni Vegas'a götürmene izin vereceğim. İtaat ediyordum değil mi? Bugünlük..."

Orlando gülümsemesini bastıramadı. İkisi de kahkahalara boğulurken güneşin kızıllığı altında bir kez daha öpüştüler.

***

Malikâneye dönüp insanlara evlenecekleri haberini verdiler. Bay MacFadyen tepkisiz kaldı ve onlara şans dilemekle yetindi. Jenn mutlulukla Adaline'ın boynuna atladı. Adaline'ın babası ve ablası tebriklerini sundu annesi ise sadece günahkâr davrandıklarını söyledi ama yinede nikâh olacağı için mutluydu. Bir kilise evliliği için ısrar etmesine Adaline müsaade etmemişti. Kendi hayatını istediği gibi yaşayacaktı.

Kısa sürede eşyaları otobüse yüklenmiş ve havaalanına giderken heyecandan ölmek üzereymiş gibi hissediyordu. Kendisi dışında herkesin bundan haberi olduğunuda yeni öğrenmişti. Bütün grup Vegas'a geliyordu. Hayatının en önemli anında hep birlikte olacaklardı. Önlerinde on saatlik bir yolculuk vardı ve Adaline bu süreyi Orlando ile sarılıp konuşarak, çocuklarla sohbet ederek, kutlama için patlatılan şampanyayı içerek geçirdi. Çok güldü, konuştu, anlattı. Ait olduğu yer tamda burasıydı. Araf'ın kalbi. Bu asla arada kalmış hissettirmiyordu. Tamamlanmış hissettiriyordu. Uzun yolculuğun ardından Vegas'ta rüya gibi bir otele vardıklarında Orlando'nun her şeyi ayarlamış olması Adaline'ı elbette şaşırtmadı.

Yinede odalarının bulunduğu kata çıktıklarında "Evet diyeceğimi biliyordun." diye mırıldandı.

"Hayır, ufaklık sadece evet demeni istiyordum ama yinede dememe ihtimaline karşılık başka planlarım vardı."

"Ya öyle mi?"

Orlando, Adaline'ın kulağına doğru eğildi.

"Elbette, seni kaçıracaktım. Yani benimle evlenmekten başka şansın yoktu."

Genç kızın elini avucunun içine alıp yüzüğünün üzerine öpücük bıraktı ama Adaline onun gözlerinin ne söylediğini biliyordu. Kendine güvenen bir edayla bunları söylüyor olsada hayır deme ihtimalini düşündüğünü biliyordu ve bunun onu delicesine korkuttuğunu da biliyordu.

"Bir saat içinde karım olmanı planlıyorum. Benim için hazırlanmak ister misin?"

Adaline evden çıkmadan önce giydiği kota ve tişörte baktı.

"Bu şekilde olsam senin için sorun olur mu? Ne giymem gerektiğini bilmiyorum."

Orlando sanki yanlış bir şey yapmış gibi bakışlarını kaçırdı.

"Büyükannenin gelinliğini giymek istersen o, odamızda."

Adaline kaşlarını çatarak "Nasıl?" diye sordu.

Eşyalarını toplarken onu almamıştı. Çünkü Orlando her şeyini toplamadan gelmişti.

"Onu bırakmıştın. Bende bana bir mesaj verdiğini düşündüm."

Genç kız yalandan bir kızgınlıkla "Sana bir mesaj vermiyordum." diye sitem etti.

Orlando onu kollarıyla sardı.

"O halde ben mesajı yanlış almışım. Yinede onu giyersen sevinirim. Yani güzel olur. Tabii böyle de güzelsin ama..."

Adaline onu susturmak zorunda kaldı, parmakları üzerinde yükselip onu öperek.

***

Kızların yardımıyla kısa sürede hazırlanmıştı. Dünyanın en seksi nedimelerine sahipti ve birazdan tek gerçek aşkına ait olmak için yemin edecekti. Sonsuza kadar... Orlando otelin tepesinde kurulu olan bahçeyi nikâh törenleri için ayarlamıştı. Genç kız gökyüzündeki bahçeye çıktığı anda Orlando'nun smokin içindeki bedenine bakakaldı. Arkası dönüktü ve son derece damat gibi görünüyordu. Rich, JJ ve Luke hemen yanındaydı. Hepsi smokinler içindeydi. Adaline kendisini gülümsemekten alamadı. Orlando yavaşça ona doğru döndüğünde göz göze geldiler. Bu sefer ilk evlendikleri günkü gibi soğuk bakışlarla değil iç ısıtan âşık bakışlarıyla genç kızı süzüyordu. Adaline ona doğru yürürken gözlerini bir an olsun ayırmadan onu bekledi. Ellerini uzatıp genç kızı kendisine çekti ve çok geçmeden Adaline onun yörüngesine girmişti.

"Çok güzel görünüyorsun."

"Sende çok... yakışıklı."

"Smokin mi? Kot ve tişört mü?'"

Adaline hiç düşünmeden "Sadece kot." diye cevap verdiğinde Orlando kafasını yukarı kaldırıp kahkaha attı.

"Yaramaz kız."

Nikâh törenleri boyunca gözleri ve elleri birbirinden ayrılmadı. Adaline içinin içine sığmadığını hissediyordu. Gerekli belgeleri imzaladıktan sonra Orlando, Adaline'ın beline sarılıp onu kendine çekerek sert göğsüne yaslanmasını sağladı. Adaline kollarını Orlando'nun boyuna sardığı sırada dudakları buluştu. Öpüşmeleri masumiyet sınırlarını aşarken Orlando'nun dili genç kızın ağzına süzüldü ve Adaline onun dilini diliyle karşılarken inledi. Genç adamın elleri kalçalarında gezinirken Adaline onu daha yoğun öpebilmek için suratını kavramış kendine bastırmaya başlamıştı. Etraflarından ıslık sesleri ve alkışlar duyuyordu ama bir sis perdesinin arkasından geliyormuş gibiydi. Tek istediği Orlando'nun ona hemen şimdi sahip olmasıydı. İçindeki özlemle ve arzuyla baş edemiyordu.

"Sikerler böyle işi."

Orlando savurduğu küfrün ardından Adaline'ı kucakladı. Genç kız ayaklarının yerden kesilmesiyle birlikte ufak bir çığlık atarak Orlando'ya sıkı sıkı tutundu.

"Ne yapıyorsun?"

"Evliliğimizi tamamlayacağım."

Adaline yanaklarına basan ateşi hissediyordu.

"İki ay oldu ufaklık farkında mısın? Bu beni öldürüyor."

Arkalarından yükselen imalar ve kahkahalar eşliğinde Orlando onu asansöre bindirdi. Kral dairesindeki yatak odalarına girene kadar da kucağından indirmedi. İçeri girdikleri anda Orlando kapıyı kilitleyerek Adaline'a döndü ve onu öpmek için tekrar uzandı. Dakikalar süren öpüşmeleri sırasında Adaline onun ceketini ve papyonunu çıkarmayı başarmıştı ama yinede çok fazla kıyafet vardı.

"Orlando."

Orlando onu duymamış gibi yaparken öpmeye devam etti.

"Orlando? Lütfen."

"Ne istiyorsun. Söyle bana."

"Çok fazla, çok fazla kıyafet var."

Orlando hırıldamaya benzer bir ses çıkardıktan sonra kıyafetlerini yırtarcasına çıkardı. Adaline ise saçındaki tokaları çözüp topuklu ayakkabılarını tekmeledi. Gelinliğinin fermuarına ulaşmak için yerinde zıplarken Orlando eline dokunarak onu durdurdu.

"Bırak, bunu ben yapmak istiyorum. Daha önce bu şansı kaçırmıştım."

Adaline arkasını dönerek Orlando'nun fermuarı açmasını bekleyeme başladı. Parmaklarını gelinliğin kumaşından teninde hissetti ve fermuar erotik bir ses çıkararak aşağıya doğru kaydığında Adaline kumaşı kalçalarından sıyırıp yere düşmesine izin verdi. Gelinliğinin içinde beyaz iç çamaşırları vardı. Orlando onu döndürmeden önce sutyeninin kopçasını açtı ve Adaline

sutyeninide gelinliğin üzerine atarak arkasını döndü. Orlando soluk soluğa kalmıştı.

"Della..."

Adaline yutkunarak çamaşırını sıyırdı ve Orlando'nun karşısında çırılçıplak kaldı.

Dakikalarca birbirlerine bakarak o şekilde dikildikleri sırada genç kız "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu.

Aslında Adaline bir şey söylemesinden çok yapmasını istiyordu. Orlando gözlerini Adaline'ın gözlerine kilitledi.

"Ellerini uzat, kalbime dokun. Her ritim kaçırışın sebebi sensin."

Adaline söylediğini yaparak elini uzattı ve Orlando'nun sert göğsüne dokundu. Avucunun içinde adamın kalbinin güçlü ritimlerini hissetti. Orlando elini Adaline'ın elinin üzerine koydu.

"Seni seviyorum. Della..."

Adaline ona iyice yaklaşarak sıcaklığına sığındı.

"Bende seni seviyorum."

Dudakları bir kez daha buluştu. Bu sefer çok daha ihtiyaç dolu, çok daha aç ve çok daha sabırsızdı. Orlando, Adaline'ı yatağa yönlendirdi. Çok geçmeden genç kızın sırtı yatakla buluşmuştu. Adaline nasıl olduğunu anlamadan Orlando çırılçıplak kalmış bedeninin tüm o nefes kesen ayrıntıları gözler önüne serilmişti. Adaline ona dokundu. Bedeninin her yerinde ellerini ve parmaklarını gezdirdi. Orlando hırıltılı nefeslerle onun kendisine dokunmasına izin verdi. Artık daha fazla dayanacak gücü kalmayan Orlando, Adaline'ın narin bedenini altına aldı.

"Dayanamıyorum ufaklık."

"Hım..."

"Dayanılmazsın, bunu biliyor musun?"

Adaline, Orlando'nun sertliğini kadınlığında hissediyordu. Sert aleti girişine dokunup geri çekiyor genç kızın iştahla kıvranmasına neden oluyordu.

"Dayanılmaz... Hımm, bence bu sensin. Lütfen Orlando. Şimdi al beni, lütfen."

Orlando işaret parmağını Adaline'ın dudağında gezdirdi.

"Sen böyle istekliyken benim karşı koymamı nasıl beklersin ufaklık? Başından beri gözlerin zaten seni almamı haykırıyordu."

Orlando'nun girişini zorladığını hissederek bacaklarını iyice açan Adaline onu sıcaklığına kabul ederken acıyla inledi.

"Lanet olsun, uzun zaman oldu değil mi? Her zamankinden darsın. Bunu yavaş yavaş yapmalıyım."

Adaline kafasını iki yana salladı.

"Hayır, hayır lütfen. Yavaş olmaz."

Bu sözlerden sonra Orlando dudaklarının arasından bir küfür mırıldanarak kendini genç kızın içine itti. Adaline her itişte içine yerleşen Orlando'yu kabullenirken elleri kenetlenmişti. Adaline onun varlığıyla tamamen dolduğunda başını geriye atarak inledi ve Orlando boynunu öperken defalarca sevdiğini söyledi. Şimdi tamamlanmıştı.

***

Adaline, Orlando ile evliliklerinin ikinci ayında hayatları açısından belirleyici olacak bir anı yaşıyordu. Georgia iki gün önce doğum yapmış sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirmişti. Medyanın gözü üzerlerinde olduğu için Orlando ve Adaline Amerika'da kalmayı tercih etmişlerdi. Bütün magazin sayfaları bebeğin babasının *'Şüpheli!'* olduğundan bahsediyordu. Jesse itiraz etmeden bebek doğar doğmaz DNA testi yapılmasını kabul etmişti çünkü adam bebeğin Orlando'dan olduğundan emindi. Bay MacFadyen'in ayarladığı laboratuvardan gelecek sonuçları beklemek herkes için çok zordu. Adaline belli etmemeye çalışsada son derece gergindi. Kanepede oturmuş gözleri telefonda olan Orlando'nun bacağına dokunuyordu.

"Elindeki belgelerle ilgili ne yapmayı düşünüyorsun?"

Adaline'ın sorusu Orlando'yu düşüncelerden sıyırdı.

"Onları Zack'e verdim. Bugün Jesse'nin geçireceği son özgür günü olacak."

Adaline açık açık söylemese de Georgia için endişeleniyordu. Eğer bebek Orlando'dan değilse, can güvenliği olmayacaktı. Eğer bebek Orlando'nun çıkarsa... Adaline ne yapacağını hiç bilmiyordu. Tek bildiği Orlando'yu yalnız bırakmayacağı ve çocuğunu görmesi için teşvik edeceğiydi. Bir çocuğu babasından ayırmaya hakkı yoktu.

Orlando, Adaline'ın yüzünü avuçları içine alarak "Della... Özür dilerim. Henüz evliliğimiz bu kadar yeniyken böyle bir durum ile baş etmeni istemezdim." dedi.

Fakat Adaline onu hemen susturdu.

"Sorun yok, senin için her şeyle baş edebilirim. Bunu biliyorsun. Daha önce de konuştuk tek istediğim eğer çocuk sana aitse ona babalık yapman."

Orlando sadece başını salladı.

Sehpanın üzerindeki telefon çalmaya başladığında ikisinin de bedeni ürperdi ve Orlando telefonu açarak hoparlöre aldı. Laboratuvar doğruca Zack'e haber vermişti ve genç adam şimdi telefonun diğer ucunda ona e-posta atılan sonucu okuyordu. Adaline kulaklarının uğuldamasını bastırmak için derin derin soludu. Zack'in son cümlesi Adaline'ın bedenindeki gerginliğin bir anda yok olmasına neden oldu.

"...çocuğun babası olamayacağı tespit edilmiştir."

Orlando'nun rahatlama soluğunu duyan Adaline genç adama doğru döndü.

İkisi de birbirlerine bakarken Orlando "Diğer sonuç?" diye sordu.

Zack hızla cevapladı.

"Evet, çocuğun babası Nate Bakers."

"Teşekkürler Zack. Bu gerçekten iyi haberdi."

"Senin adına sevindim Orlando. Diğer konu ile ilgili de haberlerim var. Jesse biraz önce tutuklandı."

Adaline biraz daha rahatladığını hissetti. En azından kimsenin hayatı tehlikede değildi.

"Buna sevindim. Davayı yakından takip edelim Zack."

"Babanın avukatları olayı ele aldı. Jesse çok uzun bir süre içeriden çıkamaz."

Zack ayrıntılar hakkında biraz daha bilgi verdikten sonra ikisininde içi rahatlamıştı. Telefonu kapattılar ve bir süre konuşmadılar. En sonunda Orlando, Adaline'a sarılıp saçlarını yüzünden çekti.

"Ne hissediyorsun?"

Adaline ne söyleyeceğini bilemeyerek omuzlarını silkti.

"İtiraf etmeliyim ki rahatladım. Ne kadar sorun değil desem de..."

Orlando başını salladı.

"Haklısın, bu büyük bir sorundu ama daha sonucu öğrenmeden aşmayı başardık."

Orlando, genç kızın ellerini kocaman elleriyle kavradı.

"Ne düşünüyorum biliyor musun? Bundan sonra her şey daha kolay olacak çünkü biz bir savaş verdik ve bunu kazandık."

Adaline onu onayladı.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Orlando'nun dudakları vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Kimsenin bize ulaşamayacağı bir yerde balayı istiyorum. Bir dağ, sahil ya da orman..."

Adaline kahkaha atarken, "Evet, bu harika olurdu." diye mırıldandı.

***

2 Yıl sonra...

Hastane açılışı büyük bir olay haline gelmişti. Tamamen Araf grubunun katkılarıyla yapılan hastane ana bölüm dışında bir rehabilitasyon merkezi, kanser tanı ve tedavi bölümü, çocuk hastanesinden oluşuyordu. Çocuk bölümüne Adaline'ın ismi verilmişti ve genç kız bunu gördüğünde gözyaşlarını tutamamıştı. Elbette pek çok televizyon, dergi ve gazetede davetliydi. Medya bu sefer kötü çocuklar olarak yaftaladığı grubun insani yanına tanık oluyordu. Grup üyeleri bir basın açıklaması yaparak bağışçılara teşekkür ettikten sonra açılış yapıldı. İlgi büyüktü ve herkes bundan dolayı mutluydu. Orlando ortadan kaybolmuştu, Adaline ise her grup üyesinin bir köşede gazeteciler tarafından sıkıştırılmasını seyrediyordu.

Luke, Luz'un belini samimi bir şekilde kavrayarak kendine yaklaştırmış Luz kendisine uzatılan mikrofona bir şeyler söylerken Luke'ta hayran bakışlarla onu süzüyordu. Âşık Luke King herkes için tatlı bir manzaraydı.

Richard ve Monica'ya küçük kızları Alexis dışında yakın zamanda doğan Alex Roger eşlik ediyordu. Monica'nın kucağında uyuyan Alex Roger bütün medyanın ilgisini çekmişti. Richard ise küçük kızını kucağında tutuyor, Alexis'i ısrarla uzandığı mikrofondan uzak tutmaya çalışıyordu.

JJ ve Clementine'da yalnız değildi. İki yaşındaki oğulları Jared yerinde durmuyordu ve JJ onun peşinde koşarken Clementine gazetecilerin sorularını cevaplıyordu. Bu kesinlikle komik bir görüntüydü.

Adaline kendi kendine gülerken birinin beline sarıldığını ve arkasındaki tanıdık, sert bedene doğru çekildiğini hissetti. Genç adam, Adaline'ın kulağına doğru eğildi.

"Bu kadar komik olan ne Bayan MacFadyen?"

Adaline ona doğru dönerek kollarını boynuna sardı.

"Bayan Hard kulağa daha sevimli gelmiyor mu?"

Orlando gülümsedi. Geçen yıl babası William MacFadyen

ölmeden önce ardında bir vasiyet ve mektup bırakmıştı. Mektupta Orlando'dan özür diliyordu. Bununla birlikte soyadını, mirasını da Orlando'ya bırakmıştı. Orlando daha fazla kin tutmamaya karar vermişti zaten. Babasının son günlerinde de yanında olmuştu. Sahnede hâlâ Orlando Hard olsada soyundan vazgeçmeyecekti.

"Bayan Hard kulağa daha becerilesi geliyor."

Adaline dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ortalıkta bu kadar gazeteci varken ahlaksız bir teklifte mi bulunuyorsunuz Bay MacFadyen?"

Orlando'nun gözlerinde bir ateş yandı.

"Yalnız kaldığımızda Bay Hard olmayı düşünüyorum. Sert, güçlü ve ısrarcı... Ne dersin?"

Adaline gülümsememek için kendini zor tutuyordu.

"Sevdiğimin o olduğunu biliyorsun."

Orlando kafasını iki yana sallarken yüzünde enfes bir sırıtış belirdi.

"Ufaklık... cesur, baştan çıkarıcı ve dayanılmazsın."

"Orlando, seni seviyorum."

Orlando'nun sol yanağındaki derin gamze belirginleşti.

"Sana tapıyorum. Hayatımın ışığı, benim deniz fenerim."

Adaline etraflarındaki insanları umursamadı. Parmak uçlarında yükseldi ve Orlando'yu öptü. Kesinlikle onu öpmek her türlü çabaya değiyordu. Orlando Hard ona hayallerinin gerçekleşebileceğini, aşkın asla imkânsız olmadığını ve sevmenin fedakârlığını öğretmişti. Tüm engelleri aştıklarına göre bu aşkı doyasıya yaşama zamanıydı. Bu hepsi için geçerliydi, herkes için...

Daha çok sevin, daha çok öpün ve daha fazla dokunun. Bu tüm fedakarlıklarınızın mükâfatıdır.

...SON...